

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF THE ROCKTON NOVELS

MURDER AT HAVEN'S ROCK

A NOVEL

KELLEY
ARMSTRONG

Illustration by Kristin Armstrong

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

:4URDER AT HAVEN'S ROCK

KELLEY ARMSTRONG

MiwOT*UR KİTAPLARI

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bunu satın aldığınız için teşekkür ederiz
Martin's Publishing Group e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup adresinden
bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Jeff için

PROLOGUE

Penny bu tuhaf küçük kasabayı inşa etmeye çalıştıkça, şirketin yalan söylediği daha açık hale gelir. Her konuda yalan söylüyor. Alaska ormanlarının derinliklerindeki bu küçük topluluğun, iklim değişikliği konusundaki siyasi bölünme göz önüne alındığında hem değerli hem de potansiyel olarak tartışmalı olan iklim ve çevre araştırmaları yürüten özel bir firmaya ait olduğunu söylüyorlar.

Şirket sahipleri bu potansiyel olarak çok kazançlı araştırmayı engelsiz bir şekilde yürütmek istiyorlar ve inşaat ekibinin sağduyusu için küçük bir servet ödemeye hazırlar. Ekibin her üyesi Kuzey Amerika'nın dört bir yanından özenle seçilmişti. Gizlilik anlaşmaları imzalamışlar ve aileleri ve arkadaşları için "petrol sondaj kulesinde çalışıyorlar" kılıfını uydurmuşlardı. Havaalanında tüm elektronik cihazlara el konulmuştu. Pencereleri karartılmış özel bir uçakla uçurulmuşlardı.

Diğerleri sebebin ne olduğunu umursamadı. Araştırma, klimatoloji, çevre mühendisliği, hepsi çok sıkıcıydı. Onlara göre, bir çeyreklik iş için bir yıllık ücret ödemeye razı olan herhangi bir şirket, mürettebatın palyaço burnu takarak çalışmasında ısrar edebilirdi.

Penny bu hikâyeyi kendisi de kabul etmiş olsa da, kedilerle dolu bir yatak odasında büyümesinin bir nedeni vardı. Bu annesinin şakasıydı ve pek de ince olmayan bir hatırlatmaydı. *Merak kediye öldürür, Penny. Biraz daha az meraklı olursan çok daha uzun yaşarsın.*

Bu Penny'ye daha az hava solumasını söylemek gibi bir şeydi. Gizemler ve bulmacalarla büyüdü, özellikle de evler söz konusu olduğunda. Evet, çoğu insan "evleri" bulmaca olarak düşünmez, ama bunun nedeni mimar olmamalarıdır. Yeni bir müşteri size geliyor, gözleri parlıyor

Mükemmel evlerinin hayalini kurarlar ve herkes onlara vizyonlarının işe yaramayacağını söylese bile bunu gerçeğe dönüştürmeniz gerekir. Penny'nin uzmanlık alanı bunu gerçekleştirmektir.

İşte bu yüzden burada, bu şirketin hayalini alıp gerçeğe dönüştürmek için. Kasabalarının ayak izini en aza indirirken hem işlevi hem de konforu en üst düzeye çıkarmak istiyorlardı. Son kısım onu ikna etti. Bu, işçi arıları mümkün olan en küçük kovana tıkmaya çalışan bir firma değildi. Başkalarının araştırmasını engellemek için küçük olmaları gerekse de yaşanabilirlikten ödün vermek istemiyorlardı. Bu onları iyi insanlar yapıyordu, değil mi? En azından şirketlere göre iyi insanlar.

Bütçe ilk şüphe fısıltısını ateşledi. Ondan köşeleri kesmesini istediklerinden değil. Bunu bekliyordu ve "maksimum yaşanabilirlik" konusundaki ısrarlarının çoğunlukla burada yaşayacak bilim adamları ve teknisyenler için reklam olduğunu keşfetmeyi bekliyordu. Hayır, sorun şu ki, projeyi bütçenin üzerine çıkaracağı konusunda uyardığı halde planlarını değiştirmediler.

Saçma sapan bir şey isteyerek bir test yapmıştı. Eğer kabul etselerdi, bu yatırımcıları sahte bir projeyle dolandırdıkları anlamına gelecekti ki bu hayal kırıklığı yarattı ama onu ilgilendirmezdi. Bunun yerine, fazla ücret konusunda tereddüt ettiler ve ondan geri çekmesini istediler.

Bir şeyler dönüyordu ve bu işte geçirdiği yaklaşık yirmi yıldan sonra tüm dolandırıcılıkları ve hileleri bildiğini düşünüyordu ama bu seferini çözememişti ve kedi bıyıkları karıncalanmıştı.

Olmaması gereken yerlere gizlice girmeye başlamıştı. Duymaması gereken konuşmaları dinliyordu. Ve yakaladığı tek şey, sorularının hiçbirini yanıtlamadan onu daha da şüphelendiren çerezlerdi. Meraklı bir kedici için bu, kedi nanesiydi.

Penny bir konuşmaya kulak misafiri olmayı henüz bitirmişti ki katılımcılar hışımla çekip gitti. Bu ikili arasında bu çok sık oluyordu:

Mühendis Bruno ve müteahhit Yolanda. Yolanda işleri programa uydurmaya çalışıyor, Bruno ise çözülmesi gereken sorunlar bulmaya devam ediyordu. Bu geceki tartışma farklıydı.

Tartışma her iki tarafın da hışımla ayrılmasıyla sona erdiğinde Penny saklandığı yerde düşüncelere dalmış, boş boş Yolanda'yı izliyordu

iş sahası. Yolanda durur, yaklaşan karanlığa bakar ve sonra ormana doğru kayar.

Bu Penny'nin dikkatini çeker. Ormana girmelerine izin verilmiyor. Bu açıkça belirtilmişti. Alaska'nın tehlikeli ve evcilleşmemiş vahşi doğası, boz ayılar, kurtlar ve katillerle dolu. Tamam, kimse "katiller" demedi ama hepsi Alaska'nın seri katillerin polisten kaçmak istediklerinde kaçtıkları yer olduğunu biliyor.

"Ormana girilmez" kuralını katı cezalarla uygulayan kişi mi? Şu anda oraya giren kişiyle aynı kişi.

Penny kasabanın kenarındaki bir binaya doğru koşar, gölgesine girer ve köşeden bakar. Yolanda arkasına bakmak için tekrar döndüğünde Penny'nin kalbi durur, ancak yavaş ve dikkatli bir şekilde etrafına baktıktan sonra Yolanda ormanın içinde kaybolur.

Penny beşe kadar sayar ve peşinden gider. Yolanda'nın naylon ceketine sürtünen dalların fısıltısını, iş botlarının altındaki bir dalın çatırtısını, ürkmüş bir kuşun aniden havalanışını izler. Penny hiçbir zaman açık hava insanı olmamıştır -bir keresinde zehirli sarmaşıkların içinde yuvarlanmış ve yaz kampından eve gönderilmişti- ama burada bu sesleri yakaladığı ve yakalanacak kadar yaklaşımadan Yolanda'yı takip ettiği için kendinden memnun.

Kuşkusuz, Yolanda bir patikada - onaylanmış "grup yürüyüşleri" için kesilmiş bir patikada - bu yüzden onu takip etmek yeterince kolay. Penny'nin de o yolda ilerleyip zihninin dağılmasına izin vermesi ve ilerideki seslerin bir süre önce kesildiğini fark etmemesi kolay.

Penny sonunda bunu fark ettiğinde durup dinler... ve buranın ne kadar sessiz olduğunu fark eder. Sadece sessizlik de değil. Karanlık.

Karanlığa ve gölgelere baktı. Yola çıktığında hava alacakaranlıktı. Evet, bunu fark ettiğinde bir el feneri alması gerektiğini anlamıştı ama gözleri yeterince kolay alışmıştı ve sanki tamamen karanlık değildi.

Şimdi tamamen karanlık.

Bu nasıl mümkün olabilir? Kasabadan sadece birkaç dakika önce ayrıldı, değil mi? Hayır, birkaç dakikadan fazla oldu. Bir keresinde

Yolanda'nın bir yol izlediğini fark ettiğinde, kasabanın gizemini çözme arayışında biriktirdiği parçaları bir araya getirmeye odaklanmıştı.

Peki ne zamandır kayıptı?

Ve Yolanda'yı duymayı ne zaman bıraktı?

İşte o anda Penny annesinin haklı olduğunu fark eder. Merak tehlikelidir ve sadece özel bir konuşmayı dinlemesine yol açtığına değil. Onu geceleyin, el feneri ve arka cebindeki mekanik kurşun kaleminden daha keskin bir silah olmadan lanet Alaska vahşi doğasına götürdüğünde daha da tehlikelidir.

Derin bir nefes alır. Ay ışığı var ve yolu yeterince iyi görebiliyor. Sadece kasabaya kadar takip etmesi gerekiyor.

Ay bulutların ardında kaybolmadan önce yaklaşık beş adım atar. Penny görüşünü netleştirmek için gözlerini kırıştırıyor ve yürümeye devam ediyor, yolunu hissediyor, ağaçlar her iki tarafa dokunacak kadar yakın, bastırıyor.

Ayağı kara battı ve geri çekildi. Yol boyunca hiç karlı yama yoktu. Bunu fark etmiş olmalıydı. Orada burada, karanlık yarıklarda hâlâ kar vardı ama kesinlikle hiçbirine basmamıştı. Bu nedenle artık patikada değildi.

Eğilip gözlerini kısarak yere baktığında karların arasında yarım düzine büyük köpek izi gördü.

Kurtlar.

Hızla geri çekilir ve patikaya geri dönmeye çalışır, ancak geri döner ve karlı bölgeye geri döner. Yoksa bu da *başka bir* karlı alan mı? *Daha fazla* kurt izi olan?

Hızla çarpan kalbini sakinleştirirken derin nefesler alıyor. O iyi. Kasabadan yarım milden fazla uzakta olamaz. Sadece bulması gerek-

İşte orada! Çalılıkların arasından açık bir patika görür ve kararlı bir şekilde kasabaya doğru yürümeye başlar. O iyi, sadece iyi. Biraz macera, hepsi bu.

Saati otuz dakika geçtiğini gösterdiğinde, kasabanın izlerini bulmak için ileriye bakmaya başlar. Sonra hatırlar ki

bu saatte hiç görmeyeceksin. Gün batımından sonra katı ışık kuralları vardır. Binadan binaya geçmek için bir kalem ışığı kullanabilirsiniz, ancak iç mekan ışıklarına yalnızca karartma perdeleri çekilmişse izin verilir.

Devam ediyor. On dakika geçiyor. Sonra yirmi.

Kasabayı kaçırdı mı? Hayır, yol doğruca oraya gidiyor. Bu kesinlikle yol mu?

Öyle olmalı, değil mi?

Etrafına bakınıyor. Yol hatırladığından daha dar görünüyor, yürürken dallar onu dürtüyor. Ama bu o olmalı. Sadece henüz orada değildir.

Penny on adım daha atar. Sonra arkasında bir şey çatırdadı. Bir figürün patikaya adım attığını görmek için dönüyor, geceye karşı karanlık bir gölge.

"Tanrıya şükür," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Burada bir şey duyduğumu sandım, sadece bir göz atacaktım ve patikadan saptım."

Figür hareket etmiyor.

"Düşündüğümünden daha uzağa gitmişim," diyor. "Seninle geri dönebilir miyim?"

Figür homurdanıyor ve bu garip bir ses, gözlerini kısarak bakmasına neden oluyor. Gölge kıpırdıyor ve Penny kendi başının bir metre yukarısında hayvan kulaklarının titreştiğini görüyor.

Penny bir çığlıkla geriye düştü. Ayağı bir köke takılıp bükülüyor ve sonra gerçekten düşüyor, sırt üstü yere çakılırken yer havalanıyor.

Ben öldüm.

Tek düşünebildiği buydu. Bir boz ayı onu bulmuştu ve şimdi o öldü.

Yaratık tekrar homurdanıyor ve ay hayvanı görebileceği kadar yükselince başını kaldırıp bakıyor. İki ayak üzerinde değil. Dört ayaklıydı. Bir zürafaninki gibi inanılmaz uzun dört bacak. Kafası bir atinkine benziyor. Sonra devasa kalın boynuzları görüyor.

Geyik.

Bir anı canlanır. Bataklıkta otlayan görkemli bir geyiğin dergi fotoğrafı. Burada görmek istediği tek hayvan buydu. A

geyik. Şimdi bir tane görüyor ve ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Eğer onu bir arabanın camından görseydi, şaşkınlık ve huşu içinde bakardı. Sırt üstü yattığı sırada birkaç metre ötesinde durduğunu görmek ise dehşetten başka bir şey değil. Bir boz ayı olmayabilirdi ama yanlış bir hareket, bir anlık korku ve panikle o devasa toynaklar onu ezip geçebilirdi.

Penny yükselirken geriye doğru kayıyor. Geyik sadece izliyor. Geri geri gitmeye devam ediyor. Geyik homurdanıp boynuzlarını salladığında, dönüp kaçıyor. İçinden bir ses aşırı tepki verdiğini haykırса bile gözü kapalı koşar, Tanrı aşkına bu bir geyiktir. Dev bir *geyik*.

Umurunda değil. Peşinden gelmediğinden emin olana kadar koşuyor. Sonra soluklanmak için durur, etrafına bakar ve patikayı çok geride bıraktığını fark eder.

Penny omuzlarını dikleştiriyor ve geldiği yoldan geri dönüyor. Patikaya doğru. Ama birkaç adım sonra ağaçlardan oluşan sert bir duvara çarptı. Geldiği yol bu değildi.

Kaybolmuş. O tamamen-

Sakin ol. Etrafına bak. Yönünü bul.

Ay bulut örtüsünden kurtuldu. Bunu rehber olarak kullan.

Ay daha önce neredeydi? Tepemizde mi?

Bekle, ağaçlarda yosun var. O sadece güney tarafında yetişir, değil mi? Yoksa kuzeyde mi? Bu doğru mu ki? İnternette doğru olmadığını söyleyen bir bilgi yarışmasını hayal meyal hatırlıyor.

Derin nefes al. Düşüncelerini toparla. Gördüğünü hatırladığı bir şey olmalı. Dağlar. Tabii ya. Kasabanın batısında dağlar var, bu da güneşin normalde olduğundan daha erken batmasına neden oluyor, ancak fotoğraf makinesini kaşınmasına neden olan muhteşem gün batımları bırakıyor.

Yukarı bakıyor... ve ağaçları görüyor. Çamlar gece gökyüzüne doğru yükseliyor ve arkalarında görebileceği dağları engelliyor.

Tamam, ama şantiyeden dağları görebiliyor, bu da bir açıklığa gitmesi gerektiği anlamına geliyor. Bir yön seç ve yürümeye başla.

Bunu yapıyor ve yirmi dakika sonra tekrar kör oluyor, ay kayboluyor. Kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söylerken elleri yüzünün önünde yürüyor. Yırtıcılar için çok karanlık oluyor, değil mi? Her ne kadar evde keyfini çıkaracağı ılık bir bahar akşamı olmasa da, Mayıs ayında Alaska beklediği kadar soğuk değil. Ceket, botları ve eldivenleriyle yeterince sıcak. En kötü ihtimalle sabaha kadar saklanması ve sonra geri dönüş yolunu bulması gerekecek.

Solunda bir ses duyunca sağa sapıyor ve ellerini yüzüne götürerek koşmaya başlıyor. Sonra durur. Su sesi gibi. Bir derenin şırıltısı.

Bir akarsuyun olduğu yerde bir açıklık olabilir, değil mi? Ayrıca, derenin olduğu yerde eninde sonunda bir göl vardır ve kasabanın hemen yanında bir göl vardır, bu da dereyi takip edebileceği anlamına gelir.

Yolunu o yöne doğru seçiyor. Ağaçlar sıklaştıkça yavaş ilerliyor. Sonra garip bir metalik ses duyunca durur. Hafif bir çınlama, sanki su metal bir şeyin üzerinden akıyormuş gibi. Bu kesin bir medeniyet işareti.

Bulutlar inceliyor ay ışığının süzülmesine izin verdikçe daha hızlı hareket ediyor. Çok hızlı, kendinden çok emin ve ayağı gergin bir tele çarptığında ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor. Bir tuzak. Bir tuzağa yakalanmış.

Hızla takla atıyor, bir çatırtı ve kırılma sesi duyuluyor ve üzerine kabarık bir çarşaf düşüyor. Penny çırpınıyor, üzerine düşen çarşafın altından çıkmaya çalışıyor. Elleri nemli kumaşa değiyor. Çarşafı çekip çıkarır ve kendini bir çadıra bakarken bulur. Bir gergi ipine takılmış ve tüm çadır çökmüştü.

Kıpırdamadan dinliyor. Eğer burada bir çadır varsa, burada bir insan vardır. Alaska'nın vahşi doğasındaki seri katillerle ilgili tüm hikâyeler aklına geliyor. Ayaklarını dikkatlice gergi ipinden kurtarır. Sonra yükselip etrafına bakıyor. Bulutlar, bir kamp alanının ortasında olduğunu görmesine yetecek kadar dağılmıştı.

Gizli bir kamp alanı.

Bunu düşünür düşünmez, korku ve paranoya diye geçiştirmek ister. Ama etrafına baktığında, bundan daha fazlası olduğunu fark eder. Az önce, arazide kaybolmak için özel olarak inşa edilmiş bir kasabadan ayrılmıştır. Birileri de bu kampı saklamaya çalışmış. Bu yüzden, kelimenin tam anlamıyla ayağı takılana kadar onu görmedi.

Çadır donuk kahverengi ve kamuflaj için yeşil lekeler var. İçinde erzak olması gereken bir kutu var ve o da aynı renklere boyanmış.

Etrafa tekrar bakıyor ve sonra kutuya doğru ilerliyor. Kutu kilitli ama biri kilidi takmayı unutmuş. Eğilip çevirerek açıyor ve metalin gıcirtısı neredeyse -ama pek değil- arkasındaki ölü yaprakların çıtırtısını bastırıyor.

Penny dönüyor, kolları kendini korumak için havaya kalkıyor. Kim olduğunu görünce ellerini indiriyor.

"Sen," der. "Sen de ne-?"

Bir acı patlaması, kafatasında patlıyor. Ve sonra... hiçbir şey.

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir uçak penceresinin camına dayanmış, gerçekleşecek bir rüya arıyorum ve kesinlikle dehşete düşmüş durumdayım. Benim hayallerim yok. Hırslarım, evet. Planlar, kesinlikle. Diploma almak. Polis okuluna gitmek. Dedektif olmak. Cinayet masasına girmek. İnsanlardan veya yerlerden yoksun, çok pratik hedefler. Bir köpeğiniz olsun mu? İyi bir arkadaş çevren olsun mu? Aşık olmak? Kırsal bir yere taşınmak? Hayır. Bunların hepsini on sekiz yaşımda, beni hastanelik eden bir adamla yüzleşmek için silahımı alıp tetiği çektiğimde hayat planlarımdan çıkardım ve hayatımın geri kalanını bunun için yakalanmayı bekleyerek geçirdim. Başkalarının zarar görebileceği bir hayat yaşamaya cesaret edemedim. Kaçınılmaz son geldiğinde *benim* de incinebileceğim *bir hayat*. Hayallere gücüm yetmiyordu.

Şimdi bir tane var. Bugünlerde o kadar *çok* şeye sahibim ki ödüm kopuyor. İyi arkadaşlar. Bir koca. Bir hayat odağı. Hatta bir köpek. Tüm bunlar, benim fikrimden doğan, ortak hayalimizle şekillenen ve şimdi Yukon vahşi doğasında şekillenen bir yerin bağlantı noktası etrafında bir araya geliyor. Altımda bir yerde şekilleniyor.

Haven's Rock.

Buradan görememeliyim. Eğer görebiliyorsam, o zaman gizli değildir ve bir hiç uğruna çok para ödedik demektir. Bu beni uçsuz bucaksız ormana bakmaktan alıkoymuyor, bir çatı, bir metal parıltısı, bu uçsuz bucaksız ormana pek de uymayan bir şey görmek için çabalıyorum.

Kulaklığımın içinden bir ses "Gördün mü?" diyor.

Yanımda oturan Dalton'a bakıyorum. Bir bacağı zıplıyor, parmakları ona vuruyor ve buna gülümsemek zorunda kalıyorum. Kocam pilot koltuğunda oturmaya alışkındır ve o bacağı Dawson City'de uçağa bindiğimizden beri zıplıyor.

Yolanda birinin bizi uçuracağını söylediğinde, "Bana şu lanet koordinatları ver," demişti. Yolanda reddetmişti ve ben de güç oyununu görmüştüm. Bir dizi güç oyununun sonuncusu. Burası bittiğinde bizim kasabamız olacak. O zamana kadar onun olacak ve biz de buna alışsak iyi olur.

"Bir ay daha," diyorum özel kanalımızdan. "Sonra inşaat bitecek ve biz de çok teşekkür edip onu uçağa bindirebileceğiz." Yüz ifadesini yakaladım. "Pekâlâ. *Ben* çok teşekkür ederim, *siz* de onu uçağa bindirirsiniz."

Bu onu homurdanmaya itti. Köpeğimiz Storm, kocaman, siyah Newfoundland kafasını kaldırıyor ve Dalton pencereden dışarı bakmak için eğilip elini dizime götürürken onu okşuyor.

Gri gözleri kısılıyor. Sonra "Tam şurası," diyor ve işaret ediyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ve ağaçlar, göller ve dağlardan başka bir şey görmüyorum, başka bir deyişle Yukon'u görüyorum. Dikkatimi bana yöneltiyor ama başımı sallıyorum. Orada hiçbir şey yok. Sadece yüzlerce küçük gölden biri ve boreal ormanının sonsuz yeşili.

Uçak onun işaret ettiği yöne döndüğünde, "Olamaz. Ben göremiyorum..."

Ve sonra yapıyorum. Binaları seçebileceğim kadar alçaktan uçtuk. Ya da bina olduğunu bildiğim şeyleri, yapısal kamuflaj kayalık bir açıklık gibi görünmesine rağmen. Biraz daha alçalınca nefesim kesiliyor.

Dalton'ın eli bacağımda sıkışıyor. "Tıpkı hayal ettiğin gibi mi?"

"Hayal *ettiğimiz* gibi" deme isteğimi bastırıyorum. Dikkatler bana yöneldiğinde konuyu saptırmak benim doğamda var. Utangaç değilim, sadece böyle yetiştirildim. Övgüyü paylaş, suçu kabul et. Ama Dalton onu düzeltmemi bekleyerek gerildiğinde gülümsüyorum ve "Mükemmel, değil mi?" diyorum.

Yanağıma bir öpücük konduruyor. Haven's Rock önce benim fikrimdi, ama *bizim* hayalimizdi ve şimdi aşağıda geliştiğini görüyorum ve göğsüm o kadar sert sıkışıyor ki nefes almak için savaştığım zorunda kalıyorum.

Kollarımı Dalton'ın boynuna doladım. Bir anlık şaşkınlık. Yine, bu yüzde yüz Casey Butler *değil*.

davranışı. Ama o şok kıvılcımından sonra bana tekrar sarılıyor ve kulağıma "Başardık" diye fısıldıyor.

Ona daha sıkı sarıldım. "Başardık."

Haven's Rock. Kasaba yeni olabilir ama kökleri donmuş topraklara kadar uzanıyor. İsmi bile anlamlı. Rockton için Rock, dört yıl önce dedektif olarak çalışmaya gittiğim ve sert bir şerifle tanışıp ona, kasabaya ve Yukon'un kendisine aşık olduğum kasaba. Rockton'da eksikliğini hissettiğimiz şey olan sağlamlık için de Rock.

Ya Haven? En önemli kısmı da bu. Haven's Rock ihtiyacı olanlar için bir sığınak. Yasalar sizi inançlarınız ya da yaşam tarzınız nedeniyle zulme uğramaktan ya da tacizci veya istismarcı bir eşten korumaya yetmediğinde saklanabileceğiniz bir yerdir. Rockton'ın böyle bir yer olması gerekiyordu ve bazıları için öyleydi, ancak sahipleri için burası tamamen finansal bir yatırımdı. Bu farklı olacak. Bu sefer **y e t k i** bizde.

Uçak iner ve Dalton hâlâ kapıyı açarken bir kadın hangara girer. Yolanda. Hiç tanışmadık ama kuzeni Petra'yı ve büyükannesi Émilie'yi tanıyorum ve onda onlardan yeterince var, onu görür görmez tanıyorum. Kuzeni ve büyükannesinden daha uzun boylu, koyu renk bukleleri ve benimkinden birkaç ton daha koyu bir teni var ama yüz ifadesi iyi bildiğim bir ifade; Émilie ya da Petra bir görevde ve savaşa hazır.

Harika. Daha uçaktan bile inmedik ve her şeyi bırakıp ona yardım etmek için binlerce kilometre uçmamıza rağmen şimdiden düşman olduk.

Ben Storm'a tasma takarken Dalton dışarı tırmanıyor. Köpek bunun üzerine iç çekiyor, gıdıları titriyor ve cüssesini uçağın zeminine geri atıyor.

İçimden gülüyorum. "Evet, bu bir tasma. Merak etme, şehirde değiliz."

Onu Dawson City ya da Whitehorse'a götürdüğümüzde, sadece birkaç yerde tasmaına ihtiyacı oluyor. Ona göre tasma, Dalton kadar az sevdiği Vancouver gibi büyük bir şehir anlamına geliyor.

"Şerif Eric Dalton," diyor Yolanda dışarıda.

Açık kapıdan bakmak için dönüyorum. Ona doğru yürüyor, yüz ifadesi biraz kendini beğenmiş, sanki Dalton'un hayal ettiği kovboydan başka bir şey olmadığından memnun. Botları, solmuş kot pantolonu, flanel gömleği ve hatta Batı tarzı kenarlı şapkasıyla modern bir Vahşi Batı şerifi. Sırık gibi bir yapısı, çelik grisi gözleri ve yanında bir silahı vardır. Bronzlaşmış beyaz teni ve sık kesilmiş koyu sarı saçları görünüşünü tamamlıyor. Beklemediği bir şey varsa, o da yaşıdır ve aslında muhtemelen düşündüğünden daha gençtir - üç günlük sakal tıraşı pürüzsüz cildi maskeleyerek ve gözlerinde güneşe bakmaktan kaynaklanan kızamıklar vardır. Otuz dört yaşında, benden bir yaş ve Yolanda'dan yaklaşık on yaş daha genç.

Storm'u kapıdan çıkarırken el sıkışıyorlar. Yolanda'nın bakışları şaşkınlıkla kaşlarını çatarak doğrudan köpeğe yöneliyor. Bana döndüğünde de bu ifade değişmiyor.

Dalton onun beklediği kişi olabilirdi. Belli ki ben değilim. İsmim onu daha beyaz birini beklemeye itmiş olabilir. İş unvanım onu fiziksel olarak daha korkutucu birini beklemeye itmiş olabilir. Ben ikisi de değilim. İskoç babasından çok Asyalı annesine benzeyen, hafif yapılı, 1.80 boyunda bir kadını.

"Casey Butler," diyorum elimi uzatarak yürürken.

"Köpeğin nesi var?" diyor.

Kaşlarım kalkıyor. *Ben de memnun oldum.*

Bunu söylemiyorum. Ben bu ilişkide iyi polisim, herkesin konuşmayı tercih ettiği makul kişiyim. Bizi iyi tanımayan herkes yani. Dalton ve ben bu özel oyunun faydalarını öğrendik ve bu yüzden hafif alaycı bile olsa her şeyi ısırıyorum ve sadece gülümsüyorum.

"Bu Storm," diyorum.

"Hı-hı."

"O bizim

köpeğimiz."

"Anlıyorum."

Dalton'ın çenesi büküldü. "O bizim köpeğimiz," diyor, başka bir şey söylemesine gerek olmadığını anlatan bir ses tonuyla.

Bizim köpeğimiz. Bizim kasabamız. Evet, büyükannesi Haven's Rock'a yatırım yaptı ama paranın çoğu benim ve kız kardeşimin mirasından geldi ve bu bile onu ilgilendirmez. Yolanda kasabamızın inşaatını denetlemek için işe alındı. İstersek bir fil de getirebiliriz.

Şimdiye kadar sakin, hatta uzlaşmacı davrandım, Yolanda'nın çok iyi bir inşaatçı olduğu gerçeğini kabul ettim, pek çok uzman gibi baş belası olsa bile. Sanırım, eğer oyununuzun zirvesindeyseniz, bu lükse ve bunu kullanacak özgüvene sahipsiniz ve buna tamamen saygı duyuyorum ... sadece bu onu daha az baş belası yapmıyor.

Burada olmayı, kasabamızın inşasına yardım etmeyi ve vahşi doğanın bu köşesine dair bir fikir edinmeyi umuyorduk. Yolanda bunu veto etti. Eğer onu istiyorsak, uzak durmalıydık. "Ev sahipleri" omzunun üzerinden bakarken çalışmazdı.

"İki kayıp mürettebatım var," dedi. "Sizi onları bulmanız için çağırdım. Bu bir saha ziyareti değil."

Dalton Storm'un burnunu işaret ediyor. Yolanda gözlerini kısınca, "Köpek burnunun ucundaki şey için burada," diyor.

"Burnu mu?"

"Evet."

"O bir iz sürme köpeği," diyorum.

Yolanda'nın bakışı bunun çok iyi bir bahane olduğunu söylüyor. Tartışmıyoruz, çünkü yüzde elli haklı. Newfoundlandlar su kurtarma köpekleridir. Dalton bana hayalimdeki cinsi almak ve pratik bir seçimmiş gibi davranmak için iz sürücü köpek gerekçesini bahane olarak kullandı.

"Kasabaya gidip konuşabilir miyiz?"

diye sordum. "Hayır."

Başımı kaldırdım. "Pardon?"

"Hayır" dedim, çünkü kasabaya girdiğinizde etrafa bakmak isteyeceksiniz ve benim insanlarıma ihtiyacım var."

Dalton'ın çenesi geriliyor ve bakışları bana doğru kayıyor, bu el bombasını bana doğru fırlatıyor.

"Bizim için inşa ettiğin kasabayı görmekle kesinlikle ilgileniyoruz," diyorum, son dört kelimeyi vurgulamamak için kendimi zor tutarak, "önceliğimiz kayıp insanlar ve buna odaklanabilecek durumdayız."

Dalton, "Dikkatleri kolayca dağılmayan çocuklar," diye mırıldanıyor.

Yolanda ona döner. "Yukon'un vahşi doğasının ortasında sığınma ihtiyacı duyan insanlar için bir kasaba inşa ettiniz ve geçen sefer fevkalade başarısız olmasına rağmen bunun işe yarayacağına inanıyorsunuz."

"Rockton başarısız olmadı," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Yüzlerce, hatta binlerce kişiyi kurtardı. Kurtardığı insanlardan bazılarının soyundan geldiğin için bunu çok iyi biliyorsun. Büyükannen ve büyükbaban kendilerini mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmaya adayacak kadar ona inandılar."

"Ve bunun onlara kazandırdığı tek şey kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı oldu. Hayır, siz çocuk değilsiniz. Siz daha kötü bir şeysiniz. Siz idealistlersiniz." İtirazları elinin tersiyle itiyor. "Ki bu beni ilgilendirmez. Bu senin ve büyükannenin parası. Beni ilgilendiren kayıp insanlarım ve onları aramanız için size ihtiyacım var."

Dalton'a baktım. Yüz ifadesi karanlıktı ama hiçbir şey söylemedi. Benim çağrım.

"Koku işaretlerine ihtiyacım olacak," diyorum. "Hem mimarın hem de mühendisin için yakın zamanda giyilmiş kıyafetler."

"Getireceğim."

"Kayıp adamlarınızı bulduğumuzda, bir saha ziyareti yapacağız. O zaman kalıyoruz."

"Biz-"

"Buna hazır mısınız? Evimizin hazır olmayabileceğini kabul ediyoruz ve sizinkini kullanmamak için erzak getirdik. Burada kalıp her şeyi hazır hale getirmemiz gerekiyor çünkü görünüşe göre önümüzdeki ay, planlanandan bir yıl önce taşınacak sakinlerimiz var."

Yolanda nefesinin altında homurdanıyor. Bir kez olsun, bu homurdanmalar bize yönelik değil. Büyükannesi için, zaman çizelgesini ileriye iten kişi için. O insanları acil ihtiyaç ve

Planladığımız gibi bir yıl boyunca kasabada kendi başımıza yaşamak yerine, kapılarımızı hemen açmaya ikna etti.

"Kalıyoruz," dedim. "Kayıp mürettebat üyelerinizi bulduktan sonra."

Dalton mırıldanıyor, "Bu kasabanın ilk kuralına uymayanlar."

"Birden üçe kadar olan kurallar, sanırım," diyorum Dalton'a. "Ormandan uzak durun. Lanet ormandan uzak dur. Lanet olsun, 'ormandan uzak dur' lafının hangi kısmını anlamadın?"

Yolanda sanki yabancı bir dil konuşuyormuşuz gibi bakıyor. Bir bakıma öyleyiz ama Rockton'da bir hafta geçiren herkesin anlayacağı bir dil bu.

Sonunda şöyle diyor: "Bu kuralı öğretmekte başarısız olmadım. Aktardım, pekiştirdim ve uyguladım. Ama elektrikli bir çit dışında, insanların gizlice dışarı çıkmasını engelleyemezsiniz."

Dalton, "Elektrikli çitler de işe yaramıyor," diye yakınıyor. "Bunu denedik. Tabii elektriğiniz varsa muhtemelen daha iyi çalışırlar." Bir kahkaha atıyorum. Yolanda hiç gülüyor.

"İnsanları içeride tutmanın ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyoruz," diyorum. "Özellikle de kuzeyin efsanevi vahşi doğasıyla çevrili açık hava tipleriyle. O yüzden bize kimi aradığımızı biraz daha anlatın. Mühendisiniz ve mimarınız. Gece kaybolan bir adam ve bir kadın. Bariz cevap, takılıyorlardı. Bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Ekibimin sosyal hayatları kendilerine özeldir."

"Pekâlâ," diyorum. "O zaman onları gerçekten tanıyan biriyle konuşmam gerekecek. Burada bir düzine olası senaryo var ve hangisinin en olası olduğunu bilmek onları bulmamıza yardımcı olacaktır."

"Nasıl? Onları takip ediyorsun. *Neden* orada olduklarını bilmenize gerek yok."

"Bilirsek yardımcı olur," diyorum sakince. "Takip mükemmel bir bilim değildir. Storm kendi işini, Eric de kendi işini yapacak ama izlerini kaybettikleri zamanlar olacak ve bir tahminde bulunmamız gerekecek. *Eğitimli* bir tahminde bulunabilmek yardımcı olacaktır."

Tartışmak için hazırlandım ama başını salladı. "Anlaşıldı. Pekâlâ o zaman. İki kayıp insanımız var. Biri Penny, mimar olan. Kırklı yaşların başında. Bekar. Cinsel yönelimi bilinmiyor, olası bir karışıklık hakkında sorduğunuz gibi. Ormana ya da mühendisim ve diğer kayıp kişi olan Bruno'ya hiç ilgi göstermedi. Kırklı yaşların sonunda. Bir kadınla evli."

"Onları sosyal bir ortamda birlikte gördüğünden bahseden oldu mu?"

"İnsanların çalışmak için burada olduğunu ve uzun saatler çalışmak için fazladan para aldıklarını biliyorum, ama yine de bir kamp ateşinin etrafında bira ve şekerlemelerle takılmak olsa bile sosyal bir ortam olduğunu varsayıyorum."

"Bilemiyorum."

Dalton'a bakıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Sosyal toplantılara kimlerin katıldığını fark edip etmediğinizi sormuyorum. Sadece onlar hakkında konuşabileceğim biri olup olmadığını merak ediyorum."

"Sosyal toplantılar olduğunu tahmin ediyorum, ancak iş günüm bittiğinde ofisimdeyim ve biraz daha çalışıyorum."

Başka bir deyişle, tereddüt etmişti çünkü kimin kiminle takıldığı bir yana, ekibinin nasıl sosyalleştiğinden bile emin değildi.

"Penny ve Bruno profesyonel anlamda iyi anlaşıyor muydu?" diye sordum.

"Bir mimar ve mühendis için beklenebileceği kadar iyi."

Dalton, hayal kırıklığını belli edercesine elini sallıyor ve şöyle diyor: "Mimarın vizyonu vardır ve mühendis de bunu hayata geçirmek zorundadır. Her zaman çatışma olur ama bildiğim kadarıyla bu çok azdı."

"İkisinden birinin herhangi bir nedenle ormana gittiği biliniyor mu?" diye sordum.

"Bruno ikinizin önerdiği rehberli yürüyüşlere katıldı. Onlara izin verdim, zahmetli olsalar da kendi başlarına dolaşan insanları azaltabileceklerini düşündüm."

"Peki ya Penny?"

"O hiç katılmadı. Siz gelmeden önce yürüyüşlerden sorumlu genç kadına sordum. Ayrıca ilk görüşmelerimizi de gözden geçirdim." Şimdi rahatlıyor, tanıdık bir zeminde. "Bruno, Penny'nin

Alaska'da tekrar çalışmak için. Onlara Alaska olduğunu söyledik, Yukon değil. Daha önce kuzeyde çalışmış ve bundan keyif almıştı. Penny çevre hakkında hiçbir şey söylemedi. Ortam onun için önemsiz görünüyordu."

"Yola çıkmadan önce son iki soru. Yanlarında bir şey götürdüklerine dair kanıt var mı? Kıyafet ya da diğer ekipmanlar?"

"Kayıp oldukları bildirilir bildirilmez insanların dolaplarını kontrol ettirdim. Giymiş olabilecekleri kıyafetler dışında tüm kıyafetler sayıldı. Her mürettebat üyesine yüksek güçlü bir kalem feneri ve bıçaklı bir alet verildi. Penny'ninkiler ranzasında. Bruno'nunkiler değil. Ancak Bruno'nun isteyken yanında taşıdığını gördüm."

"Yani eğer bunlar kayıpsa, bu onun ormana gitmek için hazırlık yaptığı anlamına gelmez. Penny kesinlikle yapmadı, bu da beni son soruya getiriyor. İkisinden birinin zorla kaçırıldığına dair bir kanıt var mı?"

Yolanda başını sallar. "Hayır. İkisinin de yataklarında uyuduklarına dair bir iz yok. Penny'yi akşam erken saatlerde birkaç kişi görmüş. Bruno'yu gören son kişi benmişim gibi görünüyor. Programı tartışıyorduk ve dokuz gibi ayrıldık. Ondan sonra kimse onu gördüğünü bildirmedi."

Etrafıma sormayı tercih ederim. Uyku odalarına kendim bakmayı da tercih ederim. Ama soğumaya başlayan bir yolumuz var ve dürüst olmak gerekirse, yeni kasabamızı gördüğümde benim bile dikkatim dağılabilir.

"Pekâlâ," diyorum. "Şu koku işaretlerini getirebilersen, yola çıkacağız."

İKİNCİ BÖLÜM

Kasabadan çıkarken ormanın içinde küçük bir ev görüyorum ve nefesim kesiliyor.

"Bu bizim-?" Sözümlü kesiyorum ve sanki Noel sabahından önceki hediyelerimi görmüşüm gibi bakışlarımı kaçırıyorum.

Dalton adımlarını bozmadan kulağıma eğiliyor. "Sanırım öyle. Bir göz atmak ister misin?"

Ona ters ters bakıyorum ve o da gülüyor, Yolanda gittiğine ve çelik gözlü şerif rolünü bırakabileceğine göre kendine geliyor. Kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bir göz atıp rapor verebilirim," diyor. "Davaya atanan dedektif siz olduğunuza göre."

"Takip ediyoruz... ve sen de takipçisin."

"Storm yanınızda. Merak etmeyin. Birkaç saat içinde yetişirim. Sadece yeni evimizi kontrol etmem için bana zaman ver, kasabaya gizlice girip keşfe çıkayım, belki-"

Kaburgalarını dürtüyorum, inlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde. "Bunu hak ettin," diyorum.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Gerçekten ne yardımcı olurdu biliyor musun? Lanet izleri takip edip bu ikisini aylara yem olmadan önce bulmak."

"Hayır, bunun için yılın yanlış zamanı. Boz aylar açlıktan ölmeyecek kadar uzun süredir kış uykusundalar ve yaşlıların umutsuzluğa kapılması için sonbahara çok az kaldı. Yavruları olan birkaç dişi domuz bulabilirdik ama bu ikisinin karşılaşıcağı en büyük tehlike kendi aptallıkları olacak."

"Bununla 'vahşi doğada hayatta kalma becerilerinin eksikliği' kastediyorsun."

Bunun için sert bir bakış aldım ama kabul ediyorum. Dalton'ın aptallara karşı sabrı az olabilir ama dikkatsiz olmakla bilgisiz olmak arasındaki farkı anlıyor ve ikincisini fırsat eksikliği olarak mazur görüyor. Gerçekten de aptallıktan bahsediyor - insanlar bir zamanlar internette bir makalede hayatta kalma ipuçlarını okudukları için ormanda ne yapacaklarını bildiklerini *düşündüklerinde* ortaya çıkan sorunlar.

"Tamam," diyorum. "Umalım *da çok* aptalca bir şey yapmamış olsunlar."

"Yukon'un vahşi doğasına gece vakti gittiler. Bu da aptallıkla başladığımızı ve aşağıya inmemeyi umduğumuzu gösteriyor."

Başımı iki yana sallıyorum ve içinde birer giysi örneği olan iki çantayı kaldırıyorum. "Storm'a bunları koklatalım, sonra da çevreyi dolaşıp ormana nereden girdiklerini bulmaya çalışalım."

Dalton aşağıyı işaret ediyor. Ona kaşlarımı çatıyorum.

Takip ettiğimiz belli belirsiz izi işaret ediyor. "Bu taraftan gittiler. En azından biri gitti."

"Birisi bu yoldan gitmiş," diyorum. "Birden fazla kişi, öyle görünüyor. Ormana girmeleri gerektiğinde bunu kullanıyorlar." "Evet. Dün gece de biri kullanmış."

Patika boyunca bakıyorum. Bir av patikası gibi hafifçe yürünüyor, çalılıklar yarılmış ve ormanın derinliklerine doğru yol alıyor.

Yere bir göz atıyorum. Ayakkabı izleri ve bot izleri, çoğunlukla birden fazla basıştan kaynaklanan çizikler.

"Hayır," diyor. "Zemin günlerdir kuru, o yüzden bunlar kullanılmış olmaktan başka bir şey ifade etmiyor."

Kırık dallara bakıyorum.

"Hayır," diyor. "Bunlar eski kırıklar, en az bir hafta önce."

"Öyleyse patikanın dün gece kullanıldığını nereden biliyorsun? Hedeflerimizden biri tarafından mı?"

"Şanslı bir tahmin mi?"

Başımı sallıyorum ve Penny'nin gömleklerinden birinin bulunduğu çantayı açıyorum. Storm güzelce kokladıktan sonra başını yere eğiyor ve tekrar bana bakıyor.

"Görünüşe göre iyi bir tahminciyim," diyor Dalton.

Gözlerimi kıstığımda, "Bir ipucu ister misin?" diyor.

"Bana neye mal olacak?"

"Bu ikilideki dedektif olarak, bunu kendin çözmüş olman gerektiğini fark etmenin geçici rahatsızlığı."

Onu görmezden geliyorum ve ikinci giysi parçasını, Bruno'ya ait olan gömleği çıkarıyorum. Storm onu kokluyor ve bu sefer izi daha sert bir şekilde kokluyor, iz boyunca yürüyor ve yatmadan önce bana geri dönüyor, bu da bu izde Bruno'nun kokusunu almadığı anlamına geliyor.

"Huh," diyor Dalton. "Beklediğim bu değildi."

O zaman bu patikayı kullandıklarını söylerken eğitimli bir tahminde bulunduğunu anlıyorum... çünkü Haven's Rock'tan ormana doğru çok fazla patika olmayacak. Burası avcılık, balıkçılık ve ağaç kesme gezilerinin yanı sıra eğlence amaçlı yürüyüşler düzenlediğimiz Rockton değil. Bu insanlar çalışmak ve hızlı çalışmak için buradalar. İhtiyaç duydukları her şey uçakla getirildi. Bu yürüyüşler dışında ormana girmeleri için bir sebep yok. Bu tek patikayı oymuş olacaklar ve içeri girmeye cesaret eden herkes bunu kullanacak, aksi takdirde kaybolma riskiyle karşı karşıya kalacaklarını biliyorlar.

Etrafa bakıyorum. Burası sık ağaçlık ve çalılık. İnşaat alanını seçmemizin bir nedeni de bu - ormanın ziyaretçi çekmeyecek bir bölümünde. Yukon popüler bir turistik yer olabilir ama Appalachian Yolu gibi değil. Elli yılı aşkın bir süredir, Rockton'a bir düzineden fazla insan - çoğunlukla avcılar ve madenciler- rastlamadı.

Bruno patikanın dışına çıktığında ya bir dereyi takip etmek ya da yolunu kesmek zorundaydı.

"Karar senin," diyor Dalton.

Penny'nin izini mi takip edeceğiz yoksa geri dönüp Bruno'nun izini mi bulacağız? Seçenekleri tartıyorum. Aynı gece iki kişi kayboldu. Bu iki yolculuğun bağlantılı *olmaması* mümkün değil.

Bariz cevap romantik bir ilişki. Daha çirkin cevap ise bir takip ya da ayartma durumu. Bir başka olasılık da romantik olmayan bir amaçla buluşmuş olmaları, belki de başkalarının duymasını istemedikleri işle ilgili bir tartışma.

Tüm bunlar tek bir şeye indirgenebilir: ormana ortak bir amaç için gittikleri neredeyse kesin. Bruno'nun izi burada olmasa bile, Penny ile buluşmuş olmalı.

"Penny'nin izini süreceğiz," diyorum.

★ ★ ★

Yukon'a gelmeden önce, ormanın bir bölümünün diğeriyle aynı olduğunu sanırdım. Farklı orman türleri olduğunu biliyordum.

-Gerçi benim kelime dağarcığımda bu "her daim yeşil, sert ağaç ve orman" olurdu. Ancak aynı coğrafi bölgede olsaydınız, göller veya dağlar gibi belirli işaretleriniz olmadıkça hepsi birbirine benzerdi. Bu işaretler olsa bile, göl göldür, dağ da dağdır.

Ormanlık alanların kentsel mahalleler gibi olduğunu anlamaya başladım. Eğer şehirli değilseniz, hepsi uçsuz bucaksız ev sıraları gibi görünür. Şehirli olsanız bile, aynı dönemde inşa edilmiş bir mahalle diğeriye benzer. Ama *sizin* mahalleniz her zaman farklıdır. Sizin mahalleniz eşsizdir. Çocukken takılıp düştüğünüz ve üç dikiş atılması gereken yangın musluğu vardır. Cadılar Bayramı'nda her zaman tam boy çikolata dağıtan bahçe cücelerinin olduğu bir ev var. Miller'ların arka bahçesinde mükemmel bir tırmanma ağacı var.

-Sadece mülklerinde yakalanmayın. O mahalleyi sizin yapan düzinelerce işaret ve anı var ve taşındığınızda, diğeri tüm ruhsuz kopyalara benzeyen bir mahalleye düştüğünüz için süreci baştan başlatmanız gerekiyor.

Orman aynı. Rockton'ın ormanını, oradan ayrılana kadar farkına varmadığım bir şekilde biliyordum. Storm'un en çok sevdiği patikaları biliyordum. Atımın -Cricket- dörtnala koşabileceği patikaları. Toprak motorumun havalanması için doğru tepelere sahip patikaları. Avlanmak, balık tutmak ya da toplamak için en iyi noktaları biliyordum ve bunları patikalar olmadan da bulabilirdim. Dalton'ın beni ilk öptüğü ağaç. Yardımcımız Will Anders ile sürünerek geçtiğim mağara sistemleri. Önemsediğim insanların güldüğü ve yaşadığı yerler. Bu yerler

Değer verdiğim insanlar ölmüştü. Ve bize ihanet ettikleri yerleri.

Rockton'ı özlüyorum ama sanırım ormanımızı daha çok özlüyorum. Ve eğer ben onun için acı çekiyorsam, Dalton'ın nasıl yas tuttuğunu hayal bile edemiyorum. Onunla karşılaştırıldığında, ben mahalleye yeni geldim. O orada doğdu, orada büyüdü, tüm hayatı boyunca orada yaşadı.

Şimdi yeni bir ormandayız. Bölgeyi keşfetmek için birçok kez buraya geldik ama burası henüz bizim değil. Yer işaretlerini ezberlemedik ve kesinlikle anılar oluşturmamak. Storm patikayı takip ederken, Dalton ve ben ikimiz de sessiz, etrafımıza bakıyor, bu yeni evin vaatlerinden heyecan duyuyor ama içten içe, taşınmış çocuklar gibi hissediyor, yeni mahallede sürtünüyor, aynı olmadığını, hiç de aynı olmadığını homurdanıyoruz.

Bu ormanı bizim yapacağız. Bu yeni bir mahalleye atılmakla aynı şey değil. Bunu biz seçtik. Rockton'ın çevresinde sevdiğimiz her şeye ve Dalton'ın farklı yapacağı her şeye sahip olması için özenle seçtik. Artık bir gölümüz var, tatlı suyu ve balıkları olan bir göl. Yeraltı kaynakları tatlı su sağlıyor. Daha iyi güneş enerjisi için tüm gün güneşin güney yolunda yer alırken, avlanmak için dağlara erişmek için mükemmel bir konumdayız.

Burayı Rockton kadar, hatta daha fazla seveceğiz. Sadece biraz zaman alacak.

Resmi kasaba yolu bir kilometre kadar sonra sona erdi. Dalton buna gözlerini devirmişti. Yolanda'nın patikadan anladığı, ormana doğru düz bir çizgi çizmek ve sonra geri dönüp kasabaya doğru yürümekti. Patika gölün etrafından dolanmıyor, bir kunduz barajının yanından geçmiyor ya da bir gözetleme yeri için yokuş yukarı çıkmıyordu. Aynı deneyimi şehrin içindeki bir orman parçasında yürürken de yaşayabilirdiniz.

Patika sona erdiğinde Penny seyrek ağaçların ve çalılıkların olduğu bir bölümden geçerek yoluna devam etti. Yolun bittiğini fark etmemiş miydi? Bir ağacı işaretleyen güvenlik bandı vardı ama gece dışarı çıktığı için bunu görmemiş olabilirdi.

Storm'a göre, Bruno resmi patikanın hiçbir noktasında Penny'ye katılmamış, bu da buluşma ihtimalini düşük kılıyor. Şehirde bin metre uzak sayılmaz ama sık ormanda otuz dakikalık bir yürüyüş demek. Eğer bu bir buluşma olsaydı, o zamana kadar birleşmiş olurlardı.

Peki Penny'nin gece vakti kalem ışığı olmadan burada ne işi vardı? Alacakaranlıkta ayrıldıysa, bir fenere ihtiyacı olduğunu düşünmemiş olabilir. Belki de ormana ormanın kendisi için değil, sağladığı mahremiyet için girmişti. Bir sorun üzerinde çalışıyor ve biraz huzur ve sessizliğe ihtiyaç duyuyordu. Yürüyor ve düşünüyordu ve hava kararana ve geri dönmeye çalışana kadar yolun dışına çıktığını fark etmedi... ve yol gitmişti.

Bruno bu senaryonun neresinde? Hiçbir fikrim yok ve bu konuda endişelenemem. Penny'nin izini bulduk. Onu bulduktan sonra Bruno'ya odaklanabiliriz.

Penny artık patikada olmadığını fark ettiğinde patikanın sonunu yaklaşık yarım kilometre geçmiştik. Bir kar parçasına çarptı. Mayıs ayındayız ve karların henüz erimediği gölgeli çukurlar var. Bunlardan birine basmış, çizme izleri net. Başka bir şey de açık: kurt izleri.

Bölgede bir kurt sürüsü var ama bu bizi endişelendirmiyor. Dikkatli olmamız gerekecek ama bol miktarda av hayvanı var ve birbirimizin yolundan çekilirse her şey yoluna girecek.

Penny bunu bilemezdi. Buraya çömelmiş, büyük köpek izleri görmüş ve hemen kasabaya dönmeye karar vermişti. Gece olması dışında, muhtemelen karanlıktı ve farkında olmadan iz sürüyordu. Geri dönebileceği bir yol yoktu ve kararlı bir şekilde yola koyulmadan önce biraz dolaşmış gibi görünüyordu... yanlış yöne doğru.

Penny'nin izlediği yol bir av iziydi. Yeni gelen biri için orman, daha önce gelen tüm insanların açtığı sonsuz patikalarla kaplı görünür ve bu patikaların hepsi ilginç bir yere çıkar, değil mi? Bu, "bir dere" ya da "dinlenmek için güvenli bir açıklık" ya da "otlamak için bitki örtüsünden güzel bir yama" olarak görüp görmediğinize bağlıdır.

İlginç bir yere. Bunlar insan izleri değil. Hayvanlar tarafından, burada genellikle geyik ve karibu tarafından, ilginç ya da en azından faydalı buldukları tüm noktalar arasında patikalar oyarak yapılırlar. Orman yolları.

Penny bunlardan birine bindi ve kasabaya giden patikaya geri döndüğüne karar verdi, ancak daha önce gittiği genel yöne doğru ilerliyordu. Başka bir deyişle, ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Oyun izlerini takip ettiği için Storm da *onu* takip edebiliyor. Kolayca. Bir kilometre ve ardından ikinci bir kilometre daha devam ediyoruz. Burada, sanki kasabayı arıyormuş gibi biraz dolanırken, şimdiye kadar kasabaya ulaşmış olması gerektiğini fark etmeye başlar gibi görünüyor.

Dalton durduğunda, sanki ondan bir saniye sonra bir şey fark etmiş gibi, Storm'un tüyleri alçak bir hırıltıyla diken diken oluyor.

"Ve bir geyiğimiz var," diyor Dalton, ileri doğru yürüyüp çömeliyor. Çalılıkları geri çekerek yumuşak zemindeki devasa toynak izini ortaya çıkarıyor.

Hemen arkamızdaki bir çizme izini işaret ederken, "Tam olarak kadın ve geyik," diyor.

Şimdi iki çizme izi görüyorum. Sanki Penny geyiği görünce kısa kesmiş gibi.

Dalton etrafı karıştırıp zemini inceliyor.

"Şu tarafa gitti," diyor, takip ettiğimiz av izinin biraz dışını işaret ederek. "Geyik arkasından çıktı. Döndü, onu gördü ve yolundan çekilmeye karar verdi... zaten gitmekte olduğu yöne doğru devam ederek."

"Kasabadan daha uzağa."

"Evet. Sadece panikledi ve avlanma yollarından kaçtı. Hemen solda daha yumuşak bir alanda ayak izleri var ve bir noktada düştüğüne dair bir işaret de var - toprakta bir el izi var."

Duraklıyor ve bir küfür mırıldanıyor. "Ve şimdi bunu söylediğime göre, buraya da düştüğünü görüyorum." İzleri işaret ediyor. Buradaki zemin geyiğin durduğu yerden daha sert, ama bu iki açık ayak izinin hemen arkasında bir sürtünme izi var. Geyiği görmüş ve

onu tökezletecek bir şey yapmış olmalı. Düştü, kalktı ve sonra koştu.

Kararmaya başlayan ormana doğru koştu.

"Dün geceki koşullar nasıldı?" diye sordum.

"Parçalı bulutlu," dedi.

"Bu bulutludan da kötü," diyorum. "Eğer ay yoksa, karanlık olduğunu bilirsin. Ormana ışıksız gider, güneş batar, ama görebileceği kadar ay vardır... ta ki olmayana kadar. Bir geyiğe çarpıyor, panikliyor ve kasabaya doğru gittiğini düşünerek gittiği yöne geri koşuyor."

"Evet, görünüşe göre-"

Dalton hareketsiz kalır. Bir eli Storm'a uzanıyor. Diğeri kılıfına doğru düşüyor ve bunu gördüğümde kendi elim de aynı şeyi yapıyor.

Ormanı tararken silahımın kabzasına dokunuyorum. Dalton silahını çektiğinde ben de çekiyorum. Bakışları ormanı tarıyor. Sonra durdu. Bir şey gördü. Görüş açısını takip ediyorum ve kendime, her ne yapıyorsa görmek için doğru hizada olmadığımı söylüyorum, ama gerçek şu ki, gördüğü şey muhtemelen tam orada, benim fark edemeyeceğim kadar kamufle olmuş durumda.

Dalton silahını yanına kaldırdı. Bu bir revolver. Evet, modern bir .357 Smith & Wesson ama yine de başka bir çağa ait. Silahın korunmaktan çok gösteriş için olduğundan hep şüphelenmişimdir. Mükemmel bir avcı, ama tabancalar ona göre değil ve eğer onu çıkarırsa, bu sinirden de öte bir şey. Bu aynı zamanda gördüğü şeyin insan olduğu anlamına da geliyor.

Bir hayvan Dalton'ın ayı spreline uzanmasına neden olur. Gerekirse bir ayıyı -ya da kurdu ya da porsuğu- vurabilir ama yırtıcı bir hayvan saldırıyorsa ayı spreyi daha etkilidir. Silahlar, onları görüp geri çekilecek tehditler içindir. Silahlar insanlar içindir.

"Seni görebiliyorum," dedi bir süre sonra. "Yirmi metre önümde, iki çamın arkasındasın. Beni görebiliyorsan, sana doğrultulmuş bir silah olduğunu da biliyorsundur. Muhtemelen görmediğin şey, solumdaki ikinci silah. Şimdi, ben iyi bir nişancıyım. O daha iyi. Yine de, ikisi de

Bugün hiçbirimizin tetiği çekmeye niyeti yok. Kaybolan iki kişiyi arıyoruz-"

Çalıların gürültüsü. Kolum havaya kalkıyor, parmağım tetikten çekiliyor, ama daha kalkmadan ormanda her kim varsa bize doğru koşmadığını, kaçtığını anlıyorum.

Dalton bir dizi küfür savuruyor ve kaçan figürün peşinden gidiyor. Bana dönüp bakmadan önce iki adım atmayı başarıyor.

"Git," diyorum. Bacağımdaki eski bir sakatlık yüzünden asla eskisi kadar hızlı koşamayacağım. "Bir silahım ve köpeğim var. Ben burada kalacağım."

Teşekkür etmek için elini kaldırdı ve sonra gitti. Silahımı kaldırıyorum, vücudum gergin, adamın onu bir tuzağa sürüklediğine dair herhangi bir işaret bekliyorum. Çalıların çarpması aksini söylüyor. Panikle koşuyor.

Penny? Bruno mu? Yoksa silahlı iki kişiye rastlayan masum bir yürüyüşçü mü? Onların yerinde olsam ben de kaçırdım.

Umarım bir yürüyüşçü değildir. Onları korkuttuğum için kendimi kötü hissederdim elbette ama inşaat sonrası ilk gezimizde turistlerle karşılaşmamız beni daha çok endişelendirirdi.

Gerçekten en büyük korkumuz bu. Bölgeyi elimizden geldiğince iyi araştırdık, aktif madencilik faaliyetleri, avlanma kabinleri ya da insanların - yalnız bir mevsimlik tuzakçının bile - bölgeyi kullandığına dair herhangi bir işaret olmadığından emin olduk. Bu, kendimizi aniden kendini adanmış yürüyüşçüler arasında internette meşhur olan bir rotanın ortasında bulamayacağımız anlamına gelmiyor.

O zaman bile, arazi hala almak için özgür değil. Burası Kraliyet arazisi ve Yerli toprağı ve biz de üzerine çömeliyoruz, tek umudumuz fedakâr niyetimizin en azından izinsiz girişi hafifletmesi.

Etrafımı inceliyorum. Geyiklerin otladığı doğu tarafı bataklık. Kuzeyde, alçak dağlar uzun çamların arasından zar zor görülebiliyor.

Dağlardaki koyu gölgeler mağara girişleri vaat ediyor. Daha iyi görebilmek için bir ağaca tırmanmayı düşünüyorum ama çamlar gençliğimin akçaağaçları ve meşeleri kadar tırmanmaya elverişli değil. Yine de gözüme bir

Dalton'u beklerken manzaraya daha iyi bakmanın bir yolu olarak da olası bir yarışmacı.

Bu noktadan ayrılmayacağımı söyledim ve evet, yirmi metre yürüyüp bu noktaya geri dönebilecek bir yetişkinim, ama ona geri dönüp yerimi boş bulma kalp kırıklığını yaşatmayacağım.

Hâlâ ağaca bakıyorum -döndüğünde beni alt dallara çıkarabileceğini düşünerek- ve yalnız olduğumu fark ediyorum. Belli ki Dalton gitmiş, ama bir dakika önce yanımda bir Newfoundland vardı, şimdi ise yok.

"Fırtına mı?" Ağaçları tararken telaşla etrafımda dönerek söylüyorum.

Sızlanıyor ve bu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor, sonunda onu çalıların arkasına yarı gizlenmiş halde görene kadar. Başını eğiyor ve yine sızlanıyor.

Nefes veriyorum ve ona doğru yürüyorum, işini yapmak için uzaklaştığını varsayıyorum, bu sızlanma bana dolaşmaması gerektiğini bildiğini söylüyor, ama bir nedeni vardı.

Yine de tuvaletini yapmak için çömelmemiştir. Yeri kokluyor.

"Bana kan kokusu almadığını söyle."

Elbette bana böyle bir şey söyleyemez. Endişeliyim çünkü sızlanması bana sadece Penny'nin kokusunu almadığını söylüyor ki bu koku her yerde var.

Koku işaretleyicilerini çıkarıyorum. Kokuyu alıp almadığını sormak için Bruno'nun çantasını açıyorum -diğer kayıp kişimiz- ama ona seslendiğimde bile başını kaldırmıyor. Sadece itaatsizliği için bir özür daha diliyor.

Dalton'un gittiği yöne, sonra da Storm'a bakıyorum. Yaklaşık on beş adım ötede ve eğer onu buradan görebiliyorsam, yanına gittiğimde o da beni görebilecektir.

Ona doğru yürüyüp yanına eğildim. Burnunu kaldırıp yere pati atıyor. Burada bir ağaç devrilmiş ve toprak ölü dallar ve çürüyen yapraklarla kaplanmış. Bir elimle kazıyorum ama sadece toprak buluyorum.

Doğrulup etrafıma bakıyorum. Sonra daha iyi bir aç ı yakalamak için bir adım geri atıyorum, onu rahatsız eden şeyin ne olabileceğini görmeye çalışıyorum ve ayağ ım kayıyor.

Çürüyen yaprakların üzerinde kaydığ ımı sanıyorum, bu yüzden dengemi ayarlarken sadece yarı dikkat ediyorum, ama botum geriye doğru kaymaya devam ediyor ve bir sonraki bildiğ im şey, düşüyorum, devrilirken kollarım sallanıyor.

Yere çarpmadım. İlerlemeye devam ediyorum, Fırtına ben düşerken bir alarm havlaması veriyor, yeryüzü üzerimde kayboluyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yere sertçe çarptım ve ayağa kalkmaya çalışırken bileğim ve bileğim protesto çığlıkları atıyor, ama ayağa kalkana kadar devam ediyorum... ve başımın üzerinde, alarmla havlayan Storm'a bakıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ve sesim soluk soluğa bir vıraklama olarak çıkıyor.

Etrafıma bakıyorum. Bir çeşit çukur. Donmuş toprağın içine kazılmış, yani görünüşe bakılırsa yıllar önce yazın kazılmış. Çukurun dibinde durmuş, o ölü ağacın dallarıyla kaplı tepeye bakıyorum. Kasıtlı olarak mı örtülmüş? Bu konuda paranoyak olmamaya çalışıyorum. Eğer burada yaşayan insanlar varsa -ki bir yerlerde mutlaka olacaktır- akşam yemeği için avlanırlar ve ben de buna düştüm: bir çukur tuzağına. Kuzey Amerika'da pek yaygın bir avlanma yöntemi değil ama Yukon'da her türlü var.

Storm derin bir havlama daha çıkardığında kendimi fırçalıyorum.

Sonra kafası kayboldu.

"Uzağa gitme," diyorum.

"|-"

Pençeler yerde gürlüyor, çalılar çatırdıyor. "Fırtına mı?" Diyorum.

Onu geri getirecek kadar yüksek sesle bağırmaya çalışıyorum ama hâlâ soluk soluğayım. Biraz da sersemlemiş durumdayım ve sorduğum sorunun bir emir olmadığını anlamam biraz zaman alıyor.

"Fırtına!" diye seslendim. "Gel!"

Boğuk bağırışımı duyamayacak kadar uzakta. Dalton'ın delici düdüğü bende yok ve geçen yılın bir bölümünü onu köpek düdüğüyle eğiterek geçirmiştım. Sırt çantamda olmasaydı çok daha kullanışlı olurdu... koku işaretlerini almak için çıkardıktan sonra üstte duruyor.

Bağırmaya devam ediyorum ve sesim daha net çıkıyor ama o çoktan gitti. Beni kurtarması için Dalton'u getirmeye gitti, bu çok tatlı, ama bunu kendim için denememe izin vermesini tercih ederim.

"Bu da ne, Lassie?" Mırıldanıyorum. "Timmy kuyuya düştü. Yine mi?"

Başımı sallıyorum. En azından kendimi daha önce böyle bir çıkmazın içine *sokmamıştım*. Elbette, bir uçurumdan düşmüş ve bir çıkıntıda asılı kalmıştım, ama bu çok daha az vahim. Dibindeyim ve tepesi sadece birkaç metre yukarıda. Çok sayıda kök de var, yani dışarı çıkabilmeliyim.

Donmuş toprak seviyesinin üzerindeki kalın bir kökü yakalıyorum, botumun burnunu yan taraftaki donmuş zemine sokuyorum, yukarı sallanıyorum ... ve kök serbest kalıyor.

Birinci adım: Lanet kökün gerçekten bir şeye bağlı olduğundan emin olmak.

Başka bir kök bulup test ediyorum. Sağlam görünüyor. Yakaladım. Ayak parmağımı kazıyorum. Kendimi yukarı çek-

Tepemde bir dal kırılıyor. Donup kalıyorum, bir kaya tırmanıcısı gibi çukurun kenarında asılı kalıyorum.

Dinlerken geri kayıyorum. Ölü yapraklar fısıldıyor, sanki bir ayının pençesinin altındaymış gibi. Silahımı çıkarıp yukarı bakıyorum.

Düştüğüm noktanın ötesini göremiyorum. Gerisi ölü ağaç ve üzerine düşen yaprak döküntüleriyle kaplı.

Düşmüş mü? Hayır, ölü ağacı gizlemek için üzerine yerleştirilmiş yaprak döküntüleri.

Çukur.

O çıkıntının altındaki karanlığa geri dönüyorum. Tepemde daha fazla çıtırtı. Sonra bir homurtu, gerildim ve içinde ayı spreyi olan sırt çantamı yukarıda bıraktığım için kendime lanet ettim. Onu kemerime takmalıydım. Yeni orman evimizde olmanın heyecanıla onu sırt çantamın cebine tikiştirmek gibi bir turist hatası yaptım.

O açıklıktan parlayan güneş ışığının üzerine bir gölge düştü. Kaçınılmaz ayı namlusunun delikten içeri girmesi için kendimi hazırladım. Sadece merak ettim. Dalton'un dediği gibi, yılın bu zamanı aç aylar için yanlış bir zaman ve ben aşağıda bir yavruyu tehdit edemem.

Bu delik. Ayılar meraklıdır. Kahverengi yerine siyah ayı olsun, lütfen.

Ağzı görünmüyor. Onun yerine, güneşe karşı yuvarlak bir kafa görüyorum. Üzerinde tüylü bir çift kulak *olmayan* bir şey olan pürüzsüz bir kafa. Bu bir şapka. Siperliğin belirgin şeklini yakalıyorum. Top şapka ya da safari tarzı bir şapka. Yoksa Dalton'ınki gibi Batı tarzı bir şapka mı? Bu o değil. Şimdiye kadar bir şeyler söylerdi.

Yine de yukarıdaki kesinlikle bir insan. Erkek mi? Kadın mı? Sadece bir başın gölgesini görüyorum. Sonra bir homurtu daha duyuyorum ve bunun yükselen birinin yumuşak nefes verşi olduğunu anlıyorum - ilk homurtu çömeldiği andaki homurtu.

Dışarıda biri var. *Kim* olabileceğini bulma örtüsü altında saklamaya çalıştığım gerçek bu. Eğer dışarıda biri varsa, bir seçim yapmam gerekiyor.

Bir şey söylemeli miyim?

Beni fark ettiklerini sanmıyorum. Ama sırt çantamı görmüş olmalılar. Tam şurada. Yani bir deliğin yanında rastgele bir sırt çantası gördüler ve içine bakmak için çömeldiler.

Eğildiler ama bir şey söylemediler. İçeride biri var mı diye sormadılar. Kimsenin yerde yaralı yatmadığından emin olmak için içeri eğilmediler.

Beni gördükleri için mi? Burada olduğumu biliyorlar... ve yardım teklif etmiyorlar. İyi olup olmadığımı sormuyorlar.

Ayak sesleri tekrar duyuluyor. Yavaş bir çıtırtı, çukurun her yerinde izliyorum. Düştüğüm yerde duruyorlar.

Çömelmiş gibi yumuşak bir homurtu daha. Dışarıda orman tamamen sessizleşti ve odaklandığımda nefes alış verişlerini duyabiliyorum.

Başka bir ses geliyor. Bir fısıltı, yerde sürüklenen kumaş gibi. Sonra tanıdığım bir şıngırtı; karabinam ayı spreyi kutuma çarpıyor. Kişi sırt çantamı aldı.

Çantamı karıştırdıklarını düşünerek gerildim. Onun yerine, ayak sesleri geri çekiliyor ve kısa süre sonra her şey yeniden sessizleşiyor.

Az önce sırt çantamı mı *çaldılar*?

Yukon vahşi doğasının ortasında, birinin düştüğü bir çukurun yanında bir sırt çantası buldular mı ... ve onu aldılar mı? Birinin hayatta kalmak için tek umudu olabilecek şeyi mi aldılar?

Silahımı kılıfına koydum, çukurun kenarına doğru yürüdüm ve daha önce bana destek olan kökü tuttum. Kendimi yukarı kaldırdım ve zihnimde, çoktan dışarı çıkmıştım ve lanet olası sırt çantamı çalan her kimse peşinden gidiyordum. Buna odaklandım ve bu sefer kökün ne zaman yol verdiğini fark etmedim. Sallanıyorum, ayaklarım yanda, ağırlığım o kök tarafından taşınıyor ve kök topraktan kopuyor, ben de sırtüstü düşüyorum, rüzgâr yine beni dışarı atıyor.

Bir süre orada yatıp öfkemi dizginlemeye çalıştım. Evet, birinin sırt çantamı alıp gittiğinden oldukça eminim. Hatta burada olduğumu bildiklerinden bile eminim. Ama peşlerinden ormana koşamam. Dalton'a burada kalacağıma söz verdim ve şimdi Storm onu bulmaya gitti, bu da onun panik içinde koşmasına neden olacak. O döndüğünde burada olmalıyım.

Nefes alışım yavaşladığında, ayağa kalkacak kadar sakinleştiğimi ilan ediyorum. İki yanıma uzanarak ayağa kalkmak için kendimi destekliyorum. Bir elim toprağa batıyor. Diğeri batıyor... ve bir şeye çarpıyor. Taş ya da kök olmayan bir şeye. Yumuşak, esnek ve soğuk bir şey.

Zıplamıyorum. Olduğum yerde kalıyorum, parmaklarımın et olduğunu bildiğim şeye dokunmasına izin veriyorum. Soğuk ete.

Dokunduğum şeyden uzaklaşarak yana doğru kayıyorum. Ondan kaçmıyorum ama vermiş olabileceğim zararı en aza indiriyorum.

Gömülü bir beden olduğunu düşündüğüm şeye dokunurken gerçekten bu kadar sakin miyim? Hayır, ama bununla böyle başa çıkıyorum. Kendime bunun muhtemelen ölü bir hayvan olduğunu söylerken dedektif moduna geçiyorum. Ne de olsa *burası* bir av çukuru.

Kenara çekiliyorum ve sonra çömelene kadar tırmanıyorum. Işığı engelliyorum, bu yüzden güneş ışığı buradaki toprağa vurana kadar yukarı doğru ilerliyorum ve burada herhangi bir hayvan olmadığını bildiğim soluk bir deri parçası görüyorum.

Kirleri dikkatlice temizliyorum. Deri parçası bir elin arkasına dönüşüyor. Sonra parmaklar, uzun ve ince. İki narin halka,

Biri dokuma altın, diğeri zümrüt.

Temizlemeye devam ediyorum. Bir saat. Altın bir saat. Temizlemeye devam ediyorum. Bir gömlek kolu. Sonra birkaç santim yukarı itilmiş bir ceket kolu. Kol bir cekete dönüşüyor, soğuk bahar akşamına karşı sıkıca fermuarlanıyor. Devam ediyorum, boyuna kadar. İşte orada duruyorum. Garip bir açıyla bükülmüş. Kopmuş.

Bunu değerlendiriyorum ve devam ediyorum, açık kahverengi saçlı beyaz bir kadının solgun yüzünü görene kadar yavaşça temizliyorum. Kırklı yaşlarının başında bir kadın. Altın saati, yüzükleri ve kesilmiş, temiz tırnakları var. Yürüyüşü değil. Madenci değil. Avcı değil. Bu ormanda çalışan bir profesyonel.

Penny'i buldum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Penny'nin üstündeki toprağı temizlerken koşan ayak sesleri tepemde yankılanıyor.

"Casey?" Dalton bağılıyor. "Casey!"

"Aşağıdayım," diye sesleniyorum ve hemen ekliyorum, "İyiyim. Bir çukur tuzağına düştüm ama iyiyim."

Ayak sesleri artıyor. Çukurda beliren ilk kafa büyük ve tüylü.

"Hey, Storm," diyorum. "Yardım getirdin, ha?"

Alçak sesle havladı ve sonra geri çekildi, çömelen Dalton tarafından kenara çekildi.

"Kim buraya çukur tuzağı kurar ki?" diyor. "Bok o l a b i l i r d i n ."

"Penny'yi buldum."

Dalton küfreder, sonra el fenerini tutarak, "Ben de tam birinin içine düşüp bacağını kırabileceğini söyleyecektim. Penny geyikten kaçmış ve bu tuzağa düşmüş olmalı." Işık huzmesini Penny'nin vücudunda yukarı doğru kaydırır, kırık olduğu belli olan boynunda durur ve küfreder. "Gömülmüş mü?"

"Evet. Ayrıca şu baktığın delik de benden. Buraya geldiğimde üstü kapalıydı. Ben de öyle düştüm. Storm kokluyordu, tahminimce cesetten dolayı üzgündü. Yanlış bir adım attım ve..." Etrafı gösteriyorum.

"Yani ya içine düşüp boynunu kırdı ve biri bunu örtbas etti... ya da biri onu öldürüp buraya sakladı. Başka yaralanma izi var mı?"

"O kadar ileri gitmedim. Onu taşımadan önce muayene etmek istiyorum ama ışığa ihtiyacım var."

"Tamam." Topuklarının üzerine çöktü, kısmen kayboldu. "Sırt çantan burada mı?"

"Öyleydi. Storm'un koku işaretlerini çıkarmak için çıkarmıştım. Ben Penny'yi bulmadan önce biri beni buldu. En azından sırt çantamı buldu."

"Biri sırt çantamı mı *çaldı*?"

"Duruma göre değişir. İki adım sağında mı duruyor?"

Baktı ve bir dizi küfür savurdu.

"İçeride olduğunu biliyorlar mıydı?" Kendi sorusunu geçiştiriyor. "Ben aşağı ineyim, sen çalışırken konuşuruz."

"Her ne kadar yardımın için minnettar olsam da, bence biri yukarıda Storm'la kalsa iyi olur... yoksa bir sonraki kaçırılan o olabilir."

Homurdanıyor. "Denediklerini görmek isterdim. Ama evet, eğer hırsızın geri gelirse ikimizi de o delikte bırakmasan iyi olur."

Yüzüstü uzanıyor ve el fenerini parmak uçlarımda durup alabileceğim kadar aşağıya uzatıyor.

"Başka neye ihtiyacın var?" diye soruyor. "Fotoğraflar için telefonun var mı?"

Duraksıyorum ve sonra küfrediyorum.

"Sırt çantanda mıydı?" Dalton öyle diyor.

Homurdanmam yeterli bir cevap. Artık cep telefonum olmasına alışkın değilim. Rockton'da yasaklanmıştı, sahipleri kağıt ağırlığından başka bir şey olmayacaklarını savunuyorlardı.

Bu bir zamanlar doğrudu, ancak bugünlerde, servis olmasa bile, cep telefonu bir İsviçre çakısı gibi kullanışlı ve eğlenceli. Konsey, sakinlerin sınırlı elektriği kullanmasını istemedi ki bu da mantıklı. Gerçi daha fazla güneş enerjimiz var, bu yüzden yeterince güneş aldığımızda cep telefonlarına izin vereceğiz, bu da benimkini yanımda getirdiğim anlamına geliyor. Ve şu anda sırt çantamı çalan kişinin elinde.

...ile birlikte...

"Kahretsin," diyor Dalton. "Uydu telefonu."

Bu da yeni bir şey. Rockton'da acil durum telsizlerimiz vardı ama hiçbir işe yaramıyordu. Burada uydu telefonlarımız olacak. Burada uydu telefonlarımız olacak.

bir tane getirmiştim... ve onu sırt antamda taşıyordum.

"Kendime not," diye mırıldandım. "Cimri olma. Ekstra uydu telefonlarına yatırım yap."

Dalton sadece omuz silkti. Böyle bir girişimde, fazla kullanımları minimumda tutmamız gerekiyor. Biri şehirde, diğeri de "deplasman ekibi" için olmak üzere iki uydu telefonumuz var.

Ancak bu, Penny'yi Haven's Rock'a kendi başımıza götürmemiz gerektiğı anlamına geliyor.

"Elinizdeki çantaları kanıt olarak kullanabilirim," diyorum.

Dalton sırt çantasından bir ip ve bıçak çıkarıp bana uzattı.

"İhtiyacın olanı al ve incelemeni yap," diyor. "Storm için bir kızak hazırlayacağım."

* * *

Cesedi incelerken, doktor kız kardeşimin sesini duyabiliyorum, tıp doktoru olmadığımı ve kesinlikle bir adli tabip olmadığımı söylüyor. April'ın sesi hayatım boyunca kafamın içindeydi ve babamın ve bazen de anneminkinden farklı olarak her zaman eleştirel bir ses oldu. Sürekli bir "yeterince iyi değilsin" yayılım ateşli. Yeterince zeki değilsin, yeterince azimli değilsin, yeterince *tekil* değilsin. Sonuncusu en önemlisiydi. Zekiydim ve azimliydım ama onlara kıyasla çok sıradan, ortalamanın üzerinde biriydim.

şimdi April'ın sesini duyduğumda eleştiri duymuyorum. Sadece April'ı duyuyorum. Kız kardeşim otizm spektrumunda olduğunu geç de olsa fark etti ve bu keşfini benimsedi çünkü bu, deneyimlerinin çoğunu anlamlandırmasına yardımcı oluyor. Bu aynı zamanda onu anlamama da yardımcı oluyor. April'ın sözleri kısmen azarlama, ama aynı zamanda soruşturmaya atlamasına izin vermek için bir bahane olacaktı.

Penny'nin ceplerini kontrol ederken, "Keşke burada olsaydın April," diye mırıldanıyorum.

Eninde sonunda gelecek, ama şimdilik soruşturmalarımızda sık sık olduğumuz yere geri döndük.

Tıp uzmanlarının olduğu bir evde büyürken öğrendiklerimden yola çıkarak.

Ceplerinde bir adet kullanılmış mendil ve bir adet boş prezervatif ambalajı var, bu da mendilin burun sümürmek için kullanıldığını ummama neden oluyor. İkisini de poşetliyorum.

Eşyaları poşetlere yerleştiriyorum. Sonra tekrar ellerine bakıyorum. Tırnaklarını zaten incelemiştim ve temiz göründüklerini fark ettim. Bir elinde kendini savunmak için kaldırdığı anlamına gelebilecek bir kesik var ama tırnaklarında kırık ya da tırnak yatağında doku olmaması daha fazlasını yapma şansı olmadığını gösteriyor.

Kamburuma yaslandım ve düşündüm. Düşmesi dışında. Bunu geyikle karşılaştığı yerin yakınındaki el izinden biliyoruz.

Eldiven giymiş olabilir mi? Geceleri hafif eldivenler için yeterince serin oluyor. Eldiven giymiş olsaydı, onu gömen kişi, **eldivenlerin** iz taşıyabileceğini düşünerek eldivenleri çıkarmış olabilirdi.

Dalton'ın telefonuna bir not kaydediyorum. Sonra Penny'nin ceketini çıkarıyorum. Bunu yapar yapmaz, soğuğa rağmen fermuarı çekenin o olmadığını anladım. Tişörtünün ön kısmı kesilmişti, silah karnını kesiyordu. Kan tişörtünün alt yarısını ıslatmış.

Ceketini daha dikkatli kontrol ediyorum. İçinde biraz kan var ama çok değil, dışında da belirgin bir iz yok. Ceket katlayıp dikkatlice ikinci bir torbaya koyuyorum. Sonra Penny'nin gömleğinin alt kısmını yukarı çekiyorum.

Yaranın uzunluğunu tahmin etmeye çalışıyorum. Dalton'ın cep telefonunun bende olduğunu hatırlıyorum, yani gerçek bir cetvelim var - bir uygulama indirip kalibre etmiştik. Yara beş buçuk santimetre uzunluğunda. Fotoğrafını çektim. Sonra yarayı açmak için tahta bir kibrit çöpü kullandım. Belki bir santimetre derinliğinde, hafif bir yağ tabakasını aşır kasın içine giriyor.

Penny'nin gömleğini sardım. Onu çıkarmayacağım, çıplak vücudunu çalıkların arasında sürüklemek istemeyiz. Daha fazla gövde arıyorum.

yaralanmalar. Ön tarafında yok. Sırtını kontrol etmek için Dalton'ın yardımına ihtiyacım var.

Sonra kotunu indiriyorum. Durduğumda kalçalarına kadar indirmiştim. Sol kalçasında derin bir kesik var. Derinliği ve pozisyonu, atardamarı kesip kesmediğini merak etmeme neden oluyor. Eğer öyleyse, kan yok, daha yakından bakıp lekeleri görene kadar yok, sanki biri temizlemiş gibi.

Kotunu kontrol ettim. Hayır, kumaşta bir kesik kaçırmamıştım. Bütünler.

"Derme çatma sedye hazır," diye sesleniyor Dalton. "Nasılsın?"

"Keskin bir aletten kaynaklanan iki kesik buldum. Biri karnında, diğeri daha derinde uyluğunda. Gövdesindeki kesik tişörtünü delip geçmiş, sonra da birisi ceketinin fermuarını çekerek kesiği kapatmış. Bacağındaki kot pantolonunu delip geçmemiş, yani kot giymemiş. Ayrıca boş bir prezervatif ambalajı buldum."

"Huh."

"Bu da saldırıya uğradığında üzerinde tişört olduğunu gösteriyor. Külot giymiş ya da giymemiş olabilir ama kesinlikle yarı çıplaktı."

"Huh."

"Bacaktaki yara femoral arteri delmiş olabilir. Genel olarak doğru bölgede. Yine de kan yok. Ne vücudunun altında ne de kot pantolonunda. Sanki yıkanmış gibi bir leke var."

"Ya gövdesi?"

"Gömleğinden kan akmış ama ceket kanama bittikten sonra giyilmiş. Yine de ölüm nedeni kesinlikle bu değil."

"Yani kan kaybından mı ölmüş?"

"Mmm, muhtemelen mi? Bu bir April sorusu olabilir. Ya da Yolanda'nın saha doktoru için bir soru, eğer böyle bir eğitimi varsa."

Penny'ye dönüp onu incelemeye devam ediyorum. "Peşinde olduğun kişiyi hiç sormadım."

"Anlatacak pek bir şey yok. İyice bakmak için yeterince yaklaşmadım. Buradan yaklaşık yarım mil ötede yere çakıldılar. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Fırtına geldiğinde nerede saklandıklarını bulduk."

"Sanırım 'onlar' derken cinsiyetlerini tahmin edecek kadar yaklaşımadın."

"Bir anlığına gördüm. Ben erkek olduğumu düşünürdüm ama tıknaz bir kadın da olabilirdi. Tek gördüğüm koyu renk bir ceket ve kot pantolondur."

"Herhangi bir şapka?"

"Evet. Şapkaya benziyordu."

"Ben düştükten sonra yanıma gelen her kimse şapka takıyordu. Kenarını görebiliyordum."

"Zamanlama çalışıyor mu?"

"Seni artık duyamadıktan sonra Storm'un uzaklaştığını fark ettim. Buraya geldim, içine düştüm ve o da gitti. Dışarıda birinin sesini duyana kadar belki beş dakika geçti. Muhtemelen daha az."

"Aynı kişi olabilir. Nerede saklandıklarını bulmaya çalışıyordum ama onun yerine buraya geri döndüler."

"Muhtemelen."

"Bruno'nun en son koyu renk bir ceket, kot pantolon ve kasketle görüldüğünü hatırlamakta haksız mıyım?"

"Evet."

"Huh."

"Katılıyorum. Şimdi ben buradaki işimi bitirirken sen de dışarıdaki kanıtları kontrol eder misin?"

"Tamamdır."

★ ★ ★

Dalton'a neye bakması gerektiğini söyledim ve o da bunu yapmaya gitti. Eğitimli bir dedektif değil. Kelimenin tam anlamıyla eğitimli bir polis memuru da değil. İlkokula bile gitmemiş. Eğitimi tamamen gayriresmiydi ve bu konuda rahatsızdı, ama benim için imrenilecek bir durumdu - onu ilgilendirmeyen hiçbir şeyi öğrenmeye ihtiyaç duymadan, ilgisini çeken her şeyin peşinden koşarak geçirdiği bir hayat. Dedektiflik eğitimi için, soruşturmalarına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa onu öğrenmeyi seçti.

Dalton'la ilk tanıştığımnda, onun herhangi birinden eğitim ya da talimat alacağını hayal bile edemezdim. O şerifti. Yetki ondaydı. Yine, bu yararlı bir kurgu. Üvey ailesi onu şerif olarak bırakıp güneye çekildiğinde Dalton yirmili yaşlarının ortasındaydı.

Başarana kadar numara yap ve onları saçmalıklarla şaşırt. Bunlar Dalton'ın bir kasabayı başarılı bir şekilde yetkili olduğuna ikna etmesinin anahtarlarıdır. Gerçek çok daha farklı.

Penny'yi incelemeye devam ediyorum. İlğimi çeken başka bir şey bulamadım. Son cinsel aktivite için iç muayene yapmıyorum. Boş prezervatif ambalajı bunun cevabının evet olduğunu gösteriyor ve her iki durumda da, taşındığında bu kanıt değişmeyecek. Bu taşınmadan etkilenebilecek her şeyi kontrol etmem gerekiyor.

Bir şey daha keşfettim. Ayak tabanları kirli. Bu da botlarının yanlış ayağında olduğunu biraz geç de olsa fark etmeme neden oldu. Yeni bir bilgi değil, sadece üzerinde tişörtten başka bir şey yokken saldırıya uğradığı sonucumu destekliyor. Ayrıca sütyensiz olduğunu fark ettim. Bu sütyen giymediği anlamına gelebilir. Aynı zamanda katilin onu yeniden giydirirken gömleği geri giymediği anlamına da gelebilir. Seksten sonra biraz ısınmak için gömleğini giymiş ve sonra saldırıya uğramış.

Bruno olduğundan şüphelendiğim ortağı tarafından mı saldırıya uğradı? Ya da saldırıya

Bruno *ile*? Dışarıda mı, ölü mü yaralı mı?

Evet, gördüğümüz kişi kabaca onun tarifine uyuyor ama herhangi bir varsayımda bulunmuyorum. Şimdilik tek bildiğim, Penny'nin ölüp bir çukura gömüldüğü ve bıçak yaralarının yarı çıplak haldeyken, gizli sevgilinizle seks yapmak gibi zorunlu bir şey yapmadığınız sürece soyunmayacağınız kadar serin bir gecede açılmış olduğu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ayrılmamıza bir saat daha var. Dalton tepedeki alanı taradı, ama çukurdan çıkmama yardım ettikten sonra, yaptığı işi iki kez kontrol etmemi istiyor ve bunu takdir ediyorum - bunu kendim önermek zorunda kalsaydım garip olurdu.

Bu, iş artı kişisel ilişkinin dezavantajıdır ve taraflardan biri teknik olarak diğerinin patronu olduğunda daha da garip bir hal alır. Dalton'ın alışılmadık yetiştirilme tarzına minnettar olmamın pek çok nedeninden biri de bu: tipik kültürel yükleri taşıyor. Ben dedektifim. O değil. Bu yüzden, kurbanın iyiliği için onun çalışmasını kontrol etmeliyim.

Yukarıda hiç ayak izi bulamadı, ben de bulamadım. Penny'yi çukura kim gömdüyse belirgin bir kanıt bırakmamış. Ben de aşağıda hiç iz görmedim.

"Biri o çukurda ne yakalıyor olabilir?" Dalton Penny'nin cesedini sedyeye bağlarken sordum. Elimizden geldiğince onu sarmak için sırt çantasındaki hafif yağmur ceketlerini kullandık. Çukurun kenarına doğru ilerliyorum. "Hiç böyle bir şey gördün mü? Tuzak kurmak için?"

"Çok fazla iş var. Ayrıca, gelip kontrol ettiğinde kızgın bir boz ayı yakaladığını mı görmek istiyorsun?"

"Haklısın."

"Geyik ya da karibu için işe yarar. İçine düşüp bir bacaklarını kırabilirler. Yapılacak en kötü şey." Kenara doğru ilerliyor. "Kurtlar için de olabilir, eğer sorun olurlarsa."

"Gerçekten öyle olmamalarını umuyorum."

Dalton omuz silkiyor. "Çoğu insan için kurtların etrafta olması bile bir sorun. Biz daha iyi biliyoruz. Wolverine'ler de olabilir. Kahretsin, ben olsam

Onlar için kendime bir tuzak kurdum. Çukur yıllar öncesine ait gibi görünüyor. Kesinlikle yeni kazılmamış, donmuş toprağın çözülmesi zaman alır. Büyük olasılıkla uzun süre önce terk edilmiş."

"Ve Penny'yi kim öldürdüyse bunu biliyordu ve cesedini saklamak için kullandı."

"Evet."

Penny'ye bakıyorum, üstü örtülü bedeni derme çatma bir sedyeye bağlanmış.

"Onu kasabaya geri götürelim."

★ ★ ★

Sedye Storm'un üzerindeki koşum takımına bağlı. Buna tahammül ediyor. Kızak köpeği olmaktansa tazı olmayı tercih ederdi ama bunun nadir bir istek olduğunu biliyor. Yürürken pek konuşmuyoruz. Derin düşüncelere dalmış, ekibin doktoruna ve görüşmem gereken kişilere soracağım soruların listesini hazırlıyorum. Unutmaktan korktuğum bazı sorularımı kaydetmek için Dalton'ın telefonunu kullanıyorum ve o da birkaç tane daha öneriyor. Onun dışında sessiz bir yürüyüş.

Yolun yarısına geldiğimizde onun geride kaldığını fark ediyorum. Ben öndeyim, Storm arkadan takip ediyor ve Dalton da arkadan geliyor. Bir ara arkama dönüp baktığımda, sedyenin birkaç metre gerisine düşmüş, ormanın içine baktığını görüyorum. Tekrar dönüp baktığımda, daha da geride, kaşlarını çatmış ağaçlara bakıyordu.

Storm'a durmasını söylüyor ve sedyenin etrafından dolanarak yanıma geliyor.

"Sanırım izleniyoruz," diye fısıldıyor. Ben de onunla aynı yöne bakıyorum.

"Kesin bir şey söyleyemem," diyor. "Sadece bir his ve birkaç ses. Şu tarafta yaklaşık elli metrelik bir yükselti var. Eğer izleniyorsak, oradadırlar. Yine de bir şey göremiyorum, belki de sadece tedirginimdir. Tanıdık olmayan bir orman."

"Kontrol etmek ister misin?"

Başını sallıyor. "Son seferden sonra olmaz. Tek başardığım, sana geri dönebilmeleri için beni uzaklaştırmalarına izin vermek oldu."

"Geride kalacağımı bilmelerine imkân yoktu." "Evet, ama sen kaldın ve onlar da bundan faydalandılar."

"Sırt çantamı çalan kişi senin kovaladığın kişi değilse tabii. Ama evet, demek istediğini anlıyorum. Ayrıca, o çukurda olduğumu fark etmiş olsalar bile, bana zarar vermeye çalışmadılar. Elbette, sırt çantamı çalmak beni ölüme mahkûm edebilirdi ama acil bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum." Ormana doğru bakıyorum. "Yine de cep telefonumu geri istiyorum."

Dalton ormana doğru dönüyor ve sırt çantasının kayışını parmaklıyor, sanki onu tekrar kovalamak için vermeyi düşünüyormuş gibi.

"Şaka yapıyordum," diyorum. "Yeni bir cep telefonuna param yeter ve eğer bir bilgisayar korsanlığı dehası değillerse, benimki silinene kadar bir tuğladan başka bir şey değil."

"Neden bahsettiğini biliyormuş gibi davrandığımı fark ettin mi?"

Gülümsüyorum. "Özür dilerim. Şifre ve yüz tanıma, bir hırsızın verilerimi alamayacağı anlamına geliyor. Telefonu sıfırdan başlatmaları gerekecek, bu da onlara yeni ve güzel bir telefon verecek ama ben daha çok kişisel bilgilerim konusunda endişeliyim, ki bu bilgilere sahip olamayacaklar."

"Güzel."

"Gerçekten güvende olmak için telefonumu uzaktan silebilirim, ki bunu yapmak isterim ama bunun için Dawson City'de olmam gerekecek. Şimdilik Yukon vahşi doğasının ortasında dünya çapında bir hacker'a rastlamadığımıza dua edelim."

Gözlerimi siper edip gözlerimi kısarak bahsettiği tepeyi seçmeye çalışıyorum. "En azından şimdilik onları yalnız bırakma yönünde oy kullanacağım."

★ ★ ★

Haven's Rock'a, alttan gelen bir gürültüyü duyacak kadar yakınız. Bu her zaman bir endişe kaynağıdır ve yakıt getirme meselesinin yanı sıra jeneratörleri çalıştırmamamızın bir nedeni de budur. Ekip, elektrikli aletlerin kullanımını en aza indirerek inşaat sesini en aza indiriyor, ancak bir kalasın diğerine çarpma sesi bile ormanda çınlıyor. Bu yeri seçmemizin bir nedeni de

Yakınlarda bir şelale olduğunu ve hızlı akan dereler ile göl arasında hem güç hem de daha fazla gürültü için barajlar inşa etmeyi planlıyoruz. Tüm bunlar, yaklaşık yüz metre uzaklaşana kadar kasabayı duymadığımız anlamına geliyor.

İşte o zaman bir sorunumuz olduğunu fark ediyoruz. Yanımızda bir cesetle kasabaya girmeye cesaret edemeyiz. Herkes işini gücünü bırakıp açıklama ve kendi güvenlikleri için güvence isteyecektir.

Bir cinayeti araştırırken bunu ekipten saklamamız mümkün olmasa da, bunu yapmanın yanlış ve o kadar da yanlış olmayan bir yolu var.

"Yolanda'yı bulmalıyız," diyorum. "Ona Penny'yi... şey, sanırım onu şimdilik bizim kulübeye koyacağımızı söyle. Tam olarak istediğim gibi bir eve taşınma alameti değil ama zorunluluklar galip geliyor."

"En kısa zamanda onu tıbbi kliniğe taşıyacağız. Sen git ve Yolanda'yı getir. Ben burada bekleyeceğim."

Tereddüt ettim. Yolanda'yı getirmek için önce birimizin kasabaya gitmesi gerekiyor. Önce birimiz onu görecektir. Bir cinayete kıyaslandığında önemsiz bir şey ama yine de bizim için önemli.

"Önce sen git," dedim. "Ben bekleyeceğim."

Duraksadı, bana baktı. Sonra onu takip etmem için el sallıyor ve "Yaklaşmalıyız. Takip edilme ihtimalimize karşı."

Devam ediyoruz ve sonra beklememi işaret ediyor. Geri çekilip Storm'u sedyeye bağlayan bağları çözmeye başladım. Yolun geri kalanını kendimiz çekebiliriz. Kafamı kaldırdığımda Dalton'un sadece yirmi adım ötede durduğunu ve ormanı taradığını görüyorum.

"Sen!" diyor ve beni zıplatıyor. "Buraya gel."

Her kiminle konuşuyorsa belli ki istediğini yapmıyor, şaşırtıcı değil. Bir yabancı onları vahşi doğadan selamlıyor. Dalton koşmaya başlamadıkları için şanslı, diğerlerine bağırarak uyarıda bulunuyor.

İki adım daha atıyor. "Sen! Kırmızı ceketli. Yolanda'ya ihtiyacım var."

Bir an daha geçiyor ama sonra kırk yaşlarında bir adam bize doğru adım atıyor. Selamlamak için elimi kaldırıyorum ve bakışları

benden Storm'a geçince rahatlıyor. Ormandan ona havlayan korkunç adamın yanında bir kadın ve bir köpek var. O zaman sorun yok.

Ona doğru koşuyorum. "Yolanda'yı getir lütfen. Casey ve Eric'in onunla özel olarak konuşmak istediklerini söyle."

"Oh, siz uçakla gelenlersiniz. Tabii, onu ben alayım."

Birkaç dakika bekledikten sonra Yolanda tek başına, koşarak geliyor.

"Onları buldunuz mu?" diye soruyor. Biz cevap veremeden sedyeye sarılmış cesedi görüyor ve duraksıyor. "Ah." Keskin bir nefes alışı ve ardından bir "Oh." daha.

"Ben Penny," diyorum sesimi alçaltarak. "Bruno'yu bulamadık. Onun tarifine belli belirsiz uyan birini gördük ve peşine düştük ama sonra Penny'yi bulduk."

"Oh." Gözlerini kırıştırdı ve başını sertçe salladı. "Bunu söyleyip duruyorum, değil mi? Bu... Bu değil... Ben..."

"Özür dilerim," diyorum. "Umarım Bruno hâlâ dışarıdadır ve iyidir ama şimdilik Penny'nin cesedini sessizce bir yere götürmemiz gerekiyor. İnsanlara bir kaza olduğunu haber verene kadar onu evimize yerleştirebileceğimizi ve daha sonra muayene için tıbbi kliniğe götürebileceğimizi düşünüyordum."

"Evet, bu..." Sanki düşünce trenini kaybetmiş gibi duraksıyor. Sonra kendine geliyor. "Onu doğrudan tıbbi kliniğe götürebiliriz. O bölgede çalışan kimse yok ve ormana açılan bir arka kapı var. Ben önden gidip yolu açacağım. Kapı kilitli olmamalı."

"Harika. Doktoru getirebilir misin? Ölüm sonrası muayeneye ihtiyacım olacak."

Bunun üzerine kızın kaşları çatıldı. Penny az önce bir kaza geçirdi, değil mi? Açıklığa kavuşturmadım. Henüz değil.

Bir süre sonra Yolanda başını salladı ve "Onu da getireyim." dedi.

★ ★ ★

April'in yeni evi olarak da kullanılacak olan sağlık kliniğindeyiz. Kız kardeşimin, asistanların baş ağrısı ilaçları için gece 2'de kapısına dayanabileceğı bir yerde yaşamak isteyip istemediğini sorgulamak gibi bir hata yapmıştım. Bu bana bir hesap çizelgesi kazandırdı; burada kliniğin üstünde yaşayarak kaybedeceği kişisel zamanı ve özellikle düzenli kontrol gerektiren bir hastası olduğunda hava koşullarına bağı kiyafet değışiklikleri de dahil olmak üzere ileri geri seyahat etmek zorunda kalmayarak kazanacağı kişisel zamanı hesaplamıştı. Yani April kliniğin üstünde yaşayacak ve dürüst olmak gerekirse, kız kardeşimi tanıdığım için, baş ağrısının onu uyandırmaya değıceğine karar veren ilk kişi için biraz üzölüyorum.

Penny'nin sarılmış bedenini masaya koyduk. Sonra Dalton bana telefonunu uzattı.

"April için fotoğraf çek."

"Ona iletemeyiz."

"Yeni kliniğinin fotoğraflarını diyorum."

"Böylece ihtiyaç listesinin tamamını ilettiğimizden kesinlikle emin olup olmadığımızı sormayı bırakabilir mi?"

"Evet. Ayrıca onu mutlu etmek için, bu da mükemmel bir şekilde düzenlenmiş tüm depolama alanlarının bol bol fotoğrafını çekmek anlamına geliyor."

İçimden gülüyorum. "Bu onu mutlu edecek. Ama bunu daha sonra yapacağım. Yolanda ve doktorun içeri girdiklerinde beni, mimarlarının cesedi muayene masasındayken yeni ev sahiplerinin fotoğraflarını çekerken bulmalarını istemiyorum."

Yolanda ve sağlık görevlisi henüz gelmediler, bu yüzden Penny'yi soyuyorum ve her bir giysisini uygun poşetleri beklemek üzere bir rafa yerleştiriyorum. Botlarını bir kenara koyuyorum -yanlış ayağa giyildiğini fotoğrafladıktan sonra- o sırada ön verandadan ayak sesleri geliyor.

Diğerlerinin yaklaştığını duyan Dalton bir çarşafı silkeliyor. Diğer ucunu alıp cesedin üzerine sermesine yardım ediyorum. Yolanda'nın ya da doktorun Penny'ye ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum ama muayene masasında çıplak bedenini görmek için içeri girmemeliler.

Yolanda içeri giriyor, ardından otuzlu yaşlarının sonlarında iri yarı bir adam geliyor. Beyaz tenli, kahverengi saçları ve sakalı dökülmüştü.

Kısa kollu ve alet kemeri takıyor.

"Bu Pierre," diyor Yolanda. "Kendisi marangoz ama aynı zamanda sağlık görevlimiz. Kariyer değiştirmeden önce acil yardım görevlisiydi."

Tereddüt ettim. Evet, mürettebat için tam zamanlı bir doktora paramız yetmiyordu ama mümkün olduğunca fazla tıp eğitimi almış birini istediğimizi açıkça belirtmiştik, bu zamanının çoğunu doktor ücreti karşılığında vasıfsız işlerde çalışarak geçireceği anlamına gelse bile.

"Ne kadar süredir acil tıp teknisyenisin?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde sordum. "Yaklaşık bir yıl," diyor hafif bir Quebecois aksanıyla.

Yolanda'ya bakıyorum, dudakları geriliyor. Anlaştığımız şeyin bu olmadığını biliyor ve bizi aldattığını da sanmıyorum - sadece değerli bir ekip yerini, biri tahtaları çakarken onları tutmaktan fazlasını yapamayan bir doktora vermek istemiyordu.

"Tamam," dedim. "Tıbbi tetkikçilerle çalışma deneyiminiz olduğunu sanmıyorum?"

Bize boş boş bakıyor.

"Otopsi yapmayı beklemiyorduk," diyor Yolanda. "Pierre kemikleri düzeltebilir ve kesikleri dikebilir. İhtiyacımız olan buydu ve elimizdeki de bu."

Pierre'in bakışları muayene masasına gidiyor, sanki örtülü bedeni ilk kez görüyormuş gibi. Hızlı adımlarla geri döner. "Uh-uh. Otopsi yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tam bir otopsiye ihtiyacımız yok. Ben daha çok onu neyin öldürdüğüne dair tıbbi görüşünüzü almak istiyorum. Bağlantı kurabileceğim bir doktor var. Yardıma ihtiyacımız olacak."

"Hayır," diyor, bir adım daha geri çekilerek. "Üzgünüm ama hayır."

Yolanda, "Sen acil tıp teknisyeniydin," diye tersliyor. "Sakın bana hiç cesetle uğraşmak zorunda kalmadığını söyleme."

"Evet, yaptım. Bir kere. Yaşlı bir adam bir aydır evinde ölü yatıyordu ve kira ödemesini kaçırana kadar kimse fark etmemişti. İşte o zaman lisedeyken marangozluktan ne kadar hoşlandığımı hatırladım."

"Sorun değil," diye araya girdim, ciddiymişim gibi görünmeye çalışarak. "Kurbanımız henüz çürümüyor, ama gerçekten yardım edemeyeceğini düşünüyorsan..."

"Yapamam. Üzgünüm. Ben yaşayanlarla ilgilenmek için işe alındım. Kimse ölümler üzerinde çalışmakla ilgili bir şey söylemedi."

Kimse cevap veremedi gitmiş.

"Yardım edeceğim," diyor Yolanda. "Tıp eğitimim olmayabilir ama alıngan değilimdir."

"Teşekkür ederim," diyorum. "İlk yardım biliyorum ama hepsi bu kadar."

"Casey alçakgönüllü davranıyor," diyor Dalton. "Ama evet, hiçbirimiz tıp uzmanı değiliz. Bize yol göstermesi için uydu telefonunu kullanarak Casey'nin kız kardeşini aramamız gerekecek."

"Bunu uzun mesafeden yapmak hoşuna gitmeyecektir. Şikâyetlere hazırlıklı olun."

"Anlaşılabilir," diyor Yolanda. "Uydu telefonunuz yanınızda mı?"

"Hiç yok," diyorum. "Penny'yi bulmak için bir çukurdayken biri sırt çantamı çaldı." Yolanda'nın kaşları çatılınca, "Uzun hikâye. Kısa versiyonu şu: Hırsız Bruno olabilir, o da..."

Yolanda'nın çok önemli bir ayrıntıyı atladığını hatırlıyorum, bunu hemen öğrenmesi gerekecek.

Devam ediyorum, "Daha önce Penny'nin bir kaza geçirdiğini insanlara bildirmemiz gerektiğini söylemiştim. Bu bir kaza değildi. Öldürüldü."

Yolanda'nın yüzü hiçbir şey belli etmiyor. "Bundan emin misin?" demeden önce öylece durdu, saniyeler geçip gitti.

"İki kez bıçaklandığından eminim," diyorum. Bir duraklama daha. Bekliyorum.

"Diğer uydu telefonunu getireyim," dedi sonunda.

"Teşekkür ederim."

Yolanda çıkarken çarşafı katlıyorum. Kapıdan çıkarken yarı yolda durdu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor geri dönerken. "Klinikte stok var ama-" Duruyor, gözlerini kırpıştırırken bakışları Penny'nin üzerinde.

"Yüzünü kapalı tutmamı mı tercih ederdin?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor yavaşça. Geri dönüyor ve cesede bakıyor. Sonra bana bakıyor.

"Bu Penny değil."

ALTINCI BÖLÜM

Muayene masamızda yatan ölü kadın Penny değil. Mimara sadece yüzeysel olarak benziyor. Aşağı yukarı aynı yaşta görünüyor, beyaz ve açık kahverengi saçları var. Başka bir kayıp vakasında, bir fotoğrafla başlayarak daha fazla ayrıntı elde ederdik. Kimse bunun için bir neden görmedi. Ormanda dolaşan tam olarak kaç kayıp kadın bulmayı bekliyorduk? Görünüşe göre cevap: en az iki.

"Bu sizin ekibinizin bir üyesi mi?" diye sordum.

Yolanda tereddüt edince Dalton'ın kaşları çatıldı. Yolanda iş çıkışı ekibiyle oturup bira içmediğini zaten belirtmiş olsa da, burada sadece birkaç düzine insan var.

"Başka kimsenin kayıp olduğu bildirilmedi," diyor.

"Tamam."

"Evet, buna kesin bir cevap verebilmem gerektiğini düşünüyorsun," diyor sesi soğuyarak. "Ve eğer cevaplayamazsam, o zaman ben kendi mürettebatının üyelerini bile tanımayan demirden bir kaltak patronum. Mürettebatta otuz kişi var. Yirmi ikisi kadın. Ve ben yüzleri hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Ah," diyorum. "Sen yüz körüsün."

Yanağı seğiriyor. "Bende hafif bir prosopagnozi var, bu da yüz tanımada bazı zorluklara neden oluyor. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, bunun Penny olmadığından kesinlikle eminim. Onu tanıyabilmem için yeterince yakın çalıştık. Sorun, daha az etkileşimde bulunduğum mürettebat üleriyle ilgili olabilir."

"Buraya onun mürettebattan biri olup olmadığını söyleyebilecek birini getirebilir miyiz?"

Yolanda tereddüt eder. Sonra, "Elbette," dedi ve topuklarının üzerinde döndü. Bir dakika sonra gitmişti.

"Bunu kötü idare ettim, değil mi?" Dalton'a söyledim.

"Ben daha kötü hallederdim." Tezgâha yaslandı. "Tahminimce kendisinde olduğunu kabul etmekten rahatsız oluyor... Ne diyordu buna?"

"Prosopagnosia. Yüzleri tanıyamama durumu. Daha çok yüz körlüğü olarak bilinir ama sanırım o bu terimi kullanmamayı tercih ediyor."

"Ve kendisinde olduğunu kabul etmemeyi tercih ediyor. Mürettebatına itiraf etmemiş olması, kurbanımızı teşhis etmek için neden başka birine ihtiyacı olduğunu nasıl açıklayacağını bulması gerektiği anlamına geliyor."

"Kahretsin. Tamam, sorunu anlıyorum. Şahsen, insanların nörolojik bir rahatsızlığım olduğunu düşünmeleri ile kim olduklarını hatırlayacak kadar umursamadığımı düşünmeleri arasında bir seçim yapmam gerekirse, birinci seçeneği tercih ederim, ama bu benim."

"Evet."

"Gördün mü, *sen* daha iyi idare ederdin."

Homurdanıyor. "Nasıl halledeceğimi biliyorsun."

"Ona durumla ilgili fikrini ve bunu nasıl düzeltmesi gerektiğini söyledin, ki kimse yakın bir yabancından bunu duymak istemez."

"Evet. Açık sözlülüğün de bir zamanı vardır, seni aslanların önüne atmamın herkes için daha iyi olacağı bir zaman da."

"Teşekkürler."

Kapı açılır ve Yolanda içeri girer, onu bir kadın takip eder. Yeni gelen kadın koyu renk gözleri, kahverengi teni, dikenli mavi saçları ve hızmasıyla yerli birine benziyor. Yirmi beş yaşından fazla olamaz.

"Bu Kendra," diyor Yolanda. "Tesisatçımız ve sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapıyor, bu da ruh sağlığı eğitimi almış biri ihtiyacınızı karşılıyor."

Yolanda'nın ses tonu canlı ve duygusuz, ama bu özel şart üzerine verdiğimiz savaşı hatırlıyorum. Yolanda bir ruh sağlığı uzmanına ihtiyaç olduğunu düşünmemişti, hatta *kendi* ruh sağlığı uzmanımızdan sonra bile.

Uzmanlar konuyu açıkladılar - hiç tanışmamış otuz kişi üç ay boyunca birlikte aşırı izolasyona tabi tutulacaklar.

Ancak eski psikiyatristimiz Mathias'ı göndermekle tehdit ettiğimizde kabul etmişti. Onunla beş dakikalık bir telefon görüşmesi yaptı ve fikrini değiştirdi. Mathias'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

Yolanda bir akıl sağlığı uzmanına ihtiyaç olduğunu düşünmüyordu... ve Yolanda kendi nörolojik durumunu kabul etmeye gerek görmüyordu. İlk kısmı bildiğime göre, ikincisine şaşırırmamalıyım. Ya da tam tersi, sanırım.

"Ayrıca," diye devam ediyor Yolanda, "talimatlarınız uyarınca, tüm mürettebat Kendra'ya herhangi bir psikolojik durumu açıklamak zorundaydı ve benimki de buna dahildi."

Edilgen çatı kullanımı ilginç. "Benimki de dahil edildi," "benimkini dahil ettim" değil. Bunu Émilie mi yaptı? Yoksa Petra'nın mı? En azından burada birinin Yolanda'nın durumunu bildiği anlamına geliyordu.

"Yolanda'nın ne kadarını açıkladığından emin değilim-" diye başlıyorum.

Yolanda araya girdi. "Kendra Penny'nin kayıp olduğunun farkında. Yine talimatlarınız doğrultusunda, Penny ya da Bruno'nun kaybolmalarına neden olabilecek herhangi bir sorunları olup olmadığını belirlemek için ona danışmıştım. Şu anda Penny'ye ait olmayan bir ceset bulunduğunu ve mümkünse cesedi teşhis etmesini istediğimizi biliyor."

Kendra çeyrek bir gülümsemeyle, "Ben her şeyi biliyorum," diyor. Üstü örtülü cesede doğru bakıp omuzlarını dikleştirirken gülümsemesi geriliyor. "Devam edelim o zaman?"

"Hiç ölü bir beden gördün mü?" Çok nazik görünmemeye çalışıyorum, bu da onun şımartılmaya ihtiyacı olduğunu ima edebilir.

O gülümseme bükülüyor. "Buradan beş yüz kilometre kuzeyde bir köyde büyüdüm. En eski anılarımdan biri kuzenimi intihar ettikten sonra bulmaktı. Yani, evet, birkaç tane gördüm. Daha azını görme umuduyla sosyal hizmetlere girdim."

Otomatik olarak üzgün olduğumu söylemek geliyor içimden. Üzgün değilim. Bunu sempati için paylaşmadı. Sadece yalın gerçekleri.

Çarşafı kadının yüzünden geriye doğru katlıyorum. Kendra tereddüt bile etmeden, "Hayır. O bizden biri değil."

Şimdi emin olup olmadığını sormam gerekiyor ama sahadaki az sayıdaki insan düşünüldüğünde bu aptalca görünüyor.

Ben sormadan öne doğru ilerliyor ve yüzü biraz daha inceliyor. "Burada çalışan herkesle tanıştım. Gerçi birkaç ikmal uçuşu oldu ama pilotları görmedim."

"Bir pilot," diyor Yolanda. "Onu tanıyorum."

Kendra tekrar ölü kadına bakar. Ben çarşafı düzelttikten sonra bakışları sol eline takılıyor. Ona bakmak için aşağı iniyor ve sonra raflarda katlanmış giysilere bakıyor.

"Bu onun mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve giysiyi aşağı indirip sessizce açıyorum.

"Yüzünü tanımadıysan," diyor Yolanda, "giysilerini de tanımayacaksın."

Kendra, Yolanda'nın sesindeki sertlikten hiç alınmıyor. Onun yerine ağzının kenarları seğiriyor, koyu renk gözleri dans ediyor. "Emin misin? Ya Penny'nin giysisi olsaydı? Ya da *senin giysilerin? İşte bu* tam bir gizem olurdu."

Yolanda sanki bu Kendra'dan beklenecek bir şeymiş gibi sadece iç geçiriyor.

"Kıyafetler ormanda kaba saba yaşayan birine aitmiş gibi görünmüyor," diyorum. "Buraya vahşi doğanın tadını çıkarmaya gelmiş birine de benzemiyor. Elleri de aynı şekilde. Tipik bir avcı, madenci ya da yürüyüşçü değil. Bu, onun yukarıdakilerden biri olmadığı anlamına gelmiyor - sadece beklediğiniz gibi değil."

"Kahretsin," diyor Kendra. "Ben de bu gözlemi yapan ilk kişi olmayı umuyordum."

Bir elimi uzatıyorum. "Doğru tanışma. Ben Casey, eski cinayet masası dedektifiyim."

"Polis mi?" Kaşları havaya kalktı. "Öyle birine benzemiyorsun." Dalton'a doğru başını sallıyor. "O benziyor. Sen benzemiyorsun."

"Sen de bir sosyal hizmet uzmanına benzemiyorsun," diyor Yolanda.

"Pfft. O zaman pek sosyal hizmet uzmanıyla tanışmamışsın. Kesinlikle öyle görünüyorum. Peki ya tesisatçı? Olmayabilir. Ama bu saçla, ben

kesinlikle bir sosyal hizmet görevlisi." Bana geri döndü. "Evet, bu kadının giysileri ve elleri, dediğiniz gibi tipik bir avcı, madenci ya da yürüyüşçü olmadığını gösteriyor. Yine de bir turist olabilir."

Dalton başını sallıyor. "Eğer birilerini onu mavi kot pantolonla ormana uçurmaya ikna ettiyse. Yeterince para verirsen herkesi alırlar."

Ona bakar. "Sen de buralısın." Adamın kaşları kalkıyor.

"Sende o bakış var," diyor kadın. "Ölü kadının öyle değil. Yanlışlıkla öldüğünü tahmin ediyorum."

"Bunu hâlâ tespit ediyoruz," diyorum. "Cinayet mi?"

"Ben-" demedim.

"Talihsizliğe evet demediniz, çünkü açıkça yalan söylemek istemiyorsunuz, bu da cinayet olduğundan şüphelendiğiniz ya da bildiğiniz anlamına geliyor." Yolanda'ya bakıyor. "Bir güvenlik riski var mı?"

Yolanda, "Bunu değerlendirmek gerekiyor," diyor. "Bu arada, sanki varmış gibi, gün batımından şafağa kadar sokağa çıkma yasağı ve arkadaş sistemi ile devam edeceğim. Bunu zaten Bruno ve Penny ile birlikte yapacaktım."

Kendra, "Onlar hâlâ kayıp," dedi.

"Daha sonra konuşmak, her ikisi hakkındaki görüşlerinizi almak isterim," diyorum.

"Ve bu da benim gitmem için bir işaret," diyor. "Beni kantinde çalışırken bulabilirsin."

★ ★ ★

"Ormanda *ölü* bir *kadın mı* buldun?" April'in sesi hattan cızırdıyor, kötü bir bağlantıyı suçlayabilirim ama muhtemelen sadece April'dir. "Kasabaya geleli on iki saatten az oldu ve sen şimdiden ormanda çözecek dava mı arıyorsun? Bir de bana işkolik diyorsun."

Ben duraklayınca, "Şaka yaptım. Çoğunlukla. Belki yüzde altmış. Diğer yüzde kırkım ise, eğer kehanetlere inansaydım, bunun çok kötü bir kehanet olacağından korkuyor."

"Ama biz kehanetlere inanmıyoruz, o yüzden iyiyiz."

"Ayrıca bunun kayıp mimar olmadığına sevinmeli miyim yoksa ilgisiz cesetler bulduğunuz için daha çok endişelenmeli miyim emin değilim." Bir saniye. "Yoksa alakasız mı? Kayıp ikilimiz bu kadına rastlamış ve onları alçakça bir eylemden dolayı ihbar etmesin diye öldürmüş olabilir mi? Ya da belki de bu kadın çok eşli bir ilişkinin üçüncü üyesidir ve işler korkunç bir şekilde ters gittiğinde bir randevu için buluşmuşlardır."

Kız kardeşimin rahatlamayı ve uyanık olduğu her saat çalışmamayı öğrenmesinin bir parçası da okumaktır ve gizemlere karşı bir tutku keşfetmiştir.

"Başlamaya hazır mısınız?" Ben hazırım diyorum.

"Bu sana bağlı Casey, çünkü neşteri kullanmak bir yana cesedi bile göremiyorum ve bu nedenle zaman çizelgesini etkileyemiyorum. Orada olmalıyım."

Sesimi alçaltıyorum. Muayene odasında Dalton'la yalnızım ama Yolanda'nın ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum.

"Katılıyorum," diyorum. "Bunu önermiştim ama şu noktada, bizden biri bile olmayan bir kadına otopsi yapmak için seni dışarı çıkarmamı tartışmak zor."

"Bu onu uygun tedaviyi daha az hak eden biri mi yapar?"

"Hayır, ama *bizden* böyle bir muamele görmeye hakkı olmadığı anlamına geliyor. Bir kasaba inşa etmenin ortasındayız. Onu sadece kayıp mimarımız olduğunu düşündüğüm için geri getirdim. Şimdi sıkıştım. Onu bulduğumuz yere geri götürmeyi düşündük ama iz bırakma riskimiz var."

"Az önce ölümünü araştıramayacağınızı söylemenize rağmen bir kadın üzerinde inceleme yapıyorsunuz."

Sondayı paslanmaz çelik tepsiye vurarak yere bıraktım. "Daha iyi bir fikrin var mı April? Varsa duymak isterim, özellikle de bu zavallı kadının cesedini atlı polislere teslim edip kendi kayıplarımıza odaklanmamı sağlayacak bir yol biliyorsan."

Sessizlik. Dalton hazırlanmakla meşgul ve akıllıca bir şekilde bu işin dışında kalıyor. "Eric ve ben sizi aramadan önce seçenekleri gözden geçirdik. Geri dön

Onu bulduğumuz yere mi götüreceğiz? Bulunursa kanıt bırakma riski var. Bulunabileceği başka bir yer bulalım, böylece ailesi

onu talep edebilir mi? Yine kanıt bırakma riski var. Onu yetkili makamlara ulaştıracak her yol bizi ve Haven's Rock'ı riske atar. Tek alternatif onu gömüp hayatımıza devam etmek ve bu akıllıca bir çözüm olabilir ama bunu yapamayız. Özellikle de onun öldürölmesinin kayıp insanlarımızla ya da yapımızla bağlantılı olma ihtimali varsa."

Biraz daha sessizlik. Sonra yumuşak bir sesle, "Bunu enine boyuna düşünüp düşünmediğini sorgulamıyordum Casey, yine de kulağa nasıl öyle geldiğini anlayabiliyorum."

"Eninde sonunda sessizce gömölmesi ve asla bulunamaması gerekebilecek bir kadının muayenesine yardımcı olmaya etik açıdan itirazın varsa, bunu söyle April. Anlayışla karşılarım."

"Etmeyorum." Bir duraklama daha. "Onun sizin araştırma çabalarınıza hakkı olmadığı iddianızı sorguluyordum, çünkü orada olmayı, prosedürü yürütmeyi tercih ederdim. Özür dilerim."

"Sinirli davranıyorum. Kayıp inşaat işçilerini aramak için çağrılmayı beklemiyordum ve kesinlikle bir cinayet kurbanıyla uğraşmayı beklemiyordum. Rockton'daki konsey orada işleri çok daha zorlaştırmış olabilir ama kolaylaştırdıkları birkaç şey de var. Şimdi zor seçimler yapmamız gerekiyor."

Dalton, "Her zaman yaptığımızdan eminim," diyor. "Eğer bu olay orada olsaydı, bize onu gömmemizi ve yolumuza devam etmemizi söylerlerdi. Ve biz de bunu yapamazdık. Yani burada, yapmaya hiç hakkımız olmayan bir incelemeyi yürütüyor olurduk."

"Yeterince doğru," diyorum. "O zaman devam edelim. Bu seansı kaydedeceğiz April." Boğazımı temizliyorum ve Dalton'a kayıt düşmesine basmasını işaret ediyorum. "Elimizde yaklaşık kırk yaşlarında beyaz bir kadın var..."

★ ★ ★

Neyse ki otopsi yapmamıza gerek yok. Bu zavallı kadını sevdiklerine kavuşturmayı imkânsız hale getirecek bir işlemle kesmekten gerçekten rahatsız olurdum.

April kurbanımızın bacağındaki yaradan kan kaybından öldüğünü düşünüyor. Gerçek bir otopsi olmadan, ölüm nedenini kesin olarak söyleyemeyecek,

ama kanıtlar bu sonucu kuvvetle destekliyor. Ceset çok fazla kan kaybetmiş ve morluk çok az. Kalçasındaki yaranın femoral arterini kestiğini ve tedavi edilmediği takdirde ölüme yol açacağını doğrulayacak kadar anatomi biliyorum. Herhangi birinin turnike ile bile olsa kan akışını durdurarak tedavi etmeye çalıştığına dair bir belirti yok.

Gizemli kadınıımız saldırıya uğradığı ormanda kan kaybından ölmüş. Sonra birisi hızlı bir temizlik yapmış, onu giydirmiş ve o çukura taşımış.

Hangi yaranın önce açıldığını söylemenin kolay bir yolu yok ama karnındaki ölümcül olmazdı. Katil de buna pek dikkat etmemiş, temizlemekle uğraşmamış, ceketinin fermuarını çekmiş.

Biri onu iki kez bıçaklamış. Biri yarasını temizledi. Biri onu saklamış. Muhtemelen üçünü de aynı kişi yaptı, ancak diğer olasılıkları asla göz ardı etmem - örneğin biri onu ölü buldu, temizledi ve o çukura "gömdü". Bu olasılığı reddetmek, bu ormandaki herkesin akıl sağlığının yerinde olmadığı gerçeğini reddetmek olur.

Kilosunun yaklaşık kırk olduğunu tahmin ediyorum. Biri onu o çukura ne kadar uzağa taşıyabilir? Sürüklendiğine ya da çekildiğine dair bir işaret görmedik ama taşındığına karar vermeden önce bu ihtimali elemek zorundayız ki bu da muhtemelen bir erkek katile ve yakındaki bir suç mahalline bakıyor olacağımız anlamına gelir.

Bu onun katilini bulmayı planladığım anlamına mı geliyor?

Daha fazla ipucuna rastlamadığım sürece hayır. Şimdilik cesedini sadece donmuş topraktaki bir deliğe koyabiliriz, bizim morg dondurucusu versiyonumuz.

Bununla birlikte, Penny ve Bruno'yu bulmaya kararlıyım ve eğer ortadan kaybolmaları bu ölümle bağlantılıysa, evet, onun cinayetini çözmem gerekecek. Ancak onların bu olayla hiçbir ilgisi yoksa, o zaman muhtemelen bu bölgede ikamet eden biri tarafından öldürülmüştür ve *bu* da bizim sorunumuzdur. Masum sığınmacıları tehlikeli bir duruma sokmayacağız. Bunu yeterince yaptık.

YEDİNCİ BÖLÜM

Muayenenin tamamlanması ve April'in kendi notlarını yazmaya gitmesiyle birlikte nihayet beklediğimiz noktaya ulaştık. Bu ziyarette olan biten her şeyle birlikte aslında unuttuğumuz noktaya. Bu yabancıyı kimin öldürdüğüne dair gizemin derinliklerinde, nerede olduğumuzu, bu duvarların ötesinde ne olduğunu unuttum.

Haven's Rock.

Yeni

kasabamız.

Dalton "Hazır mısın?" dediğinde bağlantıyı kurmam biraz zaman aldı. Kapının önündeydi, eli kapının üzerindeydi ve beklentiyle bana bakıyordu. Gizemli kadınınızın üzerini örttüm, etrafı temizledim ve şimdi o kapıdan içeri adım atma zamanı.

Küçük bir "Oh!" çekiyorum ve ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tam olarak hayal ettiğin gibi değil mi?" diyor.

Bu anı hayal etmişim. Uçaktan inip şehre girmeyi ve her şeyin önümde serildiğini görmeyi hayal etmişim. Dalton ve ben, inşaat ekibi gittikten sonra ve *bizim ekibin* gelmesinden birkaç hafta önce yalnız gelecektik. Diğerleri balayımız diye şaka yapıyordu ama gerçekten de öyle olacaktı. Küçük bir törenle evlenmiştik ve balayı için zaman ayırmak istememiştik. Onun yerine bunu yapacaktık; yeni evimizde ikimiz baş başa iki ya da üç hafta, keşfedecek, yerleşecek ve planlar yapacaktık.

Program değişip ilk sakinlerimiz daha erken gelmeye başlayınca, "birkaç haftamız" bir haftaya dönüştü - belki de diğerleri gelmeden önce baş başa geçireceğimiz beş ya da altı gün.

Eğer bu anahtar inşaatı programdan çok fazla saptırmazsa, o zamanı hala ayırabiliriz. Yine de farklı olacak, çünkü biz

çoktan buraya gelmiş olacak. Bu fantezinin kaybına üzülebilirim ama ben bunu geçici bir hayal olarak kabul ediyorum. Önemli olan Haven's Rock'ı görmek üzere olmamız.

Dalton ön tarafa gitmek için hazır bekliyor. Başımı sallıyorum ve içeri girdiğimiz arka kapıyı işaret ediyorum. Dalton hafifçe kaşlarını çatıyor ama beni takip ederek küçük bir koridordan geçip arka kapıdan çıkıyor.

Burada, kliniğin arkasında bir güverte var. April'in planında bu yoktu ama ben ekledim. Bir kitap ve bir kadeh şarapla oturabileceği, ötesinde orman olan küçük bir güverte. Kız kardeşim orman manzarasını pek önemsemeyecektir. O vahşi doğayı benim gibi benimsemedi. Ona göre bu sadece başka bir çevre. Onun takdir edeceğini düşündüğüm şey, burada olmanın verdiği mahremiyet. Yatak odasına bir de balkon ekledim ve balkonun üstümüzde, güverte için bir çatı görevi gördüğünü görüyorum. Dalton beni yukarı bakarken yakalayınca, "Buna bayılacak," diyor. balkonda. "Bunu söylemeyecektir. Ek masraflar için yaygara koparacak. Ama buna bayılacak."

"Umarım öyle olur."

Onu binanın yan tarafına götürüyorum. Komşu bina Kenny'nin atölyesi, üstünde de kendi evi var. Kenny *bizim* marangozumuz ve milislerimizin başı. April onun evinin kendi evinin yanında olduğunu bilmiyor ama bu da onu memnun edecektir. Onlar arkadaş ve ben bunun arkadaştan daha fazlasına dönüşmesini umuyorum, ama oraya varmak için aceleleri yok.

İki bina arasında yürüyüp ön kapıdan çıkıyoruz. Tüm servisler bir dış halka oluşturuyor, ortada da ortak konutlar var. Rockton'ın düzeninin tam tersi, ama bu şekilde daha güvenli olacak, sadece çekirdek grubumuzun ormanın kenarında evleri var.

Sola doğru gidiyoruz. Görünürde kimse yok, ancak binaların içindeki inşaat seslerini duyuyoruz. Dışarıdan bakıldığında kasaba tamamlanmış durumda ve Yolanda ile Penny'ye verdiğimiz, ahşap binalar ve rustik yapılarla Eski Batı'nın -ya da bu durumda Klondike altına hücumunun- bir dokunuşuna sahip modern bir vahşi doğa kasabası vizyonu tam olarak bu.

Verandalar ve toprak "yollar", araç trafiğı olmayan bir kasabada aslında sadece yürüyüş yollarıdır.

Binalar eski moda görünebilir ama en azından çevre bilinci açısından olabildiğince modernler. Kendi kendini idame ettiren bir kasaba için bu, çevre bilincinden çok sağduyu ile ilgili, ancak bu aynı zamanda Yolanda'nın uzmanlık alanı - yüksek verimli evler üretmek için eski yapı malzemelerini geri dönüştürüyor. Bunlar, kalın yalıtımlı **duvarlardan** bize küçük bir servete mal olan ancak minimum ısı kaybına karşılık maksimum ışık sağlayan dört camlı pencerelere kadar kuzey yaşamı için en yüksek standartlara göre inşa edildi.

Daha önce Storm'u kliniğın arkasında bırakmıştık ve şimdi yine bizimle birlikte ve biri yabancıları fark ettiğinde ilk gördükleri köpek oluyor, bir kadın dışarı çıkıyor ve kocaman tüylü siyah bir canavar görünce hızla geri çekiliyor. Bir selam veriyorum ve ona davetli olduğumuzu ve Storm'un siyah bir ayı olmadığını söylüyorum; o da işine dönmeyen önce belli belirsiz el sallıyor.

Binaların yanından geçiyoruz, sessiz seslerle onları işaretliyoruz. Bakkal. Alet kulübesi. Toplum merkezi ve kütüphane. Bir sonrakine ulaştığımızda duruyoruz. Burası bizim barımız ve kahve kafemiz olacak, tıpkı son bar gibi eski bir salonu andırıyor. Bu bir tesadüf değil, ne tasarımda ne de malzemelerde. Rockton'ı tahta tahta yıktığımızda Yolanda geri dönüştürmek için mümkün olduğunca çok şeyi kurtardı ve yeni "Roc "umuz bir öncekinin DNA'sıyla inşa edildi.

Büyük ön verandaya çıktım ve elimi yıpranmış ahşaba dayadım.

"Sence Isabel bundan hoşlanacak mı?" Diyorum.

"Bence inşaatçıların yaptığı her şeyi birazcık bile yanlış bulacak ama yine de işimizi göreceğine izin verecek."

"Ancak, *tam olarak* talep edildiği gibi olmadığı için, elinde tutmasına izin verilen kredi yüzdesini yeniden müzakere etmekte özgür hissedecek."

Homurdanıyor. "Deneyebilir."

Ahşap kapıları iterek açıp içeri giriyorum ve gözlerimi yaşarttığı için dönen tozu suçlayacağım ama buranın kokusundan kaynaklanıyor.

Talaş inşaattan geliyor, ama Roc her zaman böyle kokardı, yerleri kaplamak için kullanılan talaş, dökülenleri temizlemenin ve daha az lezzetli kokuları uzak tutmanın kolay bir yoluydu.

Yine de bundan daha fazlası var ve döndüğümde "bizim" masamızı bile görüyorum, şerif binada olmasa bile her sakinin uzak durması gerektiğini bildiği köşedeki masayı. Arkadaşlarımızı, birkaç çekirdek yüzün etrafında dönen ve sürekli değişen bir kadroyu hayal ediyorum. Çoktan gitmiş olanları ve yeni girişimimize katılmamaya karar verip yakın zamanda gitmiş olanları görüyorum. Hemen geri dönecek olanları, biz yerleştikten sonra geri dönecek olanları ve açılışta bizi idare etmek için sadece geçici olarak bize katılabilecek olanları görüyorum.

Kaybettiğimiz dostlarımız ve mütteliklerimiz için yas tutuyorum ve bunu yapma nedenlerini tamamen anlamakla birlikte uzaklaşacak olanlar için de yas tutuyorum. Kalanlarla ve gelecek olanlarla birlikte eski masamıza oturacağım günü de dört gözle bekliyorum.

Bu, rahatlık ve istikrar için geçmiş i yeterince içine çeken yeni bir başlangıç. Dalton'un elini tutup sıkıyorum ve güneş ışığında etrafında toz zerrecikleri dönen masaya bakıp geleceği tahmin ediyoruz. Sonra geçmiş e sırtımızı dönüp bugüne odaklanıyoruz.

İşe koyulma zamanı. Henüz her şeyi görmedik ama en önemlileri hariç hepsini gördük: yeni evimizi. Çok uzun geçmesini beklediğim günün sonunda bu bizim için bir ödül olacak.

Kasabanın içinden geçerken, konutlara bir göz atıyorum. Rockton'da bunlardan çok çeşitli vardı ve ne aldığınız ne kadar önemli -ve zor- bir iş yaptığınıza bağlıydı. Böyle bir kasabada herkesin bir iş i var ve yaşam kalitesinden daha değerli bir şey yok. Ancak bu durum aynı zamanda sonsuz bir kıskançlık ve kırgınlığ a da yol açıyor, konut sakinleri -bazen haklı olarak- keyfi gibi görünen ya da daha kötüsü, konut sakininin ana personelle arkadaşlığı gibi faktörlerden kaynaklanan konut kararlarını sorguluyorlardı.

Haven's Rock'ta sadece iki tür konut vardır: daimi personele verilenler ve diğer herkese verilenler. April, Kenny ve

Isabel'in iş yerinin üstünde bir dairesi olacak. Anders'in polis karakolunun üzerinde bir dairesi olacak. Diğer herkes küçük özel yatak odaları ve ortak mutfak, oturma odası ve banyoları olan yatakhane tarzı bir yaşam sürecektir.

Yeni sakinler bunu sevecek mi? Hayır. Ama buraya gelmeye karar verdiklerinde ne bekleyeceklerini bilecekler. Ya bu ya da hiçbir şey.

Konut bloğunu geçip polis karakoluna gidiyoruz. Yolanda dükkânını açmış, ben de selam verip içeri girdiğimde boş olduğunu görüyorum.

"Çabuk bakar mısın?" Dalton'a söylüyorum.

Başını salladı ve Storm'u içeri götürdük. "Bozulmadıysa tamir etme" ruhuna uygun olarak Rockton versiyonundan önemli bir farkı olmayan bir bina bu. Anders'in ikinci kattaki dairesi yeni. Daha önce koca bir dağ evi vardı ama kendisinin de söylediği gibi, daha az yaşam alanı daha az temizlik demek. Zaten sadece bir yatak odasına ihtiyacı var, kendi yemeğini pişirecek ya da boş zamanlarını odasında tek başına geçirecek biri değil.

Tek şartımız istasyon ile odası arasında ses yalıtımı olmasıydı. Genellikle akşam vardiyasında çalışıyor ve aşağıda bir durumla karşılaşsak pek uyuyamayacak.

Bir durum olmasını bekliyor muyuz? Hayır demeyi çok isterdim. Aslında, bırakın üç kişilik bir polis departmanını, bir polis departmanına bile ihtiyacımız olmadığını söylemek isterdim. Rollerimizin daha çok yönetsel olmasını umuyoruz, kasabanın günlük işleyişiyle ilgileniyoruz ancak sadece sakinler arası anlaşmazlıkları ele almak için bile olsa her zaman bir miktar kolluk kuvvetine ihtiyaç olacaktır. Bu amaçla, "polis karakolu" dediğimiz yer resmi olarak belediye binası olarak bilinecek. Kendimizden şerif, dedektif ve yardımcısı olarak bahsetmeye devam edecek miyiz? Bu kısım hala gözden geçiriliyor.

Belediye binasında birkaç dakika oyalanıyoruz. Sonra daha çekici bir isme ihtiyaç duyacak olan kantinin önünden geçiyoruz. Bir zamanlar iki ayrı yapı olan bu yer, biri yemek ve

Biri paket servis için olmak üzere, artık hem içeride yemek yemek hem de dışarıdan yemek almak için kurulmuş büyük bir mutfak ve yiyecek depolama alanı var.

Kantin bölümüne girdiğimizde Kendra'yı septik sistem üzerinde çalışırken buluyoruz.

"Karmaşık görünüyor," diyorum yanına doğru yürürken.

"Bana meydan okudunuz," diyor başını lavabonun altından çıkararak. "Ve bunu takdir ediyorum. Baş belası olduğumu düşünmesine rağmen Yolanda'nın beni işe almasının gerçek nedeni bu. Dişlerimi kuzey tesisatçılığında kestim. Gerçek anlamda değil." Duraklıyor. "Ya da muhtemelen gerçek anlamda, çünkü annem bir pompa kolunu çalıştırmaya çalışırken iki süt dişimi kaybettiğimi söylüyor."

Tesisat, yenilikler konusunda çok heyecanlı olduğumuz bir başka alan. Rockton ilk inşa edildiğinde, müşteriler kullanmışlar ve suyu taşımışlar. Yetmiş yıl sonra, kimyasal tuvaletler ve rezervuar ve pompa sistemlerine güvenerek bu konuda neredeyse hiç ilerleme kaydedemedik. Şimdi daha iyisini yapabiliriz. Yakındaki göl bize tatlı su erişimi sağlıyor ve Kendra ile güneş enerjisi uzmanımız sayesinde iyi bir akan su kaynağımız olacak. Ayrıca Kendra'nın kullandığı son teknoloji ile sistemi yalıtın ve ısıtma ihtiyacını ortadan kaldıran bir septik sistemimiz de olacak. İşin içinde bir sürü bilim var, çoğunu anladığımı iddia etmiyorum. Tek bildiğim, gerçekten sıcak duşlarımız ya da bakım gerektirmeyen bir septik sistemimiz olmasa da, sahip olduklarımızın eskisinden çok daha iyi ve sağlıklı olacağı.

"Penny ve Bruno hakkında konuşabilir miyiz?" Kendra'ya soruyorum.

"Elbette konuşabiliriz. Şu vidaları sıkmam için bana bir dakika ver. İstersen sıcak bir içecek al. Mutfak açık."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben Kendra ile konuşurken Dalton Storm'u yürüyüşe çıkarıyor. Bu kısmen köpeği çalıştırmak için ama daha çok Bruno'nun dün gece nereden çıktığını bulup bulamayacağını görmek için çevreye bir kez daha bakmak istiyor.

Kendime sıcak çikolata yapıyorum ve bir parça pandispanyayı tercih etmeden önce mağazadan aldığım bir paket kurabiyeye göz atıyorum. Pastadan aldığım bir ısırık bana hata yaptığımı söylüyor. Dünya çapında bir fırıncıya sahip bir kasabada iki yıl geçirdiğim için fena halde şımarmış durumdayım.

Atıştırmalıklarımı özel yemek odası olarak adlandırdığımız boş odaya götürüyorum. Kantinde iki ana yemek alanı var. Biri kafeterya tarzı, uzun ortak masalar var. Dışarıdan alınan yiyecekler burada yenabiliyor. Diğer alan ise özel masaların ve bir sunucunun bulunduğu daha samimi bir yemek odasıdır ve burada daha "restoran" deneyimi için ekstra ücret ödenir.

Kendra bana katıldığında pandispanyamı sıcak çikolatama batırıyordum. Bu onu güldürüyor.

"Tadı bok gibi, değil mi?" diyor otururken. "Bunun pasta gibi görünmesi için boyanmış ekstra straforumuz olduğundan eminim."

"Yine de sıcak çikolata fena değil." Not almak için Dalton'ın telefonunu çıkarıyorum. "Başlamadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

"Ben böyle iyiyim. Penny ve Bruno hakkında bilgi istiyorsun. Birincisi, herhangi bir nedenle birlikte kaçmış ya da geçici olarak birlikte ayrılmış olabileceklerine dair herhangi bir belirti var mı? İkincisi, keşfettiğiniz şey ışığında, bu olayla bir ilgileri olup olmadığı konusunda benim fikrimi almak istiyorsunuz."

"Evet, ama ikinci kısımla ilgili özel endişeleriniz yoksa, bir tahminde bulunmanızı beklemiyorum. Bu adil değil."

Dramatik bir şekilde nefes verir. "Teşekkür ederim. Tamam, şimdi, her mürettebat üyesinin haftada en azından benimle kısa bir seans yapması gerekiyor. Yolanda'ya da söylediğim gibi, ne Bruno'nun ne de Penny'nin o ortamda bana söylediği hiçbir şey, profesyonel bir amaç dışında herhangi bir amaçla şehri birlikte terk edecekleri sonucuna varmama yol açmaz. Bununla birlikte, profesyonel olarak, inşaat mühendisi ve mimar olarak yakın çalıştılar."

"Birlikte iyi çalıştılar mı? Yoksa iyi değil miydi?"

"Asıl soru bu, değil mi? Ve cevap bizim oturumlarımızdan değil, onlarla çalışmamızdan geliyor, ki bu da ayrıcalıklı bir bilgi değil. Kafa kafaya vermişler. Hem de çok. Tecrübelerime göre bu beklenmedik bir şey değil. Bu karmaşık bir işti ve Penny kendi halindeyken Bruno'nun boyundan büyük işlere kalkıştığı hissine kapıldım. Beyni saatte yüz mil hızla hareket ediyordu ve Bruno onu sürekli dizginliyordu."

"Çatıştılar."

"Evet, ama Bruno ve Yolanda, Penny ve Yolanda ve buradaki genel ekip seviyesinin üzerindeki hemen hemen herkes de öyle. Yolanda uzmanlardan oluşan rüya gibi bir ekip tuttu ve bu da çok fazla çatışma anlamına geliyor. Ben bile bir ya da iki kez bağırarak kavga ettim ve bu kesinlikle benim tarzım değil."

"Yine de bir anlaşmazlık olsaydı, Penny ya da Bruno'nun diğerinin ormana doğru gittiğini görmesi ve diğerlerinin duyamayacağı şekilde onlarla yüzleşmek için takip etmesi mümkün olurdu. Ya da birinin diğerinden kaçmak için ormana gitmesi... ve takip edilmesi." Elimi sallıyorum. "Bu bir soru değil. Sadece tahmin yürütüyorum."

"Eğer bu bir soru olsaydı, Penny tek başına gitmezdi. Ya Bruno'yu takip ederdi ya da ondan kaçmak için yanlışlıkla oraya girerdi."

"Ormanı sevmezdi."

"Bu işe karşı sağlıklı bir saygıyla birlikte tam bir ilgisizliği vardı. Yürüyüşlerle ben ilgileniyorum, ki bu yürüyüşlerden çok

ormana doğru yürür ve geri döner."

Gülümsüyorum. "Fark ettim."

"Benim fikrim değil. Bu tam Yolanda'ya göre. Yürüyüşlerimiz bile verimli geçiyor. Ama Penny'nin onlara hiç katılmadığını ya da ilgi göstermediğini söyleyebilirim."

Notlar alıyorum. "Mürettebatla sosyal düzeyde ne kadar bağlantınız var? Konuşacak birini arıyor olsaydım ya da bana kiminle konuşmam gerektiğini söyleyecek birini?"

"O kişi kesinlikle Yolanda olmadığı için mi?" Gülüyor. "Evet, yeterince bağlantım var. Penny ve Bruno'nun kimlerle takıldığını söyleyebilirim. Penny için cevap herkes ve hiç kimse olurdu.

-Herkesle arkadaş canlısıydı ama ara sıra bir şeyler içmekten fazlasını yapamayacak kadar meşguldü ve hangi grup toplanırsa ona katılırdı. Bruno'ya gelince, o çoğunlukla Y Çetesi ile takılırdı."

"Neden Çetesi?"

"Y kromozomu. Erkekler."

"Erkekler birlikte mi takılır?"

Arkasına yaslanıyor. "Bazıları. Sosyolojik olarak ilginç gerçekten. Tek kadın olduğum pek çok işte çalıştım ama bazı büyük işlerde birkaç kişi oluyoruz. Erkek egemen bir işyerinde kadınların birlikte hareket etmesi alışılmadık bir durum değil. Burada da aynı prensip geçerli mi? Belki, ama anladığım kadarıyla bazıları için bu, genellikle baskın olduğunuz bir ortamda sayıca az olmanın verdiği rahatsızlık. Otuz kişilik bir ekipte sekiz kişi var. Üçü bunu sorun etmiyor, herkesle takılabiliyor. Diğer beşi özellikle sosyalleşmek için bir arada kalmaya meyilli, bazıları kadınlarla sosyalleşmeyi tamamen dışlıyor."

"İlginç."

"Değil mi? İlgi çekici bir sosyal fenomen. Tabii ki bazı durumlarda, evli heteroseksüel erkeklerde daha fazlası olabileceğini de tahmin ediyoruz. Bruno'nun da onlardan biri olduğunu hissediyorum."

"Günaha girmekten kaçınmak mı? Yoksa ilginin yanlış yorumlanmasından mı kaçınıyor?" "Söyleyemem. Ama Bruno hakkında daha fazla şey

öğrenmek istiyorsanız, kesinlikle

Y Gang'e sor. Kadınlar, Y Çetesi'yle geçici temastan

onunla
birlikte.
"

"Anladım."

"Size isimleri vereceğim. Bu bizi daha büyük bir soruya götürüyor... beklenmedik misafirimiz."

"Öyle."

"Bu konuda size yardımcı olamam. Buradaki kimsenin de edebileceğini sanmıyorum. İki aydır tamamen izole edilmiş durumdayız. Dediğim gibi, yürüyüşlere ben liderlik ettim ve dışarıda başka kimseye dair bir kanıt görmedim."

"Kimsenin tek başına dışarı çıkmaya cesaret ettiğini hissediyor musun?"

"Benim dışımda mı?" Ona bir bakış attığımda omuz silkti. "Ben bu ormanda büyüdüm. Kuralların benim için geçerli olmadığını düşündüm ama Yolanda'yla tartışacak değildim. Arada bir dışarı çıkıyorum. Şafak vakti gölün etrafında yürüyorum. Öğle tatilinde dağa doğru yürüyorum. Kimseyi görmedim ya da duymadım."

"Penny ya da Bruno'da herhangi bir uyarı işareti var mı?"

"Takıntılarını uygulamaya cesaret edemedikleri kapalı bir ortamda çok uzun süre mahsur kaldıklarında kurbanlarını aramak için ormana sürüklenen gizlice seri katiller olabilecekleri?"

"Muhtemelen."

"Şaka yapıyordum."

"Şaka yapmıyorum."

Dramatik bir iç çekişle sandalyesine çöktü. "İşte bu yüzden psikiyatri yerine sosyal hizmetlerdeyim. Bunun bir şaka *olduğu* bir hayatı tercih ederim."

"Seri katil olduklarından şüpheliyim tabii ki. Ama seanslarınızda ikisinden birinin bu olaydan sorumlu olabileceğini düşündürecek herhangi bir şey var mı?"

"Bu' cinayet. İkisi de nefsi müdafaa için öldürmüş olabilir. Aksi takdirde?" Omuz silkiyor. "Oturumlara o kadar derinlemesine girmiyoruz. Bir kere ben bunun için eğitilmedim. Başka bir şey için, hepimiz giriş psikolojisi sınavını geçtik. Benim görevim kimsenin izolasyondan çok kötü etkilenmemesini sağlamaktı."

"İkisi de etkilendi mi?"

"Penny için ortalamanın altında. Onun için üç ay boyunca kendini tek bir projeye adanmak, teknik okumalarını tamamlamak ve hatta biraz kurgu okumak için boş zamanı vardı."

"İzin gibi."

"Çok iyi para kazandıran bir izin. Bu ortak noktamızdı - evde bizi bekleyen çocuklarımız ya da eşlerimiz olmadığından, bu, fişi çekip odaklanmak için bir şanstı."

"Peki Bruno?"

"Onun için daha zordu. İzolasyon değil ama ailesinden uzakta olmak." Duraksıyor. "Seanslarım hasta mahremiyeti kapsamında değil - ve bu feragatnamelerde açıkça belirtilmişti - ama bana profesyonel olarak güvenen insanlar hakkında boşboğazlık ediyordum gibi görünmek istemiyorum." Pozisyon değiştiriyor. "Bunu yapacak bir tip gibi görünebileceğimi biliyorum."

"İki kayıp insanı bulmak için senin içgörülerine güvenen biri olarak, bana söyleyebileceğin her şey için minnettarım."

"Bruno karısından ayrıldı, ayrılık bu projeyle başladı ve -umarım-onunla sona erer."

"Ah. Evde işler zordu ve karısına üç ay kesintisiz kişisel zaman verirse, karısının onu geri kabul edeceğini düşünüyor."

"Evet. Ayrıca, tam açıklama adına, mesele bir ilişkiydi.

Bir kaçamak yapmış. Kadın onun gitmesini istedi. O da geri dönmeyi umarak gitti."

"Bu da buradaki kadınlarla sosyalleşme konusundaki isteksizliğini açıklayabilir. Ya günaha girmekten kaçınıyor ya da herhangi bir uygunsuzluk hissinden kaçınıyor. Bir ilişkisi olduğu gerçeği, Penny'yle bir ilişki yaşama ihtimalini artırabilir. Ya da gerçekten pişman olduysa, bu ihtimalini azaltabilir."

"Evet."

"Penny'ye gelince, ilgileneceğine dair bir his edindin mi?" diye sordum. "Bir ilişkiyle mi yoksa tek gecelik bir ilişkiyle mi? Yolanda onun cinsel tercihini doğrulayamadı, bu tabii ki Penny'nin kendi bileceği bir şey ama burada bir etken."

"Erkeklerden hoşlanmıyorsa kaçamak teorisinin peşinden gitmenin anlamı yok. Profesyonel düzeyde bu hiç gündeme gelmedi. Kişisel olarak? Ben de bu yönde bir deneme yapmış olabilirim. Penny'den hoşlanıyorum. Pek çok ortak noktamız var ve nasıl bir eğilimi olduğunu kestiremiyordum ama tekliflerim fark edilmedi. Atışımı görmezden gelmiyordu, topu hiç görmedi."

"Heteroseksüel olduğunu gösteriyor." "Tecrübelerime göre, evet."

Kendra'ya birkaç soru daha soruyorum, Yolanda otopsi sonrası muayene güncellemesi için içeri girmeden önce. Kendra'ya teşekkür ediyorum, o da bana bahsettiği isimleri bulacağına söz veriyor.

★ ★ ★

Yolanda'ya sadece birkaç dakika süren son bilgileri veriyorum -evet, bu bir cinayetti ve evet, ölüm nedeni bıçak yarasıydı. Kendra'dan ne öğrendiğimi bilmek istiyor. Biraz muğlak konuştum. Feragatnamelerde, terapi seanslarının sonuçlarının gizli kalmayacağı belirtiliyordu, ancak feragatnameler on sayfa uzunluğundaydı ve Rockton deneyimimizden biliyoruz ki kimse onları tam olarak okumuyor, bu da genellikle bizim avantajımıza oluyor. Hâlâ Yolanda'ya bilmesi gerekmeyen hiçbir şey söylemiyorum.

Bu iş bittikten sonra, Kendra'nın önerdiği kişilerle görüştüm ama yeni bir şey bulamadım, bu yüzden Dalton ve ben Bruno ve Penny'yi aramak için ormana gittik. Dalton, Bruno'nun giriş noktası olduğuna inandığı şeyi buldu. Bunun çoğunlukla listeden işaretlenmiş bir kutu olmasını bekliyorduk, bulana kadar Dalton'ı rahatsız edecek bir şey.

Daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Muhtemelen çok daha fazlası.

Keşfettiğimiz şey, birinin - Bruno olduğu anlaşılan birinin - rutin olarak kullandığı bir patika, ormana giden açık bir yol. Evinden, çevredeki iki binanın arasından geçip ormana girmiş. O olduğunu nereden biliyoruz? Storm koku işaretine dayanarak evet diyor ama bot izleri de var.

Burası bir iş sahası, çelik burunlu botlar zorunlu. Yolanda bize verilenleri seçmişti. Bunlar yüksek kaliteli, serin hava ve rahatlık için tasarlanmıştı ve ekip bundan memnun kalmıştı. Bruno hariç, onun kemer destekli özel botlara ihtiyacı vardı, bu yüzden kendi botunu getirmesine izin verilmişti. Bu da Bruno'nunki hariç herkesin çizme tabanlarının aynı olduğu anlamına geliyor. Ve bu yolda bulduğumuz botlar standart değil. Bu izlerin bazen üst üste binen birden fazla yinelemesi, bu yolu birçok kez kullandığı anlamına geliyor.

Patika boyunca devam ediyoruz. Yaklaşık iki yüz metre sonra ana patikayla birleşiyor.

"Bu umduğumdan daha az yardımcı oldu," diyor Dalton. "Yine de yaratıcılığı için ona biraz kredi vermeliyim."

Demek istediği, iki yolun *tam olarak* birleşmediği. Bruno'nun patikası kayalık bir bölgede bitiyor ve o da bu patikayı kullanarak herhangi bir dal izi bırakmadan ana patikaya geçiyor.

Storm'a patikanın sonunu gösteriyorum. Bruno'nun kokusunu kayanın üzerinden ana patikaya kadar takip ediyor. Sonra kulaklarını kafasına yapıştırarak sızlanıyor.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. "Yoksa daha önce fark etmediğin için özür mü diliyorsun?"

Buna cevap veremiyor ama bakışları endişeden çok suçluluk duygusunu yansıtıyor. Başını okşuyorum. O profesyonel bir iz sürücü değil ve ana iz üzerinde o kadar çok koku var ki, ikinci hedefinin de izlere katıldığını fark etmediği için onu suçlayamam. Penny'ye odaklanmıştı.

Ana izi bittiği ve Penny'nin devam ettiği noktaya kadar takip ettik. Storm'a Penny'nin kestiği patikada Bruno'nun kokusunu kontrol etmesini söyledim. Tepkisi orada olmadığını söylüyor.

"Yani Bruno gizli noktasından çıktı ve bu patikaya katıldı ama Penny ile aynı yoldan gitmiş gibi görünmüyor. Gizlice buluşuyorlarsa ilk yollarının ayrı olduğunu görebiliyorum. Burada neden ayrıldıklarından emin değilim."

Storm'u patikadan biraz aşağı götürüp geri getiriyorum ama Bruno'nun nerede bıraktığını bulamıyor. O sırada güneş batıyor.

"Bu gecelik bu kadar yeter mi?" Dalton yukarı bakarak söylüyor. "Sanırım öyle."

"Gerçekten bu gecelik bu kadar mı? Yani geri dönüp daha fazla araştırma yapmayacağız çünkü son on sekiz saatimizi buraya gelmek, kayıp insanları aramak, bir ölü bulmak, o ölüye otopsi yapmak, tekrar kayıp insanları aramakla geçirdiğimiz için çok yorgunuz..."

"Daha çok on sekiz gün gibi geliyor. Yani cevabım evet. Davayı -ya da davaları- gecenin geri kalanı için bir kenara bıraktığımı resmen ilan edebilirim."

"Güzel. O zaman geri dönelim ve yeni evimizi görelim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yeni evimizin dışı tam da hayal ettiğimiz gibi. Geceler boyu tasarımları inceledikten, kat planları çıkardıktan ve bitmek bilmeyen ihtiyaç listemizi oluşturduktan sonra tam olarak hayal ettiğimiz gibi.

O listeyi Yolanda'ya gönderirken ne kadar gergin olduğumu hatırlıyorum. Ben bir şeyler isteyen bir insan değilim, en azından kendim için. Başkasının -bu durumda mimarın- hayatını zorlaştırırken kendi hayatını kolaylaştıracak ekstralar talep eden biri kesinlikle değilim. Bana verileni alır ve elimden gelenin en iyisini yaparım. Ya da bu eski Casey. Yeni Casey kendi ihtiyaçlarını ortaya koyma konusunda biraz daha özgüvenli, ancak yine de planları gönderirken bir düzine niteleyici bilgi vermek istedim.

Bu sadece bir fikir.

Biz profesyonel değiliz elbette.

Eğer bu şekilde yürümeyecekse, anlayışla karşılarız.

Bunların hiçbirini söylemedim, o noktaya kadar Yolanda'nın yapılamazsa bana söylemekten çekinmeyeceğini fark etmiştim. Ama bir daha hiç ses çıkmadı. Şimdi, biraz geç de olsa, taleplerimizi tek kelime şikayet etmeden kimin gerçekleştirdiğini anlıyorum. Penny.

Ev kasabadan yirmi metrelik ağaçlarla ayrılıyor, bu da bize hem mahremiyet hem de Dalton'ın ihtiyacı olan ormanın içinde olma hissini veriyor. Küçük, iki katlı bir kulübe, etrafını saran bir güvertesi, devasa pencereleri -bu masrafı hatırladıkça ürperiyorum- ve ön ve arkada ikinci kat balkonları var. İçeride, bin metre kareye sıkıştırılmış iki bin metre karelik bir ev için yeterli talep vardı. İnsanlar Haven's Rock'a gelmek için para ödemeli,

ve onların evimize bakıp *bunun*

Mirasımdan gelse bile paralarının nereye gittiğini.

Eğlence alanını genişletmek için arka güverteye açılan kapıları olan, eğlenmek için yeterince büyük bir yaşam alanına ihtiyacımız vardı. İyi büyüklükte bir mutfak-Dalton yemeklerimizi yapmayı tercih ediyor. Küveti olan bir banyo. Evet, küvet, ki bu suyun karneyle dağıtıldığı bir kasabada saçma bir lüks ama Dalton benim için ısrar etti. Oturma odasında bir şömineye ihtiyacımız var ve yatak odamızda da bir şömine istedik, çoğunlukla yılın o zamanı geçse bile pencereleri açık bırakabilmek için. Üst katta bir ofis istedik. İkimiz de geç saatlere kadar çalışmaya yatkın ve ikimiz de o geç geceleri evde geçirebilmek istiyoruz. Bir de depolama alanı var. Burayı sonsuza dek evleri yapmak isteyen iki kişi için maksimum depolama alanı. Ve buna derin duvarlar için pencere koltukları gibi tüm küçük ekstralar dahil değil.

Tüm bunları küçük bir eve sığdırmak mümkün müydü?

Arka kapıda duruyoruz, ikimizin de eli kapı kolunda, benimki Dalton'ınkinin üzerinde.

"Hazır mısın?"

Topuzu çeviriyor ve kapıyı açtığımızda karanlıkla karşılaşıyoruz.

"El feneri getirdin mi?" diye soruyor.

"Uh..."

İçinden gülüyor ve telefonunu çıkarıyor. Işığı etrafa tutuyor ve kapının yanında bir fener görüyoruz. Bir an sonra, fener yanıyor, dalgalanan ışık üzerinde parlıyor ...

"Oh!" dedim. "Bu..."

Bitirmedim. Onu gülerken bırakıp feneri alıyorum ve oturma odasının ortasına doğru koşuyorum. Büyük bir taş şömine mekâna hâkim. Duvarlar da zemin gibi ahşap ve büyük boy bir kanepenin yanı sıra alana tikiştirilabilecek kadar çok sandalye var. Ayı derisi kilimler - Dalton'un- zemini kaplıyor ve sandalyeler battaniye ve yastıklarla dolu. Şöminenin yanında yükseltilmiş bir minder var. Koşup onu okşuyorum.

Storm'a "Kalk kızım," diyorum.

Yanıma geliyor ve üzerine tırmanıyor.

"Kendi koltuğun," diyorum. "Ateşin hemen yanında."

Dalton, "Ben de ateşi yakmaya gidiyorum," diyor.

"Harika bir fikir," diyorum.

Kollarımı boynuna doluyor ve onu öpüyorum. Hızlı, spontane bir öpücük olması gerekiyordu ama bir şey tutuştu. Sevinç, fark ediyorum, duyguyu tanımlamam biraz zaman alıyor. Uzun zamandır hayatımda eksik olan bir duyguydu bu ve şimdi kendimi obur gibi hissettiğim, tıka basa yediğim zamanlar oluyor.

Geçtiğimiz on sekiz ay sevinç noktalarıyla doluydu, ama aynı zamanda çok fazla çalışma, hayal kırıklığı, endişe ve korku da vardı - boyumuzu aşan bir işe kalkıştığımıza, çocukların boş bir hayale kapıldığına dair mutlak bir dehşet. Şimdi buradayız, bu hayalin gerçekleştiğini yeni evimizde görüyoruz, en az eski evimiz kadar harika ve daha da iyi çünkü gerçekten bizim.

Dalton'ı öpüyorum, o da beni aynı şekilde öpüyor, derin ve aç bir şekilde, heyecan ve rahatlamayla.

"Önce evin geri kalanını görmek ister misin?" diye soruyor tişörtünü gövdesinden yukarı iterken.

"Sen istiyor musun?"

"Tabii ki hayır," diyor ve beni ayı postu halıların üzerine yatırıyor.

★ ★ ★

Yatak odamızın balkonunda uyumaya gidiyoruz. Penny'nin sorgulamadığı bir başka tuhaflık da, yatak odamızın buna uygun büyüklükte inşa edilmesinde ısrar etmemizdi. Rockton'a ilk geldiğimde kendimi pek açık havada yaşayan biri olarak görmüyordum ama yatak odamın balkonunda beni çağıran bir şeyler vardı ve kendimi yatak takımımı oraya sürüklerken bulmuştum. Dalton beni orada uyurken yakaladığında utanmıştım. Bu tuhaf bir şeydi ve ben "tuhaf"ın endişe verici olduğunu öğrenerek büyüdüm. Tuhaf davranışlar sizde doğru olmayan bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

Dalton yeni dedektifinin balkonda uyuduğunu fark edince ne yaptı? Bana katlanabilir bir yatak aldı.

daha rahat bir şekilde. İşte o an şerifimizin sandığım gibi biri olmayabileceğini anladım. Ve benim dışarıda uyuduğumu fark ettiği an, onun da benim sandığı kişi olmayabileceğini fark ettiği andı.

Balkonumuzda, katlanır bir şiltenin üstünde, üzerimize battaniyeler yığılmış halde uyuyoruz. Mışıl mışıl uyumaya başlıyorum, ama sonra sürekli uyanıyorum, uzaktaki bir kurdun ya da yakındaki bir baykuşun sesini duyuyorum. İrkilerek uyanıyorum, nerede olduğumu hatırlıyorum, Dalton'a sarılıyorum ve tekrar uyuyorum.

Başka bir ses beni uyandırdığında, önce ne olduğundan emin olamıyorum. Başımı kaldırıp kurt, baykuş ya da başka bir gece müziği arıyorum. Duyduğum şey müzikal ama çok farklı bir tür.

Çanlar.

Rüzgar çanı gibi yumuşak bir çan sesi duyuyorum. Dirseklerimin üzerine kalkıp karanlığa bakıyorum. Ses devam ediyor ve yataktan kayıyorum, korkuluğa doğru ilerlerken üstteki battaniyelerden birini alıp üzerime sarıyorum. Storm kendi battaniye yığınınından kalkıp yanıma geliyor.

Gece durgun ve bilinçaltımın bunu neden fark ettiğinden emin değilim, ta ki "durgunluğun" rüzgar olmadığı anlamına geldiğini anlayana kadar. Ağaçların tepesinden, bir yıldız örtüsü ve parlak bir ay tarafından çivit mavisine aydınlatılmış bir gökyüzüne bakıyorum. Sersemlemiş beynim Dalton'un bana öğrettiği takımyıldızlarını zihinsel olarak ezberlemeye başlıyor; ta ki çanlar tekrar çalana ve neden uyanık olduğumu hatırlayana kadar.

Nefes alıyorum, keskin, temiz havayı içime çekiyorum, içinde hafif bir odun dumanı var. Kasabaya doğru bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Güzel. Bir yerleşimi işaret edebilecek ışık kirliliği konusunda özellikle dikkatli davranmıştık, ışıkların öğleden sonra geç saatlerde yandığı kış ayları için her binada en iyi karartma perdeleri ve panjurları vardı.

Bir başka çan sesi beynimi tekrar rayına oturttu.

Kasabadan mı geliyor? Rüzgar çanları gibi basit bir zevkten şikayet eden bir oyunbozan olmaktan nefret etsem de, gerçekten onlara sahip olamayız. Geceleri o kadar sessiz oluyor ki, verandasında oturan birinin fısıltısını bile duyabiliyoruz.

Ses tekrar geldiğinde çanları sormamız gerektiğini aklıma not ediyorum ve daha da yakın görünüyor... ve kasabanın *karşı* yönünden. Balkonun o tarafına geçip gözlerimi kısarak geceye bakıyorum.

Karanlık. Gördüğüm tek şey bu. Amansız siyah.

Başka bir ses geldiğinde, bunun Storm'un hırıltısı olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Bana doğru bastırıyor, en hafif hırıltı yanlarını dalgalandırıyor.

"Eric?" Fısıldıyorum. Başının yanına çömelip omzunu sıkıyorum. "Eric?"

Bir sıçrayışla uyanıyor, şaşkınlıkla etrafına göz kırptıyor. Ona nerede olduğumuzu hatırlatmak üzereydim ki homurdanarak hatırladı. Sonra anlar çalıyor ve kaşlarını çatarak başını eğiyor.

"Kasabadan değil," diye fısıldıyorum. "Ormanın dışında."

Bu onu ayağa kaldırdı. Kendini saracak bir battaniye bulma zahmetine girmiyor. Hava muhtemelen on derece, ama o daha serin bir iklimde büyüdü ve ona göre bu yeterince sıcak.

Şingirtı tekrar geldiğinde, karanlığa bakarken gözleri kısılıyor.

"Rüzgâr anı olduğunu sanmıştım,"
diyorum. Başını sallıyor. "Ayı anı."

Ayı çanlarının ne olduğunu biliyorum elbette. Olumsuz ayı karşılaşmalarının çoğu, insanların geldiklerini duymayan bir ayıyı yanlışlıkla ürkütmesinden kaynaklanır. Bir an bunu önler. Storm ile ormanda tek başıma yürürken kullandığım oldu ama bunu sık sık yapmıyorum. Bir grubun parçası olmak -tercihen konuşkan bir grup- daha güvenlidir.

Sesin ne olduğunu bilmek beni bir anlığına rahatlatıyor. Sonra nerede olduğumuzu ve sesin nereden geldiğini hatırlıyorum. "Dışarda biri var," diyorum.

Dalton yine homurdanıyor, korkuluktan dönüyor ve kot pantolonuna uzanıyor.

"Penny ya da Bruno'nun zil almış olma ihtimali var mı?" Yerden kendi giysilerimi alırken soruyorum.

"Umalım da öyle olsun."

ONUNCU BÖLÜM

Yola çıkarken Dalton bana stok listesinde ayı çanları olduğunu ve Yolanda'ya grup olarak bile ormana gittiklerinde herkesin bunları kullanmasını söylediğini anlattı. Çanlar pek ona göre değil ama deneyimsizler için bir güvenlik önlemi daha. En azından çanlar insanlara ayıların bulunduğu bir ormanda olduklarını hatırlatıyor.

Evimizden ormana giden bir yol yok. Bu konuda ne yapacağımızı bulmamız gerekecek. Elbette bir yol istiyoruz, ancak bölge sakinlerinin evimizi yürüyüşlerinde ziyaret edecekleri potansiyel bir dönüm noktası olarak görmelerini istemiyoruz. Tüm yolların planlanması, kazık çakılması ve su basmadığından ya da hassas bölgelerden geçmediğinden emin olmak için bir yıl boyunca izlenmesi gerekecek. Bu yüzden sakinleri almadan önce burada bir yıl geçirmeyi umuyorduk. Bunu halledeceğiz. Şimdilik Dalton ormana giden en iyi yolu bulup çanların olduğu yöne doğru ilerliyor.

Durakladığında sadece birkaç adım gitmiştik.

"Ses azalıyor mu?" Fısıldıyorum.

"Sanırım öyle."

Daha önce sadece ara sıra çingirak sesi duyuyordum, sanki biri düzensiz hareket ediyormuş, durup kalkıyormuş gibi. Şimdi ise kasabadan uzaklaştıkça sabitleşiyor.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Penny ya da Bruno'ysa ve bu kadar yaklaşp uzaklaşmışlarsa kötü. Peki ya bir yabancıysa? O kişi yanlışlıkla Haven's Rock'a yaklaşmışsa ve yoluna devam etmişse iyi. Kasıtlı olarak oraya gitmişlerse ve biz onlara bakamadan uzaklaşmışlarsa kötü.

Her iki durumda da daha hızlı yürümeye başladık. Storm donduğunda belki yirmi adım gitmiştik. Burnu esintiyi yakalamak için havaya kalkıyor ve başı eğilirken vücudundaki tüm tüyler diken diken oluyor, içinden bir hırıltı yükseliyor.

Baktığı yöne dönüyoruz. İleride sağda. Geri çekilen figürün yönünde mi? Buradan söylemek zor.

Dalton ormana bakıyor. Sonra silahını çıkardı, ben de aynısını yaptım. Dalton, Storm'a yolu göstermesini işaret etti. Önden gidiyor, ben de arkasına düşüyorum, Dalton da benim arkamda. Bir el feneri getirmiştik ama gece yeterince aydınlık ve yolumuz da yeterince açık olduğu için burada kim varsa varlığımızdan haberdar etme riskine girmemize gerek yok.

Storm belki yirmi adım yürüdü. Sonra duruyor, hırlarken cüssesini yoluma dikeyiyor.

Bir şey de ona hırlayarak karşılık veriyor.

Dalton yanıma doğru kayıyor. Elini kaldırdığında, silahımı kaldırmaya gidiyorum. Sonra el fenerini kaldırdığını fark ettim. Düğmeye bastı. Işık yanmadan bir saniye önce, ileride ne olduğunu görüyorum. Hayalet gibi gri, dört ayaklı bir canavar, on adım ötede.

"Kurt," diye fısıldıyorum.

Işık yanıyor ve işte orada. Gri bir kurt.

Vahşi köpek Storm kadar uzun, ama onun mastiff cüssesine karşılık uzun bacakları ve yağsız kasları var. Böyle hayvanları hayvanat bahçelerinde görerek büyüdüm ve bu onları doğal ortamlarında görmeye hiç benzemiyordu. Beni her zaman en çok etkileyen şey bu kurtların ne kadar *sağlıklı* göründükleridir. Elbette vahşi doğada hasta ve yaşlı hayvanlar gördüm ama bunun gibi bir tanesi, en iyi döneminde, pırıl pırıl kürkü, dalgalanan kasları ve keskin gözleriyle bir köpek şovuna hazır gibi görünüyor. Bir gözünün altında yara izi olsa ve bir kulağının ucu yırtık olsa da, yine de muhteşem bir hayvan.

Muhteşem ve tehlikeli, çünkü daha büyük bir köpek ve iki insandan geri adım atmayan yalnız bir kurt. Burada karşılaştığım kurtların çoğu kısa süreli bakışmalardı. Bunun tek istisnası Storm'un kızgınlık döneminde olmasıydı ama şimdi sorun bu değil.

Şimdi sorun şu ki, biz ona yemek yerken rastladık. Avının önünde duruyor ve-

Bakışlarım düştü ve nefesimi içime çektim. Yerde kısa bir süre önce bir şekil fark etmişim. Büyük ve açık kahverengi, bir karibu gibi. Şimdi kafasını görüyorum. Siyah saçlı bir kafa, insan saçı.

Kurt, geyik derisinden giysiler giyen bir insanın üzerinde duruyor.

Hayır, göz kırparak fark ediyorum. O kişi giysi giymiyor. Deriye sarılmışlar. Kundaklanmış bir bebek gibi sarılmış yetişkin bir adam, sadece başı dışarıda. Adam sırtüstü yatırılmış, yüzü yukarı bakıyor ve Dalton'ın ışığı hareket ettiğinde yüzünü seçebiliyorum. Açık kahverengi tenli ve sakallı bir adam.

"Bruno," diye fısıldıyorum.

Sesle birlikte kurt bana bakıyor. Hafif bir bakış, sadece belli belirsiz bir merak. Sonra dikkatini tekrar Storm'a çeviriyor ve lazerle ona odaklanıyor.

"Sanırım bu Bruno," diyorum. "En azından tarife uyuyor."

"Sarılmış mı? Bir kozanın içinde gibi mi? Yoksa bir şeyler mi görüyorum?" "Hayal görmüyorsun."

"Yaşayıp yaşamadığını söyleyemem."

"Yaşamadığını varsayıyorum," diyor Dalton. "Kurdu buraya çeken de buydu." "Kahretsin."

"Evet." Dalton sessizlikte duyulabilen yavaş bir nefes alır. "Onu korkutup kaçırmaya çalışacağım. Nişan aldın mı?"

Silahımı kaldırıyorum. "Görüyorum."

İhtiyacım olmadıkça ateş etmememi söylemiyor. Ateş etmeyeceğimi biliyor. Tetiği çekmek zorunda kalmayacağımı umarak kendimi gereğinden fazla tutmayacağımı da biliyor.

Burada, diğer yırtıcılara karşı nezakete ve onlara geri çekilme şansı vermeye yer var. Ancak duygusallık için yer yok. Bu yaratığın güzelliği nefesimi kesebilir ve bu tetiği çekmem gerekirse pişman olacağım, ama iş buna gelirse, yapacağım. Yaşam alanımızdaki ayı postu halılar

Odalar ödöl değil, Dalton'ın vurmak zorunda kaldığı canavarı kullanarak yanlış giden karşılaşmaları onurlandırıyorlar.

"Hazır mısın?" Dalton diyor ki.

Bir elimi Storm'un sırtına koyuyorum. Yakasını tutmuyorum. Bu da bir saygıdır - onun kendi seçimlerini yapabilecek kadar zeki ve olgun olduğunu kabul ediyorum. Ondan geri çekilmesini istiyorum ve Dalton ilerleyince geriliyor, ama kurdun bakışlarını tutarken yerinde duruyor.

"Hie!" Dalton kollarını sallayarak söylüyor. "Hie! Hie!"

Kurdun bakışları Dalton'a doğru kayıyor ama sadece hafif bir ilgiyle ve bu sırtımdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bu noktada yapması gereken üç şey var. Ürkemek ve kaçmak. Sinirlenip geri çekilmek. Ya da, eğer şanssızsak, saldırmak.

Savaş ya da kaç. Doğa böyle. Ama kurt sadece Dalton'a bakar ve sonra tekrar Storm'a bakar.

"Eric?" "Eric?" diyorum.

"Evet, biliyorum. Doğru olmayan bir şeyler var."

Kuduz olup olmadığını sormuyorum. Yukon'da yaklaşık elli yıldır rapor edilmiş bir vaka yok. Bu mümkün olmadığı anlamına gelmez. Distemper ile aynı. Kurtlarda nadir görülür ve burada da nadirdir. Yine de Storm'a her ikisine karşı da aşı yaptırıyoruz.

Bu o bariz cevaplardan biri gibi görünmüyor. Kurt kafası karışmış ya da doğal olmayan bir merak belirtisi göstermiyor. Sadece bizden rahatsız olmuyor.

"Pekâlâ," diyor Dalton, sesi ormanda çınlarken normalden daha yüksek çıkıyor. "Burada bir sorunumuz var gibi görünüyor efendim. O zavallı adamı istiyorsunuz. Köpeğimizi de istiyor olabilirsiniz, ama bu biraz daha az açık. Her iki durumda da reddetmemiz gerekecek ve sizin de yolunuza devam etmeniz gerekecek."

Bu kez kurdun kulakları Dalton'a doğru kayar. O konuşurken o yönde kalıyorlar ve bakışları Storm'da kalırken, Storm'la konuştuğum ve onun tanıdığı kelimeleri dinlediği zamanları hatırlıyorum.

"Hazırlan," diyor Dalton. "Ona doğru hamle yapmam gerekecek."

Silahı tutuşumu ayarlıyorum.

Dalton hamle yaptı, kurdun birkaç adım ötesinde durdu. Köpeğin gözleri önce o tarafa, sonra da geriye dönüyor.

"Sanırım kurt sana yan gözle baktı," diyorum.

"Huh." Dalton kollarını kavuşturup dik durdu, ancak kurttan bir başka yan bakış daha aldı, bu bakış beni kahkahalara boğdu.

"Birileri besin zincirinin tepesindeki konumumuz için uygun bir takdir geliştirmemiş," diyorum.

"Çünkü birileri bunun saçmalık olduğunu biliyor."

Dalton bir adım daha atıyor ve işte o zaman kurt tepki veriyor. Uyarı niteliğinde bir hırlamayla başını eğiyor. Storm çalım atıyor, hırlayarak kendi uyarısını yapıyor. Kurt ona ters ters bakıyor ve sonra Dalton'a tekrar hırlıyor.

"P e k â l â ," diyor Dalton. "Akşam yemeğine yaklaştık kadar sakın. Bu biraz ekstra teşvik gerektirecek."

Keskin bir ısıklık sesi duyuldu. Zıplamıyorum - zıplayamam, silahımı kurda doğrultmuşken olmaz - ama bir hareket yapıyorum. Kurdun kafası yukarı kalktı. Peş peşe iki ısıklık daha çalıyor ve kurt hamle yapıyor; işte burada parmağımı tetiğe yaklaştırmak konusunda dersimi aldığımı sevinıyorum. Öyle yapsaydım, beynim kurdun Dalton ya da Storm'a saldırmadığını fark edene kadar ateş etmiş olurum. Ormana doğru sıçırıyor.

Kocaman bir sıçrayış ve ardından koşmaya başlıyor ve tek gördüğümüz solgun formunun ağaçların arasından geçerek gözden kaybolması. Biz hala orada durmuş dinliyoruz. Bir an sonra çanlar tekrar tıngırıyor ve durduklarını fark ediyorum. Şimdi tekrar harekete geçtiler, uzaklaşıyorlar.

Çanlar kurdun koştuğu yöne doğru. Islığın geldiği yöne.

"Biri evcil hayvanına kurt mu dedi?" Diyorum. "Öyle görünüyor."

"O bir kurttu, değil mi? Husky değil miydi? Kızak köpeği değil?" "Saf gri kurttu."

Silahımı kılıfına sokarken topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum. "Buranın Rockton'dan daha az tuhaf olacağını sanıyordum."

"Burası Yukon. Her zaman tuhaf olacak."

"Pekala. Pekala-" Kısa bir süre duruyorum, sarılmış cesedi görüyorum ve sonra kurdun kaçtığı yöne doğru dönüyorum. "Kahretsin! Bu çan seslerini daha önce burada duymuştuk. Bu bir tesadüf olamaz."

"Kurdu kim bıraktıysa cesedi de o bıraktı."

Gözlerimi ormana diktim. Çanlar sessizliğe gömüldü.

"O zaman her kimse peşinden gitmeliyiz," diyor Dalton. "İzler tazeyken."

Cesede bakıyorum. "Onu burada bırakmaktan nefret ediyorum ama-"

Göz kırpıyorum. Sonra cesedin yanına çömelmek için çabaladım. Ne gördüğümde emin olamadan bir süre ona bakıyorum. Tekrar gördüğümde parmaklarımı boynunun yan tarafına koyuyorum.

"Nefes alıyor," diyorum. Dalton'a bakıyorum. "Hâlâ hayatta."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Ölü bedenimiz" hayattayken -çok az hayattayken- ormanda bir insanı kovalayacak değiliz. Sığ nefes alıyor ve sıkıca sarılmış geyik derisini açmaya çalıştığımda kan görüyorum. Çabucak tekrar bağladım. Ben bunu yaparken Dalton çömeliyor ve Bruno olduğunu tahmin ettiğimiz kişinin etrafına sarılmış deri şeritleri parmaklıyor. Sonra ormana doğru birkaç adım yürüyor, eğiliyor ve zemini inceliyor.

"Onu buraya kim bıraktıysa sürüklemiş," diyor. "Kayışlar bunun için var."

"Öyleyse asıl soru, onu kasabaya mı sürükleyeceğiz yoksa yerinde mi muayene edeceğiz?" diyorum. "En azından Pierre bir acil tıp teknisyeniydi. Onu hareket ettirip ettiremeyeceğimizi bize söyleyebilir."

"Herhangi bir ön değerlendirme var mı?" Dalton söylüyor.

"Pierre'i beklersek Bruno'nun o kadar uzun yaşamayabileceğini düşünerek içten içe çıldırırken sakın kalmaya çalışmam dışında?" Dalton'a bakıyorum. "Sen kasabaya koşarken beni burada, Storm'la bırakmanı istiyorum."

Dalton'ın bakışları karanlık ormanda geziniyor ve ben bir şey söylemek üzereyken başını sallıyor.

"Hoşuma gitmiyor ama çabuk olacağım," diyor. "Sadece..."

"Dikkatli ol çünkü bizi tekrar ayırmaya çalışan biri olabilir?"

Başını sallıyor ve sonra eğilip el fenerini yanıma koyuyor ve başımın üstünü öpüyor. İki saniye sonra gölgelerin arasından koşar adımlarla ilerliyor.

Storm'a dönüyorum. "İzle," diyorum etrafımızı işaret ederek. Bana doğru yürüdü, döndü ve sırtı bana dönük bir şekilde gözlerini

Orman.

Bruno'nun nefes alışını kontrol ediyorum. Hâlâ sığ ama sabit. Parmaklarımı boynuna bastırıyorum. Sıcaklığı zonkluyor. Gece soğukluğundaki parmaklarıma karşı ateşli teninin sıcaklığı. Yine de dokunuşum onu ürkütmüyor. Soğuk bir elimi alnına koyuyorum. Hâlâ hareket etmiyor.

Kesinlikle ateşi var. Teni nemli, saçları kurumuş terle sıvanmış.

"Bruno?" Diyorum. Sonra biraz daha yüksek sesle deniyorum, ama soğuk dokunuşuma tepki vermediyse, bir sese tepki veremeyecek kadar derin bir bilinç kaybı yaşıyor.

Ona bakmak için kalçalarımın üzerine oturuyorum. Parmaklarım o bağları çözmek için kaşınıyor ama Dalton ve Pierre gelene kadar yapamam.

Storm homurdandığında sertçe ona bakıyorum ama o sadece orada duruyor ve vücudu tetikte olsa da kurtta olduğu gibi tehlike pozunda değil. Hırlayıp şaklıyor ve daha küçük bir yırtıcı gecenin içinde kaybolurken çalılar çatırdıyor.

Gözlerimi ormana dikiyorum. Ay ışığını engelleyecek kadar kalın bir ağaç gölgesinin altı şimdi zifiri karanlık. Başka bir ses, koşuşturan bir hışırtı. Fırtına onu takip ediyor ama hırlamıyor. Bakmaya ve dinlemeye devam ediyorum. Dakikalar sessizlik içinde geçiyor. Sonra beklediğim ses geliyor, solumdan keskin bir kuş sesi. Dalton bana yolda olduğunu ve onların yaklaşma sesinden telaşlanmamamı söylüyor.

Bruno'ya geri dönüyorum. Etrafa son bir kez tedirgin bir şekilde baktıktan sonra Storm'un sorunu benden çok önce fark edeceğine güveniyorum ve postları çözmeye başlıyorum. Bunu yaparken, kaliteyi zihnime not ediyorum. Bu dikkat dağıtıcı bir şey değil - nereden gelmiş olabileceklerini anlamamda önemli olacak. İş profesyonel kalitede tabaklama. Dalton iyidir; bu daha iyi. Hiç süsleme yok. Nakış, boncuk ya da süslü bir şey yok. Sadece sağlam işçilik. Yine de sahibinin bunları kana bulayıp terk etmek gibi bir kaygısı yok.

Bruno hâlâ ceketini giyiyor, iki kat gömleğin üzerine. Önü kana bulanmış ama açtığımda altında çok az leke var. Hem formasını hem de atletini yukarı çekiyorum ve irkiliyorum. Gizemli kadının aksine bıçak yarası yok ama hasar daha kötü olabilir.

Kaburgalarında koyu mor bir çürük var ve gövdesinin derisine bir şey batıyor. April beni doktorluk yapmamam konusunda uyarabilir ama ben o "şeyin" kırık bir kaburga olduğunu ve eğer öyleyse iç kanama olabileceğini söyleyeceğim.

Çürüğe dokunuyorum. Büyük ve çirkin. Künt bir darbe mi? Bir darbe ya da düşme olabilir. Ellerini kontrol ediyorum. Biri bileğinin kırık olduğunu gösterecek şekilde hareket ediyor. Işığı avuçlarına tuttuğumda, gömülü kir ve birkaç delik yarası var. Kafasına doğru ilerliyorum. Yüzünde bir şey yok ama kafatasının arkasını parmaklıyorum ve elim kanlı çıkıyor.

Yaraya dokunuyorum, büyüklüğünü hissediyorum, o sırada el fenerimin ışını boynunun etrafında bir şey yakalıyor. Duruyorum ve uzanıp ince bir ip buluyorum, açık kahverengi, karanlıkta ten rengiyle karışıyor. Boynunun diğer tarafına dolanmış.

Bir kolye mi? Kordon ham deriden ve deriyle birlikte beni duraksatıyor. Diğer tarafını yukarı çekiyorum ve belki de onu açtığımda yana düşmüş bir ağaç kabuğu parçasına benzeyen şeyi kaldırıyorum.

Kabuğu çekiştiriyorum. Kordon içinden geçiyor. Parçayı parmaklıyorum. Belki yumruğum büyüklüğünde.

Neden biri bağ-?

O zaman çarpıyor ve kabuğu ters çevirdiğimde birinin kabuğun alt tarafına harfler yaktığını görüyorum.

Işığı aşağıya tutuyorum ve tek kelimeyi okuyorum.

AYRIL

Bir fırça sesi duyuldu, Dalton "Benim" diyerek araya girdi.

Başımı kaldırdığımda Pierre'in arkamda debelendiğini görüyorum. Elimdeki mesajı bırakıp önümde yatan adama odaklanıyorum.

"Lütfen bana bunun gerçekten Bruno olduğunu söyle," diyorum. "Öyle," diyor Pierre.

"Sağ alt göğüs kafesinde çürük var," diyorum. "Muhtemel kaburga kırığı. Kafatasının arkasında bir başka çürük daha var.

ciddi kan kaybı olabilir. Bir kırık bilek. Avuç içlerindeki hasar düşmeye işaret ediyor." Hemen düzeltiyorum: "Kazara düşmüş ya da darbe aldıktan sonra yere düşmüş olabilir."

Pierre, "Anladım," dedi.

Adam gizemli kadınıma karşı tereddütlü davranmış olabilir, ama burada işe dalıyor, hayati organları kontrol ediyor ve hasarı değerlendiriyor. Sadece alt ekstremiteleri incelemeye başladığında duraksıyor.

"Onu bu şekilde mi sardın?" dedi.

"Hayır," dedim. "Boynuna kadar sarılmış halde bulundu. Başının arkasında ve sırtının altında tahta destek var. Biri onu buraya getirmiş."

Pierre sadece başını sallıyor ve çalışmaya devam ediyor. Ham deri kolyeyi fark edince tereddüt ediyor. Kolyeyi çekip çıkarıyorum ve mesajı gösteriyorum.

"Sanırım onu bırakan kişiden," diyorum.

Yine tereddüt yok. Ciddi şekilde yaralanmış bir hastamız var. Bruno'nun hayatta kalma şansını doğrudan etkilemeyen herhangi bir şeyi merak edecek zamanımız yok.

"Kaburga kırığı," diyor Pierre. "İki, muhtemelen üç kaburga etkilenmiş. Biri kötü bir şekilde kırılmış. İç kanama ihtimali var ama umarım olmaz çünkü..."

"Çünkü bununla başa çıkmak için eğitilmediniz."

"Bununla başa çıkmak için değil, hatta uygun ekipman olmadan teşhis koymak için bile değil. Klinikte olduğunu biliyorum ama kutular içinde geliyorlar, açmıyorum çünkü nasıl çalıştıracağımı zaten bilmiyorum."

Konuşurken Bruno'nun bacaklarını açmaya devam ediyor. İşte o zaman bir an durur, bakışları kana bulanmış pantolon paçasına gider. Dizinin altında bir turnike ve altında da bağlar var ama bağları çözmeden bile altta ne olduğunu çıkıntıdan anlayabiliyoruz. Bileşik bir kırık, kemik deriden ayrılmış.

Pierre, "Onu hemen kasabaya geri götürmeliyiz," diyor.

★ ★ ★

Dalton ve Pierre Bruno'yu geri taşıırken ben Storm'la birlikte koşuyorum. Haven's Rock'ın kenarına ulaşıyorum ve bakışlarım kasabanın etrafında dönerken kısa bir süre duruyorum. Zifiri karanlık, olması gerektiği gibi, özellikle de bu saatte, ama baktıkça Yolanda'yı nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Biz gelmeden önce bizim evde kalabileceğini düşünmüştüm ve bu iyi olurdu ama belli ki evde kimse kalmamış. Hizmet binalarının çoğunun üzerinde apartmanlar var ve bunlar bir sonraki en iyi evler olacak. Seçeneklerimi gözden geçirdim ve sonra en bariz seçeneğe koştum. Anders'in yeni dairesinin bulunduğu belediye binası/polis karakolu. İçeri girip merdivenleri çıkıyorum ama evimiz kadar kullanılmayan bir yerle karşılaşıyorum.

Aşağı inip doğruca en yakın konut binasına koşuyorum ve kapıyı yumrukluyorum. Bir dakika sürdü. Sonra kapı açılıyor ve orada duran adam belki yirmili yaşlarının sonlarında, çok küçük bir külot giyiyor.

Bakışları üzerimde geziniyor. "Merhaba. Yeni olmalısınız."

Biri onu kenara itiyor. Bir adam açıklığa doğru ilerliyor. Kızıl saçlı, belki kırk yaşlarında ve pijama altı giymiş.

"Bu salağın kusuruna bakmayın. Ormanda biraz fazla kalmış." Diğer adama bakar. "Bu Penny ve Bruno'yu aramaya gelen insanlardan biri." Tekrar bana döndü. "Yönetici inzivasında kalıyorsun, değil mi?"

"Şey...?"

Yüzünü buruşturdu. "Pardon, şehrin dışındaki yeri kastetmiştim. Her şey yolunda mı?"

"Yolanda'yla konuşmam gerek. Nerede uyuyor?"

"Kadınlar yurdunda." Karanlıktan bir ceket kapıyor. "Seni ezip geçeceğim."

★ ★ ★

Adamın adını öğrenemedim. Acil olduğunu anlayabiliyor ve tanışmak için durmuyor. Bir dakika sonra kadınlar yurdundayız, Yolanda normal bir odada uyuyor.

herkes. Refakatçim bir mırıltıyla ortadan kayboluyor ve Yolanda eşofman ve başörtüsüyle görünene kadar koridorda bekliyorum.

Bruno'yu bulduğumuzu söylemeden önce ona el sallıyorum. Yaşıyor ama yaralı. Onu geri getiriyorlar, Eric ve Pierre. Kız kardeşimi arayabilmem için uydu telefonuna tekrar ihtiyacım olacak."

Başını salladı ve beni belediye binasına götürdü, uydu telefonu masanın altındaki küçük kasada kilitliydi. Kasayı açarken şifresini söylüyor ve şöyle diyor: "Telefonu kullanabilirsin tabii ki. Orada bir de silah var. O benim ve onu kullanmamanızı tercih ederim."

"Bir silah dolabı var," diyorum. "Hayvan kontrol sorunları için bir tüfek ve bir av tüfeği olmalı. Sanırım personeliniz arasında bu işle ilgilenecek birkaç avcı var."

"Evet, Kendra ve birkaç kişi daha."

Dolabın kapısını açtığında silahına bir göz atıyorum. Bir Glock. Dikkatlice, "Ormanda bununla daha güvende hissedebileceğinizi anlıyorum. Ben de bir tane taşıyorum. Ama doğru vurmadığın sürece bir boz ayıyı durduramaz."

"Biliyorum."

Telefonu çıkarıp bana uzattı. "Bruno'nun yaraları ne kadar kötü?"

"April'ı getirecek kadar kötü. Onu uçağa bindirmek için Émilie'ye danışmam gerekecek."

Çıkacağı kesin olan tartışmaya hazırlandım.

"Anlaşıldı," diyor. "Büyükkannemi rahatsız etmenize gerek yok. Ben ayarlamaları yapacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum ama sesimde bir endişe belirtisi olmalı, çünkü Yolanda başını kaldırıp bakıyor.

"Uçağı gerektiren ve onun gelmesini engelleyen ani bir acil durum olmayacak," diyor. "Acil durum *bu*. Mürettebatımdan biri ciddi şekilde yaralandı ve bir diğeri de dışarıda ve bulunduğu ciddi şekilde yaralanmış olabilir. Bu kasabada yaptığınız saçmalıklar hakkındaki düşüncelerim ne olursa olsun, kız kardeşinizi getiriyorum çünkü ekibim için yapılacak en doğru şey bu."

"Saçmalık mı?"

Ayağa kalkıyor. "Şunu aradan çıkaralım. Büyükanne mi avlıyorsun. Bunu ona söyleyemem çünkü bana telefonda hoş bir kadına para veren, bunamaya yüz tutmuş yaşlı bir kadın olmadığını söyler. Kesinlikle doğru. Ama büyükanne'nin bir zayıf noktası vardı, o da Rockton'dı ve şimdi onun yerini alması gereken bu kasaba."

"Büyükanne'ni kandırmıyoruz. Kız kardeşim gibi ben de mirasımı buraya yatırdım."

"Ve paradan gelen biri olarak -çok fazla paradan- bunun kendi hayat birikiminizi batırmakla aynı şey olmadığını biliyorum. Burada iki olasılık var. Ya mirasınızı uzun bir dolandırıcılığa yatırdınız ya da başkalarının -benim zeki büyükanne'm ve büyükbabam dahil- başarısız olduğu yerde başarılı olabileceğinizi düşünen aptallarsınız."

"Biz kimseyi dolandırmıyoruz." "O zaman idealist aptallarsınız?"

"Aksini hiç iddia etmedim."

Başını sallıyor. "Bunun daha kötü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Belki öyle, ama büyükanne'sini aldattığını düşündüğü insanlar için bir kasaba inşa etmek üzere hayatının üç ayını ayıran ben değilim."

"Onu senin için inşa etmiyorum. Onun için inşa ediyorum, çünkü o korkunç bir sürtük ve ben ona hayır diyemeyecek kadar korkağım. Ayrıca seksen beş yaşında ve onu ölesiye seviyorum ve bu hayalin üzerinde tepinmeyeceğim. Bu onun için. Her şey onun için. Ve eğer bilerek ya da bilmeyerek bunu mahvedecek herhangi bir şey yaparsan, senin için gelirim."

"Not edildi. Şimdilik" -telefonu ona geri veriyorum- "kız kardeşimin *onun* için gelecek birine ihtiyacı var. Lütfen gelip almasını ayarlar mısın, sonra ben ararım."

"Ne kadar zamana ihtiyacı var?"

"Nisan'da. Çantasını çoktan hazırlamıştır."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kliniğin ilk kritik bakım hastası var ve kız kardeşim bu konuda çok öfkeli. Sanırım ona ulaşmak için saatlerce seyahat etmesi gerektiği için öfkeli - yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilecek değerli saatler. Bunu söylemiyor. Yeni kasabamıza böyle uğursuz bir başlangıç yaptırdığım için beni azarlıyor. Kayıp insanlar, ölü yabancılar ve ağır yaralı sakinler. Geçen sefer dersimi almadım mı?

Eskiden kız kardeşimin soğuk, hatta duygusuz olduğunu düşünürdüm. Şimdi tam tersinin doğru olduğunu anlamaya başladım. Bir şeyler hissediyor, hem de derinden hissediyor ve bu duygularla başa çıkabilecek araçlara sahip değil, bu yüzden de başkalarını, özellikle de beni inciteceğini fark etmediği şeyler söylüyor. Yolanda'nın patlamasının yaralarını şimdiden sarmaya başladım. April'inkine ihtiyacım yok, ki bu da aynı şeye rahatsız edici derecede yakın hissettiriyor. Korktuğum bir gerçeğe rahatsız edici derecede yakın mı? Bizler gerçekten de en tehlikeli türden idealist aptallarız; imkânsız bir hayalin peşinde koştuklarının farkında olmayan ve başkalarını da bu hayale sürükleyen, sonunda da yarardan çok zarar veren kişiler.

Ben buna inanmıyorum. İnanamıyorum. Bir grup saf hayalperesti vaat edilmiş topraklara götürmüyoruz. Ekibimizdeki herkes zeki ve anlayışlı ve bazıları için idealist olmaktan olabildiğince uzak.

Evet, Yolanda'nın sözlerinden dolayı hala acı çekiyorum ve daha da kötüsü onu zerre kadar suçlamıyorum. Bu projeye umutlarını bağlayan benim sevdiğim biri olsaydı, ben de bize güvenmezdim.

Tüm bunları bir kenara bırakıyorum. Endişelenmemiz gereken ağır yaralı bir hastamız var. Pierre yine işinin başında ve ben destek rolüne geçip Bruno'nun iyi olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yaparken sorumluluğu ona bırakıyorum.

istikrarlı. Sonunda, Nisan gelene kadar umabileceğimiz en iyi şey "istikrarlı".

Pierre elinden geleni yapıyor ve sonra bana işleri oradan yürütebileceğini söylüyor. Başka bir deyişle, gidebilirim.

İşte burada içimdeki şüpheci kaltak devreye girmeli, iyi tanımadığı birine güvenemeyecek kadar çok şey görmüş cinayet masası dedektifi... ve bazen de tanıdıklarına. Bruno ormanda ağır yaralandı. Ne olduğuna dair henüz bir fikrim yok - kaza ya da saldırı - ama sınırlı sayıda şüpheli var ve bunların çoğu bu kasabada. Bu da kimseyi Bruno ile yalnız bırakmayacağım anlamına geliyor.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Pierre sabahın köründe yataktan sürüklenerek çıkarıldı ve Bruno'nun durumu stabil ve April'in Pierre'in yardımına ihtiyacı olabilir. Yapabiliyorken yatağına dönsün, Dalton ve ben Bruno'ya göz kulak oluruz. Pierre itiraz etmiyor. April gelir gelmez onu getirmemizi istedi ve gitti.

Arka kapıyı tuttuktan sonra April'in ofisi olacak yere girdik. Şu anda burası kitaplık ve dosya dolabının olduğu küçük bir oda, çünkü April'in öncelikleri bunlar, bir masa ve sandalyeden çok daha fazlası.

Dalton bekleme odasından sandalyeleri getiriyor ve Bruno'ya göz kulak olabilmek için kapı açık bir şekilde orada oturuyoruz.

Dalton'a Yolanda'nın hakkımızda söylediklerini anlattım. Cevabı yedi kelimeden oluşuyor, hepsi de küfürlü.

"Yanılıyor mu?" "Yanılıyor mu?" dedim. "En azından Émilie için endişelenmekte haksız mı?"

"Hayır, bu benim alışılmadık şekilde küfürlü konuşmamın nedeni." Bu beni güldürdü. Dalton renkli diliyle tanınır. Ya da öyleydi ve her zaman böyle patlamalar yaşayacağımı biliyorum, ama Rockton sonrası, belirli bir kişilik sergileme ihtiyacı olmadan günlük kelime dağarcığının pek de bir parçası değil.

"Düşmanlarımızın kötü olmasını tercih ederim," diyor. "Bu onları görmezden gelmeyi kolaylaştırıyor."

Bir kahkaha daha atıyorum. "Yolanda bizim düşmanımız değil."

"O zaman karşıt bir muhalefet gücü. Ya da amiyane tabirle, başımızın belası."

"Öyle olmak için bir nedeni var ve bunu bilmenizi istedim. Biz dolandırıcı değiliz, pembe gözlüklü hippiler de değiliz, ama onun bakış açısını geçerli kabul etmeli ve onu kazanmaya çalışmadan yolumuza devam etmeliyiz."

Kaşları havaya kalktı. "Ben mi birini kazanmaya çalışacağım?" "Peki, uğraşmayacaksın. Sadece yaparsın."

"Ben de sana."

"Mmm, sanırım deniyorum, en azından biraz. Ama evet, ikimiz de tam olarak insanları memnun eden tipler değiliz ve bu durumda, direncin nereden geldiğini bilmek ve bunun geçerli bir yer olduğunu kabul etmek yardımcı oluyor."

"O uçağa binene kadar gün sayarken, biz de onaylamayan sert bakışlar olmadan işimize bakabilir miyiz?"

Gölümsüyorum. "Benim hesabıma göre yirmi üç." Bacaklarımı sandalyeye çekiyorum, rahatlarırken bacak bacak üstüne atıyorum. "Pekâlâ, az önce orada neler olduğunu konuşalım."

"Bruno mu? Evcil kurt mu? Ya da kurdu evcilleştirip Bruno'nun ağır yaralı bedenini koruması için bırakan ve bizim bulabileceğimiz kadar yakına taşıyıp boynuna açık bir 'defolun gidin' mesajı bırakan kişi mi?"

"Evet. Hepsi. Asıl büyük soru Bruno'nun yaralarının da bir mesaj olup olmadığı."

"Onu terk eden kişi aynı zamanda onu yaraladı mı? Muhtemel görünüyor. Dövün ama öldürmeyin. Onu yakına sürükleyin ve sonra yaratıklar onu canlı canlı yemeden önce cesedine rastlamayı umun."

"Muhtemelen kurt bunu önlemek için oradaydı ama evet, onu yaklaştırmak daha mantıklı olurdu. Ya umursamadılar ya da cesaret edemediler. Ölü ya da diri, o hâlâ bir mesaj."

Dalton iç geçirir. "Bu saçmalıkla işimizin bittiğini umuyordum. Rockton'dan uzaklaşmayı. Oradaki tüm tarihten, tüm *insanlardan* uzaklaşır ve kendimize boş bir alan bulurduk. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

Teorik olarak, hiç de zor *olmamalı*. Yukon, çoğu Whitehorse'da yaşayan kırk bin insanıyla Teksas kadar büyük.

"Sorun şu ki," diyorum, "eğer biz bu toprak parçasının mükemmel olduğunu düşünüyorsak, başkaları da düşünecektir. Gezilerimizde kimseyi bulamamış olabiliriz ama ikimiz de bunun orada kimsenin olmadığı anlamına gelmediğini biliyorduk."

Nefesinin altında homurdanıyor. Sanki bir parça mülk satın alan bir çiftmişiz de şimdi yan tarafa başkası taşınıyor diye şikâyet ediyormuşuz gibi. Bu izolasyona *ihtiyacımız var*. Sığınak sunmamızı sağlayan şey bu.

Dışarıda başka biri var ve bununla başa çıkmamız gerekiyor. Bununla başa çıkmak, umarım onları barış içinde geldiğimize ikna etmek anlamına gelir. Ya da "komşularımız" madenciler, tuzakçılar ya da şebeke dışı yerleşimciler çıkarsa planımız bu olacak. Kendi halimizde kalacağımıza ve madenlere, kürklere ya da buraya gelme sebepleri olabilecek sınırlı kaynaklara ilgimiz olmadığına söz veriyoruz. Biz sadece mahremiyet istiyoruz ve ideal komşular olacağız - o kadar sessiz ve düzenli olacağız ki burada olduğumuzu bile anlamayacaksınız.

Karşımızdaki kişi sakinimizi komaya sokacak kadar dövmüşse durum çok daha farklıdır.

"Sence gizemli kadınıımızı öldürenle aynı kişi mi?" Dalton soruyor.

"Eğer değilse, o zaman dışarıda uğraşmamız gereken birden fazla kişi var demektir. Birinin gizemli kadınıımıza saldırdığını düşünün. Onu öldürüyor, ne yaptığını anlıyor ve hemen cesedi saklıyor. Ama bir de Bruno var. Belki onunla birlikteydi, belki de cesedini gördü. Katil, geldiği yere bir mesaj göndermek için onu kullanma planıyla ona saldırıyor."

"Ki bu *onun* geldiği yer değil."

İç çekiyorum. "İşte bu noktada işler karışıyor, çünkü ölü kadınıımız Penny değil ve kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ayrıca soyunukken saldırıya uğramış."

"Burada yaşıyor gibi görünmüyor. Belki Bruno'nun tanıdığı biridir? Onu buraya kadar nasıl takip ettiğini bilmiyorum.

onu burada."

İç çekiyorum ve şakaklarımı ovuyorum. "Kendimi aşıyorum. Şansımız yaver giderse Bruno uyanacak ve boşlukları dolduracak. Bu arada, her ne kadar April için burada olmak istesem de, Penny'yi aramaya geri dönmemiz gerekiyor."

"Neden oraya gidip aramıyorum. Kızla birlikte mavi saçlı."

"Onun bir adı var."

"Kendra. Biliyorum. Kimsenin adını umursamadığım Şerif Dalton moduna geri dönüyorum çünkü ben umursamaz bir pisliğim."

Gözlerimi deviriyorum. "İyi, Kendra dışarıda ne yaptığını biliyor, o yüzden eğer boşsa onu al. Ben Bruno'nun uyanması ve bize daha fazlasını anlatması umuduyla burada kalacağım."

"Ayrıca belki biraz uyursun?"

"Notlarımı aldıktan sonra."

İç çeker ve başını sallar. "Gidip biraz kahvaltı hazırlayayım o zaman."

★ ★ ★

Klinikte yalnızım, kız kardeşimden çaldığım bir deftere notlar alıyorum. Bunun için başıma bela alacağımı biliyorum. Hep öyle yapardım. El değmemiş defter ve günlüklerden oluşan bir rafı olurdu, ben de bir tanesini alırdım ve o raftaki diğer on defterle aynı boyutta olsa bile o defteri belirli bir amaç için sakladığı için bana kızardı. Artık tartışmamayı daha iyi biliyorum. Sadece defterin fotoğrafını çekiyorum ve yerine aynısını koymaya karar veriyorum.

Rockton'da geçirdiğim süre boyunca her zaman elimin altında bir not defteri vardı. Buna mecburdum. Düşüncelerimi yazmak ve düzenlemek için kullanabileceğim başka bir şey yoktu. İlk başlarda, ipuçlarından ve teorilerden oluşan bir sayfayı kesip yapıştıramadığımda ya da yeniden düzenleyemediğimde bunu sinir bozucu bulmuştum. Bundan önce kağıt, beynim ve dizüstü bilgisayarım arasında geçici bir depolama aygıtından başka bir şey değildi.

Şimdi Dalton'ın telefonu var ve bir dizüstü bilgisayarım olacak... ve kendimi onun yerine April'in günlüklerinden birini kaydırırken buluyorum çünkü Dalton'ın telefonuna not almak dikkatimi dağıtıyor. Sayfayı yeterince göremiyorum ve kenar notları alamıyorum ya da düşünceleri birbirine bağlayan oklar ekleyemiyorum. Beynim değişti ve işe yarayan şey bu, ipuçlarını, teorileri, fikirleri ve soruları karalamak.

Kapı açıldığında not almaya o kadar dalmışım ki Dalton'ın kahvaltı getirdiğini sanıyorum... ki iki saat önce getirmişti, birlikte yemiştik ve artık soğumuş olan kahve fincanım hâlâ dirseğimin dibinde, April'in dosya dolabının üzerinde duruyor.

"Hey," diyor tanımadığım bir erkek sesi.

Başımı kaldırdığımda rezidansın kapısını açan adamı külotuyla görüyorum. Şimdi biraz daha fazla giyinmiş ama yine de mevsimsel olarak uygun olduğunu düşünmüyorum, hava on derece ve üzerinde yırtık bir atlet var. Baktığımı fark ettiğinde, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttuğum küçük bir esneme hareketi yapıyor.

"Demek bir çeşit dedektifsin, ha?" diyor odaya girerken.

"Bir tür," diye mırıldanıyorum ve kalemi kararlı bir vuruşla defterin üzerine bırakarak çalışmamı böldüğüne dikkat çekiyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Asıl soru benim size yardım edip edemeyeceğim." Kaşlarını imalı bir şekilde sallıyor.

"Kaybolmalarla ilgili bir ipucunuz mu var?"

Dudakları onaylamaz bir şekilde seğiriyor. Onun oyununu oynamıyorum ve bu hiç de eğlenceli değil.

"Eğer yaparsam bana ne verirsin?" diye soruyor.

"Mürettebat arkadaşlarına yardım ettiğini bilmenin tatminini."

"Mmm, ben başka bir şey düşünüyordum."

İfademi nötr tutuyorum. "Mesela?"

"Bir gülümseme." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Sizi gülümserken gördüğümü sanmıyorum, Bayan Dedektif. Ve evet, biliyorum ki burada

Kocası. Birkaç kişi tarafından uyarıldım. Böyle bir şey istemiyorum. Sadece güzel bir kızıdan bir gülümseme."

"Kaç yaşındasın?"

Sırışı kıvılcımlandı. "Yeterince yaşlıyım."

"Senden beş yaş büyük bir kadına 'kız' diyecek kadar değil. Ancak bu saçmalığı yapmak için çok yaşlısın. Eğer bir ipucun varsa, o zaman iki seğeneğin var. Bana özgürce verebilirsin, ben de sana teşekkür ederim ve sen de iyi bir şey yaptığının bilinciyle mutlu bir şekilde ayrılabilirsin. Ya da bir pislik olur, bir gülümseme talep eder ve bahşişinizi yerden, boğazınızda botumla verirsiniz."

Kaşlardan biri kalkıyor. "Ciddi misin?" "Gülümsediğimi görüyor musun?"

Başını sallar. "Sırılsıklam olmuşsun. Asla gitmeyeceksin-"

Bir şaşkınlık homurtusu. Sonra bir gümbürtü, sırt üstü yere düştü.

Ayağa kalkmaya çalıştığında, botumu boğazına bastırıyorum. "Yüz yirmi kilo kadar kuruyum, çok teşekkür ederim. şimdi, B şıkkını seğmiş görüldüğünüze göre, bana bildiklerinizi anlatacağınızı umuyorum, ben de size yine teşekkür edeçeğim ve dünyayı daha iyi anlayarak ayrılacağız - bu anlayış, kimsenin gülümsemesinin istenmesinden hoşlanmadığıdır."

Sinirlenmesine hazırım. Kaşlarını çatacak, küfredecek ve sonra da çekip gidecekti. Bunun yerine, ayağımı boğazından çektiğimde, kalkmasına yardım etmem için elini uzattı.

Elini tuttum, beni fırlatmaya çalışmasına hazırdım. Elini sadece kalkmasına yardım etmek için kullanıyor ve sonra abartılı bir şekilde tozunu alıyor.

"Yolanda tam bir sürtük," diyor. "Affedersiniz."

"O bir kaltak," diyor. "Öfkeli bir siyah kadın gibi davranıyor diyeçeğim ama o zaman beni ırkçılıkla suçlarsın, o yüzden söylemiyorum."

"Az önce söyledin."

"O bir sürtük, ama onu suçlamıyorum. Bu ite zor zamanlar geçirecek. Mesele ŗu ki, onun bir sürtük olduğunu kabul etmekle birlikte, aslında ona bu yüzden saygı duyuyorum, tıpkı bana samalamamı söylediğin için sana saygı duyduğum gibi."

"Uh-huh."

"Ben ciddiym. Yani, yarı ciddiym. Hiçbir zaman hiçbir konuda tam olarak ciddi değilim, bu yüzden Yolanda'nın çivi gibi sert rutini beni yuvarlıyor. Ayrıca bu yüzden yarı boyumdaki bir kadın beni yere fırlattı diye somurtmuyorum. Bu harika bir hareketti."

"Teŗekkrler," diyorum kuru bir sesle.

"Bütün bunlar Yolanda'ya karŗı bir kinim olmadığını söylemek için. Ondan hoŗlanıyorum. Hatta yaptığım iten etkilenip ayrıldığında beni ekibine almasını umuyordum. Onun i ahlakını seviyorum. Tarzını seviyorum. Bu kadar çok kadını ie alması hoŗuma gidiyor ve bunun tek nedeni de bir grup terli adamdan çok daha doğal bir alıŗma ortamı yaratmaları."

"Mesele, geliyor..."

Kıkırdıyor. "Evet, yle. Mesele ŗu ki, burada Yolanda'ya haddini bildirmek isteyen insanlar var ama ben onlardan biri değilim. Bu da bu bahŗıŗı gerçekten garip kılıyor."

"Yolanda hakkında."

"yle." Topuklarının üzerinde sallanıyor, elleri arka ceplerinde. "Geçen gece Penny ormana gitti ve herkes onun Bruno'yu takip ettiğini dŗnyor, çünkü hepimiz Penny'nin oraya tek baŗına gitmeyeceğini biliyoruz. Yolanda ve Bruno bir toplantıdan yeni ıkmıŗlardı ve biraz tartıŗmıŗlardı. Bruno ormana doğru yrmŗ ve Penny de onu takip etmiŗ olmalı."

"Yani Bruno ormana gitmedi mi?"

"Oh, girdi. Sonunda. Depo binalarından birinin kiriŗlerinde takılmayı sevdiğim bir yer var. Penceresinden dıŗarı bakan meraklı yaŗlı bir kadın gibi bira içip etrafı seyretmek için harika bir yer. Ayrıca, bazı kadınlar kendilerini yalnız hissettiklerinde benim yukarıda, gecelerini gzelleŗtirmeye hazır ve istekli olduğumu biliyorlar. Yani benim için takılmak için iyi bir yer."

"Ve o gece bir şeyler gördün."

"Gördüm. Belediye binasından yükselen sesleri duyduktan sonra Yolanda ve Bruno'nun hışımla dışarı çıktıklarını gördüm. Bir süre sonra da Bruno'nun gizli patikasıdan ormana doğru kaçtığını gördüm. Onu buldunuz mu?"

"Depoların orada mı? Evet."

"Çok sık kaçar. Bir gece saat ikiye kadar tüneğimdeydim ve geri döndüğünü hiç görmedim. Tabii, bir saat kadar meşguldüm ve o zaman geri dönmüş olabilir. Ama gezilerinde oldukça düzenlidir. Sanırım biriyle buluşacaktı ama kim olduğunu asla bulamadım. Penny olmadığı kesin."

Dedikodu istersem buraya gelmem gerektiğini aklıma not ediyorum.

Devam ediyor, "O gece, ayrılmadan yarım saat kadar önceydi. O sırada Penny çoktan gitmişti."

"Çünkü ormana kadar takip ettiği kişi o değildi, değil mi?"

"Hayır. Yolanda'ydı."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yolanda'nın izini sürmeme gerek yok. Bruno saatimi kimin devralabileceğine karar vermeye çalışırken, o içeri giriyor.

"Bir değişiklik var mı?" dedi.

Başımı sallıyorum. "Durumu stabil. Tek umabileceğimiz bu. April her an burada olabilir. Uçağı duyar duymaz hangara gitmem gerekecek, böylece buraya dönerken konuşabilirim - bir güncelleme için zaman kaybetmek istemeyecektir. Bu da Bruno'ya kısa süreliğine göz kulak olacak iki kişiye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor."

"İki kişi mi?"

"Ağır yaralandı. Kimin yaptığına dair hiçbir fikrimiz yok ama sınırlı sayıda şüphelimiz var."

"Bunu ona *buradaki* birinin yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmadığını varsayacak ve onu uyanmasını istemeyebilecek biriyle yalnız bırakma riskini alacak mıyız?"

"Peki. İki kişi. Kısa süreliğine. Ama bunu yapan ormandaki biriydi. Büyükanнем ve Petra bana burada ne tür insanların yaşadığını anlattılar. Bunu ilk elden biliyorsun, bu da bu saçmalığı tekrar denediğine inanmamamın bir başka nedeni."

"Penny, Bruno'yu ormana kadar takip etmedi. Seni takip etti."

Yolanda fiziksel olarak geri çekildi, konunun aniden değişmesiyle kaşları çatıldı.

Devam ediyorum, "Penny o gece ormanda *seni* takip ederken görüldü."

"Dur tahmin edeyim.

Gunnar mı?" "Adını

öğrenemedim."

"Oh, onu kaçıramazsın. Ciddi bir kıyafet alerjisi var ama karın kasları, göğüs kasları ve kalça kasları sayesinde kimse şikayet etmiyor. Onu izlemeyi sevdiğini biliyorum.

tüneğinden. Tüneğinde çok şey yapmayı sevdiğini biliyorum. Kişisel deneyimlerimden değil. Çok cömert bir ruha sahip çok güzel bir çocuk. Mürettebatımdan bazılarının çok takdir ettiği bir ikramiye sunan çok iyi bir işçi."

"Tamam..."

"Yani Gunnar beni ormana girerken gördü."

"Kişisel bir şey değil," diyorum. "Bu konuda açık olmak istedi. Sonunda bir adım öne çıkması gerektiğine karar verdi, bu ona sizin daimi ekibinizde bir yere mal olsa bile, ki bunu umuyordu."

Gözlerini deviriyor. "Ah, Gunnar. Aslında sessiz kalmakta kişisel bir çıkarı varken ortaya çıkmasına şaşırdım. Bunun için benden bir puan aldı. O gece ormana gitmekten neden bahsetmediğime gelince, bunun konuyla ilgisi yoktu ve suları bulandırmak istemedim."

"Penny'nin seni takip edip sonra ortadan kaybolmasının önemsiz olduğunu mu düşündün?"

Yolanda sırtını dosya dolabına yaslıyor. "Beni takip ettiğinden haberim yoktu. Olsaydı, bundan bahsederdim."

"Peki neden ormandaydın?" "Bu beni ilgilendirir."

"Kayıp bir mürettebat üyesi, ağır yaralı bir mürettebat üyesi ve ölü bir yabancıyla ilgili bir soruşturma sırasında değil."

"Bunların hiçbirisiyle ilgim yok."

"Senin sözüne inanmam mı gerekiyor?"

"Başka ne seçeneğiniz var bilmiyorum," diyor. "Burada aslında kolluk kuvveti değilsiniz. Bu aslında kamuya açık bir soruşturma değil. Bu özel bir konu ve hiçbir şekilde kontrolünüz altında olmayan özel bir vatandaş olarak -bu yönde hiçbir şey imzalamadım- sorularınıza cevap vermek zorunda değilim. İstersem veririm, ama aksi takdirde..."

Devam etmeden önce omuz silkiyor, "Eğer bunu bir sorun haline getirmek istiyorsan, o zaman oynayabileceğin tek bir kart var. Beni mülkünüzden atmakla tehdit etmek. Teknik olarak *senin* mülkün değil ama bu konuya girmeyeceğiz. İş bitmeden beni kovmakla tehdit edebilirsin ve

Belki pes ederim, belki de etmem. Eğer pes etmezsem, bu ekibimi de yanıma alarak çekip gideceğim anlamına gelir."

"Bu oyunu böyle mi oynayacaksın?"

"Öyle."

"O zaman baş şüphelimiz sen oluyorsun. Penny'nin seni takip ettiğini görmediğin konusunda yalan söylüyorsun. Ona ne olduğunu biliyorsun. Hatta bundan sen sorumlu olabilirsin."

"Yukarıdakilerin hepsine hayır. Ama inadına beni baş şüpheliniz yapmaktan çekinmeyin."

"Bu kin değil. Mantık. Masum bir açıklaman olsaydı beni engellemezdin. Dolayısıyla o üç kişiden birinin başına gelenlerden sen sorumlu olmalısın."

"Ya da belki bir açıklamam vardır ve ben sadece benim üzerimde herhangi bir otoriteye sahip olduğunu düşünmeye başlarsan diye sana nerede durduğunu bildiriyorum."

Tam cevap verecektim ki uzaktan bir uçak vızıldadı.

"Bruno'yu izleyen iki kişiye ihtiyacım var," diyorum. "Ve eğer bana onları kendim bulmamı söylersen, o zaman evet, blöfünü göreceğim, çünkü şu anda, sen ve ekibin bu işi bırakıp Bruno ve Penny sorununu da yanınıza alırsanız çok daha mutlu olacağımı düşünüyorum."

Cevap vermesine fırsat vermeden dışarı çıktım.

★ ★ ★

Dışarı çıktığımda uçak çoktan görünmüştü. Hangara doğru koşmaya başladım ve tam da küçük çalı uçağı göle inerken hangara ulaştım. Taksi yapıyor ve hangarın dışında duruyor. Geldiğimiz zamanki gibi, pilot uçakta kalıyor. Bir yan kapı açılıyor ve April beliriyor. Benden birkaç santim daha uzun, aynı kalp şeklinde yüzü ve koyu düz saçları var. Teni benimkinden daha açık ve annemin kahverengi gözleri yerine babamın mavi gözleri ona miras kalmış.

Beni kovmasını bekleyerek çantasına uzanıyorum ama almama izin veriyor... çünkü içinde iki tane daha var. Küçük bir parça kişisel bagaj alıyorum. İçinde bir şeyler varmış gibi görünen bir kutu çıkardı.

Elli kilo tıbbi malzeme. Sonra dönüp karanlık uçağın içindeki başka birine uzatıyor. Üçüncü kişiyi göremiyorum ve kim olduğunu merak edemeden April başka bir kutuyla dışarı çıkıyor.

"Gördüğüm kadarıyla hafif paketlenmiş," diyorum.

"Oh, aslında öyle yaptı," diyor arkasından bir ses. "İki kutu daha getirmeye çalıştı ve hayır dediğimizde pazarlık yaparak birini alıp yerine kişisel bagajını bırakmayı denedi."

Diğer yolcu April'in iki kutusuyla merdivenlerden iniyor. "Seni gördüğüme sevindim," diyorum onu kucaklarken. "İyi iş çıkardın, kaçak yolcu." "Pilot beni fark etmedi bile."

Buna gülmek zorundayım. Will Anders'ı fark etmemek mümkün değil. Yardımcımız, Gunnar'inkine rakip olacak bir yapıya sahip, 1.80 boyunda, siyah bir adam. Aynı zamanda çok yakışıklı, askeri tarzda kısa bir saç kesimi ve şişkin bir pazusunda siyah mürekkepli bir ABD Ordusu dövmesi var. Kutuları yere bırakıp beni kucaklıyor ve ayağa kaldırıyor.

"Uzun zaman oldu," diyorum. Kız kardeşi ve ailesiyle vakit geçirdiği için biz ayrıldığımızda ortalıkta yoktu. "Erken dönmüşsün."

"Canım sıkıldı. Çocuklar harika. Kız kardeşim ve kocası harika. Kenar mahallelerde kafayı yemeye başladım. Burası Rockton olmadığı için arada bir çıkıp onları görmeme izin var, o yüzden buraya dönüp hazırlıklara yardım etmem konusunda anlaştık."

Pilot ayrılmak istediğine dair bir şeyler söylüyor, Anders de bunu sırt çantasını almak için bir işaret olarak algılıyor. Sonra hepimiz yoldan çekiliyoruz.

"Hangarda bir araba var," diyorum. "Bu kutular senin için bile ağır görünüyor."

"Öyleler," diyor. "April? Şu kutuyu uzatırsan sırt çantamı alabilirsin..."

"Bu kutu hassas ve narin ekipmanlar içeriyor."

"İşte bu yüzden tökezleyip düşürmeni istemiyorum."

Gözlerini kısıyor ve sonra kutuyu uzatıyor. "Tamam. Dikkatli ol."

"Her zaman."

April ve ben yolumuza devam ederken o arabayı almaya gidiyor. "Beklediğiniz gibi bir varış olmadığı için üzgünüm," diyorum.

"Bu senin hatan değil." Anders'in sırt çantasını düzeltiyor. "Ayrılmadan önce Kenny, kötü bir başlangıç gibi görünen bu durumdan dolayı muhtemelen zaten üzgün olduğunuzu ve buna dikkat çekerek yardımcı olmayacağımı belirtti. Ayrıca sana kendini suçluymuşsun gibi hissettiriyor olabileceğimi de söyledi. Siz gelmeden önce meydana gelen suçlardan sizi sorumlu tutamayacağımın açık olduğunu düşünüyorum, ancak haklı olması durumunda, asıl suçladığım kişinin inşaat sırasında sizi sahaya almadığı için Yolanda olduğunu açıklayacağım. Kendisi ormanın tehlikeleri konusunda yetersiz bir kavrayışa sahip."

Yolun sonunda bir figür belirdiğinde boğazımı temizliyorum. "Yolanda," diye seslenerek kız kardeşimi onun varlığı konusunda uyarıyorum. "Bu benim kız kardeşim, April."

Yolanda patikadan aşağı doğru adım atıyor ve iki kadın bakışarak birbirlerini süzüyorlar.

"Sen beyin cerrahısın," diyor Yolanda. "Ve sen de buna izin veren kadınsın-"

April'in sözünü keserek öksürüyorum ama Yolanda duymamış gibi görünüyor. Bakışları arkamızda kaldı. Baktığı -sadece baktığı- bir an var ama gözleri kısılinca o da bir anda kayboluyor.

"Sen benim pilotum değilsin," diyor.

Anders arabayı bize doğru çekerken, "Hayır, değilim," diye sesleniyor. Bize yetişiyor ve Yolanda'ya elini uzatıyor. "Will Anders."

"Şerif yardımcısı mı? Burada ne işin var senin?"

Anders sadece hafif bir sitem ifadesiyle kaşlarını çatıyor. Sonra cevap veriyor, sesi sakın, hatta hafif. "Her şey olup biterken, en azından geçici olarak daha fazla kolluk kuvvetine ihtiyacınız var gibi görünüyor. Daha da önemlisi, ben April'a yardım etmek için buradayım."

"Siz de doktor musunuz?"

"Hayır," diyor. "Ama ordudayken doktordum." Gözleri daha da kısılıyor, sanki onunla alay ediyormuş gibi.

"Geçmişini araştıralım," diyor. "Üniversiteye hazırlandım. Onun yerine orduya katılmaya karar verdim. Orada sıhhiye eğitimi almış. Polisliğe geçmeden önce biraz sıhhiyecilik yaptım. Ve siz bunun sıhhiyeci olarak sınıfta kaldığım anlamına geldiğini düşünmeden önce, hayır, kalmadım. Ordu, bir askeri inzibat olarak daha değerli becerilere sahip olduğumu fark etti. Benim uzmanlık alanım çatışma çözümüdür, bu da sinirli askerlerle uğraşırken altın değerindedir. Şu anda buradaki en değerli yeteneğimin de bu olabileceğini hissediyorum." Bakışları bana doğru kayıyor. "Sadece bir önsezi."

Gözlerimi sadece onun görebileceği şekilde deviriyorum.

"Ayrıca," diyor, "Casey kendini savunmakta -ya da herhangi bir suçlamadan kaçınmakta- berbat olduğu için, geldiğimi bilmediğini açıklamama izin ver."

"Bu doğru," diyor April. "Ondan tıbbi becerileri için bana katılmasını istedim."

"Will'in döndüğünü bilseydim," diyorum, "kendim gelmesini isterdim. Şimdi hastaya bakabilir miyiz lütfen?"

Yolanda tereddüt edince Anders ona döndü. "Eminim bu iş başınıza bela olmuştur. Yoğun bir programınız var ve bu durum dikkatinizi başka yöne çekti. Ama seni temin ederim ki dördümüz her şeyi halledebiliriz. Bugün daha sonra vaktiniz olursa, hastanın durumu ve soruşturma hakkında sizi bilgilendirebilirim. Belki öğle yemeğinde? Eğer uygunsa?"

"Öğle yemeği için durmam."

"Durmana gerek yok. Siz çalışırken ben konuşabilirim. Ya da daha iyi bir zaman seçebiliriz."

"Öğlen," diyor uzaklaşırken. "Ben kantindeki işleri denetliyor olacağım."

★ ★ ★

Anders ve April'ı Bruno'nun durumu hakkında bilgilendiriyorum ve sonra onu ilk elden görebilecekleri kliniğe g i d i y o r u z . Anders Bruno'yu daha kapsamlı bir değerlendirme için hazırlarken ben April'in getirdiklerini paketinden çıkarmaya çalışıyorum ve April de kutulanmış ekipmanları gözden geçiriyor. Getirdiği birkaç şey zaten buradaydı.

ve ben de ona yardım ediyorum. Sonra hizmetlerime gerek kalmadı.

O zaman işim yarım kaldı. Yapabileceğim birkaç şey olsa da, odağım Penny'ye kaydı. April ikisine de bakma fırsatı bulmadan Bruno'nun durumunu ya da ölü kadını daha fazla araştırmanın bir anlamı yok. Penny hâlâ kayıp.

Bir ekip üyesi bulup Penny'nin uyuduğu yeri göstermesini istedim. Muhtemelen Yolanda'ya gitmeliyim ama bunun beni raydan çıkaracağı kesin. Mürettebat üyesi bana Penny'nin ranzasını ve kilitli olmayan dolabını gösteriyor ve ben ararken o da işinin başına dönüyor.

Penny'de çoğunlukla standart teçhizat var. Birkaç tişört var ve ikisi de beni gülümsetiyor. İronik tişörtler; sevimli bir Azrail ve kedicik bir vampir.

Ayrıca pilli bir e-kitap okuyucu buldum. Kendra'nın Penny'nin boş zamanlarını okuyarak geçirdiğini söylediğini hatırlıyorum ve devasa bir kitap yığını olmadan bunu böyle başarıyordu. Biz de Haven's Rock'ta bu şekilde idare edeceğiz. Fiziksel kitaplarımız olacak ama aynı zamanda sakinlerin ödünç alabileceği kitaplarla dolu e-okuyucularımız da olacak. Şarj etmek için fazla güç harcamıyorlar ya da sık sık şarj edilmeleri gerekmiyor. Penny'nin yaptığı da bu, Yolanda belli ki ona arada sırada yedek bataryayı şarj etmesi için izin vermiş.

E-okuyucuyu açtım ve içindekilere göz attım. Yılların mimarlık günlükleri var ve bu beni yine gülümsetiyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum - zorunlu çevrimdışı zamanı profesyonel okumalarınıza yetişmek için bir fırsat olarak gördüğünüzde. Orada mimari kitapların yanı sıra, çoğunluğu bilim kurgu ve fantezi olmak üzere bir dizi popüler kurgu kitabı da var.

Diğer tek kişisel eşya, alelacele basılmış ve ucuz bir fotoğraf albümüne konmuş gibi görünen fotoğraflar - muhtemelen Penny şantiyede telefonuna ve fotoğraflarına erişemeyeceğini fark ettiğinde. Aile fotoğrafları, arkadaş fotoğrafları, Azrail gömleğinden Penny olduğunu anladığım birinin fotoğrafları. O fotoğrafı çıkardım ve ışığa tuttum.

Penny yüzeysel özellikler dışında ölü kadınıma hiç benzemiyor. Kırk yaşlarında, beyaz tenli, dolgun vücutlu, mavi gözlü ve omuzlarına kadar uzanan kül sarısı saçları var. Fotoğrafta en çok dikkatimi çeken şey o gözler. Muhtemelen bu ormanda başına gelenleri düşününce kalbimin sıkışmasına neden olan bir şeyle parlıyorlar. Bu kadın bize hayalimizdeki evi veren kadın. Hayalimizdeki kasabayı. Bunu bir meydan okuma olarak gören ve taleplerimiz ne kadar saçma olursa olsun tek bir şikâyet kelimesi bile etmeden işe koyulan kadın.

Dalton'a göstermek için fotoğrafı kitabıma koyuyorum. Kimi aradığımıza dair zihnimizde bir imaj oluşmasına yardımcı olur.

Evden çıkarken derin bir havlama sesi duyuyorum. Gözlerimi güneşe karşı siper ediyorum ve Storm'un bana doğru koştuğunu görüyorum, tasma sallanıyor, Dalton da arkamdan geliyor.

Çalışan birkaç kişi köpeği izlemek için duruyor. Bir kadın onu yanına çağırmak istercesine elini uzatıyor ama Storm'un bir görevi var ve o görev de benim. Ne de olsa yaklaşık beş saattir ayırız. Köpek zamanına göre bu beş hafta demek.

Dalton bize doğru gelirken ona sarılıp sevdim. Bir şey bulup bulmadığını sormuyorum. Bana söyleyecek ve sadece Storm'u kucaklamama izin verdiğinde cevabın hayır olduğunu biliyorum.

"Uçağın sesini duydum," diyor. "Geri dönüp seni ve öğle yemeğini alıp tekrar yola çıkayım dedim."

"Orada bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Birkaç önsezim vardı. Bruno'ya olanları düşününce, Penny'nin başını belaya sokmuş olabileceği yerleri, izinin bittiği yerin yakınlarını kontrol etmek istedim. Storm o noktadan sonrasını bulamadı. Ben de öyle. Birkaç yeri kontrol ettik. Hiçbir şey bulamadık. Yine de geri dönmek isteyeceğini düşündüm. Suç mahalline bir göz atarsın."

"İsterim. Teşekkürler."

"Bakalım kantinde ne servis ediyorlar ve bizim bunlardan yemeye izniniz var mı?"

★ ★ ★

Öğle yemeğini Anders'le birlikte yiyoruz. April bize katılamayacak kadar meşgul. Daha sonra dışarı çıkıyoruz ve kısa süre sonra ölü kadını bulduğumuz yere geri dönüyoruz. Dalton gibi ben de yukarıyı tekrar aradım ama bir şey kaçırmış gibi görünmüyoruz. Sonra çukura indik. El feneriyle zeminde parmak izi aramak için daha kapsamlı bir inceleme yapıyorum. Birkaç iz tespit ettim ama tanımlayıcı b i r şey yoktu.

Çoğunlukla saç buluyorum. Dalton, hayvanlara aitmiş gibi görünen birkaç kıl tespit etti; siyah ve gri teller, geçici olarak kara ayı ve kurt olduğunu söyleyecek. O zaman çukurun amacı bu muydu? Yırtıcıları tuzağa düşürmek mi? Bunu yapmanın çok daha kolay yolları var. Tabii canlı ve nispeten zarar görmemiş olmalarını istemiyorsanız.

Gördüğümüz kurdu düşünüyorum. Evcil kurdu.

"Hayır," diyor Dalton ben bir teori ortaya attığımda. "Yani, evet, bir moron bunu kesinlikle deneyebilir. Oooh, evcil bir kurt. Ne kadar havalı." Homurdanıyor. "Hiç de havalı değil. Ne insan için ne de kurt için. Bu yeterince evcildi, bir tahminde bulunacağım ve yavruluktan itibaren yetiştirildiğini söyleyeceğim. Yine de evcil bir köpek değil, ama doğru şekilde idare edilirse yeterince evcilleşebilir."

"Raoul gibi." Bu Mathias'ın kurt köpeği. Onu bir saldırıdan kurtulan tek kişi olarak bulmuştuk ve o da onu yanına alıp büyütmüştü. "Gerçi bu durumda yarı köpek olmak işe yarıyor."

"Evet." Dalton çukurun etrafına baktı. "Eğer biri canlı yırtıcıları tuzağa düşürüyorsa, bunun için değildir."

Örnek kılları bir kâğıda yazdım, hayvan olarak tanımladıklarını bir kenara ayırdım. Birkaç tane daha var. Bir tanesinin bana ait olduğundan şüpheleniyorum; siyah, düz ve 15 santimden uzun. Diğer ikisi ölü kadına ait olabilir. Sonuncusu daha kısa. Ya siyah ya da koyu kahverengi. Hepsini alıyorum, ama buna konsantre olacağım.

Ondan sonra kadının gömülü olduğu kısma odaklanıyorum. Mutfaktan bir elek getirdim ve sırayla kazılan toprağı inceliyoruz. Sırt ağrıtıcı bir iş. Ölü kadına ait olduğu anlaşılan birkaç saç teli daha buldum. Sonunda bir şey bulduğumuzda, eleğe ihtiyacımız olmayacak kadar büyüktü.

Elek. K bir beyaz kağıt parçası, onu saklayan kiri temizlediğim yerden parılıyor.

Kâğıdı elime aldığımda tuhaf bir şekilde yumuşak ve şekillendirilebilir olduğunu hissettim. Not kağıdı değil, bir tür kalın mendil. Tek kullanımlık bir peçete, açarken fark ettim. Peçetenin üzerinde Air North'un logosu vardı. Bu Yukon'un havayolu şirketi, çoğunlukla Yukon'dan BC, Alberta ve Northwest Territories'e uçuyor. Peçetenin üzerine birisi üç koordinat karalamış. İkisinin üzeri çizilmiş. Birinin üstü çizilmemiş.

Peçeteyi Dalton'a uzattım.

Okuyor ve sonra diyor ki, "Hepsi buralarda. Üç bölge, belki on mil arayla. Bu sonuncusu mu?" Üstü çizilmemiş olana dokunuyor. "Bize yakın." Uydu telefonunu çıkarıp birkaç tuşa basıyor. Biraz zaman alıyor ama sonra yerimizi tespit ediyor. Numaraları giriyor. Sonra işaret ediyor.

"Yarım kilometre şu tarafta."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GPS'in doğru koordinatlar olduğunda ısrar ettiği noktada duruyoruz. Burada hiçbir şey yok ve burada herhangi bir şeyin bulunduğu dair bir işaret de yok.

Dalton etrafa bakıyor. "Tam olarak doğru olmayacaktır. Etrafa bir göz atmamız gerekecek."

Noktayı işaretliyoruz. Sonra oradan daire çiziyoruz. Bir dereye ulaşana kadar giderek büyüyen daireler. Yukarı ve aşağı bakıyoruz ama hâlâ bir şey göremiyoruz.

"Çapraz mı?" Diyorum.

Dalton başını sallıyor ve dereyi takip etmemizi işaret ediyor. Bir çınlama sesi duyduğumuzda, o tarafa dönerek hareketsiz kalıyorum. "Ayı çanları mı?" Fısıldıyorum.

Dalton başını sallıyor. Haklı. Sesin tonu farklı ve daha düzensiz. Ses yükseldikçe yürümeye devam ediyoruz. Bir şangırtı, yağmur gibi ama tam değil. Sonra sesi neyin çıkardığını görüyorum. Sudan bir şey elemek için kullanılan bir tür metal düzenek. Dalton perdenin içine uzanıyor ve serçe tırnağımın yarısı büyüklüğünde bir pul alıyor. Bana uzatıyor ve güneş pulları yakalayıp parlattığında nefesimi tutuyorum.

"Bu ... altın mı?"

"Öyle görünüyor."

Kıyıya göz gezdirdi. Sonra homurdanarak bir şeye doğru yürüdü.

İlk başta dikkatini neyin çektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sonra çadırı gördüm. Benekli ten rengi bir kamuflaj, daha iyi gizlemek için üzerine yaprak dökmeyen dallar yaslanmış. Dalton silahını çekti ve boğazını temizledi.

"Çadırınızın dışında duruyorum," diyor. "Sizi korkutmak istemem. Burada yürüyüş yaparken kaybolan bir arkadaşımı arıyorum. Sizinle konuşabilir miyiz?"

Sessizlik.

"Aslında," diyor Dalton, "gerçeği esnetiyorum. Sanırım kayıp olan benim. İşemek için arkadaşımdan ayrıldım ve ne olduğunu bilmiyorum ama birbirimizden ayrıldık ve yardımınıza ihtiyacım var."

Hâlâ bir şey yok.

Dalton'a işaret ediyorum. Sonra çadırın kapağına doğru sürünerek yan taraftan yaklaşıyorum. Görüş alanından -ya da silah seslerinden- uzakta konumlanıyor ve ben de çadırın kapağını çekip açıyorum. İçerideki gölgeler hareketsiz ve sabit kaldığında Dalton el fenerini tutuyor.

"Temiz," diyor.

Dikkatle içeri bakmak için hareket ediyorum. Gerçekten de temiz, rulo haline getirilmiş bir uyku tulumu ve küçük bir sandıktan başka bir şey yok. Sürünerek sandığa gidip açıyorum. İçinde giysiler ve askeri tarzda erzak var, başka bir şey yok.

Geri çekildim ve Dalton'a ne bulduğumu söyledim. Başka bir sandık buldu. O da kilitli.

"Plaser madenciliği," dedi. "Görünüşe göre biri kendine biraz altın bulmuş."

"Lütfen bana bir sonraki Klondike altına hücum bölgesinden beş kilometre uzakta bir kasaba inşa ettiğimizi söyleme."

Dalton bir kahkaha attı. "Bu *sadece* bizim şansımız olurdu. Hayır, bir pul bir şey bulduğumuz anlamına gelmez. Ve burası her kimdeyse onu iyi saklıyor. Buradaki insanlar bu konuda derslerini almışlardır. Sorun şu ki, madenciler paranoyak bir grup olabiliyor, aralarındaki en istikrarlı olanlar bile."

"Harika...." Etrafıma bakıyorum. "Ve sanırım bu koordinatların burayı gösterdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz?"

"Evet."

"Bu da demek oluyor ki altın artı bir ceset artı bir yaralı kayıp kişi ve hala kayıp olan bir kişi muhtemelen birbiriyle bağlantısız olaylar değil."

"Evet."

"Kahretsin...."

★ ★ ★

Ölü kadının elinde üç koordinattan oluşan bir liste vardı ve bunlardan ikisinin üzeri çizilmişti. Bu davetli bir misafir değil. Burayı arıyordu. Bu kampı arıyordu. Buldu ve sır olarak saklamak için mi öldürüldü? Eğer öyleyse, madenci bu koordinatları onunla birlikte bırakacak değildi.

Hâlâ suç mahallinin burada, gizemli kadının kan kaybından öldüğü yerde olabileceğine dair işaretler arıyoruz. Eğer öyleyse, kan yaratıkları çekecektir ve toprağı kazarak muhtemelen oraya gömülmüş olan şeyi arayan herhangi bir şeye dair hiçbir kanıt görmüyoruz. Bot izi ya da başka belirgin bir iz yok. Madencisi olmayan bir mikro maden işletmesi. Tüm söyleyebileceğimiz bu ve eğer kurbanlardan biri - Bruno ya da gizemli kadın - bu kampla bağlantılıysa, o madenci dönene kadar burada kalmaya hevesli değiliz.

"Tamam," diyorum, sesim kısık. "Sandık bulduğum gibi duruyor ve ayak izlerimize dair hiçbir iz göremiyorum. Kaçırdığım bir şey var mı?"

"Kurduğumuz tuzaklar mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Tuzaklar...?"

"Madenci çadırını bu şekilde sakladıysa, birilerinin tökezlemesinden endişeleniyordur, bu yüzden biri tökezlediğinde haber vermek için uyarılar kuracaklardır." Dalton alanda volta atmaya başladı. Sonra yarı çömelir ve karanlık zeminde görünmeyen, çok ince bir ipliğe benzeyen bir şeyi kaldırır. "Bir tane."

Çadıra doğru ilerler ve ışığını kapağın üzerinde parlatır. Fermuardan kıl gibi bir iplik daha sarkıyor. "İki."

Alanın karşısına geçip gizli sandığa ışık tutuyor. "Kilitte bir tane var, birinin açıp açmadığını göstermek için. Ben yapmadım, bu yüzden tamir etmem gereken sadece iki tane var. Bulduğum iki tane."

"Aramaya devam edeceğim."

★ ★ ★

Başka uyarı bulamadık. Eğer başkaları da varsa, Dalton madencinin muhtemelen vahşi yaşamın bazılarına çelme takmasını bekleyeceğini söylüyor, yani muhtemelen izimizi kaybettirdik. Ya yoksa? "Eğer değilse" ile daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik, şantiyede güvenliği artırmamız gerektiğini biliyoruz. Burada kesinlikle birileri var ve paranoyak olmalarının iyi bir sebebi var.

Kesinlikle burada *iki* kişi var. Hiçbir işaret görmedik. ve eğer olsaydı Storm bize haber verirdi. Bu da demek oluyor ki evcil kurdu olan kişi madenci değil.

Dediğimiz gibi, yarı zamanlı bile olsa buralarda kimsenin yaşamadığını ummaktan daha iyisini biliyorduk. Yine de boş arazimizin biraz daha boş olmasını umuyorduk.

Haven's Rock'a döndüğümüzde doğruca kliniğe gittik; April arka verandada, parmaklıkların önünde durmuş kahve içiyordu.

"Bir sandalye *var*," diyorum, sandalyeyi göstererek. "Aslında iki tane."

"Hastanın iç kanaması var," diyor. "Ameliyat ettim ve en kötüsünü tedavi ettim, ama bir uzmana ihtiyacı olacak, çünkü korkarım ki değerlendiremeyeceğim başka yaraları da var."

"Anladım. Yolanda'ya söylerim-"

"Émilie ile temasa geçtik, sabah ilk iş olarak onu Alberta'daki özel bir hastaneye götürmek üzere bir uçak gönderecek."

"Güzel."

Cevap vermiyor. Sadece bakışlarını tekrar ormana çeviriyor. Arka güverteye tırmanıyorum.

"Özür dilerim April," diyorum. "Bunun ideal olmadığını biliyorum."

"Değil." Parmaklıklardan uzaklaşıyor. "Ancak Rockton'da olduğundan çok daha iyi. Émilie'nin yardımı ve hastanesi sayesinde, artık bir sakini uygun bakıma ulaştırmak için mücadele etmemize gerek yok. Uzak bir tesisten hiçbir farkı olmayacak."

"Daha iyi," diyorum. "İkimiz de özel sağlık hizmetlerinden hoşlanmıyoruz, ancak bu durumda bu, soru sorulmadan birinci sınıf bakım anlamına geliyor."

"Ne özel bakımı ne de Émilie'nin ailesinin paralarını kazanma şeklini onaylıyorum" - onlar Big Pharma, ile her şeyi

"ama bu özel durumda fonlarını kullanma şeklini onaylıyorum."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim. Zorlamaktan daha iyisini biliyorum.

"Bu benim yeni kasabamızdaki ilk hastam," diyor sonunda; sonra ben daha fazlasını beklerken bunu orada bırakıyor. Başka bir şey gelmeyince, her şeyin bundan ibaret olduğunu anlıyorum. Onu rahatsız eden şey buydu.

"Ve zaten onun bakımını başka birine devretmeniz gerekiyor."

"Evet."

"Özür dilerim."

İlk hastayı iyileştirecek nitelikte olmamasının onun suçu olmadığını söyleyebilirim. Bu uç bir vaka ve Bruno'dan sonra başka bir yere göndermeyi düşünmesine bile gerek kalmayacak yirmi hasta daha olacak.

Ona benim de aynı şekilde hissettiğimi söyleyebilirim - ilk "vakam" ve durumu kritik bir adam, kayıp bir kadın ve tamamen yabancı bir ölü var. Bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü faydası olmayacak. Yeterlilik hissini geri kazandıracak daha tipik tıbbi vakalara ilerlemek dışında hiçbir şey yardımcı olmayacak. Ortak bir noktamız var ve bunun onun otizmiyle hiçbir ilgisi yok, her şey yetiştirilme tarzımızla ilgili. Kendimizi yetkin hissetmek için çabalıyoruz... ve çok zor tökezliyoruz

-Biz yapmadığımız zaman.

Söylemek istediği başka bir şey olmadığından emin olmak için ona bir süre veriyorum. Konuşmadığında, "Zaten uzun bir gün geçirdiğinizi biliyorum ve daha sonra tekrar gelebilirim, ancak yaralarıyla ilgili bulduklarınızı tartışmak istiyorum. Soruşturma için."

Kendine geliyor, hızlı ve etkili ve -sanırım- dikkatinin dağılmasına minnettar. "Elbette. Davanızı etkileyeceği için bunu hemen tartışmalıyız. Yaraları sizin de şüphelendiğiniz gibi düşmeyle uyumlu. Ancak buna kafasının arkasına aldığı darbe de dahil. Darbe almamış ve sonra yere düşerek yaralanmamış. Birkaç metrelik bir düşüşün gövdesine bu derece zarar vermesi imkânsız, Casey."

"Bu yüzden sen doktorsun, ben de dedektifim."

"Düşüğünü tahmin etmekle doğru tespitte bulunmuşsunuz, ancak bu önemli bir düşüş olabilir. Her iki ayağında da yaralar olduğu gerçeğine gelince.

Vücudunun hem ön hem de arka tarafındaki izler, düşüşü sırasında her ikisine de çarptığını gösteriyor."

"İniş sırasında yuvarlanmış. Yüksekten düştü, başını çarptı ve sonra gövdesini çarptı. Ya da tam tersi."

"Hayır, bileklerindeki yaralara bakılırsa büyük ihtimalle bu sırayla düşmüş, ama bunun sizin amacınız için önemli olduğunu sanmıyorum. Baş ve bacak yaraları kaya gibi bir şeye keskin bir darbe ile uyumlu. Yaranın içine gömülmüş toprak bunu destekliyor. Yere düştüğünde yüzüstü yatıyormuş, bileklerindeki ve ellerindeki yaralar o sırada bilincinin yerinde olduğunu gösteriyor. Sert bir şeye çarpmış. Muhtemelen daha fazla taş."

"Yani yaralar karanlıkta yuvarlanmayla uyumlu. Yüksekten düşmüş, düşerken başını ve bacağını çarpmış, sonra da yere inip göğsünü çarpmış."

"Evet, yine de olayların sırasını araştırmak için çok fazla zaman kaybetmezdim. Beynindeki şişliği indirdim ve yakında uyanmasını bekliyorum. O zaman size hikayesini anlatabilir."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dalton akşam yemeğini getiriyor ve Bruno uyanmadan önce yemeye fırsatım bile olmuyor. Sıcak yemeğimi kız kardeşime veriyorum ve Dalton onu yemeye teşvik ediyor, ki bu gerçekten işe yarayabilir. Kız kardeşim Dalton'la ilk tanıştığında, onu yüzüne karşı kısa süreli sevgililerimden biri olarak tanımlamıştı ve benim çok düzgün kız kardeşim için nefes kesici derecede kaba bir terim kullanmıştı. Bir ay içinde yüzünü tamamen değiştirdi ve *onun* için yeterince iyi olup olmadığını sorgulamaya başladı. Dalton kimseyi kazanmaya çalışmadığını söyleyebilir ama yine de bunu yapıyor, en azından yetkinliğe kız kardeşim kadar değer verenler için.

Dalton ondan yemeğimi yemesini istediğinde -daha sonra benim için daha fazlasını getireceğine söz vererek- içeri giriyoruz, ben röportajı yaparken onu Anders'le verandada bırakıyoruz.

Bruno yatakta yatıyor, boş boş bakıyor, açık kahverengi teni neredeyse kül rengi. İçeri girdiğimizi duyduysa bile hiçbir işaret vermiyor.

"Hey, Bruno," diyorum.

O zaman bana doğru bakıyor, ama koyu renk gözleri boş kalıyor, merak kıvılcımından bile yoksun.

"Ben Dedektif Butler," diyorum. "Sana ne olduğu hakkında konuşmak istiyorum. Kendinizi buna hazır hissediyor musunuz?"

Cevabını tartıyor gibi görünüyor.

"Muhtemelen konuşmak istemediğinizi biliyorum ama hâlâ Penny'yi arıyoruz ve gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

Kaşları çatıldı. "Penny mi?"

"Senin kaybolduğun gece o da kayboldu."

"Penny mi?" Kendini toparlamak için bir an bekler gibi oldu. "Anlamıyorum."

"Biz de anlamıyoruz," diyorum kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Ben... Penny?" Başını iki yana sallıyor ve ani hareket yüzünden kusacakmış gibi görünüyor. Yutkunuyor. "Penny'nin -mimarın- benimle birlikte ormana gittiğini ve şimdi kayıp olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Ben... Başımı çarptığımı biliyorum, belki bir şey unutmuş olabilirim ama Penny'yle ormana gitmedim ya da onu orada görmedim. Eğer o gece ikimiz de kaybolduysak, ben... size ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman senin hakkında konuşarak başlayalım. Sana ne olduğunu bana anlatabilir misin?"

Dudaklarını bükerek yatağa doğru gevşedi. "Gerçekten aptalca bir şey yaptım. Gece ormanda yürüyüşe çıktım. El fenerim vardı ama onu önüme tutuyordum. Hatırladığım son şey, bir adım attım ve ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu. Bir uçurumdan falan düştüm. Başımı çarptım, bir saniyeliğine bayıldım ve dibe vurduğumda uyandım."

"Peki sonra?"

"Orada yattım... Ne kadar süre bilmiyorum. Sürünmeye çalıştım ama bileğim ve bacağım çok acıyordu ve bilincimi kaybetmeye devam ettim. Sonunda tamamen kaybettim ve bayıldım."

"Ondan sonra uyandın mı?"

"Ben... emin değilim." Elini bir hareket yapacakmış gibi kaldırıyor ama yüzünü acı kaplıyor ve tekrar indiriyor. "Gerçekten tuhaf rüyalar gördüğümü düşünüyorum. Belki de sayıklıyordum?"

"Bana ne olduğunu düşündüğünü söyleyebilir misin?"

"Rüyamda bir kurdun beni bulduğunu gördüm. Sonra kurt bir insan oldu ve ben onun bir tür kurt adam olduğunu düşünmeye başladım. Bir dakika önce bir kurt, bir dakika sonra bir kadın. Sürekli gidip geliyordu. Bir kurt görüyordum. Sonra bir kadın görüyordum. Biri yaralarımı temizliyordu, kurt olduğunu düşündüm ama dili soğuktu. Sonra beni sardılar ve sürüklediler."

"Bir kadın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir kadın olduğunu *hayal ettim*. Bu bir rüya olmalı, değil mi?" "Biri seni buldu ve buraya getirdi."

Kaşları çatıldı.

"Kadını tarif edebilir misin?" diye sordum.

"Karanlıktı ve kürkle süslenmiş bir başlık takıyordu. Yüzünü göremedim. Sadece bir kadın olduğunu düşündüm. Belki de değildi?" Kıkırdıyor, bu hareket onu irkiltiyor. "Kurdu daha iyi tarif edebilirim."

"Kadın konuştu mu? Belki de sesi dişi olduğunu gösteriyordu?"

Başını sallıyor. "Onunla konuşmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama beni görmezden geldi. Ya da öyle olduğunu düşünüyorum. Sürekli bilincimi kaybediyordum. Sonra bildiğim tek şey, burada uyandığım."

"Geriye doğru gidelim. Bana neden orada olduğunu söyleyebilir misin?"

Utangaç görünüyor. "Kasabadan ayrılmamamız gerekiyordu ama... kafamı boşaltmam gerekiyordu. Program yüzünden üzgündüm. Zamanında bitirirsek prim alıyoruz ama Yolanda ve Pe arasında-"

Kendini durdurduğunda, "Penny" dedim.

"Bak, Penny'ye saygı duyuyorum. O bir profesyonel ve acayip zeki. Yolanda da öyle ve bazen bu bir sorun olabiliyor. Onlar fikir insanları. Kafalarının içinde yaşıyorlar ve bunu alıp gerçeğe dönüştürmesi gereken kişi benim ve bazen bunu yapamıyorum. Birkaç değişiklik yaparsak o ikramiyeyi alma planımız var. Bu kasabayı inşa eden insanların büyük hayalleri var ve bu harika, ama ben bunun amacını gerçekten anlamıyorum. Ben bir mühendisim. Kuzey projelerinde çalıştım. Müşteriler tüm bu süslü ekstraları beklemiyor. Sadece birkaç dolar kazanıp evlerine dönmek için buradalar."

"Yani ikramiye almak için işleri basitleştirmek istedin."

"Elbette. Müşterilere beklentilerini azaltmalarını söyle, onlara iyi bir şey ver ve buradan git. Beni bekleyen bir karım var. Sadece eve gitmek istiyorum ve zamanında bitirdiğim için bir ikramiye alabilirsem, bu sos olur."

"Yolanda ve Penny plana göre yapılmasını istiyorlardı."

"Evet, dediğim gibi bunu anlıyorum. O gece canıma tak etmişti, ben de serinlemek için ormana gittim."

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Hayır, daha önce yaptım. Dediğim gibi, kuzeyde çalıştım. Ormanda olmaması gereken bu adamların çoğu gibi değilim. Yani Kendra dışında hiçbirisi olmamalı ve belki ben de olmamalıyım ama içeri girecek kadar kendime güveniyordum. Çakım ve el fenerim vardı ve hep aynı rotayı izlerdim. Ya da genellikle öyle yapardım. Yine de geçen gece daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden yoldan çıktım ve işte orada başım belaya girdi. Geri dönmek için arkamı döndüm ve tanımadığım yerlerden geçmeye başladım ve sonra dağların yer değiştirdiğini fark ettim." Alaycı bir gülümseme. "Bu da yanlış yöne gittiğim anlamına geliyordu. Biraz panikledim ve bu yüzden uçurumdan aşağı yuvarlandım."

"Orada başka birini gördün ya da duydun mu?"

Duraksıyor. Sanki bir şey hatırlamış gibi yüzünde bir titreşim var. Sonra onu söndürmek için çabalıyor ve mırıldanıyor, "Hayır, hiçbir şey."

"Bundan emin misin?"

Nefesinin altından İspanyolca küfrediyor. "Tamam, Yolanda'yı gördüm. Aslında şimdi hatırladığıma göre bu şekilde yoldan çıkmışım. Ormana her zaman kendi patikamdan giderim ama ana patikaya katılırım. O gece onu gördüğümde ana patikadaydım ve o beni görmeden patikadan ayrıldım. Hâlâ yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, ben de kendi yoluma gittim."

"Ve işte o zaman kayboldun."

"Evet."

"Yolanda dışarı mı çıkıyordu?"

Başını salladı. "Acelesi vardı. Görünüşe göre buluşmamızdan sonra öfkelenen tek kişi ben değilmişim. Görevi olan bir kadındı. Onun yolundan uzak durmaya karar verdim."

★ ★ ★

Gece oldu. Dalton beni yemek yemeye ikna etti ve sonra Penny'yi aramak için iki saat daha harcadık.

Aramaya daha ne kadar devam edebiliriz bilmiyorum. Ormanda hâlâ bir ekibimiz olduğu gerçeğini görmezden geliyordum gibi hissetmekten nefret ediyorum ama her ipucunu tükettik. İzi kayboldu. Onu bulma umuduyla sadece o genel yöne doğru ilerlemeye devam edebiliriz. Bölgeyi bir ızgara şeklinde haritalandırdık ve mümkün olduğunda yeni bölümleri arayacağız.

Hava karardı ve belediye binasındayız. Anders üst kata yerleşti ve sonra ateş yakmak için bize katılmak üzere geri geldi. Normalde dışarıda şenlik ateşi yakmamız gerekirken, bunu kimsenin duyamayacağı bir yerde tartışamayız, bu yüzden belediye binasındaki şöminenin etrafında oturup bira içiyoruz ve Anders'e soruşturma hakkında bilgi veriyoruz.

"Yani Bruno bir kaza," diyor Anders. "Dolaşırken düştü. Kimse onu uçurumdan aşağı itmedi. O halde gizem, onu kimin bulduğu ve 'Git' mesajını iletmek için kullandığıdır."

"Tabii onu teslim eden kişi aynı zamanda onu itmediyse ve *bu* gerçek mesaj." "Ya gidin ya da gidin."

"Ayrıca kimliği belirsiz bir cinayet kurbanımız var, onu kimin öldürdüğünü bulmak şöyle dursun, kimliğini bile tespit edemiyoruz, ki bu zaten bizim yetki alanımızda değil, ama öyle, çünkü cesedi yanlışlıkla bizim zannederek ele geçirdik."

"Evet."

"Bir de ormanda kaybolan Penny var, tek ipucu Yolanda'yı takip etmiş olması, o da neden orada olduğunu söylemeyi reddediyor. Bu konuda ne yapıyoruz?"

Dalton'a bakıyorum. "Bu sizin kararınız olmak zorunda. Sana yüklediğim için üzgünüm ama..."

"Patron olmanın avantajı da bu," diyor Anders.

"Evet, biliyorum," diyor Dalton. "Aramayı ben yapacağım, ama seçenekler konusunda görüşünüze ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum ve not defterimi çıkarıp doğru sayfaya geçiyorum. "Birinci seçenek, şimdilik peşini bırakırız. İkinci seçenek, blöfünü görürüz. Eğer biz

İkinci seçeneği seçersek, işi bitirmeden çekip gitmesi ve ekibini de yanında götürmesi riskini göze almış oluruz. Émilie'ye bunu yapar mı? Hiç sanmıyorum ama sonuçlarına katlanmaya hazır değilsek o tetiği çekemeyiz."

Anders, "Bu da onun gitmesi demek," diyor. "Ve bizim de inşaatın geri kalanını tamamlamamız gerekiyor. Bunu yapabilir miyiz?"

"'Karıştırmak' anahtar kelime olur," diyorum. "Ama asıl mesele şu ki, blöfünü görüp giderse, elimizde sadece bitmemiş bir inşaat işi kalmayacak, aynı zamanda bir suçtan kurtulmasına da izin vermiş olacağız."

"Bunun ne kadar olası olduğunu düşünüyorsun?"

Dalton'a bakıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sandalyesinde kaykıldı ve birasından bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "Biliyorsam ne olayım. Tam bir baş belası ve bu yaptığı tam bir saçmalık. Sırf bunu yapamayacağını göstermek için blöfünü görmeyi çok istiyorum. Ki bu tamamen yanlış bir tepki. Bir şey yapıp yapamayacağına gelince? Penny'e zarar verebilir miydi? Bu kadını öldürmüş olabilir mi? Yine, bilsem ne yazar."

"Yaptığını sanmıyorum," diyorum yavaşça. "Bu konuda dikkatli davranıyorum çünkü daha önce de yanlış kararlar vermiştim."

"Hepimiz yaptık," diyor Anders. "İşin bir parçası."

"Biliyorum. Ama Yolanda'nın kendisini denklemin dışında tutarak tamamen mantıksal bir perspektiften baktığımda, kimsenin Penny'yi öldürüp sonra da ortadan kayboluşunu araştırmamız için bizi acilen çağıracağını düşünemiyorum. Bir süre bekler ve sonra birlikte kaçtıklarını ve geri döneceklerini düşündüğünü söylerdi."

"Ölü kadını tanıyor gibi görünüyor muydu?" Anders soruyor.

"Bu biraz karışık. Hafif bir prosopagnozisi var. Mürettebatından biri olup olmadığından emin değildi - başka ipuçları olmadan onu teşhis edecek kadar iyi tanımadığı üyelerden biri. Bu yalan söylemek için garip bir şey olurdu. *Pardon, yüz körlüğüm yüzünden onu tanıyamadım.*"

Dalton, "Evet, bu *hiç* de sahte görünmüyordu," diyor.

"Ayrıca bunu bilen Kendra'ya da önceden yalan söylemesi gerekirdi. Bunu bir kenara bırakırsak, mesele bizi engelleyerek ne kazanmayı umduğu gibi basit bir soruya geliyor. Penny'ye zarar verdiyse ya da bu kadını öldürdüyse, neden Bruno gibi yürüyüşe çıktığını söylemedi? Bruno'yla kavga etti, biraz yalnız kalmak istedi ve Penny'yi görmedi."

Dalton, "Bu bir güç oyunu," diyor. "Nerede durduğumuzu bize bildiriyor."

"Ona dokunamayacağımız bir yerde," diyorum. "Yetki onda ve aksini düşünmeye başlarsak diye, bize işi bitirene kadar buranın onun kasabası olduğunu hatırlatıyor."

"Götlük yapıyor," diye homurdanıyor Dalton.

"Katılıyorum ve sen de ben de ona daha büyük pislikler olabileceğimizi göstermek istiyoruz, işte bu yüzden şu anda sahip olduğumuz iyi bir şey..." Anders'e bakıyorum.

"Evet," diyor Anders. "Bir sidik yarışında kenarda kalmayı tercih ederim. Ayrıca, benzetmelerimi karıştıracak olursam, Yolanda hakkında bir fikir oluşturacak kadar uzun süredir kasabada bulunmadığım için bu kavgada henüz bir köpeğim yok. Çok sert ve huysuz biri ama ona hak veriyorum ve muhtemelen bir sebebi vardır diyorum."

Başımı salladım. "Gunnar öfkeli siyah kadın stereotipini çağırdı. Yolanda gibi biri ne zaman kendini güçlü bir şekilde ortaya koysa, bu ona haksızlık olarak geri dönecektir."

"Evet, ama o bundan daha fazlasıyla uğraşıyor. Ciddi bir paradan geliyor. Milyarder parası. Ve bu da ailesinin beyaz tarafı, bu da komplikasyon üzerine komplikasyon ekliyor. Şimdi, yaptığı şey -bir güç oyunu gibi görünen bir şey için soruşturmanızı engellemek -Yine de boktan bir durum ve bunu mazur görmüyorum. Ama bunu bir sidik yarışına dönüştürmeyin."

"Geri çekil."

Omuz silkiyor. "Oynamayı reddet. Bu zemin vermekten daha kolay. Sanki seni engellemesinin bir önemi yokmuş gibi yoluna devam et. Şimdi, onun şüpheli olduğunu gösteren bir şey ortaya çıkarsa, tabii ki bu değişir. Aksi takdirde..."

"Biz kendi işimize odaklanırken o da kendi işine odaklansın."

"Yakında işi bitecek ve gidecek."

"Ve sonra kasaba tamamen bizim olacak." Anders gülümsüyor. "Öyle olacak."

Elimde bira şişesiyle ayağa kalkıyorum. "Doğru dürüst gezdin mi?"

"Gezmedim."

"Gel o zaman. Size yeni evinizi gezdireyim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Uzun bir gün daha. Huzursuz bir gece daha. Yine balkonda uyuyoruz ve bu sefer ayı çanları ve kurt ulumaları duyduğumu düşünmeye devam ediyorum ve bir noktada Penny'nin ormanda yardım için bağırdığını duyduğumu düşünerek uyanıyorum. Olan biten her şeyi rüyamda görüyorum, hepsi birbirine karışmış, sanki beynim anıları dosya dolabında saklamaya çalışıyor ve yanlış çekmeceyi açıp duruyor.

Rüyamda o kurtla birlikte ormandayım ama cesedin başında duran Storm ve aşağı baktığımda koruduğu Dalton'un hareketsiz hali. Sonra tekrar çukurdayım ve kazdığımda peçete yerine Penny'yi buluyorum, gizemli kadının yattığı yerin altına gömülmüş. Sonra klinikteyim, Bruno'yla röportaj yapıyorum ama yataktaki Bruno değil, Gunnar.

"Yolanda dışarı mı çıkıyordu?" Rüyamda söylüyorum.

Gunnar'ın kaşları çatılıyor. "Hayır, geri dönüyordu."

Not defterime dokunuyorum. "Bruno öyle demedi. Kavga ettikten hemen sonra onu patikada görmüş."

"Görmüş olamaz. Sana doğrudan dışarı çıkmadığını söylemiştim, değil mi? Yolanda'yı çıkarken gördüm. Bruno'nun ayrılmasından yaklaşık yarım saat önceydi."

İrkilerek uyandım. Sonra doğruldum ve tekrar oynattım. Rüya-Gunnar haklıydı. Bana Yolanda'nın gidişiyle Bruno'nun gidişi arasında epey bir zaman farkı olduğunu söylemişti. Ama Bruno sanki ikisi de aynı anda gitmiş gibi gösterdi. Yolanda'yı çıkarken gördüğünü ve Yolanda'nın da kendisi gibi anlaşmazlıklarından dolayı kızgın olduğunu söyledi.

Ama eğer anlaşmazlıklarına kızdıysa, ormana gitmesi neden yarım saat sürdü?

Oh, burada açıklamalar var. Bruno Yolanda'nın gittiği yönü karıştırmış olabilir ve Yolanda kasabaya geri dönüyordu.

ondan uzaklaştı. Sakinleşmeye çalışmış, gerçekten kızgın olduğunu fark etmiş ve *sonra* ormana gitmişti.

Ama Yolanda geri dönüyorsa, o zaman ormanda fazla kalmamıştı, kesinlikle birine bir şey yapacak kadar uzun süre kalmamıştı. Ve eğer Penny Yolanda'yı takip ettiyse, Penny hangi cehennemdeydi?

Dalton arkamdan, "Aklına bir şey gelmiş," diye sesleniyor.

Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim. "Büyük bir keşif değil. Sadece gözden kaçırdığım bir şey var."

"Paylaşmak mı?"

Ona söylüyorum ve ben söylerken kafasını eğiyor. "Hoşuma gitmedi," diyor.

"Hangi kısmı?"

"Hepsini." Oturmak için ayağa kalkıyor. "Üç kişi ormana gidiyor. İki bir kavgadan sonra sakinleşiyor gibi görünüyor ve bununla başa çıkmak için aynı yolu mu seçiyorlar? Sonra üçüncü bir kişi onlardan birini takip ediyor. Neden? Yapmaması gerekirken ormana giden patronunu yakalamak için mi?"

Başımı sallıyorum. "Bu kimsenin tarif ettiği Penny'ye benzemiyor."

"Peki neden Yolanda'yı takip etti? Yolanda'nın bir şeylerin peşinde olduğunu mu düşünüyordu? Üç kişi ormana gidiyor. Biri sağ salim çıkıyor. Biri düştükten sonra bulundu. Biri hala kayıp. Ve dördüncü kişi de öldü. Ancak bunların hiçbirinin diğeriyle bir ilgisi yok."

"Belli ki olmalılar." Parmaklıklar arasından bakıyorum, parmaklarım yere vuruyor. Sonra elimi geri çekiyorum. "Bruno'yla sabah konuşurum."

"Sabah oldu."

Dalton'a bir bakış atıyorum. "Kız kardeşim ağır bir hastayı sabahın dördünde uyandırıp sorguladığım için beni öldürür."

"Uçağı altıda burada olacak."

Nefesimin altıda küfrediyorum.

"Evet," diyor Dalton. "Uçağı saat altıda kalkacak ve April'in onu uçuşa hazırlamak için bir an önce uyandırması gerekecek. Sabahın dördünde uyandırılmaktan hoşlanmayacaktır ama aynı zamanda senin

hastasını gitmeye hazırlarken sorular soruyor."

Durakladı. Sonra "Ayrıca, Bruno gerçekten kendini tutuyorsa, zaman çizelgesini biliyordur. Bunu kendi avantajına kullanabilir."

Haklıydı. Beşe kadar beklersem, Bruno'nun tek yapması gereken duraklamak -akıl karışıklığı ya da ani ağrı numarası yapmak- ve dar penceremi kaybedeceğim. Ben dahil hiç kimse, sırf ben cevap alabileyim diye onu daha fazla kalmaya zorlayamaz.

Dalton ayağa kalktı ve Storm'u salladı. "Hadi kızım. Güne yine erken başlıyoruz."

* * *

Dalton April'ı uyandırmayı teklif ediyor ama ben onu bu otobüsün önüne atmayacağım. Yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanıyorum ve cezayı kendim çekeceğim.

Bruno'nun klinik odasının kapısı kapalı ve uyanık olup olmadığını görmek için içeri bakmayacağım bile. Ne kadar cazip olursa olsun kız kardeşimin etrafından dolaşmak yok.

Dalton ve Storm'u dışarıda bırakıp merdivenlerden kız kardeşimin dairesine çıkıyorum, bu arada dış kapıyı kilitli tutmasını rica etmeyi de aklıma not ediyorum. Acil yardıma ihtiyacı olan herkes için bir zil takabiliriz.

Klinik evimizden daha büyük, bu da üst katta düzgün bir daire için bolca yer bırakıyor. Merdivenler oturma odası ve mutfak kombinasyonuna açılıyor. Geriye üç kapı kalıyor; bir dolap, bir banyo ve bir yatak odası. Banyo kapısı açık. Diğer iki kapıdan hangisinin açık olduğunu binanın yerleşimine bakarak tahmin ediyorum ve kapıya vuruyorum.

"April?" diye sesleniyorum. "Ben Casey."

Cevap vermeyince tekrar deniyorum, şimdi daha yüksek sesle. Hâlâ bir şey yok.

Yanlış kapıya mı bakıyorum? Dikkatlice açıyorum. Ay ışığı pencereden April'ın yatağının ayak ucuna vuruyor. Aşağıdaki kilitli olmayan kapıyı hatırlayıp görmek için odaya daldığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor-

April yatağında yan yatmış, kıvrılmış yatıyor ve ben bir çocukluk anısına geri dönüyorum. Ben, beş ya da altı yaşındayken, April'in odasındaki sandalyede, bir kabustan titrerken onun uyumasını izliyordum. Bir arkadaşım bana aslında kabus görmeyi sevdiğini, çünkü bunun ablasıyla uyumak için bir bahanesi olduğu anlamına geldiğini söylemişti.

O sandalyede oturup April'i izler, sürünerek içeri girmeyi ve kollarının bana dolanmasını, bana her şeyin yolunda olduğunu ve istersem kalabileceğimi söylediğini duymayı hayal ederdim.

Bunu hiç denemedim. Daha iyisini biliyordum. Ama hayal etmiştim. Ah, nasıl da hayal etmiştim, sonunda beni sevmesini sağlayacak bir şey yapacağım günü hayal etmiştim.

Kaçırdıklarımız için yas tutabilirdim, ama bana bunu neden veremediğini anlayamadığım için sadece sessiz bir özür fısıldadım. En büyük kızının iyi olduğu konusunda ısrar ettiği için babama da sessiz bir lanet. Hepimiz iyiydik, çok teşekkür ederim. Ama değildik ve ben bunun acısını çekmiş olabilirdim ama April çok daha fazla acı çekti.

Evet, bir kabustan sonra yanına kıvrılabileceğim bir ablaya sahip olmayı kaçırdım. Evet, onun görünüşteki sevgisizliği için kendimi -yetersizliklerimi- suçladım. Ama burada dürüst olacağım ve sessizlik içinde acı çeken bir çocuk olmadığımı itiraf edeceğim. April "düzgün" bir abla olmak istemiyor muydu? İyi, o zaman ben de düzgün bir abla olamazdım. Şımarık, baş belası, başının belası olurdum ve ona ihtiyacım olmadığını hissettirirdim. Ona zerre kadar ihtiyacım yoktu.

"Özür dilerim April," diye fısıldadım. Bir gün, belki bunu gerçekten uyanıkken ve beni dinlerken söyleyebileceğim. Bir gün, kendi suçluluk duygumu hafifletmeye çalışıyormuşum ya da daha kötüsü onun da özür dilemesini bekliyormuşum gibi görünmeyecek bir yol bulduğumda.

Şimdi beni duyacak diye endişelenmeme gerek yok. Uyanmamasının bir sebebi var. April her zaman uyumakta zorlanırdı ve sık sık kulak tıkacı ve göz maskesi kullanırdı. Yine de bu, onu korkutmadan nasıl uyandıracağım sorununu ortaya çıkarıyor.

Omzunu sallamak söz konusu bile olamaz. Her türlü uyanık dokunuş öyle. Onun yerine yanına yaklaşıp adını daha yüksek sesle söylüyorum,

Sonra daha da yüksek sesle, ta ki ayağa fırlayıp maskesini yırtana kadar.

Yatağın başucundaki feneri yaktım. Bana göz kırptıyor, nerede olduğunu hatırlamak için bir an bekliyor. Sonra yanan fenerden açık pencere panjuruna doğru çılgınca el sallıyor. Kulak tıkaçlarını çıkarırken perdeyi kapatıyorum.

Durumu elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde anlatıyorum. Sonunda, artık dinlemiyor gibi görünüyor. Komodininin üzerindeki bir kutuya kaşlarını çatarak bakıyor. Küçük bir hoparlör. Ses düğmesini çeviriyor ve sonra bana dönüyor.

"Bunu kapattın mı?" diyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Monitör. Hasta monitörüne bağlı ve bir sorun olduğunda alarm çalacak. Kulak tıkaçlarımla bile monitörün bip sesini duyabiliyorum."

Sessiz kutuya bakıyorum. "Ben kapatmadım!"

Birkaç koşu adımıyla merdivenlere varıyorum ve sonra "Eric!" diye seslenerek merdivenleri tırmanıyorum. Ben kapalı kapıya ulaşmadan o içerideydi. Kapıyı fırlatıp açıyorum ve içeri koşuyorum. Monitör orada, karanlık ve sessiz. Ve işte elektrotlar... boş bir masadan sarkıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

April klinikteki yatağın başında durmuş, elektrotları tutuyor.

"Bağlantıları kesildiğinde bir alarm çalması gerekmez miydi?" diye soruyorum.

"Yanlışlıkla çıkarıldıklarında alarm çalacak şekilde programlandı" diyor. "Birisi makineyi kapatmış." Başını kaldırıyor, gözlerini kapıya dikeyor. "Buraya nasıl girdin?"

"Arka kapıdan." "Kilitli değil miydi?"

Dalton odaya girerken, "Hayır," dedi.

"İki kapıyı da kilitledim ve iki kez kontrol ettim. Başka kimde anahtar var? Yolanda'da, sanırım."

"Muhtemelen mi?" Odaya bakarken "Muhtemelen" diyorum. "Ama Bruno'yu buradan çıkarma sorunu var. Kimse onu alıp taşıyamaz. Bacağındaki kırığı senin düzelttiğini biliyorum ama yine de o kırıkla yürüyemezdi."

"Yürümemeliydi."

"Ama yürüyebilir miydi?" Dalton sorar.

Cevap hayır olmalı. Yine de o yatak açıkça boş.

Bir dolap açtım. "Kıyafetleri buradaydı. Hareket ettirdin mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Hepsi gitmiş. Şapkası hariç her şey." Kapıya doğru yürüdüm.

"Birinin onu giyinip gitmeye zorladığını mı düşünüyorsunuz? Duyabilirdim..."

Kulak tıkacı taktığını fark ederek susuyor.

"Bir boğuşma sesi duyabilirdin," diyorum. "Ya da yüksek sesler."

Odanın etrafında dönerek manzarayı inceliyorum. Duruyorum ve ışığımı yere tutuyorum. Çamurlu çizme izleri dolabın yanından

arka kapı. Bruno'nun botlarını kaldırdığımda kirliydi ve düşmesinin kazara olduğunu söylemezse diye öyle bırakmışım.

"Kapı içeriden açılıyor, değil mi?" Yanına gidip kendi soruma cevap verirken "İçeriden açılıyor, değil mi?" dedim. "Açılıyor. Tek taraflı bir anahtar kilidi."

"Soruma cevap vermedin," diyor Dalton. "Buradan yürüyerek çıkabilir mi? Yeterince kararlı olsaydı?"

Diğer odada fark ettiğim bir şeyi hatırlıyorum ve oraya geri dönüyorum. Bir dolabın kapağı aralıktı ve kız kardeşim hiçbir şeyi aralık bırakmazdı. Açıyorum ve küçük bir çeşit yardımcı yürüme aygıtı görüyorum.

"Eksik bir şey var mı?" April'a el sallarken soruyorum.

Sadece içine bir göz atması yeterli. "Bir çift koltuk değneği. İki tane olmalıydı. Ama kendi isteğiyle gideceğini sanmıyorum."

"Acı verici olurdu," diyor Dalton. "Sadece bacak değil, kırık bilek de."

"Onu rahat ettirecek kadar ilaç alıyordu ama tuvalete gitmek için bile kalkmaması gerektiği konusunda çok nettim. Bir zil temin ettim. Ciddi tıbbi müdahale gerektiren yaraları olduğunu ve herhangi bir ağırlık taşımanın bacağını veya kaburgalarını daha fazla yaralayabileceğini biliyor."

"O zaman motive olmuş. Lanet olası bir motivasyon."

"Cinayet suçlamasından ormana kaçarak kurtulmak mı?" April öyle diyor. "Uzun süre hayatta kalmazdı ve bunun farkındaydı."

"O zaman uzağa gitmiyor," diyorum. "Gönderilmeden önce yapması gereken bir şey var."

"Konuşması gereken biri mi?" Dalton diyor ki.

"Ya da saklaması gereken bir şey."

★ ★ ★

Bruno'nun bir takip köpeğimiz olduğunu fark etmemesi gibi bir avantajımız var. Bu yüzden sert zeminde kalmaya ve ayak izi ya da koltuk değneği izi bırakmamaya dikkat ederken, hedefine doğru ilerliyor. Bu iyi bir şey, çünkü beklediğim yere gitmiyor.

İzi ormanın içine doğru ilerlediğinde, hedefinin etrafında döndüğünü sanıyorum. Onun yerine, ormana doğru gitmeye devam ediyor. Bunu görünce April'a hemen geri dönmesi için eşlik ediyorum ve klinikte kilitli kalmasını söylüyorum. Sonra aceleyle, hâlâ Storm'la birlikte iz süren Dalton'ın yanına dönüyorum. Onu bıraktığım yerden fazla uzaklaşmamıştı ve ben yetişmeden durmamı işaret etti.

Duruyorum ve bir an sonra onu yakalıyorum: alçak seslerin mırıltısı.

Dalton ve Storm'a doğru yaklaşıyorum. Dalton kulağıma eğilip fısıldıyor, "Biriyle buluşmaya geldi. Bekliyor olmalıydı. 'Sonunda' dediğini duydum. Sonra seslerini alçalttılar."

Başımı salladım ve dinlemek için döndüm. Hâlâ sadece seslerin mırıltısını seçebiliyorum. İki kişi mi? Üç kişi mi? Anlayamıyorum. Elimle yaklaşacağımı işaret ediyorum. Dalton başını salladı ve Storm'a onunla kalmasını söyledi. Sonra silahını çıkardı. Ben de aynısını yaptım ve yürümeye başladım.

Bruno "Umurumda değil" demeden önce belki on adım atmışımıdır. Sen-"

Solumda bir dal kırıldı. Yer seviyesinde kırmızı-kahverengi bir bulanıklık. Genç bir tilki. Fırtına'nın kokusunu almış olmalı. Koşuyor ve çalılıkların çatırtısında bir el feneri ışını üzerime düşüyor.

Bruno İspanyolca bir küfür savurdu. Bir duraklama. Sonra bir acı çığlığı ve birinin yere çarpma sesi.

"Olduğun yerde kal!" Seslendim. "Silahım var ve yalnız değilim."

"Dedektif Butler?" Bruno arıyor. "Siz misiniz? Yardım edin, lütfen."

Ormanda bir çarpışma. Biri kaçıyor.

"Lütfen!" Bruno diyor ki. "Yaralandım!"

Dalton yanımda dönerken dikkatle yaklaşıyorum.

Bruno diz çökmüş, gövdesindeki yaralı yeri tutuyordu. "Lütfen. Sanırım ben..." Yüzüstü yere yığılıyor. Bu sahte bir çöküş. Kendini yere atma şeklinden anlayabiliyorum ama yere düştüğünde gerçek bir acı çığlığı atıyor.

Dalton, "Lanet olsun!" diye bağırıyor ve Bruno'ya koşuyoruz.

Bruno, her kiminle buluştuğunu görmemizi engellemek için sendeleme ve çökme numarası yaptı. Ama şimdi gerçek bir acı içindeydi.

Sıkıntı, yani "siktir et" deyip kaçan her kimse onu kovalayamayız.

Bruno'nun yanına düşerken, "Sen git," dedim. "Bunu ben hallederim."

"Evet, bu arada onlar da geri dönüp kafana vurabilirler," diye mırıldanıyor. Bruno'ya ters ters bakıyor. "Zeki olduğunu sanıyordun, ha? Şaka yapıyorsun, göt herif. Bir saat içinde gideceğini sanıyorsun. Oh, kahretsin, hayır. Sen..." Sözüünü kesiyor. "Oh, *lanet olsun*."

Bruno Dalton'ı duymuyor. Yan yatmış, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Gömleğinin önü kanla ıslanmış, sanki bağları ıslanmış gibi, ama bu leke hızla yayılıyor... çünkü sahte düşüşünde, bir fidanın kırık gövdesine indi, sivri ucu yerden on beş santim yukarıda ve kanla parlıyor.

★ ★ ★

Dalton beni Bruno'yla bırakmak istemiyor ama yapması gereken de tam olarak bu. Tetikte, silahım hazır, Storm yanımda, ormandan gelecek sesleri bekliyorum. Sonunda o sesler geldiğinde, Dalton'ın April'i kasabadan getirirken çıkardığı çarpışma sesleriydi.

Dalton kız kardeşimi bana bırakıyor ve sonra sedye ve onu taşımak için yardım almak üzere kasabaya geri dönmek zorunda kalıyor. April, Bruno'yu stabilize ederken ben nöbet tutuyorum. Dalton on dakikadan kısa bir süre içinde sedye ve Anders ile döndü. Bruno'yu sedyeye yüklüyoruz ve çocuklar onu kasabaya geri taşıırken ben de kliniği açıp hazır hale getirmek için önden koşuyorum.

Geri döndüğümüzde April ve Anders'in Bruno'yu yerleştirmelerine yardım ediyorum ama ondan sonra sadece etrafta dolanıp cevaplar bekliyor ve kız kardeşimi strese sokuyorum. Ayrıca yapmam gereken başka bir şey daha var.

Arka tarafa gidiyorum. Dalton, Storm'la birlikte orada beni bekliyordu. "Bitti," dedim. "Hadi gidelim."

Bruno'yu toplantıda bulduğumuz yere dönüyoruz. Storm için örnek bir kokum yok ama neyse ki o noktada bulunan diğer herkesi tanıyor, bu yüzden ondan bir yabancının kokusunu almasını istediğimde buluyor.

Storm sadece tek bir iz buluyor, bu da ya bir kişi ya da birden fazla kişinin kaçarken aynı rotayı kullandığı anlamına geliyor. Dalton'un araştırması birden fazla geçiş izi buluyor, ama bunun nedeni bu bölgeye birden fazla kişinin gelmiş olması -Bruno, ben, Dalton, Anders, April ve Bruno ile tanışan her kimse.

İz mümkün olduğunca düz bir çizgide ilerliyor, devrilmiş dalların ve ağaçların yanından geçiyor. Nereye gidiyordu?

Doğruca Haven's Rock'a.

Fırtına onu orada kaybediyor. İz, otuz kişinin çalıştığı kasabaya ulaştığında, artık sonsuz koku ağından onu ayıramaz.

Bir filmde, bir sonraki adım herkesi sıraya dizmek ve Storm'un kişiden kişiye geçerek doğru kişiyi bulduğunda alarm çığlıkları atmasını sağlamak olurdu. Bu mümkün mü? Belki gerçek bir koku avcısıyla. Storm yarı zamanlı bir iz sürücü ve tam zamanlı bir arkadaş köpek ve ben başka türlüünü istemezdim.

Storm bize Bruno ile buluşan kişinin buraya geri döndüğünü söyledi. Haven's Rock'a. Onları bulmak bana düşüyor.

Yapacağım ilk şey Bruno'nun durumunu kontrol etmek için kliniğe dönmek olacak. Kız kardeşim beni dışarı çıkardı. Geri çekilirken Anders gözüme takıldı ve başını salladı.

Gidişat iyi değil. Hem de hiç iyi değil.

"Biri dışarıda beklesin," diyor Anders. "Eğer acilen buraya dönmen gerekirse seni bulmaları için onları göndeririz."

Eğer Bruno başaramayacak gibi görünüyorsa.

"Nerede bu uçak?" April tersler. "Bu senin yapabileceğin bir şey Casey. O lanet uçağı buraya getir. Saat altıyı geçti."

Çıkarken saatimi kontrol ettiğimde onun haklı olduğunu fark ediyorum. Saat neredeyse altı buçuk ve uçaktan hiçbir iz yok.

Dalton Storm'u çevrede bir tur daha attırırken ben de Yolanda'nın izini sürüyorum. Hâlâ evindeydi ve dışarı çıkarken onunla karşılaştım.

"Uçak henüz havaalanından ayrılmadı," diyor selam vererek. "Saat altıda bir telefon aldım ve o zamandan beri telefonda tartışıyorum. Biz

önceden kalkış için izin almışlardı ama bu iptal edildi. Şimdi sis yüzünden geri çekiliyorlar. Soğuk bir gecenin ardından ılık bir sabah. Dokuzdan önce burada olmalılar."

"Bu-"

"Yapabileceğim başka bir şey yok. Kız kardeşini bununla ilgilenmesi için buraya getirdik ve görünüşe göre yapamıyor, bu yüzden onu birkaç saat daha stabil tutabileceğini umalım." Durdu ve ceketinin fermuarını çekti. "Bu haksızlıktı ve özür dilerim. Ama dün gece bana Bruno'nun durumunun stabil olduğunu söyledi ve bu ideal olmasa da idare etmek zorunda."

"Sorun bu değil."

Onu yolun karşısına geçiriyorum, sesimi alçaltıyorum ve olanları anlatıyorum.

"Klinikten ayrıldı mı?" dedi. "Kendi başına mı?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla. Kliniğin kapısı içeriden açılmış ve ormanda buluşacağı kişiyi bekliyormuş gibi görünüyordu. Sanırım birinin gitmesine yardım etmiş olması mümkün. Kliniğin başka bir anahtarı var mı?"

Nefesinin altında küfrediyor. "Toplum merkezinde asılı bir tane var. Birinin yaralandığı bir durum yaşadık ve Pierre'i bulup ilk yardım çantasını getirmemiz biraz zaman aldı. Meğer uzun süredir banyodaymış. Toplum merkezine bir anahtar koyduk ve klinikteki ecza dolabını kilitledik."

Ben toplum merkezine giderken o da beni takip ediyor. Anahtar orada, ama bu bütün gece orada olduğu anlamına gelmiyor. Çıkarıyorum

-April'ın herkesin erişebileceği bir yerde uyumasını istemiyorum. "Bruno ne kadar kötü?" diye soruyor.

"Kötü," diyorum. "April bana ayrıntı vermiyor. Onu stabilize etmeye çalışmakla çok meşgul ve pek iyi gitmiyor. Uçak konusunda çıldıracak ama pek bir şey fark edeceğini sanmıyorum. Durumu stabil değilse onu uçağa bindiremez. Sadece zorlanacaktır. Bunu ona söyleyen ben olacağım."

"Kız kardeşinin bana bağırmasından korkmuyorum, Casey."

"April bağırmaz. Sadece... Kaba ve incitici görünen şeyler söyleyebilir."

"Kız kardeşinizin otizm spektrumunda olduğu konusunda uyarıldım ve bu tür bir durumla karşılaşmadan parlak profesyonellerle çalışmak pek mümkün değil. Bana da test yaptırmamı önerenler oldu. Bende otizm yok. Ben sadece duygusuz bir kaltağım."

"Otizmlili olması April'in duygusuz olduğu anlamına gelmez. O sadece duygularını aynı şekilde göstermiyor."

Yolanda'nın sesi düşüyor, biraz yumuşuyor. "Bunu anlıyorum. Sorun değil Casey. Onun tepkisinin beni rahatsız etmesine ya da yanlış anlayıp onu kızdırmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum." Ellerini ceplerine sıkıştırdı. "Ne salak ama. Bruno'nun bundan daha iyi olduğunu sanırdım. Bundan daha akıllı."

"Ormana neden gittiğini bilmediğim için oradaki seçimini yargılayamam. Düşme numarası yapma kararını yargılayabilirim. Ama o anın sıcaklığıyla, enine boyuna düşünmedi."

"Ve karanlıkta, keskin bir şeyin üzerine düşmek üzere olduğunu görmedi." Başını sallar. "Tüm o boktan şansın içinde."

"Evet, şimdi de April'in onu, tercihen kiminle buluştuğunu söylemesini sağlayacak kadar stabilize edebilmesi için dua ediyoruz."

"Çünkü o her kimse, benim ekibimden biri." Ellerini kaldırır. "Evet, bunun beni de bir şüpheli olarak içerdiğini biliyorum ama muhtemelen başka yerde olduğunu kanıtlayabilecek birkaç kişiden biriyim. Erken gelme ihtimaline karşı pilotla buluşmak için saat beş buçukta kalktım. Çıkarken Kendra'yı gördüm. Tuvaletten dönüyordu."

"Tuvaletten mi dönüyordu? Ya da dönüyor gibi mi görünüyordu?"

"Katil tavşan terlikleri giyerken ormanda Bruno'yla karşılaşmadıysa, bence gerçekten tuvaletteydi."

"Kalıntı testi için terliklere el koymam gerekecek."

Yolanda bana bakıyor.

"Şaka yapıyorum," diyorum. "Onlara el koyacağım çünkü bir çift katil tavşan terliği istiyorum."

Yolanda başını sallıyor.

"Yani Kendra ve sen korunuyorsunuz," diyorum. "Başka birini gördün mü?"

"Hayır. Sadece uçağı dinlemek için dışarı çıktım. Duyamayınca daha sıcak bir yere geri döndüm."

"Herkesin nerede olduğunu öğrenmem gerekecek," diyorum. "Teker teker izlerini sürebilirim ama Penny ve Bruno hakkında herkesi bilgilendirmek bahanesiyle bir toplantı düzenlemeyi ve sonrasında onları röportaj için bekletmeyi tercih ederim. Bunun herkesi işe geç bırakacağını biliyorum ve sizin de zamanınız kısıtlı. Açıkçası, Émilie her şeyi göz önünde bulundurarak prim süresini uzatacaktır."

"Zaten uzattı. Bunu da duyurabiliriz. Bazıları için ikramiye büyük bir olay olsa da, çoğunun sadece eve gitmek istediğini anlayın. İkramiye uğruna programa sadık kalmak bir bahaneydi."

"Peki ya Bruno?" Röportajımızı hatırlayarak soruyorum. "Geçen akşam tartıştığınız konunun bu olduğunu söyledi. Teslim tarihine yetişmek için işin kolayına kaçmak istemiş. Yeni sahiplerin nasıl olsa fark etmeyeceğini düşünmüş."

Dudakları mizahsız bir gülümsemeye titriyor. "Senin bu konuda yeni sahipleri mi?" "Bu konu gündeme gelmedi."

"Evet, Bruno'nun durumunda, sanırım yarısı ikramiyeyle, yarısı da karısına geri dönmekle ilgiliydi. Gecikmeyle ilgili şikayetlere hazırlıklı olun. İnsanlar buradan çıkmak istiyor ve bir noktadan sonra onlara fazladan para vaat etmenin bir önemi kalmayacak."

"O zaman benimle konuşmak ve bu işi bitirmek için her türlü teşvike sahip olacaklar."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Toplantıyı kasaba meydanında yapıyorum ve eski günlerdeki gibi hissediyorum. Rockton'dan gelen çanla birlikte tam da bu amaç için ahşap bir podyum sahnesi bile yaptırdık. Saat yedi buçukta herkes toplanmıştı. Dalton, Storm ve ben birkaç meraklı bakışla karşılaştık. İki gündür buradayız ama ortak alanlarda pek takılmıyoruz ve çoğu yüzü tanıyor olsam da daha önce görmediklerim de var.

Yolanda bizi tanıştırıyor. Biz burada yapılacak olan madencilik operasyonunun güvenliğiyiz ve Penny ile Bruno'yu bulmak için getirildik. Bu durum daha da karmaşık bir hal aldı ve bu yüzden maden işletmesi sahipleri prim süresini iki hafta uzatmayı kabul etti.

"Ne?" diyor arkadaki bir kadın. "Yani gelecek ay eve gidemeyecek miyiz?"

"Zaten gecikiyorduk," diyor Yolanda. "Herkes bunun farkındaydı."

"Hayır, herkes buranın sahibi olan şerefsizlerin makul olmayan beklentiler yarattığının ve hiçbir zaman alamayacağımız bir ikramiye havucu sallandırıldığının farkındaydı."

"Programı ben belirledim," diyor Yolanda. "Sahipleri değil. Ve şimdi o tarihe uyacaksınız ve ikramiyenizi alacaksınız. Son derece adil davranıyorlar."

Kadın homurdanıyor. "Adil olmak, bu işi halletmemiz için gereken ekstra personeli bize vermek olurdu."

"İki çalışanımız kaybolduğu için gecikiyoruz," diyor Kendra. "Siz olsaydınız, siz de aynısını beklerdiniz."

"Ben olsam kaybolmazdım, çünkü ormana girecek kadar aptal değilim."

"Bu arada..." Bir adım öne çıkarken sesimi yükselterek söylüyorum. "Size durum hakkında bilgi vereyim. Penny hala kayıp, bu yüzden onu aramaya devam ediyoruz, bu da işinizi etkilemeyecek. Bruno, muhtemelen çoğunuzun farkında olduğu gibi, dün bulundu. Düşmüştü, acil tıbbi yardım çağırdık ve durumunu stabilize etmeyi başardık."

"Harika." Aynı kadın, minyon ve beyaz saçlı. "Durumu hakkında gereksiz bir bilgi almak için hepimiz işten çağrıldığımıza göre artık gidebilir miyiz? Bazılarımızın eve dönmesi gereken aileleri var."

"Ciddi misin Mary?" Kendra ona döner. "Ya çeneni kapa ve dinle ya da bu empati eksikliği yüzünden zorunlu terapiye katılmak için fazladan zaman kaybedeceksin."

"Empati eksikliğim daha da artarsa eve gönderilebilir miyim?"

"Mary?" Yolanda araya giriyor. "Odana git. Eşyalarını topla. Dedektif Butler seninle görüştüktan sonra Bruno'yla birlikte uçağa bineceksin."

"Ne?"

"Beni duydun. Bu işten atıldın. Bugüne kadar maaşını alacaksın, ikramiye almayacaksın-"

"Şaka yapıyordum, tamam mı? Sadece bir şakaydı." Mary bana el sallıyor. "Devam et, Dedektif Her Neyse. Hikayenizi bitirin."

"*Hikayem* şu ki, dün gece bir ara Bruno klinikten ayrıldı. Bunun kendi isteğiyle olup olmadığını bilmiyoruz ama durumu göz önüne alındığında, öyle olmadığından şüpheleniyoruz." Evet, bu bir yalan ama amacıma hizmet ediyor. "Bu kişi onu ormana götürdü, orada daha ağır yaralandı ve şu anda durumu kritik."

"Ne?" diyor biri, yarım düzine diğerinin sesi yankılanarak.

"Birinin Bruno'yu tıp kliniğinden zorla çıkardığını ve ona saldırdığını mı söylüyorsunuz?"

Konuşana bakıyorum ve onu hemen tanıyorum. Gunnar.

"Kliniğin anahtarı bende değil," diye araya giriyor Pierre hemen. "Toplum merkezinde."

"Kimse sizi suçlamıyor doktor," diyor Gunnar. "Doğru anlayıp anlamadığımı soruyorum. Ormandan -dışarıdan- biri Bruno'yu öldürmeye çalıştı."

"Dışarıdan biri değil," diyorum. "Köpeğimiz izleri takip ederek kasabaya döndü."

Şimdi kaos başlıyor, herkes gevezelik ediyor, şok, öfke ve korku birbirine karışıyor. Yolanda'ya bakıyorum. Kasabadan birinin Bruno'yu kaçırdığını düşünmediğimizi, hatta bu ikinci yaralanmanın kazara olduğunu söylemesini bekliyordum. Ama o sadece bakışlarını bana doğru çeviriyor, ekibini yanlış yönlendirerek ne halt ettiğimi bilsem iyi olur diyen bir bakışla.

Boğazımı temizliyorum. Kimse beni duymuyor gibi görüldüğünde, Dalton "Hey!" diye bağırıyor ve herkes duruyor, sanki gökten zembille inmiş gibi ona bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Gunnar'ın sorusuna cevap vermek gerekirse, ne olduğunu bilmiyoruz. Çözüm bundan daha masum olabilir. İşte bu yüzden burada durup cevap istiyorum. Eğer bu gece Bruno'yla birlikte ormanda olan kişi sizseniz, onu oraya siz zorlamadıysanız ve ona zarar vermediyseniz, o zaman sizinle konuşmam gerekiyor. Bunu hızlı ve etkili bir şekilde çözebileceğimizi umuyorum, özellikle de hepsi bir yanlış anlaşılırsa. Bunu bir kenara bırakırsak her şey yoluna girecek ve Penny'yi tekrar arayabileceğiz. Aksi takdirde, yürütmem gereken bir cinayete teşebbüs soruşturması var."

Dalton'a baktım ve o da öne çıktı.

"Tamam, Dedektif Butler'ı duydunuz. Herkesle görüşmemiz gerekiyor ve bunu hızlıca yapmak istiyoruz. İnsanları gruplara ayırıyoruz. Grubunuzun süresi dolduğunda belediye binasına gelmeniz ve çağrılana kadar dışarıda beklemeniz gerekiyor. İlk grup A'dan F'ye kadar olan soyadları. Belediye binasında bekleyin. Eğer G'den K'ye kadar iseniz, işe gidin ve dokuzda gelin. L'den P'ye kadar olanlar..."

★ ★ ★

Gerçekten bunun hızlı bir şekilde çözülmesini umuyorum. Birinin Bruno ile buluşmak için masum bir nedeni olmasını istiyorum. "Masum" derken -cinayete teşebbüsten soruşturulmakla karşılaştırıldığında- itiraf etmeye karar vermelerini kastediyorum. Kurduğum senaryo bu. Birinin Bruno'yu kaçırdığını ve öldürmeye çalıştığını düşünerek onları korkutun, böylece suçlu taraf ortaya çıkacak ve "Hayır, hayır, bir kaçamak yapıyorduk ve o gitmeden önce sadece veda etmek istedim" diyecek.

Tamam, Bruno'nun bir sevgiliye veda etmek için ciddi yaralarla ormana gidecek kadar aptal olmayacağını düşünmek isterdim ama umarım bu ölçekte bir şeydir. Bir sır ama cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kaldıklarında saklayacakları bir sır değil.

Öyle bir şey olmayacak. İlk altı kişiyle röportaj yapıyorum, Dalton orada oturuyor, sadece Dalton'ın sessizce yargılayabileceği gibi sessizce yargılıyor. Bu kısım işe yarıyor. Bir sürü gergin yan bakış atıyor ve birkaç itiraf alıyorum ama bunlar aradığım türden itiraflar değil. Birisi dün gece kendi yatağında olmadığını, başkasının yatağında olduğunu itiraf ediyor. Bir başkası Bruno'nun kaybolduğu gün onunla bir anlaşmazlığa düştüklerini itiraf ediyor - duş saatinde hep fazla mesai yaptığı konusunda.

İkinci raunt da hemen hemen aynı. Gergin olmak için herhangi bir nedeni olabilecek herkes - dün gece yataktan çıkmışlar ya da Bruno ile yakın zamanda bir anlaşmazlık yaşamışlar - bunu itiraf ediyor, böylece bir şey sakladıklarını düşünmüyoruz. Bir kadın Bruno'yu birkaç kez ormana girerken gördüğünü söylüyor ama bunu zaten biliyorduk. Bir adam Bruno'nun o gece Yolanda ile kavga ettiğini söylüyor ama bunu da biliyorduk.

Bu fırsatı Penny, Penny ve Bruno ya da sadece Bruno hakkında daha fazla bilgi edinmek için de kullanıyorum. Şüpheli bir şey var mı? Penny'nin neden ormana gittiğini anlamama yardımcı olabilecek bir şey? Ya da Bruno'nun kiminle buluşmuş olabileceğini?

Penny'nin hikayesi bana anlatılanlardan hiç farklı değil. İçine kapanıktı ama açık ve arkadaş canlısıydı, gerçekten çalışkandı. Kimseyle iş dışında bir konuda tartışmazdı. Bildikleri kadarıyla romantik bir ilişki yok. Onun arasında hiçbir şey

Bruno'yla iş dışında her zamanki mimar-mühendise karşı anlaşmazlıkları vardı.

Bruno'ya gelince, Kendra'nın dediği gibi daha sosyaldi ama sadece erkeklerle birlikteydi. Kadınlara karşı kibar davranırken sosyal ortamlarda onlardan kaçınıyor ve evli olduğunu açıkça belirtiyordu. Bazı kadınlar eğlenmişti. Bazıları alınmıştı. Çoğu sadece gözlerini devirip yoluna devam etti. Şantiyelerde hep böyle adamlar olur, demişlerdi, on saniyelik sosyal sohbetin evlilik dışı ateşli bir ilişkinin ilk adımı olduğunu düşünen tipler.

Bruno'nun evlilik sorunları hakkında duyduklarına göre, günaha girmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyordu. Dalton'ın görüşmeler arasında bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı -çoğunlukla, eğer bu kadar kolay baştan çıkarılıyorsanız, endişelenmeniz gereken daha büyük sorunlarınız var- ama benim araştırmam için bu sadece Bruno'nun bu sabah bir sevgiliyle buluşmak için gizlice dışarı çıkmadığını gösteriyor.

Üçüncü gruba başlarken bir kadın kapıyı çalıyor. Elli yaşlarında, koyu tenli ve kısa gri saçlı.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor. "Dr. Will gelip sizi almamı istedi."

"Dr. Will "in Anders olduğunu anlamam bir anımı aldı. Muhtemelen kendini Will olarak tanıtmıştı ve Anders de klinikte çalıştığı için onun bir doktor olduğunu varsaymıştı.

"Anladım," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Kalıp ortağınıza ifademi vermemi ister misiniz?

Herkesin ifadesini aldığınızı biliyorum."

"Sen de gel, seninkini yolda verirsin. Eric?" "Bir sonraki gruba otuz dakika içinde gelmelerini söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

★ ★ ★

Beni almaya gelen kadının adı Nanette. Genel ekipten biri. İfadesine gelince, neredeyse herkesin ifadesiyle aynıydı; uyuyordu ve hiçbir şey duymamıştı. Ona soruyorum.

Birine mesaj iletmem gerekirse diye lütfen klinikte kalın. Sonra içeri giriyorum.

Anders bekleme odasında bana katıldı. Gözlerimiz buluştu ve başını salladı. Sonra kapıyı arkasından çekip kapatıyor ve adımlarını hızlandırıyor.

"Başaramayacak," diyor Anders. "Saatlerdir onun üzerinde çalışıyoruz, ama delinme, eski yaralar ve dün gece dışarı çıkmanın stresi arasında..."

"Uyanık mı?"

Anders başını sallıyor. "Acil ameliyat için onu sakinleştirdik ama elimizden geleni yaptıktan sonra April'ın onu çağırması gerekti. Onu kendine getirdi. Sersemlemiş durumda. Ona ağrı kesici verdik. Ama son sözlerini söyleme şansı olsun istedik."

"Söyledi mi?"

"Karısına bir mesaj yazdırdı. Şimdi de seninle konuşmak istiyor."

Nefes veriyorum. "Güzel."

"Fazla zamanı yok." "Anladım."

Anders beni Bruno'nun odasına götürüyor. Perdeler yarıya kadar çekili ve içeri girerken tereddüt etmeme neden olan bir sessizlik var. Bu ölmek üzere olan birinden aldığım ilk "son sözler" değil, ama diğer ikisinde yaralarından ölmek üzereyken gelmişim. Bu farklı hissettiriyor. Kız kardeşimin vilayeti gibi hissettiriyor. Kurşun yarasıyla yerde yatan bir insan değil, hastane yatağında yatan bir hasta.

Bir suç mahallinde çılgınca bir kaos havası vardır, kurban son nefesini verirken herkes kanıt toplar, hala her şeyin bir hata olduğundan ve kurtulacağından emindir. Burada Bruno'ya sonunun geldiği söylenmiş ve bu çok daha kötü hissettiriyor. Kız kardeşimin yüzüne bir an bakıyorum, taş gibi ifadesine rağmen gözlerindeki ıstırap ve öfke.

"Gitmemi ister misin?" diye soruyor.

Ne istediğini sormak için ağzımı açıyorum ama istediğimi yapmakta ısrar ettiği için bu sadece değerli dakikalarımı boşa harcayacak.

"Kal," diyorum. "Bir şeye ihtiyacımız olursa diye."

Aniden başını sallıyor ve olduğu yerde kalıyor. Bruno'ya doğru yürüyorum. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?" diyor, sesi kısık.

"Bir hata yaptın," diyorum. "Bunun olduğu için üzgünüm. Bunların hepsi olduğu için üzgünüm."

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi bir sandalye çekip oturuyorum.

"Dün gece biri seni gitmen için zorladı mı?" diye sordum. "Maria için yaptım," diyor. "Her şey Maria için."

"Bu onun karısı," diyor April.

"Ona borçluydum," diyor. "Kalbini kırdım ve ona borçluydum."

"Dün gece olanlar hakkında konuşalım."

Adamın başı geriye atıyor ve yüzünü yakan acıyla soluk soluğa kalıyor. April öne çıkıyor ve bir düğmeye basarak ona daha fazla morfin veriyor.

"Daha fazla uyanık kalamayacak," diye mırıldandı April bana. "Üzgünüm ama yapamam..."

"Biliyorum."

Sırf ben cevaplarımı alabileyim diye onu acı içinde sonuyla yüzleşmeye zorlayamaz. Bruno'ya ne olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama bir acı dalgası daha vuruyor ve geçene kadar beklemek zorunda kalıyorum. O zamana kadar göz kapakları çırpınıyor, pencerem hızla kapanıyor.

"Dün gece kiminle buluştun?" Sadede geliyorum. "Maria için.

Maria'yı korumam gerek."

"Karının peşine düşmelerinden korktuğun için mi bana söyleyemiyorsun? Bana söylemesen bile Bruno, bunu bilmeyecekler. Yine de senin yaptığını düşünebilirler. Bana anlatırsan Maria için daha güvenli olur. Onu koruyabiliriz."

"Ona borçluyum. Kalbini kırdım." Kelimeleri bulanıklaşmaya başladı. "Sana yalan söyledim. Onu korudum. Sessiz kalırsam her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. İyi olsa iyi olur. Ben üzerime düşeni yaptım. Çenemi kapalı tuttum."

"Üzgünüm ama dün gece kiminleysen burada seninle konuştuğumu biliyor. Bana her şeyi anlattığını düşünecekler."

"Parayı aldığından emin ol. Maria. Hepsini aldığından emin ol."

"Maaşını ve ikramiyeni mi? Tabii ki."

"Hayır, hepsini." O kadar kötü geveliyor ki kelimelerini zar zor seçebiliyorum. "Sessiz kaldım. Söylemedim. Bana bunu yaptı ve ben söylemedim."

"Kim sana ne yaptı?"

"Düştüğümü söyledi," diyor, sesi zar zor duyuluyor. "Düştüğümü söyledi. Düşmedim. İtildim."

"Dün gece mi? Ormanda mı?"

"Hayır, ondan önce. Uçurumda. Beni uçurumdan aşağı itti."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bruno ondan sonra bilincini kaybeder. Onu kimin ittiğini bulmaya çalışıyorum. April odadan çıkmamı emredinceye kadar denemeye devam ettim. Bruno kod verdiğinde, kalbi durduğunda kapı aralığında izliyordum. O sırada Anders içeri dalıyor ve Bruno'yu geri getirmeye çalışıyorlar ama işe yaramasını beklemediklerini yüzlerinden anlayabiliyorum. Bunun olacağını biliyorlardı ve sadece son bir çaba olarak denediler, belki bir umut vardır diye.

Hiç umut yok.

Bu son sözlerden yirmi dakika sonra Bruno öldü.

★ ★ ★

Dalton ve ben belediye binasındayız. Herkesle görüştük. Her ne kadar beklemeye almak istesem de, daha iyisini biliyordum. Bu artık bir cinayet soruşturması ve katile bir hikaye bulması için zaman veremem.

Kimse benim için başka bir şey bilmiyor. Bruno klinikten ayrıldığında neredeyse herkes uyuyordu ve uyumayan birkaç kişi de ya uyuyamamış ya tuvalete gitmiş ya da erkenden kalkmış, konutlardan dışarı çıkmadan önce ekibin geri kalanının uyanmasını bekliyordu. Çünkü saat beşte uyanmış olsanız bile, biri kahve yapmıyorsa, şafak sökmemişken ve hava sıfırın biraz üzerindeyken dışarı çıkmazsınız.

Tüm yatak odaları özel olduğu için makul bir saate kadar odanızda kalıp kitap okumak çok kolay. Ayrıca hepsi odalarında olduğu için kimseye fark ettirmeden gizlice çıkıp Bruno'yla ormanda buluşmak da kolay olacaktır. Gunnar bile sessiz bir gece olduğunu söylüyor.

tüneğinden. Hiç "ziyaretçisi" olmamıştı ve gece yarısından hemen sonra yatmış, on bir saatten sonra kimseyi görmemişti.

Görüşmeler bittikten sonra Dalton'la belediye binasında yalnız kaldım ve nihayet ona klinikte olanları anlatabildim. Adamda bir azizin sabrı var. Aslında hayır, daha çok bu konuda konuşmaya başladığımda röportajlara asla devam edemeyeceğimi anlayacak kadar beni iyi tanıyor. Bu yüzden merakını kontrol altında tuttu.

"Huh," dedi bitirdiğimde.

"'Ha' mı? Hafif bir küfür bile alamıyor muyum?" "Azaltmaya çalışıyorum."

Bir kahkaha attım. "Küfür anlamıyorum çünkü o kadar da şaşırmadın. İtildiğinden mi şüpheleniyordun?"

"Hayır. Ben de senin gibi, hikâyesinde yürümek için dışarı çıkıp uçurumdan yuvarlanma saçmalığından daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Bu mantıklı."

"Yani Bruno o gece biriyle buluşmaya gitti. Düzenli olarak onlarla buluşmaya gidiyormuş. Dün gece tanıştığı kişiyle aynı kişi olduğunu varsaymayacağım ama öyle görünüyor, bu da onların da kasabadan olduğu anlamına geliyor. Bir tür plan hakkında konuşmak için onlarla buluşmaya gidiyordu. Abartılı bir özür olarak karısına götürmeyi planladığı parayla ilgili bir şey. Ancak o gece, suç ortağı olduğu varsayılan kişi onu uçurumdan aşağı iter. Çenesini kapalı tutuyor ve dün gece onlarla ormanda buluşuyor."

"Onlara ikinci bir şans veriyor. Kendi payını alması koşuluyla çenesini kapalı tutacağına söz verdi. Çok cömert. Yine de beni uçurumdan iten birine güvenebileceğimden emin değilim."

"Belki de bunu şantaj olarak kullanıyordu."

"Bana payımdan fazlasını ver, yoksa kibar dedektife ne yaptığını söylerim."

Düşünürken kahvemi yudumluyorum. "Şantaj ya da basit bir çaresizlik, parasını alırsa cinayet girişimini görmezden gelmeye razı olmak. Çünkü ispiyonlarsa eski ortağını mahvetmenin tatminini yaşayacaktı ama parayı da kaybedecekti ve içimden bir ses

önemli olan tek şey paraydı. Ayrıca, neyin peşinde olduğuna bağlı olarak, başına gelenleri bana anlatmaya cesaret edemeyebilirdi."

"Çünkü o zaman ne yaptıklarını itiraf etmesi gerekirdi." Dalton sandalyesinde arkasına yaslandı, eli Storm'u sevmek için sallanıyordu. "Bu konuda bir teorin var mı?"

"Başka bir mürettebat üyesiyle çalıştığına göre, yapıyla ilgili bir şey olmalı. Bu kasabaya çok para girdiğini biliyor. Yolanda'yı işin kolayına kaçmaya teşvik ettiğini de itiraf etti."

"Burada satabileceği bir şey var mı? Sabote edebileceği bir şey?"

"Hiçbir fikrim yok. Açık bir para kaynağı göremiyorum, kendisini öldürmeye çalışan birini korumaya istekli olacak ölçekte değil. Ama bir şeyleri gözden geçiriyor olmalıyım. Yolanda ile konuşacağım."

Yüzündeki ifadeye bakarak ekliyorum: "Bruno'yu öldürmeye çalışan kişiyle konuşuyor olabileceğimin farkında olarak Yolanda'yla konuş."

"Evet."

★ ★ ★

Sonunda Yolanda'nın fikrini sormuyorum. Bruno'nun ölümünü zaten biliyordu -röportajları bitirirken bunu ondan saklayacak değildim- ve şimdi klinikte April ile şahsen konuşmayı bekliyor. Arabuluculuk yapma ve kız kardeşimi kendisini olduğundan daha kötü hissetmesine neden olabilecek sorulardan koruma dürtüsüne direniyorum. Anders orada. Yolanda'nın kız kardeşimin tepkisizliğini umursamadığının bir işareti olarak yanlış yorumlamamasını sağlayacak.

Nanette hâlâ dışarıda, herhangi bir mesaj iletmek için bekliyor ve ben de ona iki mesaj iletiyorum: April'a bir ipucunun peşinde olduğumuzu ve Yolanda'ya görüşmeleri bitirdiğimi ve onunla bu akşam konuşacağımı söylemesi. Takip ettiğimiz ipucuna gelince, bu yarı doğru. Belki çeyrek gerçek. Yarı gerçek şu ki, bu işe geri dönmek istiyorum.

Penny'yi arayan odunlar. İçgüdülerim ona ne olduğuna dair makul bir fikrim olduğunu söylüyor ve bu da onu canlı bulma olasılığımın düşük olduğu anlamına geliyor.

Bruno kaybolduğu gece, biriyle buluşmak için ormana gitti. Penny de gitmişti.

Bruno'nun romantizm için değil de üzerinde çalıştığı plan için bulunduğu kişinin Penny olması mümkün mü? Evet, ama görünüşe göre Penny Yolanda'yı takip ediyordu, muhtemelen bir şeylerin peşinde olduğundan şüpheleniyordu. Bruno'nun bulunduğu kişi Yolanda mı? Bu bariz bir cevap, ama doğru cevap olmasa bile, bence Penny yine de Bruno'ya ve toplantısına rastladı. Tartışmaya kulak misafiri oldu. Diğer kişinin Bruno'yu uçurumdan ittiğini gördü. Katil adayı Penny'nin gördüğünü fark etti ve bu yüzden onu öldürdü.

Penny'yi -muhtemelen cesedini- bulmak için Bruno'nun uğurumun neresinden atladığını bulmalıyım. Bu sorunun cevabını bilen biri var: Onu Haven's Rock'a geri getiren kişi. Evcil kurdu olan kişi.

Benim de uzaklaşmam gerek. Beynim çok fazla karmaşa ve yeterli veri olmadan dönüyor. Bir ölü mühendis. Kayıp bir mimar. Kasabadan biri mühendisi uçurumdan aşağı itti ve ikisi de mimarımızın konuşurken kulak misafiri olmuş olabileceği bir para kazanma planına dahil oldular. Bir de ölü kadın var. Bir bağlantısı olmalı. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum.

Bruno'nun ortağı için tek bir şüphelimiz var: Yolanda. Ancak Yolanda'nın da o gece ormanda olduğu gerçeğinin ötesinde, onu bu olayla ilişkilendirecek en ufak bir kanıtım yok. Yürürken Dalton'la konuşuyorum, ki bu çoğunlukla bildiklerimi tekrarlamaktan ibaret, benim gözden kaçırdığım bir bağlantıyı göreceği ya da bunu dile getirerek benim bir bağlantı kuracağım umuduyla. İkisi de olmaz. Daha fazlasına ihtiyacım var ve şu anda bunu elde etmenin tek yolu bir yandan bu ipucunu takip ederken bir yandan da "aha!" anı.

Bruno'nun bırakıldığı yeri bulduk ve Storm'u kurdun peşine taktık. Dalton canavarın ayrıldığı yönü hatırlıyor ve orada dolaştıktan sonra Storm kurdu takip etmek istediğimiz fikrine kapılıyor. Bu kolay bir iz. Kurt sadece A noktasından

B noktası, B noktası da ormanda bekleyen kişi. Oradan itibaren izi takip etmek aynı derecede kolay. En azından Storm için öyle.

"İyi ki onu yakaladık," diyor. "Ben hiç yardımcı olamıyorum."

"Kişi izlerini kapatmış mı?"

"Hayır, kapatmalarına gerek olmayan bir yol seçmişler." Etrafımızı işaret ediyor. "Açık arazi." Bir el sallıyor. "Kayalık zemin. Eminim geçit izleri bulmak mümkündür ama bunun kolay olmayacağından emin olmak istiyorlardı."

Ancak açık ve kayalık zemin Storm'un işini kolaylaştırıyor. Ancak bu basit bir yol değil - kişinin iz sürmekten kaçınmak için aktif olarak doğru manzarayı seçmesi gerekiyordu, bu da düz bir yoldan ziyade kıvrılan bir yol anlamına geliyordu ve nihayet nereye gittiğimizi gördüğümde içimde bir hayal kırıklığı hissi uyanıyor. Maden kampının tam tersi yönde. Bu aynı zamanda Penny'nin izinin bizi götürdüğü ve ölü kadını bulduğumuz yerin de tersi anlamına geliyor. Yaklaşık doksan dakika yürüyoruz, bu da bizi Haven's Rock'tan en az beş kilometre uzağı götürüyor.

"Bruno'yu buraya kadar sürüklediler mi?" Ben de öyle dedim. "Bu ciddi bir çaba demek."

Dalton başını sallıyor. "Bir süredir sürüklenme belirtisi görmemiştim. Daha yakın bir yerden geldiklerini ve sonra bu yoldan eve döndüklerini sanıyorum."

"Yani bunun yerine giriş yolunu bulmamız gerekirdi."

"Bu yedek. Bu kişiyle konuşmak isteyeceksiniz ve kurdun kokusu sürüklenme izlerinden daha hızlı kaybolacaktır."

"İyi bir noktaya değindin."

"Ben arkanı kollarım."

Gülümsüyorum.

"Biliyorum."

Gözlerini güneşe karşı siper ediyor. "Görünüşe göre sık bir ormana giriyoruz."

Ne demek istediğini anlıyorum. şu anda kayalık bir alandayız ama Storm doğruca ormana doğru ilerliyor. Patika oraya girdiğinde Dalton doğru yolda olduğumuzu kanıtlayan işaretler bulabiliyor. Çoğı kurttan geliyor - yumuşak zeminde pençe izi, birkaç kıl

bir çalıya takıldı. İkisinin insan kısmı burada, ormanın derinliklerinde bile son derece dikkatli davranıyor.

Birileri takip edilmek istemiyor. Birileri bulunmak istemiyor.

Bir dağın eteklerine yaklaşıyoruz, o sık ormanda ilerlerken Dalton'un eli havaya kalkıyor. Durdum. Başını kaldırıp nefes alıyor, Storm da aynısını yapıyor. Sonra ben bile rüzgârın tersinden, dağa doğru gelen yoğun ve misk kokusunu alıyorum.

"Ayı," diyorum.

"Hmm."

Ben bile kokuyu a l a b i l i y o r s a m , bu muhtemelen dağın yamacında ve çok uzakta olmayan bir in olduğunu gösterir.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum. "Artık hedefimizin neden ayı çanları taşıdığını biliyoruz."

"Gürültü yapalım derdim ama yolculuğumuzun sonuna geldiğimizi de hissediyorum."

"Ve orada her kim varsa geldiğimizi duymasını istemeyiz."

Dalton bir elini Storm'un başına indirir. "Dikkatli ol."

Bu, olası tehditlere karşı tetikte olması için verilen komut. Burada yalnız değilsek bize haber vereceğine güveniyoruz.

Artık daha yavaş ilerliyoruz ve Dalton çevreye odaklanabilmesi için Storm'u takipten kurtarıyor. Benim bile sık ormanın içinden geçen bir patika olduğunu anlayabildiğim izi takip ediyor. Durduğunda belki elli adım gitmiştik. O kadar yavaş dönüyor ki rüzgârın yönünü kontrol ederken ayı spreyimi kaldırıyorum. Hareketimi yakaladı ve başını salladı. Ayı değil. Başka bir şey.

Dalton orada duruyor, başı eğik. Ormanın içine bakıyorum ama ne yaptığını göremiyorum. Bana doğru geri çekiliyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıp işaret ederek "Dikkatli bak" diye fısıldıyor.

Bakıyorum. Göz kırıyorum. Biraz daha bakıyorum. Hiçbir şey yoktu.

Ona kaşlarımı kaldırdığımda sıırttı. Sonra beni o yöne doğru iki adım itti.

"Şimdi mi?" diye fısıldıyor.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Bir hayvan olduğunu tahmin ediyorum ama benim amatör orman görüşüm için fazla iyi kamufle olmuş. Dalton beni bir adım daha attırıyor. Ve sonra onu gördüm. Ya da gördüğümü sanıyorum.

Bu bir hayvan değil. Ne olduğundan emin değilim. Optik bir illüzyona bakmak gibi. Ya da arka plana tam olarak uymayan bir şeyi nihayet fark ettiğiniz şu gizli resim bulmacalarından birine.

Dalton elimi tuttu, parmakları sıcaktı. Storm'a beklemesi için komut veriyor. Sonra beni yan tarafa götürüyor ve ağaçların arasındaki kalın sarmaşıkların altına giriyor. Yaklaşırken beş adım daha devam ediyoruz...

Bir kulübe.

Ya da beynim gördüğüm şey için tek olası cevabın bu olduğu sonucuna varıyor, ancak bir kısmı hala yanıldığım konusunda ısrar ediyor. Evet, bu bir yapı, ama neredeyse başka bir dünyaya ait gibi görünüyor. Bir peri masalından fırlamış gibi. Bir çift ve köpekleri bir gün ormana gider, bir izi takip ederler ve iz onları perilerin ya da bir orman cadısının yaşadığı büyülü küçük bir eve götürür.

Yapı en fazla üç metre ötededir ama yine de yanından geçip gitsem bile göremeyeceğimi düşünüyorum. Dün kamufle edilmiş bir maden çadırı bulmuştuk. Buna kıyasla, o acemice bir çabaydı. Bu bir ustalık sınıfı. Sadece iyi kamufle edilmiş bir ev değil, bir *sanat*.

Temel malzemenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tahta sanırım. Ama göremiyorum. Bunun yerine, gerçek yeşilliklerin -dallar, dallar ve sarmaşıklar- altında boyanmış yeşilliklerle birleşimi gibi görünen bir şey görüyorum. Resim -eğer doğru yorumluyorsam- tuval olarak gerilmiş deri kullanıyor.

Çok iyi harmanlandığı için binanın şeklini söyleyemiyorum ama yumuşak açılar ve kıvrımlar var gibi görünüyor, bu da onu daha da doğal kılıyor. Pencereleler de var, ya da pencere olduğunu tahmin ettiğim belli belirsiz dikdörtgen şekiller, kapalı panjurlar da boyanmış.

İşte o zaman bir dalın altından görünen bir kutup tavşanı görüyorum. Bu gerçek bir tavşan değil; üzeri boyanmış, diğerlerinin arasında neredeyse görünmez, bir

Gizli bir resim içinde gizli bir resim. Bunu gördükten sonra diğerlerini görüyorum, hem dallara boyanmış hem de dallardan örülmüş orman yaratıklarını.

"Bunun gibi bir ev istiyorum," diye fısıldıyorum Dalton'a. "Bana bir tane yapabilir misin? Lütfen?"

"Resim yapamıyorum. Çubuk figürlerle iyi misin?"

Koluna yumruk attım. "Çizimlerini gördüğümü unuttun mu?"

Yüzünü buruşturdu. Çocukken etrafındaki dünyayı eskiz defterlerine çizirdi. Kasabalar arasında ara verdiğimizde, buna tekrar başlayabileceğini ummuştum ama hobiler için çok meşguldük.

"Evimizde orman yaratıkları istiyorum," dedim. "Ve bana istediğimi vermeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Bunu aşmam gerektiğini sanıyordum."

"Beni hediye yağmuruna tutmaya gelince, evet. Evimizi boyamak ise tamamen farklı bir şey." Kulübeye dönüp bakıyorum. "Yerleşim izleri görüyor musun?"

Orada birinin yaşadığına dair işaretler gösteriyor ama şu anda evde olup olmadıklarını söylemek zor.

"Dikkatli yaklaşalım mı?"

Diyorum. "Evet."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Dalton silahını saklamak için hafif bir ceket giyiyor ama aynı zamanda silahı ulaşılabilir bir yerde tutuyor. Ben de kendi ceketimi ayarlıyorum. Sonra açıklığa adım atıyoruz. Dalton önden gitmem için başını salladı. En sert haliyle bile sesim kimsede korku uyandırmıyor.

"Merhaba?" Diyorum. "Benim adım Casey Butler. Yaralı bir meslektaşımızı eve getirdiniz. Bunun için size teşekkür etmek ve geçirdiği kaza hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Sessizlik.

Dalton kulağıma bir şeyler fısıldıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Üzerine bu şekilde geldiğim için özür dilerim," diyorum. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum ama başka türlü nasıl ulaşabileceğimizden emin değildik. Size teşekkür eder etmez gideceğiz."

Yine sessizlik. Tüm pencereler kapalı duruyor, birinin dışarı bakmak için birini açtığını gösteren bir hareket yok.

Dalton koluma dokunup başını salladı. Evin etrafında dönüyoruz ve arka taraftaki "ön kapıyı" buluyoruz, iki ağaca o kadar sıkıca dayanmış ki tamamen açmak imkânsız.

"İyi iş," diye mırıldandım. "Bilgin olsun, ben de gizli bir kapı isterdim, böylece kendimize birkaç dakika ayırmaya çalışırken kimse gelip kapıyı yumruklamazdı."

"Hayır, bizimkine acil bir durum olmadıkça kapıyı çalmamalarını söyleyen bir not koyacağım. İnsanlar böyle konularda anlayışlıdır."

Bir kahkaha attım. Dalton'ın Rahatsız Etmeyin tabelalarını görmüştüm. Hiçbir şey "istemiyorlar". Acil olmayan bir durum için onu rahatsız ederseniz, bedelini ödeyeceğinizi -olabilecek tüm küfürlerle- size bildiriyorlar. Ücreti asla belirtmez. Kimse öğrenmeye çalışmıyor.

Kapıyı çaldım. Sonra bekleriz. Ve bekleriz.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dalton.

Ona bakıyorum. "Kurt yok," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Sonra ne demek istediğini anlayınca irkildim. "Doğru ya. Burada biri olsaydı, kurt burada olurdu ve kurt bir tür gürültü yapmadan bu kadar yaklaşmamıza izin vermez."

Kapıya bakıyorum.

Dalton dirseğime dokundu. "Yapmamayı tercih ederim." Bakışlarımı ona çeviriyorum.

Omuz silerken rahatsız görünüyor. "İçeri girmemiz gerekiyorsa, tamam, ama not bırakmak için bir şeyler getirdik ve bunu yapmayı tercih ederim. Evet, madenci çadırına girmiştik. Burası farklı."

Orası bir iş yeri idi. Burası ise bir ev. Dahası, burada yaşayan herkes güneyde sahip olmadığı bir mahremiyet beklentisi içindedir ve komşuları da buna saygı duymalıdır.

Dalton'ın kendisi de böyle büyümüştü. Ailesi Rockton'da tanışmış ve eve gönderilmek yerine ormana kaçmışlardı. Orada iki oğulları olmuş ve Dalton dokuz yaşına kadar burada yaşamış. Burada ne tür insanların yaşadığını anlıyor. Bazılarının zihinsel sorunları var. Diğerleri -anne ve babası gibi- günümüzün öncüleri, sadece farklı bir yaşam tarzı arıyorlar. Sebepleri ne olursa olsun, bir şey kesin; eğer gizli bir kulübede yaşıyorlarsa, ziyaretçi istemiyorlar.

Dalton'ın dediği gibi, mesaj için kağıt ve kalem getirdik. Ayrıca barış teklifi olarak bir şişe reçetesiz ağrı kesici getirdim. Evet, "hediye" olarak bu biraz garip ama buradaki insanların en çok neye değer verdiklerini anlamaya başladım. Kahve ve çay listenin başında yer alsa da, bunlar karıştırılmış olabilir. Mühimmat da üst sıralarda yer alıyor, ancak bu kişinin ne tür bir şey isteyebileceğini bilmiyorum. İçki her zaman popülerdir, ancak bu kişinin içki içtiği anlamına gelir ve eğer yerli oldukları ortaya çıkarsa, bu aşılayıcıdır. Açılmamış bir kutu ağrı kesici hem güvenli hem de evrensel olarak faydalı görünüyor.

Kim olduğumu ve neden burada olduğumu anlatan bir mesaj yazıyorum. Geri dönüş mesajı bırakmak ya da bir buluşma ayarlamak için talimatlar ekliyorum. Dilimi basit tutuyorum. Yine varsayımlarda bulunmak istemiyorum ama bu aynı zamanda onların okuma becerilerini de abartmamak anlamına geliyor, özellikle de bize gönderdikleri mesaj tek bir kelimeden ibaretken.

Mektubu bitirmek üzereydim ki Dalton'ın kafası kalktı. Duymadığım bir sesi takip ederek döndü.

"Ayı mı?" Fısıldadım.

Cevap yok, demek ki bilmiyor. Çabucak bitirmemi işaret ediyor. Mesajı ve teklifi kapının eşiğine bırakıyorum ve sonra aceleyle Storm'a dönüyoruz. Dalton ikimizi de ormandaki bir cebe götürüyor.

Yolda bir hareket fark etmem sadece bir dakika sürüyor. Bir figür belirdi. Küçük, kapüşonu yukarı çekilmiş. Kıyafetleri deriden el yapımı. Çizmeler ise... sadece modern değil, aynı zamanda pahalı.

Güneyde, ayakkabı konusunda umutsuzdum. Her işlev için bir çift, sadece artık giyilemez olduklarında değiştirilmek üzere. Burada, bir ayakkabı modacısı oldum. Ya da daha doğrusu bir bot modacısı. Bu arazide, iyi bir ayakkabı diğer tüm kıyafetlerden daha büyük bir fark yaratıyor ve hiçbirisi ucuz olmayan bir raf dolusu botum var. Yaklaşan kişinin üzerinde gördüğüm de bu. Yüksek kaliteli su geçirmez yürüyüş botları. *Kadın* yürüyüş botları.

Bruno kurtarıcısının bir kadın olduğunu söylemişti. Botlara ve figürün büyüklüğüne bakılırsa haklıydı.

Kadın patika boyunca yürümeye devam ediyor. Kurt da onu takip ediyordu ve ikisi de sakin ve rahat görünüyordu.

Eve doğru kestirmeden gitmeleri gereken noktaya ulaşmışlar. Orada, küçük bir açıklıkta duruyorlar ve kurt kadının yanına yaklaşıyor.

"Merhaba?" diyor.

Dalton'a

bakıyorum.

Cevap verip vermeyeceğimize karar veremedi, bir iç çekiş sessizliği dalgalandırıyor.

"Orada olduğunu biliyorum. Nero beni bir yabancıya karşı uyarmadan benim yolumu takip etmeyi bekleyemezsin. Eğer dışarı çıkmazsanız, niyetinizin düşmanca olduğunu varsayacağım ve buna göre karşılık vereceğim." Duraksıyor. "Ya da Nero yapar. O benden biraz daha zorludur."

Dalton'a bakıyorum ve sonra dışarı çıkıp ellerimi kaldırıyorum. "Barış için geldim."

Tepkisini göremiyorum. Kukuletanın gölgesinde saklanan yüzünü hiç göremiyorum. Bakışlarını yanımdaki noktaya çeviriyor.

"Görüyorum ki silahsızsın," diyor. "En azından kolay kolay silahlanmam. Yanınızdaki kişi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Kaşlarımı kaldırdığımda tekrar iç geçiriyor. "Köpeğinle birlikte olduğunu biliyorum. Kokusunu ilk Nero aldı. Onu göremediğime göre, ya biri onu geride tutuyor ya da siz bir yabancıyla karşılaşırken gölgelerde saklanarak gerçekten çok kötü bir arkadaş oluyor."

Dalton dışarı çıkar. Elinde silahı var ama başının üzerine kaldırarak silahlı *olduğunu* belli ediyor. Storm yan tarafıma dokunuyor ve hırlıyor.

"Bu bir Newfoundland köpeği mi?" diyor kadın. "Ne kadar güzel bir kız."

"Storm. Ben Casey. Bu da Eric."

"Storm mu? Lütfen bunun kulağındaki beyaz çizgi için olduğunu söyle. Değilse büyük hayal kırıklığına uğrayacağım."

Gülümsedim. "Evet, adını X-Men karakterinden alıyor."

Kadın bir elini kaldırıyor ve kapüşonunu geri itiyor. Düşerken göz kırpyorum. Beklediğim bu değildi. Kulübeyi gördüğümde ve bir kadına ait olduğunu fark ettiğimde, korkarım beynim doğrudan masal diyarına atladı. Orman cadısı ya da etrafındaki vahşi doğayla bir bütün olan kadim şifacı.

Bu kadın benden çok yaşlı değil. Otuzlu yaşların ortasında. Belki otuzlu yaşların sonlarında. Beyaz tenli. Koyu renk saçları taranmış. Şık bir gözlük. Parlak mavi gözler.

Görünüşü... Şey, eğer ev tipi bronzlaşmış kıyafetleri olmasaydı, bir iş gezisinde karşılaşabileceğim herhangi bir bakımlı profesyonel kadın gibi görünürdü.

Vancouver caddesi.

"Lilith," diyor. "Bu benim gerçek adım değil ama burada kendimizi yeniden keşfedebiliyoruz ve ben bunu hep sevmişimdir." Kurda başıyla selam veriyor. "Bu Nero, tahmin edebileceğiniz gibi. Evet, o bir kurt. Hayır, peri büyüü yapıp onu tuzağa düşürmedim. Onu bir yavru olarak buldum, büyüttüm ve kalmaya karar verdi." Bize bakıyor. "İşte, bu benim. Sıra sizde. Bir dakika. Hayır. Sanırım sizin hakkınızda bilmem gereken her şeyi zaten biliyorum. O şeyi inşa eden sizsiniz... her ne ise."

"Bir maden ekibi."

Kaşları havaya kalktı. "Gördüğüm en tuhaf görünümlü maden kasabası. Size bıraktığım tavsiyeyi dikkate alacağınızı sanmıyorum." "Hayır, üzgünüm."

"Denemeye değirdi. Kurt evcilleştiren orman sakinlerinden gelen gizemli mesajlar. Batıl inançları olan biri olsaydın çoktan gitmiş olurdun. Öyle olmadığına göre, bu bizi bir ikilemde bırakıyor." Bakışlarıyla buluştu. "Seni burada istemiyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim. Elimizden geldiğince bölgeyi araştırdık ve ıssız görünüyordu."

"Gerçekten mi? Bu çok garip. Keşif yaptığınızdan değil - buna inanıyorum - ama eğer bir maden işletmesiyse, altın neredeyse oraya inşa etmez misiniz? Ya da bakır veya gümüş? Eğer anlatmayı planladığınız hikâyeye buysa, daha iyisini yapmanız gerekecek."

"Her ne yapıyorsak," diyorum, "bunun buradaki hiç kimse için bir tehdit oluşturmayacağına söz verebilirim."

"Ya da çevre için," diyor Dalton. "Kendi bölgemizde avlanıp toplanacağız ve uzak durmamızı istediğiniz belirli bir bölge varsa, oradan uzak durulacak."

Dalton'a bakıyor, daha iyi ışık almak için yana kayıyor. "Seni tanıyor muyum?" diye soruyor.

"Sanmıyorum."

"Hayır, seni daha önce gördüm. Ya da gördüğümü sanıyorum."

Dalton'ın kardeşi Jacob'ı görmüş olması muhtemel, hani bize buranın iyi bir potansiyel alan olduğunu söyleyen. Dalton sadece omuz silkiyor.

"Burada doğdum ve büyüdüm," diyor. "Yani belki."

"Doğma büyüme mi?"

"Bu ormanın dışında hiç yaşamadım."

Kadın ona daha yakından bakıyor. "Bu alışıldık bir hikâye değil. Tabii buradan on mil kadar uzakta büyümediyseniz."

Rockton da dahil olmak üzere birkaç yerleşim yerinin olduğu yerde.

"Olabilir," diyor. "Ama beni gördüyseniz, alarm zillerini çaldıracak bir şey yaparken görmediğinize eminim."

"Hayır, hatırladığım kadarıyla. Demek tam bir ekşi mayasın." Bana döndü. "Peki ya siz? Bu adamla bağlantın nedir?"

"Ben onun karısıyım. Aslen Ontario'luyum." "Ben de öyle düşünmüştüm. Aksanını tanıdım."

"Ne aksanı?"

Bu onu gülümsetti. "Aynen öyle. Kulaklarıma göre bir aksanın eksikliğini fark ettim, bu da ikimizin de doğudan nakledildiğimiz anlamına geliyor. Yani ikiniz de bu yeni yerleşimin bir parçası mısınız?"

"Bizim."

Kaşları kalktı. "Sizin mi?"

"Biz yönetiyoruz," diyorum.

"Oh-ho-ho." Arkasına yaslandı. "Artık orada neler döndüğünü biliyorum. Yakınlarda büyümüş bir adam, beni hiç rahatsız etmeyecek gizli bir kasaba inşa ediyor." Başını sallıyor. "Pekâlâ o zaman. Bu konuyu kapatalım. Seni hâlâ burada istemiyorum ama başka seçeneğim olmayacağını görebiliyorum, bu yüzden daha sonra bu ormanda birlikte yaşama şartlarımızı müzakere edeceğiz. Şimdilik sihirli topumu ovuşturacağım ve vadideki adam hakkında soru sormak için burada olduğunu tahmin edeceğim. Umarım iyileşiyordur?"

"Bu sabah öldü."

Gözlerini kırıştırdı, ifadesi ağırlaştı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yaralarının boyutunu değerlendiremedim. Ben doktor değilim."

"Bir doktorumuz var ve iç hasar var."

"İşte bu yüzden seni ormanımda istemiyorum. Kasabanız daha bitmedi bile ve insanlar şimdiden etrafı kurcalayıp kendilerini öldürtmeye başladılar."

"Olay kasabada olmadı," diyorum. "İnşaat ekibinin bir üyesiydi. Onu nasıl bulduğunuzu anlatabilir misiniz?"

"Nero buldu. Adam bir vadiye düşmüştü. Onu çıkarmayı başardık. Sizden biri olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden yolculuk için onu iyileştirdim ve daha yakına götürdüm. Ormanda olduğunuzu duydum ve bulmanız için onu oraya bıraktım."

"Onu nerede bulunduğunu bize söyleyebilir misin?" "Söyleyebilirim ve söyleyeceğim."

"Başka birini gördünüz mü? Belki bir kadın?"

"Lütfen bana birden fazla kayıp olduğunu söyleme." "Evet."

"Bu ormanda hiç kadın görmedim. Çok uzun zamandır görmedim."

Dalton, "Buradan yaklaşık üç mil uzakta bir madenci kampı var gibi görünüyor," dedi. "Sen gördün mü?"

"Gördüm, cesur kamufraj girişimine rağmen." Dudakları seğiriyor. "Bu bir adam. Bir adam. Tanıştırılmayı atlamaya karar verdim. Yalnız yaşayan bir kadın burada çok dikkatli olamaz."

"Hiçbir yerde çok dikkatli olamaz," diye mırıldandım.

"Yeterince doğru. En azından şehirdeyken, beni yaban gelini olarak kaçırmamasından biraz daha az korkardım. *Birazcık.*"

"Dengesiz görünüyor muydu?"

"Uzun süreli bir gözlem için yeterince yaklaşmadım. Orada birinin olduğunu fark ettim. Tek başına madencilik yapan bir adam olduğunu fark ettim. Kendi işine bakıyor gibi görünüyordu, ben de yerini not ettim ve oradan uzak durdum."

"Ne zamandır orada?"

"Çadırını iki hafta önce buldum. Bölgeye en son bir ay kadar önce gitmiştim ve onu görmemiştim."

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, Memur Bey." Dudakları tekrar seğirdi. "Lütfen bana bu tahminde haklı olduğumu söyleyin. Ne kadar kibarca olursa olsun bu bir sorguya benziyor."

"Kolluk kuvvetlerinde deneyimim var," diyorum.

"Halkınızı korumaya devam ettiğinizi görmekten memnunum, ama orada her ne olduğunu düşünüyorsanız, ben sadece bir vadiye yuvarlanmış gibi görünen bir adam buldum. şüpheli bir durum yok."

" yle umalım. Bize doğru yönü gösterebilir misiniz?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bruno'nun düştüğü yerdeyiz. Kayaya oyulmuş bir geçidin tepesinde, otuz metre aşağıda bir dere var. Lilith, Bruno'yu vadinin daha düz bir araziye **açıldığı** diğer yönden yürüyerek bulmuştu.

Diğer rota daha kolay olsa da, onun nereden düştüğünü görmemiz gerekiyordu. Bize tam olarak hangi işaretlere bakmamız gerektiğini söyledi ve sonra gitti.

O noktadayız ve durum çok kötü. Düz bir düşüş değil, aşağı inerken çarpabileceğiniz çok sayıda çıkıntılı kayanın olduğu sivri bir düşüş. Yine de yanlışlıkla adım atarsanız, eğim muhtemelen kışının üzerine düşüp aşağı kaymanızı sağlayacak kadar kademeli.

"Kesinlikle itilmiş," diyorum. "Karanlıkta bile kimse bunun üzerinden geçmez."

Burası açık bir arazi. Kayalar yosun ve likenle kaplı ve biri bunun üzerinde kayabilir ama bu da aynı etkiyi yaratır. Kendini yaralayabilirsin ama bu düşmek yerine aşağı kaymak olur.

"Burada, kenarda aşağıya bakıyor olmalıydı. Arkadaşı gizlice yaklaştı ve onu itti."

Dalton o kenarda volta atıyor. Birkaç dakikada bir durup aşağı bakıyor.

"Şuraya gitti."

Dalton işaret ediyor, ben de yaklaşıyorum. Eğilmemi işaret ediyor ve yeterince alçaldığımda ezilmiş yosunları seçebiliyorum. Artık ne aradığımı bildiğim için bölgeyi tarıyorum. Kenara yakın bir yerde yosunun çiğnendiği ve kayadan ayrıldığı bir nokta var. Yaklaşık iki metre ötede başka bir nokta daha var.

Ayağının altında ezilmiş. Onu iten kişi tarafından mı? O itişten korunmak için toprağı mı kazıyor?

Dalton'a işaret edip ne düşündüğümü söylüyorum ve ekliyorum, "Yine de işe yarar bir şey görmüyorum. Gözden kaçırmıyorsam parmak izi de yok."

Ötedeki alanı inceliyor ve biz de izleri toplayacak kadar kir birikmiş noktaları kontrol etmek için yayılıyoruz.

"Burada bir bot izi var," diyorum. "Bruno'ya ait ama."

"Şurada da kısmen var ama lekeli."

Oraya doğru yürüyüp çömeliyorum. Bu kesinlikle bir iz ve Bruno'nunkinden daha ince görünüyor, ama görünür bir iz yok. Hâlâ fotoğraf çekiyorum. Aramaya devam ediyoruz ve sonra Storm'u patikaya gönderiyorum. Çalıların arasından yürüdükleri yeri buluyor ama oradaki zemin sert, hiç iz görünmüyor. Daha fazla kayanın üzerinde kaybedene kadar takip ediyoruz.

"Aşağı inme zamanı," diyorum.

Dalton doğruya doğru bakıyor, o r a y a kolay erişim var.

Başımı sallıyorum. "Bruno'nun rotasından gitmek istiyorum.

Tercihen itme ve düşme kısmı olmadan."

"Bu gösterir a eksiklik . uygun iş özveri, Butler. Hayal kırıklığına uğradım."

"Bunu bir sonraki iş değerlendirmeme ekle."

"Gerçekten iş değerlendirmeleri yapmaya başlamamı mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve yosunların ezildiği noktaya doğru yürüyorum.

"Herhangi bir ipucu olması ihtimaline karşı bu taraftan aşağı inmek istiyorum."

"Düşerken saldırganın adını kayaya kazıdığını mı düşünüyorsun?"

"Ha-ha. Benimle dalga geç, tamam mı? Storm'la kolay yolu seçebilirsin."

"Önce biz aşağı inene kadar bekler misin lütfen?"

"Düşmeyeceğim."

"Güldür *beni*."

★ ★ ★

Dalton aşığıda. Aşığı indiğıimde gerçekten ne bulmayı umuyorum? Bilmiyorum. Sadece ne olduğunu anlamak istiyorum. Resmi beynime yerleştirmek.

Aşığı indiğıimde bir şey buldum. İçinde kıllar olan bir kan lekesi. Burası Bruno'nun kafatasını vurduğu yer olmalı ve bunu gördüğümde irkildim.

Biri arkasından yaklaşıp onu ittiğinde kenarda durmuyordu. Sırtı kenara dönüktü. Saldırganı gördü. Yüzü onlara dönüktü ve onu geriye doğru ittiler.

Öne doğru yuvarlansa kendisini kurtarabilecek bir çıkıntının üzerine düştü. Onun yerine yere çarpmış ve kafası kan ve saç bırakacak kadar sert bir çıkıntıya çarpmış. Kafasındaki yaralanmanın kaynağı bu. Düşmeye devam etmiş, bacağını kemiğın deriyi kırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kırmış, sonra da dipte daha fazla kayanın üzerine düşmüş. Düşükten sonra kafasında ve bacağında ikiz kan birikintileri var. Üzerine düştüğü kayaları da görebiliyorum, yeterince masum görünen sert parçalar, ama eğer üzerlerine düşerseniz? Kırık kaburgalar ve iç yaralanmalar.

Bruno hayatta kaldığı için şanslıydı. Ve kurtulmaması gerekiyordu. Bu çok açık. Uçurumun kenarındaydı. Belki de ortağı ondan bir şeye bakmasını istemiştir. Konuşmak için arkasını dönmüş, sırtını kenara dayamış ve sertçe itilmiş.

Yere düştükten kısa bir süre sonra bilincinin açık olduğunu söyledi. Katil zanlısı kenarda durup aşığıya bakmış, kafatasından kan fışkırdığını, vücudunun hareketsiz olduğunu görmüş ve öldüğünü mü düşünmüş? Öyle yapmış olmalılar.

Uçurumun kenarında beyaz bir şey fark ettiğimde bunu hayal ederek yukarı bakıyorum. Yaklaşık üç metre yukarıda ve arkaya sıkışmış, aşığı indiğim için görüş alanımdan gizlenmişti. Onu almak için tırmanmaya başladığımda Dalton yanıma geliyor ve elini onun yanına uzatıyor.

"Bunu mu istiyorsun?"
dedi. Ona ters ters
baktım.

"Sadece sorabilirdin," diyor. "Dikey olarak zorlananlara yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

Ona parmağımı gösteriyorum... nesneyi uzattıktan sonra. Biraz ağır, küçük bir şeyin etrafına sarılmış bir mendil. Bir taş mı? Peçeteyi sıyırıyorum ve güneş parlak sarı külçeyi parlatıyor.

"Altın," diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 22

Birisi rastgele bir altın külçesini bir peçetenin içine sıkıştırmış ve saklamak için uçurumun kenarına koymuş olabilir mi? Şehirde olsaydık, bir kurbanın çatıdan itildiği yerin yakınında saklanmış bir altın yüzük bulurduk. Burada bu akıl almaz boyutta bir tesadüf olurdu.

Bu, Bruno düşerken cebinden yuvarlandı. Olay yerini kontrol etmeye gelmeseydik orada kalacak olan küçük çıkıntıya düşmüş.

Araştırmamı bitirdim, kayda değer başka bir şey bulamadım. Sonra Haven's Rock'a geri dönüyoruz. Dalton gördüğümüz ilk kişiye "Sen!" diye sesleniyor ve o da dönüp kaşlarını kaldırıyor.

"Yolanda'yla konuşmamız gerek," diyor.

"Sanırım belediye binasında."

"Teşekkürler," diyorum, Dalton çoktan o yöne doğru yürümeye başlamıştı.

Storm'a belediye binasının verandasında beklemesini söylüyorum. Dalton oraya benden önce varmış olabilir, sanki içeri girip sorularımıza cevap isteyecekmiş gibi, ama şimdi geldi ve bekliyor. Kapıyı açtı ve önce benim girmeme izin verdi.

Yolanda masada oturmuş, bir tablete dokunuyor. İçeri girdiğimizde hızla başını kaldırıyor ama yüzümüze bir göz attıktan sonra sandalyesine geri çöküyor.

"Hiçbir şey yok," diyor.

"Penny'den iz yok," diyorum. "Özür dilerim."

"Kırk sekiz saat oldu," diyor. "Bu konuda bir kural yok mu? Kayıp bir kişi ilk kırk sekiz saat içinde bulunmazsa, canlı bulunma ihtimali...?"

Cümlesini bitirmedi. Sonrasında ne olacağını ikimiz de biliyoruz.
Canlı bulunma şansı düşünüyor.

"Burada geçerli değil," diyorum. "En azından düzgün havalarda ve bol tatlı su varken."

"Ama bulunamadıysa, bir şey onun buraya dönmesini engelliyor demektir."

"Evet." Dalton diyor. "The eksiklik . a GPS. Ya da Hatta a Lanet pusula."

"Kaybolmuş olabilir," diyorum, "ve yanlış yöne gidiyor olabilir. Umudumuzu kaybetmiyoruz."

"Yüzde olarak, nasıl çok umut yap sen Aslında var mı, Dedektif?"

"Her zaman biraz vardır. Sadece üzerine bir numara yapıştırmamayı tercih ederim."

Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Anlaşıldı. Hâlâ umut olduğunu söylemeye ve kendimize buna inandığımızı söylemeye devam edeceğiz."

"Başka bir şey daha bulduk," diyorum. "Muhtemelen Bruno'nun ölümüyle ilgili. Dosyasında iş geçmişisi var mı? Daha önce kuzeyde çalıştığını söylemişti. Bu konuda daha fazla bilgi istiyorum."

Tablete dokunuyor. "İşte burada. Beş yıl kadar önce Yukon'da çalışmış. İnşaat değildi ama daha önce çalışmıştı ve kuzeydeki iş deneyiminin yardımcı olacağını düşündüm."

"İnşaat değildi dediniz. Ne tür bir operasyondur?"

Bir tıklama daha. "O-" Boğazını temizliyor. "İki mühendislik diploması vardı. İki uzmanlık alanı. Sivil ve jeolojik. Burada ikincisini yapıyordu."

"Jeolojik."

"Doğru." O geçer Ben ve Tablet. "Çalışmak üzerinde a maden işletmesi. Altın madenciliği."

★ ★ ★

Sonraki iki saati Yolanda'nın tabletiyle geçirdim. Bana mürettebatın dosyalarına ücretsiz erişim izni verdi. Ona Bruno'nun itildiğini söylediğini anlatmadım, sadece bu ihtimali düşündürecek bazı kanıtlar bulduğumuzu söyledim. Ona altın külçesinden de bahsetmedim. O hala bir

ve onu panikletmeyi göze alamam. Yine de onu biraz endişelendirmeyi umursamıyorum. Uçurumdan itilmiş *olabileceğini* söyle. Kayıtlarını görmek isteyin ama nedenini açıklamayın. Eğer Bruno'ya ihanet eden sırdaş oysa, onu gergin tutmak bizim yararımıza olabilir. Bir uçak çağırıp olay yerinden kaçmak yerine çılgınca izlerini örtmeye çalışsın.

Bruno'nun neyin peşinde olduğuna dair bir teorim var. O bir maden mühendisi ve Alaska'da değil Yukon'da olduğunu fark etti. Ormana gizlice giriyordu. Nerede olduğumuz hakkında daha iyi bir fikri var mıydı ve altın olasılığını biliyor muydu? Bu uzak bir ihtimal gibi görünüyor - eğer bir maden mühendisi burada altın olduğunu bilseydi, burası spekülâtorlerle kaynardı. Bunun yerine, birilerinin altın bulduğu çok küçük bir maden kampı *var*.

Sanırım Bruno o kampa rastladı. Bu vahşi doğayı biliyor. Orada kendini rahat hissetti. Sıkıntısını hafifletmek için biraz altın aramış bile olabilir. Kampı buluyor ve gerçek altını bulduğunu anlıyor. Başkasının altını olduğu gerçeği mi? Bu, madencinin kurallara uyup uymadığına bağlı ve kamufle edilmiş çadıra bakılırsa uymuyor da olabilir.

Yukon'da plaser madenciliği yasaldır... kayıtlı bir hakla. Bir hak iddia etmek için bölgeyi belirlemelisiniz. Bu da sahada olmanız ve toprağa gerçek kazıklar yerleştirmeniz gerektiği anlamına gelir. Daha sonra, bunu yaptıktan sonra, noter tasdikli olması gerektiğinden genellikle şahsen yapılan bir başvuruda bulunmalısınız. Talebinizi aldıktan sonra madencilik yapmanıza izin verilir.

Sorun şu ki madenciler ketum, hatta paranoyak bir gruptur. Diyelim ki madencimiz etrafı araştırıyor, maden aramak için bir yer arıyor. Altın buluyor. Bruno'nun cebinden düşmüş gibi görünen külçenin büyüklüğüne bakılırsa, ciddi bir altın. Başvuru yapmak için bölgeden ayrılmak isteyecek mi? Ya birisi başvurusunu ya da kazıklarını görürse ve birdenbire nehir boyunca madencilerle dolu bir bölümü olursa?

Burada bir hak iddia etmekten daha fazlasını yapıyor olması çok muhtemel. Yasadışı olarak madencilik yapıyor. Başvurusu işleme alınırken mi? Ya da başvuru yapmadan önce?

Eğer öyleyse, biri kampına rastlarsa ne olacak? Bulduğu şeyi tanıyan biri, çünkü bu onların uzmanlık alanı? Tek kişilik bir maden işletmesini soymak ve hak talebini satmak için gerekli bağlantılara sahip olabilecek biri?

Bruno kamptan yarım kilometreden daha az bir mesafede bir uçurumdan aşağı itildi. Bu önemsiz bir şey değil. Hele cebinde altın külçesi varken.

Bruno kampı bulur ve başka birini içeri çeker. Bağlantıları olan birini. Ya da onları hiç çekmedi ama onlar onu takip edip paylarını talep ettiler.

Başka biriyle birlikte hak talebini satmak, o gece ormanda kulak misafiri olduğumuz konuşmaya uyuyor. Bruno'nun ölmeden önce söylediklerine de uyuyor. Karısı için yaptığı bir şeydi, para kazanmak için. Hâlâ payını aldığından emin olmak istemiş.

Yolanda'nın ikinci taraf olması mümkün mü? Yolanda'nın bağlantıları, uçağa erişimi ve uydu telefonuna erişimi olduğu için onu yanına çekmiş olabilir mi? Belki de o gece tartıştıkları şey buydu. İşi değil, hak talebini.

Yolanda bir şey talep ediyor. Bruno çok öfkeli, bu *onun* keşfi. O fırtınalar kopuyor. Ormana gider, hak iddia ettiği yere doğru ilerler. Penny onu takip eder. Bruno, Yolanda'nın nereye gittiğini anlar ve peşinden gider. Penny onları tartışırken görür. Onu öldürürler, bunun için kavga ederler ve Yolanda tek tanığı uçurumdan aşağı iterek ondan kurtulur. Ya da Yolanda onu uçurumdan atıyor ve sonra tek tanık olarak Penny'yi öldürüyor.

Böyle olduğuna inanıyor muyum?

İçimden bir ses hayır diyor. Yolanda'nın o gece neden ormanda olduğu konusunda beni engellemesine hâlâ kızgıyım. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Suç teşkil eden bir şey olabilir. Ama Bruno'yla buluşması, onu bir vadiye düşürmesi, Penny'yi ve başka bir kadını öldürmesi

Bir Şeye tanıklık etmiş ya da onun bir parçası olmuş biri? Görünürde cevap bu. Yolanda'nın imkanları ve fırsatı vardı. Ama neden?  Őte burada işler karışıyor.

Yolanda bir milyarderin torunu.  milie belli ki ona tapıyor, bu yüzden vasiyetten çıkarılma ihtimali yok. Yolanda'nın miraslar hakkında söylediklerine bakılırsa, aile parası söz konusu olduğunda bana çok benziyor. Onun için bambaŐka bir seviye. Annem ve babam hali vakti yerinde profesyonellerdi, kızlarını yatırım bankacıları ve hisse senedi portföyleri dünyasına sokmaya yetecek kadar miras bıraktılar.

Yine de prensibin aynı olduğundan Şüpheleniyorum. Paramı o portföye yatırdım ve yeni bir Rockton düşünene kadar bir daha hiç düŐünmedim. Sonra bir araç haline geldi. April için de aynı Şey geçerli. Sahip olduğumuz her Şeyi Haven's Rock'a yatırmadık ama bunun tek nedeni diğerlerinin buna izin vermemesiydi.  kimizin de umurunda değildi. Piyango kazancından daha fazla bizim paramız değildi.

Yolanda inanılmaz miktarda sermayesi olan bir ailede büyüdü. Benden çok daha fazla mirasa sahip olacak ve  milie'nin seksenli yaşlarında olması nedeniyle uzun süre beklemesi gerekmeyecek. Yine de dışarı çıktı ve kendi Őirketini kurdu. Bir milyarderin başarılı bir profesyonel varisi... tamamen kariyerine odaklanmış görünüyor, ekibiyle birlikte yaşıyor ve özel bir muamele beklemiyor.

Bu kadın bir altın madenini çalmak için iki kişiyi öldürecek mi? Hayır, ama gördüğüm kadın gerçek Yolanda olmayabilir. Son zamanlarda mali sıkıntıya girmiş olabilir mi? Hakkında hiçbir Şey bilmediğimiz bir davayla mı karşı karşıya? Ani bir nakit akışı için çaresiz mi?

Bir de Bruno'nun potansiyel ortağı Penny var. Gerçekten Yolanda'yı ormana kadar takip etti mi? Bruno'yu takip ettiğini düşünmüş, onun neden gece vakti "onların" arazisine gittiğini merak etmiş olabilir mi? Oraya giden o olabilir miydi ve biz sadece Yolanda'yı takip ettiğini varsayıyor olabilir miyiz? Bruno, Penny'nin gittiğini fark edip bir Şeyler  evirdiğinden Ő phelenmiŐ olabilir mi?

Penny'yi severim. Ya da baŐkalarından öğrendiğim versiyonunu seviyorum. Bunun onu ne kadar derinlemesine araŐtıracadımla bir ilgisi yok.

Yolanda'dan hoşlanmadığım için onu hedef almamdan daha fazla. Bu zaten bir yalan. Yolanda'ya kızgınlım ama ona saygı duyuyorum ve eğer gerçekten sevmememi tercih edeceği izlenimini edinmeseydim ondan hoşlanmamın bile mümkün olabileceğini düşünüyorum.

Bir keresinde birini soğukkanlılıkla öldürdüm. Bunun için bahaneler üretebilirsiniz ama ben üretmiyorum ve bunu yapabilecek bir insan olarak görünmediğimi de biliyorum. Çok az insan yapar. Penny, Bruno'yu uçurumdan aşağı itebilirdi. Yolanda onu itip Penny'yi ve gizemli kadınıımızı öldürmüş olabilir.

Kasabadan başka biri de olabilir ve ben de akşamı bu olasılığın peşinden koşarak, çalışan kayıtlarını okuyarak ve bağlantıları bulmaya çalışarak geçirdim. Bruno ile örtüşen bir şey var mı? Onları temasa geçirmiş olabilecek geçmiş işler? Yolanda iyi bir ekip kurmuş ve bazıları daha önce birlikte çalışmış. Bruno için bunların hiçbirini bulamadım. En azından bariz bir şey yok. Bu, buradaki hiç kimsenin onunla daha önce karşılaşmadığı anlamına gelmez. O bir mühendis. Pek çok işte pek çok insanla teması vardır.

Bunu yarın daha fazla araştırmam gerekecek. Şimdilik, uygun bir saatte yatmamız gerekiyor. Sabah erken kalkıp cevapları bilebilecek bir kişiyle konuşmaya gideceğiz. Burada yaşananların farkında olmadan merkezinde olan kişiyle. O maden sahasındaki madenci.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saat beş buçukta kalkıp altıda yola çıkmayı planlıyoruz. Dalton mutfaktaki kahvaltı malzemelerine el koydu ve ben kahve yapıp Storm'u beslerken o da yemek pişiriyor. Biri kapıya vurduğunda yemek yiyorduk.

"Kahretsin, hayır," diye mırıldandı Dalton. "Acil bir durum olmadan bir gece geçirebilir miyiz?"

"Teknik olarak sabah oldu."

Homurdanıyor ve ben ayağa kalkarken bana el sallıyor. Sonra acele etmeden kapıya doğru ilerliyor.

"Saat altı bile değil," diyor kapıyı açarken. "Bir de bana sor," diye homurdanıyor Yolanda.

Oturma odasına girdiğimde onu ön verandada, Dalton'a uydu telefonunu iterken görüyorum.

"Bu senin için," diyor. Uzaklaşırken tekrar arıyor, "Konuşmamız gerek. Ben kantinde olacağım."

Dalton kapıyı kapatır ve telefonu kulağına götürür. "Alo?"

Bir kadın sesi duyuyorum. Dalton homurdanıyor, telefonu indiriyor ve hoparlörü açıyor.

"Ben Isabel," dedi. "Ve Phil."

"Lütfen bana sadece kontrol etmek için aradığınızı söyleyin," diyorum. "Bana Toronto'da olduğunu ve saat farkını unuttuğunu, bunun acil bir arama olmadığını ve ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin 'bir sorunumuz var' olmayacağını söyle."

"Bir sorunumuz var," diyor.

İçimi çekiyorum ve oturma odasındaki sandalyelerden birine yığılıyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Kabalık ettim. Kasaba nasıl? Eviniz nasıl? Nasılsınız? Şimdi, bu sorun hakkında..."

Başımı sallarken gülümsüyorum. Bazen bir kadınla iyi anlaşip anlaşamayacağımı anlamanın en kesin yolunun, onun hoşbeşi ne kadar hızlı geçip işe koyulduğunu görmek olduğunu düşünüyorum. Etrafım, kariyerlerini daha nazik, daha az doğrudan olmaları söylenerek geçirmiş ve bu tavsiyeleri ait oldukları yere, çöp kutusuna tıkmış kadınlarla dolu gibi görünüyor. Elbette istisnalar var, ama Isabel onlardan biri değil.

"Ne var ne yok?" "Ne oldu?" dedim.

"Program hızlandı."

Dalton'a bakıyorum ve temkinli bir şekilde "Ne kadar?" diye soruyorum. "İki hafta içinde on yeni sakinimiz gelecek."

"Ne? Hayır. Kesinlikle olmaz. Émilie ile konuşmam gerek."

"Çoktan konuştuk ve tartıştık. Aceleci davranmıyor. Bu acil bir durum."

"*Ne kadar* acil?"

"Sakinlerimizi bulmasına izin verdik Casey. Bu konuda nasıl bir yol izleyeceğimizi bilmediğimizi itiraf ettik, o da biliyor, bu yüzden işi ona devrettik. O da istediğimizi yaptı. Ciddi sığınma ihtiyacı olan insanlar buldu. Gerekenden bir an bile fazla bekleyemeyecek kadar ciddi."

Nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Sana tüm vakaları okuyabilirim," diyor. "Eğer istediğin buysa."

"Aynısı mı yoksa yenileri mi?"

"İkisinden de biraz var. Son derece acil üç yeni vaka var. Bir çift ve genç kızları. Hemen bir sığınağa ihtiyaçları var. Biz çıkış planları için çabalarken Émilie bunu sağlıyor. En fazla iki hafta idare edebilir. Geri kalanlardan ikisi önceki gruptan, durumları daha acil. Geri kalanların o kadar çabuk orada olmaları gerekmiyor, ama birazını aldığımız sürece..."

"Hepsini alsam da olur."

"Davanın ayrıntılarını ister misiniz?"

Dalton'a baktım. Sonra iç geçirdim. "Hayır. Émilie'ye güveniyorum. Sadece iki hafta içinde nasıl açacağımızı bilmiyorum."

Bir boğaz temizleme sesi. Sonra Phil geldi. "Ben hallederim."

Alaycı bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Eminim öyledir."

"İnşaat daha erken tamamlanamaz. Ancak, görevlerin önceliklerini yeniden belirlemek ve sakinler geldikten sonra çok küçük bir işçi ekibiyle çalışmaya devam etmek mümkün."

"Araştırma için bir kasaba inşa ettiklerini düşünen bir ekip mi? Ve aralarında bir ailenin de bulunduğu siviller mi ortaya çıkıyor?"

"Yolanda bununla ilgilenecek. Kritik iş ihtiyaçlarının yanı sıra belirli profesyoneller gerektiren görevlere de öncelik verecek ve bu görevler tamamlandığında onları evlerine gönderebilecek. Mevcut mürettebata ek olarak biz de geleceğiz - en başından beri orada olmayı planlayan bizler."

"Isabel ve Kenny."

"Ve ben. Bu acil bir durum ve bu yüzden ben de yardımcı olacağım."

Dalton'a tekrar bakıyorum. Gözlerini deviriyor. Dalton, Phil'in Haven's Rock'a geleceğini sanıyor ve gerçek şu ki Isabel'den ayrılmasına imkân yokken, bize katılmayacağını söyleyerek ayak sürüyor.

Phil eskiden konsey irtibatımızdı. Telsizde emirlerini ileten ve şikayetlerimize katlanan meçhul bir ses. Ben onu hep orta yaşlı, terfileri reddedilmiş, çıkmaz bir şirket içinde sıkışıp kalmış ve ancak böyle bir orta düzey yönetici asalağının yapabileceği kadar işgüzar davranan bir adam olarak hayal ederdim. Sonra bize "yardım" etmesi için Rockton'a sürüldü ve benden birkaç yaş genç, parlak bir stratejist ve mükemmel bir proje yöneticisi olduğu ortaya çıktı, onsuz Haven's Rock'ın var olacağından emin değilim. Ayrıca, Rockton'ın parasını ve sırlarını kontrol ederek onu kasabadaki en güçlü kişi haline getiren kırklı yaşlarındaki eski psikolog bar sahibimiz Isabel ile de birlikte oldu.

Onlar zorlu bir çift. Aynı zamanda tanıdığım en bağlanma fobisi olan iki insan. Haven's Rock'ı yönetmenin Phil'in kalıcı bir kariyer fikri olduğunu sanmıyorum ama Isabel Haven's Rock'ı evi haline getiriyor. Bu işi çözerler ya da çözemezler ve umarım ikisi de bu yolda zarar görmez ya da istediklerinden daha fazlasını vermezler.

Phil geliyorsa, şimdilik bile olsa, bu iyi bir şey. Bu konuşmada duyduğum tek iyi şey.

"Yani hepiniz gelip katkıda bulunacak mısınız?" Ben de öyle dedim. "İz? Zincirli testere kullanacaksın, değil mi?"

"Zamanında birkaç tadilat yaptığımı bilmeni isterim," diyor. "Evet, Kenny o konuda daha yardımcı olacaktır ama yıldız tornavida ile Robertson arasındaki farkı bilirim. Phil ise başka bir mesele olabilir."

"İşte bu yüzden Phil kendini idari işlere adayacak," diyor Phil.

"Başka bir deyişle, hepimize ne yapacağımızı sen söyleyeceksin," diyor Isabel. "Ben güçlü yönlerimi benimsiyorum."

"Hâlâ iki hafta içinde açılabileceğimizi sanmıyorum," diyorum. "Eric ve ben gözümüzü bu soruşturmaya diktik, Will de yardım ediyor. April buradayken bir konuda yardımcı olabilir ama onun da Phil kadar çekiç kullanma deneyimi var."

"April kliniği hazırlamaya odaklanabilir," diyor Phil. "Ama diğer üçünüzün Yolanda'ya yardım etmeye başlaması gerekiyor. Hem de hemen."

"Affedersiniz?" "Affedersiniz?" dedim.

"İzin verin tercüme edeyim," diyor Isabel. "Siz üçünüzün mümkün olan en kısa sürede işe koyulmanıza ihtiyacımız var, yani bu soruşturmayı yeniden düşünmeniz gerekebilir. Elinizde ölü bir yabancı ve günlerdir kayıp olan bir kadın var. Onu aramayı bırakmanız gerektiğini söylemiyorum ama..."

Phil, "Onun bulunma ihtimalinin düşük olduğunu kabul etmeniz gerekiyor," diyor. "Peki ya bir maden hakkını çalmaya çalışan ölü mühendis?" Sessizlik.

"Mühendisi canlı bulduğunuzu sanıyordum," dedi Phil. "April bu yüzden gönderildi."

Onları dünkü olaylar hakkında bilgilendiriyorum.

"Gizemli kadının kim olduğunu bilmesek de, mimara ne olduğunu biliyoruz," diyor Isabel. "Mühendisle işbirliği yaptı ve onu bir uçurumdan aşağı itti, sonra da saklanmaya başladı."

"Belki de. Belki de değil."

"Bu en olası senaryo, Casey. Kalpsiz görünme riskini göze alarak, bu adamın ölümünü çözmenin önemli olduğundan emin değilim. Öldü çünkü onu öldürmeye çalışan biriyle buluşmaya gitti. Kayıp kadınıımız olduğu neredeyse kesin olan biriyle."

"Ama katil kasabaya geri döndü ve Penny burada değil."

"Şaşırtma taktikleri. O olmasa bile, bu adamın cinayetini çözmek, kasabayı sığınma ihtiyacı duyan kurbanlara hazır hale getirmekten daha mı öncelikli?"

"Eğer katil diğerleriyle birlikte kasabayı terk etmeyen biriye önceliklidir. Penny baş şüpheli. Yolanda da öyle."

Isabel usulca küfreder.

Phil araya girer. "Sana işini nasıl yapacağını asla söylemem Casey, ama önceliklerini yeniden belirlemeyi düşünmelisin. Evet, şu mimarı ara. Evet, mühendisin kiminle çalıştığını bulmaya çalış. Hatta ölü kadını teşhis etmeye çalışın. Ama eğer çıkmaz sokaklara giriyorsan..."

"Bunu bırakmanız gerekebilir," diyor Isabel. "Bunu bırakın ve kasabayı hazırlayın."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Biri kapıya vurduğunda telefonu daha yeni kapatmıştık.

"Git buradan!" Dalton bağılıyor.

Kapı açıldı ve Yolanda içeri girdi. "Bu gitmek *değil*," diyor Dalton.

"Bu benim kişisel tercümem," der Yolanda. "Bir kapı kapandığında... onu tekmeleyerek geri açarsın. O zaman mesajı yukarıdan aldın. Soruşturmayı bırakın ve bu kasabayı açmama yardım edin."

"Tavsiyeyi yukarıdan aldık," diyorum dikkatle. "Ama işte bu yüzden artık patron biziz. Bu yüzden kimsenin emirlerine uymak zorunda değiliz, birincil paydaşımız bile olsa."

"Güzel." Kanepeye çöktü. "Çünkü sen bu soruşturmayı bırakırsan, ben de bu işi bırakırım."

Kaşlarını ona doğru kaldırıyorum.

"Ekibimden biri kayıp," diyor. "Biri öldü. Birinden ya da ikisinden de benim ekibimden birinin sorumlu olduğunu düşünüyorsun. Evet, Bruno o dala kendisi düştü ama biri onu öldürmeye çalışmasaydı o durumda olmazdı. Önerdiğin şey buydu, değil mi? Kasabadan birinin onu uçurumdan aşağı ittiğini? Bu yüzden onların kayıtlarını istediniz."

"İşleyen teori bu." Derin bir nefes alıyorum. Sonra "Bruno itildiğini söyledi." diyorum.

"Ne?" Bana bakıyor. "Bana söylemedin-"

"Benim soruşturmam. Benim seçimlerim. O gece neden ormanda olduğunuzu anlatırsanız, belki biraz daha açık sözlü olabilirim."

"Ve eğer gerçek katil ben olsaydım, yalan söyledim, değil mi? Bruno'nun yaptığı gibi saçma sapan bir hikâye uydururdum."

"Benim amirim olmadığınıza göre, mürettebatınızı tehlikeye atabilecek durumlar dışında, soruşturmamın ayrıntılarını öğrenme hakkınız yok."

Devam etmesini bekliyorum. Onun yerine elini salladı. "Peki, her neyse. Ama ben ciddiym. Siz benim halkımı terk ederseniz, ben de sizinkileri terk ederim."

"Halkınızı terk etmiyoruz," diyorum. "Ancak..." Dalton'a bakıyorum.

"Bizimkileri de terk edemeyiz," diyor. "Bizimkiler yeni sakinler. Eğer büyükannen acil olduğunu söylüyorsa, biz de acil olduğuna inanırız. Kabul ediyor musun?"

"Evet, ama-"

"Ama hiçbir şey. Bu insanlar için buradayız, bu yüzden onun lanet zaman çizelgesine uymak zorundayız. Phil'in bir planı var."

"Duydum," diyor. "Öncelikleri yeniden belirle. Yeniden planlayın. Benim vasıflı işgücümün yerine senin vasıfsız işgücünle ... yeniden doldur. Bu Phil denen adamı pek sevmeyeceğim gibi bir his var içimde."

"Oh, o iyi," diyorum. "Endişelenmen gereken kişi Isabel. Bu kasabadaki alfa-kadın enerjisi yükselmek üzere ve zaten yeterince yüksekti."

Tuhaf bir gülümseme. "Bana göre hava hoş. Kariyerimi çok fazla büyük köpeklerle çalışarak geçirdim, hepsinin de kanıtlayacak bir şeyleri vardı. Büyük sürtüklerle uğraşmak ferahlatıcı bir değişiklik olacak."

"Herkesin egolarını kontrol altına alması ve bu işte birlikte çalışması gerekecek."

Dalton'ın kaşları kalktı. "Neden bana bakıyorsun?"

"Çünkü bize hâlâ uğraşmamız gereken en az bir büyük köpek olduğunu hatırlatmadın."

"Bunu söylemeye gerek yok."

Yolanda bir kahkaha attı. "Beklediğimden daha sakin davrandınız, Şerif Dalton."

"Enerjimi koruyorum. Şimdi de kırbağı şaklatacak birine mi ihtiyacın var?" Omuz silkiyor. "Tekrar forma girme zamanım geldi. Benim için forma girme zamanı."

Phil'in planı işe
yaradı mı?"

"İnce ayarlarla."

"O zaman sen ince ayar yap. Will'i inşaat görevine atayacağım ve April ile konuşacağım. Casey ve ben bu sabah yola çıkacağız, ama döndüğümüzde başka bir kasaba toplantısı olacak ve Casey araştırmaya devam ederken ben onlara neyin ne olduğunu anlatacağım ve herhangi bir serpintiyi halledeceğim, ki o sadece-"

"İpuçları olduğu sürece," diyorum.

"Evet. Ve bunun için çok üzgünüm ama burada devreye girmem ve gerekirse aramayı bırakmamız gerektiğini söyleyen pislik olmam gerekecek." Yolanda'ya döner. "O noktada, eğer yanıldığımı düşünüyorsanız, tehdidinizi yerine getirmekte ve ayrılmakta özgürsünüz. Senin önceliğin mürettebatın. Casey'nin önceliği soruşturma. Benimki ise yeni sakinler."

"Sizinki bizimkinden üstün," diyorum. "Bunu anlıyorum."

O haklı. Émilie haklı. Isabel haklı. Ya bir şey bulacağım ya da bu işi bırakacağım. Penny ormanda kaybolsun. Bruno'nun katilini serbest bırakırım. Ve ölü kadınınımızın kimliğini asla belirleyemeyiz, ona ne olduğunu öğrenmek şöyle dursun.

Harekete geçme zamanı. Harekete geç ve bir şeyler bul. Çabuk.

★ ★ ★

Neyse ki saat yedide yola çıkıyoruz. Yürürken, az önce olanlar hakkında konuşuyoruz. Bunun bir kısmı karşılıklı güvence - Dalton parametreleri belirlediği için ona kızmadığımdan emin oluyor, ben de soruşturmayı sürdürmek istediğim için onun bana kızmadığından emin oluyorum.

Yolanda ve ben alfalar hakkında şaka yapmış olabiliriz ama kişisel bir ilişkide buna yer yok. Dalton yetkili olmaya alışkın. Ben de bir soruşturma için en iyisi olduğunu düşündüğüm şey söz konusu olduğunda onu görmezden gelirken... yetkili birinin olmasına alışkınım. Her ne kadar kişisel olanı profesyonel olandan ayırmaya çalışsak da, bunların büyük ölçüde yapay sınırlar olduğunu fark ettik. İkimiz de, ikimizden de daha fazla uzlaşmaya ihtiyaç duyuyoruz.

ve bolca kafa atma oluyor, ama bunu hallediyoruz. Şimdilik bunu hallettik. Sorun ancak Dalton'un ipuçlarının tükendiğine karar verdiği ve benim aynı fikirde olmadığım bir noktaya ulaştığımızda ortaya çıkacak.

Bunu konuşuruz ve sonra soruşturmayı yeniden ele alırız, birbirimize fikirler verimiz. Dalton yürümeyi bıraktığında Yolanda hakkında konuşuyorduk. Bakışları sola kaydı, eli silahına gitti.

Kullandığımız oyun patikasındayız, bu patika genişledikçe gerçek bir patikaya dönüşüyor. Bu kısım, kasabaya en yakın dağın eteklerine doğru yükselen alçak çalılık ve kayalıklardan oluşan açık bir arazi.

Dalton, "Sırtta biri var," diyor.

Baktığı yere bakıyorum, dağın eteklerindeki birçok sırttan biri.

"İki ayağının üzerinde bizi izleyen bir ayı olabileceğini düşündüm ama sonra hareket etti."

İki ayak üzerinde yürüdü, demek istediği bu. "Bakar bakmaz kayboldu," diyor. "Lilith mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Bize göz kulak olduğundan şüphem yok ama bu o değildi. Tabii modern bir ceket giymediyse."

"Ne tür bir ceket?"

"Koyu renk. Siyah ya da lacivert. Hafif."

"Penny lacivert polar bir ceket giyerek ayrıldı."

"Evet."

"Ve eğer gözden kaybolduysa, o zaman kaybolmamıştır." Duraksıyorum. "Dost mu düşman mı olduğumuzdan emin değilse tabii."

"Evet."

"Kontrol etmek isterim."

"Biliyorum."

Ona bir bakış atıyorum. "Biliyorsun ve aynı f i k i r d e misin? Yoksa biliyorsun ve katılmıyor musun?"

"Eğer yapmazsak, bütün gece zavallı kayıp Penny'yi bulduğumuz ve onu kaderine terk ettiğimiz için endişeleneceğin konusunda hemfikirim... ben öyle olsam bile

Üç gün boyunca ormanda kaybolan makul bir insanın bu riski göze alacağından emin değilim. Ve Penny makul bir insanın tanımı gibi görünüyor."

İçimi çektim. "Öyle."

"Ama yine de emin olmak istiyorsun." "Lütfen."

★ ★ ★

Storm hayatımızı pek çok açıdan daha iyi hale getiriyor. İşimizi de kolaylaştırıyor. Ancak bu, yüz yirmi kiloluk bir Newfoundland'a sahip olmanın yardımcı olmadığı zamanlardan biri. Ormandan gizlice geçmemiz gerekiyor. Ayrılmaya cesaret edemeyiz. Köpeği de arkamızda bırakmayacağımızdan eminiz. Gürültüyü en aza indirmek için Dalton otuz adım önde yürüyor, köpeğin çalılıklar arasında ilerlediğini duyduğunda bana işaret ediyor ve ben de onu daha çıplak ve yeşil bir yürüyüş yoluna kaydırıyorum.

Sonunda tepeye yeterince yaklaştık ve orada her kim varsa işaretlerini dinlerken yavaş yavaş sürünmeye başladık. Birileri var. Ben bile bir dal çıtırtısı yakalıyorum ve ardından yanlış yerleştirilmiş bir botun sürtünmesi hızla düzeliyor. Bu bize nereye gideceğimizi söylüyor.

Dalton'un çılginca el sallayışını yakaladığımda Storm'a özellikle gürültülü bir kısımda rehberlik ediyorum. Olduğumuz yerde kalmamızı işaret ettiğini düşünüyorum ama Storm'un yakasını tuttuğumda başını sallayıp işaret ediyor. Orada, tepede, Dalton'dan belki yirmi metre uzakta, biri bir ağaca yaslanmış duruyor. Sırtlarını ağaca dönmüşler ve bu kasıtlı gibi görünüyor. Bizi gördüler ya da duydular ve saklanmaya çalışıyorlar.

Dalton bana yetişmem için işaret etti. Yapıyorum ve sonra kulağıma eğiliyor.

"Etrafında dönüyorum. Koru beni."

Başımı salladım ve silahımı çıkardım. Sık ağaçların arasından ilerliyor. O kişi olduğu yerde kalıyor. Şimdi daha yakıным, ama aslında bu açıdan ayırt etmek daha zor, çok üstümdeler. Birkaç adım geri çekiliyorum ve bu bana tahmin ettiğim şeyi veriyor

Dalton'ın görüş alanı. Sadece figürü ve kapüşonu yukarı çekilmiş koyu renk ceketini seçebiliyorum.

Storm'un yanına eğilip onu okşuyorum ve bu bakış açısını deniyorum. Daha iyi ve mavi kot pantolonunu görebiliyorum. Ağaç kişinin dış hatlarını bozduğu için fiziksel boyutunu ya da şeklini belirlemek hâlâ çok zor.

Kişi kollarını kaldırdığında daha iyi bir açı yakalamaya çalışıyorum. Gülünç derecede uzun görünen kollar ve-

Bir tüfek. Adam tüfeği kaldırmış, Dalton'a doğru doğrultmuş.

Islık çalıyorum. Bağırarak dışında aklıma gelen tek şey bu. Sesi duyduğumda bile, bu ormanda ne kadar yabancı geldiğini, ne kadar bariz bir insan sesi olduğunu fark ediyorum. Silah bana doğru dönüyor ve ateş ediyor.

Storm'un üzerine atlıyorum. Onu yere düşürüp üzerini örtüyorum, tepeye bakarken silahımı kaldırıyorum. Solumda bir çarpma sesi. Dalton olamayacak kadar gürültülü bir çarpma, diye düşündüm önce. Sonra, tüfeğin namlusu o tarafa dönünce, tam olarak kim olduğunu anladım. Dalton olabildiğince çok ses çıkararak ateşi bizden uzaklaştırıyor.

O kişi tekrar ateş etti ve ben çığlığımı bastırdım. Eğer gürültü yaparsam, duymak istemediğim sesleri bastırmış olacağım - Dalton'ın yere düşme sesi, çığlık ya da acı soluğu.

Bunların hiçbirisi gelmiyor.

Orman sessizleşirken, elimi Storm'un yakasına doluyor ve onu yavaşça sola doğru yönlendiriyorum. Ateş eden kişi silahını bize doğru salladığında donup kalıyorum ama atış bizim olduğumuz yere isabet ediyor ve bir ağaç dalını patlatıyor.

Storm'u yönlendirmeye devam etmek için döndüm. Sonra Dalton'ın bize doğru geldiğini gördüm. Oraya vardığında beni aşağı indiriyor ve bir çift ağacın arkasına çömeliyoruz.

Tepedeki figür silahını yavaş bir kavisle hareket ettiriyor. Sağımıza doğru bir atış daha.

Dalton kulağıma, "Sanırım *hâlâ* daha yakından bakmak istiyorsun," diye fısıldıyor. Başımı sallıyorum.

Başını sallar ama sadece "İyi" diye mırıldanır.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Daha yakından bakmak isteyen kişi olarak, risk alıp gizlice yaklaşan kişi ben olmalıyım. Dalton rütbe atlayarak bunu veto etmeye çalıştı, ta ki ben burada kalan kişinin aslında daha büyük bir tehlike altında olduğunu, dev köpekle saklanan kişi olduğunu söyleyene kadar.

"Nişancılığın nasıl?" diye sordum. "Seninki kadar iyi değil."

"Silahını kastetmiyorum."

Ona bir taş uzatıyorum. Gözleri kısılıyor. Ne dediğimi anlıyor. Tüfek bana doğru savrulursa, taşı fırlatıp yönünü değiştirebilir ve ben daha iyi nişancı olsam da, fırlatma kolum onunki kadar iyi değil.

Dalton tereddüt ediyor ve tartışmaya devam etmek istediğini anlayabiliyorum. Sonra geldiği yolu işaret ediyor.

"Daha geniş daire çiz. Devrilmiş çamın batı tarafında kalırsan oraya çıkmak için daha iyi bir nokta gördüm."

Yanağından öpüyorum. "Teşekkür ederim."

Önerdiği rotayı izliyorum ve zihinsel bir teşekkür gönderiyorum çünkü mükemmele yakın, muhtemelen bu yüzden benim yerime gitmekte ısrar etmedi. Patika yoğun bir şekilde ağaçlık ve tepeye çıkıp diğer taraftan aşağıya iniyor, bu da bana ateş edenin arkasından yaklaşmama izin verirken, on metreden daha az bir mesafeye gelene kadar ormanın içinde kalmamı ve arkalarına bakmamı sağlıyor.

Atıcı hâlâ tüfeğini kaldırmış durumda. Ormanı taramaya devam ediyorlar. Namlu biraz yukarı kalktığında ateş etmek üzere olduklarını anlıyorum ve içimden bir ses oraya koşup onları durdurmamı söylüyor. Beynim araya giriyor, namlunun yön değiştirmedicine işaret ediyor.

Dalton'a doğru. Sola ve yükseğe nişan almış ve ateş ettiğinde mermi ağağların arasından, baş hizasının çok üzerinden geçiyor.

Bir uyarı atışı. Aşağıdaki orman sessizliğe bürünmüştü ama aşağıda hâlâ birilerinin olduğunu biliyorlardı. Dehşet içinde kaçmayan, çalılıklara çarpan biri.

Ne yaptıklarını bilmiyorlar. Tetikinin ormanı taramasını izlerken bu düşünce aklıma geliyor. O tepede ne kadar savunmasız olduklarının farkında değiller mi? Farkında değiller. Onlar için yüksek bir yer. Güvenli yer. Kendilerine doğru gelen herkesi görebilirler... tabii o kişi arkadan dolaşmadıysa.

Her adımımı büyük bir dikkatle atarak tepeye tırmanıyorum. Nişancı arkasını ne kadar açık bıraktığını düşünmemiş olabilir, ama tek bir taşın çıtırtısı dönüp ateş etmesine neden olacaktır.

Bir ayak yerleştirin. Tutuşumu test etmek için öne doğru salla. Arka ayağı kaldır. Tekrarla.

Bu açıdan - "saklandıkları" ağacın diğer tarafından- kişinin kolunu ve tüfeğin namlusunu görebiliyorum. İşte bu kadar. O kol sertleştiğinde, donup kalıyorum. Aşağıda, l yapraklar ayak altında ıtırdıyor. Tüfek ateş ediyor ve kesinlikle iyi nişan almış.

Atış aşağıdaki bir ağaca isabet ediyor ve bir şey ormanın içinden fırlayıp tüylü canını kurtarmak için koşmaya başlıyor. Bir hayvan olduğu çok açık, ama kişi tekrar ateş ediyor ve ben de bundan yararlanarak son birkaç hızlı adımı atıyorum. Sonra o ağacın diğer tarafında hazır ola geçiyorum.

Orada durup yavaş ve sessiz nefesler alıyorum. şimdi neden güvende hissettiklerini anlıyorum. Arkalarındaki ağaç yüzünden. Belli ki kimse üzerlerine atlayamıyor. Bu gülünç ama bu dürtüyü anlıyorum. Ağaç uzun ve sağlam. Koruma sağlıyor.

Aynı zamanda benim için de bir koruma ve kısa namlulu silahı olan kişi olarak, hedefimden sadece bir adım uzakta durarak avantajlıyım.

Nefes alışımı yavaşlatıyorum. Sonra ayaklarımın etrafına bakıyorum. Burada uygun gevşek taşlar yok, bu yüzden cebime uzanıp bir enerji çubuğunun yarısını çıkarıyorum. Kolumu geriye çekip sağıma doğru atıyorum. Yarım yamalak bir el altı atışı ama yapmam gerekeni yapıyor.

hedefimin o tarafa doğru dönmesini sağlayan bir sargı çatırtısıyla iniş yapıyorum... ve ağacın diğer tarafına dönüp silahımı sırtına dayıyorum.

Atıcı hareketsiz kaldı. Bu görüş noktasından sadece koyu renk ceketli, kapüşonu yukarı çekilmiş, benden 4-5 santim uzun ve daha geniş olan kişiyi seçebiliyorum. Kesinlikle Lilith değil. Muhtemelen Penny.

Figür dönmeye başlıyor, tüfek yükseliyor.

"Uh-uh," diyorum. "Bu hissettiğin bir silah. Tüfek de değil."

Kadın sesimi duyunca omuzları seğirdi. Bekledikleri bu değildi. Dalton yerine benim burada o l m a m ı n bir başka avantajı.

"Bu şekilde merhaba demek hoşuma gitmiyor," diyorum. "Ama köpeğime ateş ederek bunu sen başlattın."

"Köpek mi?"

Şimdi ses karşısında gerilen benim. Erkek sesi. Lanet olsun. Her ne kadar bize ateş edenin Penny olmasını istemesem de, en azından bu onu bulduğumuz ve davamızı çözdüğümüz anlamına gelirdi.

"Köpeğime ateş ettin," dedim. "Bunu kişisel olarak algılıyorum, bu yüzden tüfeğini yere indireceksin ve sonra daha medeni bir konuşma yapacağız."

"Kimseyi vurmaya çalışmıyordum. Başınızın üzerinden nişan alıyordum."

"Silah yere."

Eğildiğinde, ani bir hareket için gerildim.

Silahı yere bıraktı ve sonra doğruldu, ellerini kaldırdı. Dalton'a iyi olduğumu anlatmak için iki kısa ısıklık çalıyorum, gerçi bunu görebildiğinden eminim.

"Bunlar uyarı atışlarıydı," diyor. "Bir köpek görmedim. Sadece iki insan gördüm."

"Ormanda yürüyen insanlara rastgele uyarı ateşi mi açıyorsunuz?"

"Arkanı dönebilir miyim?"

"Ellerini kaldırırsan."

Dönmeye başladı. Sonra aşağıda çalılar çatırdıyor ve duruyor.

"Bu benim kocam," diyorum. "Bir dakika içinde köpeğiyle birlikte bize katılacak."

Adam başını sallıyor ve dönmeye devam ediyor. Yüzü bana dönükken, ona kaputu itmesini söylüyorum. İşte o zaman ona doğru düzgün bakabiliyorum. Kırk yaşlarında, düzgün sakallı. Beyaz tenli. Kumral saçlı. Kahverengi gözlü. Ortalama görünümlü, ortalama yapılı, ortalamadan biraz daha kısa, 1.80 boylarında bir adam.

"Bize neden ateş ettiğinizi açıklamak ister misiniz?" Dedim.

"Sizi yürürken gördüm ve nereye gittiğinizi izliyordum, sonra beni fark ettiniz ve yoluma çıktınız. Sizi bundan vazgeçirmeye çalışıyordum."

Sesi sakın ve makul, sadece hafif bir endişe dalgası var. Bu da onun tipik bir paranoyak orman sakini olmadığını gösteriyor. Bakışlarım kıyafetine takılıyor. Hafif bir ceket, kot pantolon ve botlar.

Dalton tepede beliriyor ve adamın dikkatimin dağıldığını sanma ihtimaline karşı tekrar gerilerek ona bakıyorum. Sadece kendi bakışlarını kaydırıyor.

Silahımı indiriyorum. Dalton da aynısını yaptı ve adam dönüp ona baktı. Dalton'u değerlendirip doğrulurken bir anlık duraksama. Bakışları köpeğe indiğinde, hafifçe gülümsüyor.

"O hayvanı nasıl kaçırdım bilmiyorum. Kocaman bir şey."

"Ormandaki yabancılara hep uyarı ateşi mi açarsın?" Dalton diyor ki.

"Tehdit olduklarını düşünürsem yaparım." Adam dikkatle Dalton'ın silahından benimkine baktı. "Görünüşe göre içgüdülerim doğruymuş."

"Hayır," diyor Dalton. "Bunları ortaya çıkaran senin yanlış yönlendirilmiş içgüdü. Birini arıyoruz ve sizin o olabileceğinizi düşündük. Daha yakından bakmak için geliyorduk. Maden işletmenizden yarım mil uzaktayız. Tetiği çekmeye gerek yok."

Maden işletmesi mi? Bakışlarım tekrar adamın üzerinde geziniyor ve botlarının kalın tabanlı ve su geçirmez olduğunu fark ediyorum. Ceplerinden eldivenler sarkıyor ve dizlerinde çamur var.

Lanet olsun. Bektan bir dedektiflik işiydi. Daha da kötüsü, onu madenci rolü için düşünmememin nedeni

beklediğim gibi görünmüyordu, Lilith'in kurt evcilleştiren bir orman cadısına benzemesinden daha fazla. Ekstra bir "daha kötüsü" katmanı eklemek gerekirse, yeraltı madencilerinin kesinlikle böyle görünebildiğini *biliyorum*. Bazıları uzun sakalları ve vahşi gözleriyle Klondike'in altına hücumundan fırlamış karakterler, ama Dawson City'de Lilith kadar şehirli profesyonellere benzeyen başkalarıyla da tanıştım.

"Maden işletmesi mi?" diyor adam.

"Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?" Dalton öyle diyor. "Elbette. Burada vahşi doğamızın tadını çıkaran bir adammışsın gibi davranalım. Aslında umurumda bile değil... tabii biz burada kayıp kadını ararken bize ateş etmeye devam etmeyecekseniz."

Adam bize bakıyor.

"Madenciye benziyor muyuz?" Dalton diyor ki. "Polis gibi görünüyorsunuz."

"İyi dedin. Biz özel dedektifleriz, bu kadını aramak için çağrıldık. Mounties olsak bile, doğal kaynaklar bakanlığı ya da maden komisyonu ya da bu işle kim ilgileniyorsa değiliz. Burada ne yaptığınız umurumuzda değil... tabii bize ateş edip ilgimizi çekmek istemiyorsanız."

Adam geri çekildi. "Tamam. Kayıp kadını gördüm ama bulunmak istediği hissine kapılmadım. Burada böyle bir sürü insan var. Onları görmemiş gibi davranıyorum."

"Sorun değil," diyorum. "Sadece onun iyi olduğundan emin olmamız gerekiyor."

"Oh, o iyi. Onu bir ya da iki kez gördüm, belki buradan iki mil ötede. Bir tür fotoğrafçıya benziyor. Profesyonel görünüyor, gerçi buradaki insanlarla..." Omuz silkiyor. "Tek bildiğim, o fotoğraf makinesinde film olmadığı ve sadece fotoğraf çektiğini düşündüğü."

"Bir fotoğrafçı..." Yavaşça söylüyorum.

"Evet. Kendi derisini tabaklıyormuş gibi giyiniyor. Evcil bir husky'si de var."

Lilith. Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. "Onunla tanıştık ve buranın yerlisi. Aradığımız kadın üç gece önce kayboldu."

Şaşırmış görünüyor. "Bir turist mi? Vay be. Hayır, onu kesinlikle görmedim."

"Emin misiniz?"

"Sanırım hatırlardım ama sorduğunuz şey bu değil. Demek istediğiniz onu gördüm ve uyarı ateşi açtım, bunlardan biri gerçekten ona isabet etti ve ben bunu örtbas ediyorum."

"Onun gibi bir şey."

Ellerini ceplerine soktu. Bir sonraki sözlerini düşünürken biz de bekliyoruz. Sonunda, "Evet, burası benim kampım. Benim iddiam. Kayıp kadını görmedim. Ancak birkaç gün önce çadırımda biri vardı. Bölgede kimsenin olup olmadığını gösteren tetikleyicilerim var. Bir tanesi tetiklendi."

"İki gün önce mi?" Dalton diyor ki. "O bizdik. Kayıp kadını ararken kampınıza rastladık. Tetikleyicileri sıfırladım ama birini kaçırmış olmalıyım."

Adam başını sallıyor. "Bu ondan önceki gündü. Yani gece. Alacakaranlıkta avlanmaya çıkmıştım. Konserve yahniden bıkmıştım. Her şeyi berbat ettim - ışığı yanlış değerlendirdim ve olması gerekenden daha uzağa gittim, bu yüzden karanlıkta geri dönmek zorunda kaldım. Geldiğimde tetiğin çekilmiş olduğunu gördüm."

Tarihleri teyit etmek için bir dakikamızı ayırıyoruz. Çarşamba'yı Perşembe'yle ya da üç gün öncesini iki gün öncesine karıştırmanın kolay olduğu buralarda bu biraz zor olabiliyor. Adam zamanlama konusunda kararlı ve tetikte bulunduğu tetik kesinlikle Dalton tarafından sıfırlanmış.

Onu bulduğu gece aynı zamanda Bruno ve Penny'nin kaybolduğu geceydi.

"Sizinle iddianız hakkında konuşmamız gerekiyor." Ellerimi kaldırıyorum. "Gümüş bulup bulmadığınızla ya da başka bir şeyle ilgili değil." *Altın ihtimalinden bahsetmiyorum bile.* "Yasal olup olmadığı hakkında hiçbir şey yok. Umurumuzda değil. Ama başka birinin bunu bildiğine inanmak için sebeplerimiz var. Orada..." Bunu söylemenin kolay bir yolunu arıyorum. Ama yok. "Cebinde kampınızın koordinatları olan bir ceset bulduk."

Gözlerini dikip bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Yine mi geldin?"

"Birinin cebinde kampınızın koordinatları vardı. Yakınlarda ölü bulundular."

"I..." Başını sallayıp duruyor. "Ciddisin, değil mi?" Ben cevap veremedim, "Belli ki öylesin ve belki de bu kadar şaşırmamalıyım. Duymuştum... şey, hikayeler duyarsınız. Üniversiteden beri yazları madencilik yapıyorum. Bazı garip şeyler gördüm ama hiç kimse bir maden sahasını çalmaya çalışmamıştı."

Daha keskin bir kafa sallama. "şimdi saçmalamaya başladım. Birinin benim maden sahamı bildiğini ve kontrol etmek için buraya geldiğini ve bir tür kaza geçirdiğini söylüyorsunuz."

"Nerede olduğunuzu bilen biri var mıydı? Size katılmaya gelmiş olabilecek bir ortak?"

"Hayır. Bu tek kişilik bir operasyon. Eskilerden öğrendim. Bir şey bulana kadar kimseye söyleme, sonra da *kesinlikle* kimseye söyleme. En azından iddiayı kilitleyene kadar." Duraksıyor. "Henüz bir şey bulduğumdan değil."

Dalton, "Yani ölü kadınıımız kesinlikle senin ortağın değil, öyle mi?" diyor.

"Kadın mı?" Bize bakıyor. "Cebinde benim kamp koordinatlarım olan ölü bir *kadın mı* buldunuz?"

"Evet," diyorum.

Yüzünden bir şey geçti. Paniğe çok benzeyen bir şey. "Beni ona götür."

"Kırkklı yaşlarının başında-"

Çılgınca bir el sallayarak sözümü kesti. "Yapma. Lütfen. Beni ona götür. şimdi."

BÖLÜM 26

Mark'tan başka bir şey öğrenemiyoruz - bu onun adı ya da bize verdiği ad. Tam bir panik içinde ve sanırım nedenini biliyorum, ama bunu önermiyorum bile.

Belli ki onu kasabaya geri götüremeyiz. Ama artık iki uydu telefonumuz var, Anders ve April kaybettiğim telefonun yerine yenisini getirdiler. O yüzden bir arama yapıp buluşmak için bir yer belirledik.

Mark Haven's Rock'tan haberdar, en azından kendi arazisinden beş kilometre ötede bir şey inşa edildiğini biliyor. Ne için olduğunu bilmiyor ve umurunda da değil. Hak iddiasını yasallaştırmak için her ne yapıyorsa, belli ki Haven's Rock'tan gelen insanlar hakkında endişelenmesine gerek kalmadan önce sonuçlandırmayı planlıyor.

Ona Bruno'dan bahsetmeyeceğiz. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsak bir anlamı yok. Ben de nasıl bir ilgisi olabileceğini anlamıyorum. Bruno'nun siteyi bulması ve Mark'ın bunu gizli tutmak için onu öldürmesi mümkün mü? Evet, ama tartışma yarım kilometre ötede değil, kampta olmuş olmalı. Ayrıca Bruno, Mark'ın iddiasını ortaya çıkararak intikam almak için onu kimin ittiğini bize seve seve söylerdi. Hayır, Bruno, Mark'ın iddiasını çalmak için birlikte komplo kurduğu iş ortağı tarafından itildi.

Adamlarımızdan birinin Mark'ın hakkını elinden almayı planladığını Mark'a söylemenin hiçbir faydası yok. Eninde sonunda ona söyleyeceğim. Kazıklanmayı hak etmiyor. Sadece bunu öyle bir şekilde yapmalıyım ki müstakbel hırsızın Haven's Rock'la hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıksın ve bu da biraz karmaşık bir dans olacak.

Şu anda ona tehlikeden bahsetsem bile beni duyacağını sanmıyorum. Olabildiğince hızlı hareket ediyor ve ağaçların arasından insanları gördüğümüzde koşmaya başlıyor. Kısa bir süre sonra

Anders, ama bakışları yerdeki sarılı bedene gitmeden önce sadece bir anlık şaşkınlık yaşıyor. Anders onu sarmış ve Gunnar'ın yardımıyla bir sedyeye koymuştu.

Kaşlarımı kaldırarak Gunnar'a baktığımda, Anders mırıldanıyor, "Onu zaten biliyordu."

"Ben her şeyi biliyorum," diyor Gunnar. "Her şeyi görür, her şeyi bilirim." Mark'a dönüyor. "Hey, adamım. Demek kimliğimizi tespit edebileceğini düşünüyorsun-"

Gunnar'ın sözünü kesmek için başımı sallıyorum. Kaşlarını kaldırıp Mark'a bakıyor, Mark orada dikilmiş, yere bakıyor ve tüm vücudu titriyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Gunnar.

Anders ihtiyatlı bir şekilde Gunnar'a omuz atıyor ve onu açıklığın dışına doğru yönlendiriyor. Mark cesedin yanına eğilip titreyen parmaklarıyla yüzünün üstündeki çarşafı çekerken hepimiz kenarda duruyoruz. Sonra korkunç bir inilti çıkardı.

Ben uzaklaşıyorum ve Dalton onu takip ediyor, Storm da yakınımızda kalıyor. Anders ve Gunnar da bize katılıyor.

"Onu tanıyor," diye fısıldıyor

Gunnar. "Evet," diyorum.

"Dışarıda bir seri katil var, değil mi?" Anders sesini alçaltmasını işaret ediyor.

Gunnar fısıltıyla devam ediyor. "Kanundan kaçmak için buraya gelen adamlardan biri, ama şimdi kurbanları onun kapısına getirdik. Biz ve bu adam." Duraksıyor. "Kim bu adam?"

"Bir avcı," diyorum.

"Ve eğer ona seri katiller hakkında tek kelime edersen..." Anders fısıldıyor.

"Kıçımı Pasifik'te tekmeleyecek misin?" "Hayır, Casey atacak. Ben sadece izleyeceğim."

Dalton bir şeyler mırıldanıyor ve ben baktığımda açıklığa doğru başını sallıyor. Bana içeri girme zamanının geldiğini söylüyordu.

Çocuklar oldukları yerde kalırken ben de öyle yapıyorum. Mark ölü kadının yanında yere oturmuş, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor.

"Özür dilerim," dedim. "O..."

"Benim-" Boğuluyor ve "Karım" demeden önce bir an düşünüyor.
Denise."

"Çok üzgünüm."

"Ona ne oldu?"

"Bunu anlamaya çalışıyoruz." Kendimi onun yanında yere bırakıyorum. "Eric ve ben inşaat ekibinden kaybolan bir kadını bulmak için çağrıldık ve karınızı bulduğumuzda onun bizim kayıp kişimiz olduğunu varsaydık ve onu geri getirdik."

"Teşekkür ederim. Onu bulduğunuz için..."

Daha önce, ölü kadının madenciye katılmış olamayacağını düşünmüştük. Peçetede üç koordinat vardı ve ilk ikisinin üzeri çizilmişti. Bu da kampı aradığı ve birkaç ipucu bulduğu anlamına geliyordu.

Tabii peçete onun değilse.

Ya peçete her kimdeyse kampı arıyordu ve Mark avlanırken bulduysa? Peçete Bruno'ya ya da ortağına ait olabilirdi. Denise ortaya çıkıp bir şeylere kulak misafiri olduğunda ya da ne yaptıklarını öğrenmek istediğinde kampta olabilirler ve onu öldürmüş olabilirler. Bu da ölü kadınla suçumuz arasında bağlantı kurar.

Ama aynı zamanda büyük bir soru bırakıyor. Eğer Mark karısını bekliyorsa, neden ona ne olduğunu merak etmedi?

Basit bir açıklaması var. Karısı gelmeyince, geciktiğini düşündü. Ondan sadece bu cevabı istiyorum.

"Seninle buluşmaya mı geliyordu?"

Diyorum. "Görünüşe göre."

"Sen... onu beklemiyor muydun?"

Arkasına yaslanıyor, avuçlarını gözlerine bastırıyor ve nefes veriyor.
"Hayır, ben... Ona nerede olduğumu söylememiştim."

Yorum yapmadım. Sadece daha fazlasını bekliyorum. Söylemesi biraz zaman alıyor.

"Potansiyel bir iddiayı kontrol ederken, nerede olduğumu kimseye söyleyemem."

"Karına bile." Bunu bir ifade olarak söyledim. Dalton'ın haftalarca tek başına ormanda kaybolması ve bana nerede olduğunu bile söylememesi düşüncesi aklımı kurcalasa da, bir soru suçlayıcı gelecektir.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve keşke kendi güvenliği için olduğunu ya da bilmek istemediğini söyleyebilseydim ama..." Yutkunuyor. "Bu konuda kesinlikle mutlu değildi."

Başımı sallıyorum, yine kendi hızında ilerlemesine izin veriyorum.

"Sadece birkaç yıldır evliyiz. Üç yıl." Acı dolu bir gülümseme. "Üç yıl, iki ay, beş gün. İkimiz için de ikinci evlilik. Bunu yaptığımı biliyordu. Ben bir profesörüm ve yaz dönemimin çoğunda buraya gelirim. İlk eşim de bana katılırdı. Denise... Bu ona göre değildi. Denise'in bu anlaşılmadan memnun olduğunu sanıyordum ama bunun aşık olduğunuzda kendinize sorun olmadığını söylediğiniz şeylerden biri olduğunu fark ettim."

Karısının bir tutam saçını daha düzeltiyor. "O kendine bunun önemli olmadığını söylüyordu, ben de kendime onun umursamadığını söylüyordum ve ikimiz de yalan söylüyorduk. Sanırım bu yıl, nereye gittiğimi ona söylemediğimi çünkü ona güvenmediğimi fark etmeye başladı."

"*Fark* etmeye başladı. Yani ona güvenmiyordun."

"Bu onun hatası değildi," diyor hemen. "Sadece gizliliğin gerekliliğini anlamıyordu ve benim de arkadaşlarım var ve ben sadece... Bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdim. Sonuçta ne fark ederdi ki? Bir trene atlayıp ziyarete gelebilecek değil ya."

"Yani buradayken iletişim kuramadınız mı?" "Her üç hafta sonunda bir uçakla geliyorum."

"Uydu telefonu yok mu?"

Omuz silkiyor. "Pahalı ve güvenlik riski var. Gelecek yıl için şu uydu mesajı şeylerinden birine bakacağıma söz verdim ama yine de GPS sinyali, değil mi? Bu güvenli değil. Kulağa paranoyakça geldiğini biliyorum ama bir sürü hikâye duydum."

"Aşağı uçtuğunuzda sizi biri mi alıyor? Yer konusunda güvendiğiniz biri mi?"

"Bir arkadaşım ama beni buradan bir günlük yürüyüş mesafesinde alıyor. Dediğim gibi, paranoyak biriyim."

"Yine de Denise seni bulmayı başardı. Elinde üç olası koordinat vardı ve biri buraya yönlendirdi. Eğer karınızın ölümünde başka birinin parmağı olma ihtimali varsa, o zaman buraya nasıl geldiğini bilmem gerek. Onu kim getirmiş olabilir. Sizi nerede bulacağını ona kim söylemiş olabilir?"

"Benden başka kimse bu bilgiye sahip değil." "Biri biliyordu."

Başını sallıyor. "Benden aldı. Araştırma notlarımdan. Tek olasılık bu."

"Araştırma notların."

Arkasına yaslanır, bakışları hâlâ karısındadır. "Her yıl yeni bir bölgede çalışıyorum. Buradayken hem madencilik yapıyorum hem de potansiyel yeni sahaları araştırıyorum. Aklımda genellikle genel bir alan içinde iki ya da üç yer oluyor. Birinden başlıyorum ve bir şey bulamazsam diğerine geçiyorum."

Üç koordinat setinden oluşan liste. "Bu senin potansiyel alanlarından biriydi."

Başını sallıyor. "Geçen yıl burada keşif yapmıştım. Potansiyel bir bölgeyi tahmin eden bir dizi faktöre dayalı bilimsel bir modelim var. Bu benim akademik uzmanlık alanım. Bunu genel bir alan bulmak için kullanıyorum ve sonra bizzat inceliyorum. Bu yıl elimde üç potansiyel bölgeden oluşan bir liste vardı."

"O listeyi o buldu."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Bir şekilde. Öyle ortalıkta bırakmış değilim. Hepsi bilgisayarımda. İnternete hiç bağlanmayan özel bir dizüstü bilgisayar. Dizüstü bilgisayarın bir şifresi var elbette, ama dosyalar üzerinde ek güvenlik var, yine de tam olarak devlet sırrı seviyesinde değil."

"Sadece birilerinin rastgele gözetlemesini engellemeye yetecek kadar."

"Ya da ciddi bir gözetleme. Ama bu benim dizüstü bilgisayarım, evde tutuyorum, internete kapalı. Daha fazlasına ihtiyacım olmamalıydı."

"Denise hacklemesi için birini tuttuysa..."

"Bilgisayarda iyi olan bir ocukdan daha fazlası gerekir ama o bilişim sektöründe alışıyor. Bağlantıları var. Sadece hiç beklemiyordum-" Başını sertçe sallayarak kalanını yutuyor. "Yeterince içmişti. Bunu biliyordum ve kendime döndüğümde bunu özeceğimizi söylüyordum. Son konuştuğumuzda, gelip bir hafta kalmak ve bunu yapabileceğini kanıtlamak istedi. Ben de bunu gelecek yıl deneyeceğimizi söyledim."

Çünkü bu yıl altın bulmuştu ve karısını seviyor olabilirdi ama bunu sır olarak saklamanın önemini anlayacağı konusunda ona güvenmiyordu. Bu yüzden onun bilgisayarını hackledi, üç potansiyel yerini buldu ve ona ormanda bir hafta hayatta kalabileceğini göstermek için dışarı ıktı.

Ama bu şansı hiç bulamadı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Gizemli kadının kimliğini tespit ettik. Yakın akrabalarına haber verdik. Peki, bundan sonra ne olacak? İşte burada işler karışıyor. Denise'in cesedini Mark'a teslim edersek, o bıçak yaralarının vahşi doğa kazası olmadığını anlayacaktır. Onu önceden uyarabiliriz ama o zaman atlı polisleri getirebilir ve kasabamız tehlikeye girer. Buna hazırlıklıyız. Olmalıyız, Rockton gibi. Eğer açığa çıkarsak, Emilie bunu halledeceğini söyledi. Görünüşe göre, Rockton yetmiş yıl boyunca tek bir hükümet yetkilisi bile Yukon vahşi doğasında yasadışı olarak inşa edilmiş koca bir kasaba olduğunu fark etmeden hayatta kalamadı. Halledildi. Yine halledilebilir. Yine de daha kapılarımızı açmadan bununla uğraşmak istemeyiz.

Yine de burada Mark'ın iddiasıyla ilgili kendi paranoyasını kullanabiliriz. Yasadışı madencilik yaparken RCMP'yi aramak istemeyeceği kesin. Bizimle bir alternatifi var. Araştıracacağız. Denise'e ne olduğunu bulacağız ve o da bundan sonrasını halledecek. Başka bir yakını yok. Annesi ölmüş, Denise'in çocuğu yok ve babasıyla çok az görüşmüş. Émilie'nin yardımıyla bu iş, Mark'ın yetkililer işe karışmadan karısını toprağa vermesini sağlayacak şekilde halledilebilir. İsteddiği bu ve biz de bunu ona vereceğiz, çünkü bunu yapmak bizim yararımıza.

Mark'ı daha fazla sorgularken madeninden ya da yasallığından bahsetmekten kaçınıyorum. Bu onu güvenli bir zeminde tutuyor ve bize söyleyebileceğini söylüyor. İşim bittiğinde kampına geri dönüyor ve karısının cesedini bize bırakıyor; çürümeyi önlemek için onu donmuş toprak seviyesinde saklamaya devam edeceğiz.

Şimdi kasabaya döndük. Dalton yeni tarifeyi sunmak için kasaba toplantısını düzenlerken ben de notlar alıyordum. Direndim.

Onlara katılma dürtüsü. Bu iş onda ve benim soruşturamama odaklanmam gerekiyor.

Dalton'un orada işi bittiğinde, Anders'e katılarak birkaç saatliğine inşaata yardım edecek. Sonra ikisi de belediye binasında akşam yemeği için bana katıldı.

"Sanırım Bruno ya da ortağı -ya da her ikisi de- o gece Mark'ın kampındaydı," diyorum. "Gittiğini biliyorlardı ve kontrol ediyorlardı."

"Ve tuzaklardan birini mi tetikledi?" Anders soruyor.

"Muhtemelen mi? Ama bu oraya ilk gelişleri olamaz. Tetikleyicileri biliyor olmaları gerekirdi ve bir tanesi de girmeleri için hiçbir neden olmayan çadırdı. Bu da Denise'in öldürüldüğünde neden yarı çıplak olduğu sorusunu akla getiriyor."

Dalton, "Mark'ı şaşırtıyor," diyor. "O dışarıdayken oraya gidiyor. Yakında döneceğini düşünüyor çünkü hava kararıyor. Çadıra giriyor ve tetiği çekiyor. Seksi bir karşılama için kısmen soyunuyor."

Başımı salladım. "Dosyalarını hacklediği için ona kızacak."

"Ama sıcak birleşme seksinden sonra çok daha az kızgın olacak."

"Dikkat dağıtma ve yatıştırma," diyorum. "Ama onun yerine Bruno ya da ortağı ortaya çıkar. Denise dışarı çıkıyor. Şiddete dönüşen bir tartışma oldu. Mark cesedin yanında hangi kişisel eşyaları bulduğumu sordu. Bunun bir kaza olduğunu düşünüyorsam *neden* yanında bir şey olmadığını açıklamak için yaratıcı olmam gerekti. Ama bu bana kadının silahlı olup olmadığını, silah taşıyıp taşımadığını sorma fırsatı verdi. Bir çakısı olduğunu söyledi. Kanserden ölmekten önce ilk kocasından bir hediyeymiş. Kocasını öldükten sonra kendine bakması gerektiğine dair bir şakaymış. Onu her yere taşıyor."

"Cinayet silahı bu olabilir mi? Kocasının kampında kim varsa onunla yüzleşiyor ve onlar da bunu ona çeviriyor olabilir mi?"

"April'a cesedi inceleteceğim ve bakalım bıçak boyutunu bulabilecek miyiz. Ayrıca Bruno'yu savunma yaraları açısından tekrar incelemesini istiyorum."

"Evet," diyor Anders. "Sizin için tırnak kazıntısı yaptık ama hepsi bu."

"O halde Denise'i diğerleriyle ilişkilendiren bir teorim var. Şimdi kanıta ihtiyacım var."

★ ★ ★

Yemekten sonra çocuklar inşaata yardım etmeye devam ederken ben de Denise ve Bruno'nun muayenesinde April'in tıbbi asistanlığını üstlendim. Denise'deki bıçak yaraları bir çakı bıçağıyla uyumlu. Herhangi bir çakı olabilir ama kenarlarındaki yırtılmalar bıçağın çok da keskin olmadığını gösteriyor. Bunlar kesici değil, itici yaralar. Bu da bir kişinin kendini savunmak için taşıyabileceği ve neredeyse hiçbir zaman sallamaktan fazlasını yapmak zorunda kalmayacağı bir çakıya uyuyor. Denise market alışverişi için şehir ormanına gitmeden önce onu bileyecek değil ya.

Onu daha önce savunma yaraları için muayene etmiştim ve elinde kavga ettiğini gösteren bir kesik buldum. Ama saldırganla bir bağlantısı yok. Tırnaklarının altında doku yok. Kıyafetinde yabancı kıl yok. Eğer katilini bıçaklamayı başardıysa, katilin derisindeki kan ya yıkanmış ya da kendi kanıyla karışmıştır ve kan grubunu test edebildiğim halde, hepsi O pozitif çıktı, ki bu da onun kanı.

Bruno'ya gelelim o zaman. Bıçaklanmadığını biliyoruz, ama şimdi Denise'in çakısıyla bir darbe aldığını gösteren bir iğne ya da batma izi arıyoruz. Vücudunda bunlardan hiçbiri yok. Savunma yarası da yok.

April Bruno'nun vücudunu örtmeye başlarken, "Kıyafetlerini kontrol etmek istiyorum," diyorum.

"Bıraktığın yerde."

"Hayır, vücuduyla karşılaştırmak istiyorum." Bana kaşlarını çatıyor.

"Sadece henüz üzerini örtme," diyorum. "Yere bir çarşaf serip onu üzerine taşımama yardım eder misin?"

Sormuyor. Ben Bruno'nun giysilerini çıkarırken o steril bir çarşaf buluyor ve yere seriyor. İkimiz onu çarşafın üzerine indiriyoruz. Sağında çarşafın birkaç metrelik kısmı boş kalacak şekilde bir tarafa yatıyor. Kıyafetlerini oraya seriyorum, sanki kağıttan bir bebek için hazırlar gibi, her bir parça vücudunun uygun kısmının yanına yerleştiriliyor.

"Yaralarını sıralıyorum," diyorum. "Kıyafetlerinde çok fazla kan var. Kendi yaralarından gelmemiş gibi görünen kanın olabileceği herhangi bir yer arıyorum. Bazıları Lilith'in onu bulup taşıdığı zamandan kalma olabilir ama üzerinde çalışabileceğim sınırlı sayıda alan varsa kan grubunu test edebilirim."

"Çünkü Denise, Penny ve Bruno'nun hepsinin kan grubu farklı."

Başımı salladım. Bruno ve Penny'nin kan gruplarını giriş formlarından biliyorduk ama teyit etmek için Bruno'nunkini tekrar test etmiştik. Denise'inkini de test ettik. Burada DNA eşleştirmesini kolayca yapamasak da Walmart'tan alacağınız bir kitle kan grubunu test edebilirsiniz. İşin zor kısmı, test için giysilerden örnek almak. Gerçi bunun için ihtiyacım olan şey bende var. Sadece kanlı bir gömleğin tamamını inceleyemem. Ayrı testler için küçük örneklerle ihtiyacım var.

Birlikte çalışacağız ve kafasından başlayacağız. Çok fazla kafa derisi kanaması, gömleğinin üstündeki büyük kan lekelerinin ona ait olduğu anlamına gelir. *Hepsi* onun mu? Yine, bunu test etmek mümkün olsa da, bu koşullar altında kolayca yapılamaz, bu yüzden bunu bir kenara bırakıyorum. Gerekirse geri dönebilirim.

Gövdesindeki kanın bir kısmı başındaki yaradan da olabilir, düşerken sıçramış olabilir. Kayanın üzerindeki kan ve saçtan o sırada kafasının kanadığını biliyoruz. April ve ben biraz, şey, buna eğlence demekten çekiniyorum, ama ikimizin de hoşuna giden bir zihinsel bulmaca çalışması var, derme çatma modeller kuruyor ve yaralarına dayanarak düşüş şeklini buluyoruz, bu da bize hangi kan damlacıklarının bundan kaynaklandığına dair bir fikir veriyor.

Ayrıca düşmeden kaynaklanan kesik ve sıyrıkları da var, ancak bunların hiçbiri giysisini yırtmamış, bu yüzden tüm bu kan giysisinin içinde. Bir de sol bacağı var, bileşik kırığın pantolon paçasını kanla ıslattığı yer.

Tüm bunları çıkardığımızda, geriye kan olmayabilecek üç potansiyel nokta kalıyor. Biri omzunda küçük damlacıklardan oluşan bir sprey. Diğer kalçasında tek bir damla. Üçüncüsü ise, ilk başta kir zannettiğimiz, kot pantolonunun sağ dizindeki kan lekesi.

Damlacıklarla başladım. Denise'i ve nasıl öldüğünü düşününce, bu en olası gibi görünüyor. Test ettiğimde, kan grubu Bruno'nunkiyle uyuştı. Düşerken kafasına aldığı darbe yüzünden sıçramış olmalı. Kalçasındaki damlaya bakalım. Bu da onun tipi. Elbette, bu ikisinin kimliği belirsiz üçüncü bir şahıstan gelmiş olması da mümkün.

-Sadece kan grubunu test ediyorum ve onunki yaygın bir kan grubu ama şimdilik önemli olan Penny'nin ya da Denise'inki olmaması.

Sonra dizindeki lekeli yama geliyor. Bu daha zor, çünkü orada da kir var. Aslında iki dizinde de kir var. Lilith onu getirdiğinde de vardı, yani "sahte" düşüşünden değil. O gün erken saatlerde çalışmaktan olabilir, ancak bir mühendisin bir şantiyede, özellikle de inşaatın bu kadar ilerisinde ne sıklıkta aşağı inip kirlenmesi gerektiğini bilmiyorum. Tüm bunlar önemsiz olmalı. Dizlerine nasıl toprak bulaştığı kimin umurunda?

Benim umurumda. Çünkü dizinde kan da var. Peki ya o kan grubu? Denise'inkiyle uyuşuyor.

★ ★ ★

April ve ben Bruno'nun cesedini tekrar sarıyorduk ki kapı tokatlanarak açıldı ve bot adımları bekleme odasına çarptı. Kapı kolu sallanıyor. Sonra biri üzerine abanınca tekrar sallanıyor.

"Kapı kilitli," diyor April. "Tıbbi bir acil durumunuz mu var?" "Ben Gunnar."

"Bu benim sorumun cevabı değil."

Başımı sallıyorum ve kapıyı açıyorum. Gunnar içeri girdi. Bakışları Bruno'nun sarılmış bedenine ve sonra tekrar bana kayıyor.

"Ben de seni arıyordum," diyor Gunnar.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Yardım edebilir miyim?" dedim.

Sırıttıyor. "Asıl soru, her zaman olduğu gibi, benim sana yardım edip edemeyeceğim."

İç çekiyorum. "Benim için bir şeyin var mı, Gunnar?"
Cevap vermeye başladı. Sonra April'a baktı. Bana döndü. April'a.
"Hey, siz kardeş falan mısınız? Yani, üvey kardeş."
April gerildi, sesi kırılmanlaştı ve "Biz tam kardeşiz." dedi.
"Gerçekten mi? Huh." Geri çekilmeden önce bir kez daha yakından baktı. "Güzel.
Her neyse, Casey ile konuşmam gerek."
"Dedektif Butler," diyor April.
Arka kapıyı işaret ediyorum. "Hadi, Gunnar. Şunu arkaya
götürelim."
Ayrılmadan önce April'a döndü. "Eğer buradayken yalnızlık çekersen-"
Onu kapıya doğru itiyorum.
"Sadece söylüyorum, eğer kız kardeşin doktorculuk oynamak istiyorsa-"
Kapıyı açıp onu içeri iterken daha sert bir itiş daha.
onu.
O gittikten sonra, veda etmek için April'a döndüm ama
"O genç adam az önce doktor olmaya 'çalıştığımı' mı ima etti?"
"Hayır, hayır. O sadece... Sonra açıklarım." *Elimden bir şey gelmezse
tabii.*
"Kahvaltı?"
"Yedide yerim."
"Burada
olacağım."

★ ★ ★

Storm arka güvertede beni bekliyor ve ayağa kalkarken başını
okşamak için yanına gidiyorum.
"Benim için neyin var, Gunnar?" Diyorum.
Korkuluklara yaslandı. "Bu mürettebatın değerli bir üyesi olduğuma
katılıyor musun?"
"Hiçbir fikrim yok. Yolanda inşaattan sorumlu. Bir sorun mu var?"

"Ama ben değerli olduğumu kanıtladım, değil mi? Sizin için? Size ipuçları getirdim. Gözlerimi açık tutuyorum. O kadının cesedini taşımaya yardım ettim ve kimseye ölü bir kadın *olduğunu* söylemedim."

"Teşekkür ederim..." Ben de diyorum ki.

"Kalmak istiyorum," diyor. "Ve ben listede yokum."

"Ah." Kendimi bir sandalyeye bırakıyorum. "Yolanda erken ayrılman için program yaptı."

"Kocan yaptı. Benden hoşlanmıyor." Gunnar esniyor, kasları dalgalanıyor. "Olur böyle şeyler. Özellikle de evlenen erkeklerde."

"Evlenmek mi?"

"Görünüş olarak. Sen ateşlisin. O..." Omuz silkti. "Ortalama düzeyde iyi. Oradaki anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum. Belki para."

"Para mı?"

"Buranın onun kasabası olduğunu biliyorum. Bazı şeyler duydum. İkiniz inşa ettiniz, bu da demek oluyor ki adamınız zengin olmalı, öyle görünmese bile."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Sonra sustum ve başımı salladım.

"Mesele şu ki, tehdit altında hissettiği için onu suçlamıyorum," diyor Gunnar.

Yanağımın içini ısıırıyorum. "Eric kendini tehdit altında hissetmiyor. Yolanda ilk listeleri yaptı, tartıştılar ve Eric seçimlere son şeklini verdi. Eğer listede değilsen, bu kişisel bir mesele değil."

"Eğer öyle diyorsanız...."

"Eric güvenlik şefi. Bu da sizi sadece güvenlik için bir tehdit oluşturuyorsanız fark edeceği anlamına geliyor. Bela olduğunuza karar verirse. Bu durumda, konuşmadan seni göndermez. Bu konuşmayı yaptınız mı?"

"Konuşma mı? Adam bana iki kelime bile etmedi."

"Ve bahse girerim bu mürettebattaki çoğu insan da aynı şeyi söyleyecektir. O çalışmak için burada ve işine odaklanmış durumda. Onun gözünde kötü biri olsanız bile -ki değilsiniz- bu sizin 'listede' olup olmamanızı etkilemez. Bu kasabayı bitirmek onun önceliği."

"Ben çok iyi bir işçiyim." Kalçasını parmaklıklara dayıyor. "Evet, masaya özel yetenekler getirmiyorum, ama ağırlığımı koyuyorum ve bana söyleneni yapıyorum ve eğer sadece etrafta bir şeyler taşıyacak birine ihtiyacınız varsa, iş atı oynayın..." Pazularını esnetiyor. "Ben senin adamım."

"Yolanda ve Eric'le konuşacağım ama listeyi çoktan halka açmışlarsa, bir açıklama yapmadan seni değiştirmek zor. Belki kalmak istemeyen biri varsa..." Sandalyeden kalkıyorum. "Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Bunu mu demek istiyorsun? Yoksa beni başından mı savıyorsun?" "Yarı yarıya."

Bir kahkaha attı. "En azından dürüstsün."

"Deniyorum. Sorun şu ki, zaman sıkıntımız var ve elimde iki ceset var ve anlayışsız değilim Gunnar, ama gerçekten işe dönmem gerekiyor."

"Saat neredeyse gece on oldu."

"Dediğim gibi, zaman sıkıntım var. Günüm henüz bitmedi. Yine de bana yardımcı oldunuz ve bu yüzden sizi tamamen ekmiyorum." Güverte merdivenlerine doğru yöneldim. "Eric ve Yolanda'yla konuşacağım."

"Yolanda ile başla. O ormanda." Adımın ortasında durakladım. "Ne?"

"Gizlice kaçtı. Tünediğim yerden gördüm. Sana bunu söylemeye geldim."

Ona ters ters baktım. "Yani istediğini elde edene kadar rehin tuttuğun kurşun bu mu?"

Ellerini kaldırdı. "Hey, ben bir söz için beklemedim. Sadece iyi niyetli bir niyet gösterisi."

"Kendini kanıtlamak mı istiyorsun? Eric'i bul. Ona benimle patikada buluşmasını söyle."

"Peki ya diğer adam? Will mi? İyi birine benziyor. Ona söyleyebilir miyim?"

"Eğer ilk gördüğün oysa, evet. Aksi takdirde Eric'le konuş. O ısırmaz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yolun ağzında bana katılan Anders olunca hiç şaşırmadım.

"Gunnar desteğe ihtiyacın olduğunu söyledi. Eric az önce kantinin oradaydı ama beni istediğini söyledi."

Başımı salladım. "Eric'in kendisini tehdit altında hissettiğini düşünüyor. Cinsel olarak tehdit edildiğini."

Anders gülmeyi bıraktığında, "Ayrıca, Eric'le para için birlikte olduğum çok açık," diye ekliyorum, bu da onu yeni bir kahkaha fırtınasına sürüklüyor.

"Ben de hep bunu merak etmişimdir," diyor. "Para değilse, nedir?"

"Onun aşırı ... kişiliği."

Anders bir kahkaha daha attı. Dalton'la bir araya gelmeden önce, Anders'le arkadaştan daha fazlası olma fikriyle flört ettiğimiz bir zaman olmuştu. Çok cazip gelmişti. O harika bir adam ve birinin yanında hiç bu kadar rahat olduğumu hatırlamıyorum. Ama bu rahatlık, biriyle tanışmanın ve onda kendinizden çok şey gördüğünüz için uyum sağlamanın verdiği akrabalıktan geliyor. Hatta duygusal yüklerimiz bile aynı. Arkadaşlık için mükemmel bir reçeteydi. Başka türlü felaket olurdu.

"Gunnar biraz fazla, değil mi?" Anders öyle diyor.

"Bunu söylemenin mükemmel bir yolu. En azından *senden* hoşlanıyor." "Ben çok sevimli biriyim."

Storm durdu ve bana baktı. Anders'i kendim yakalamak yerine Gunnar'a yakalatmıştım çünkü Yolanda için bir koku işareti bulmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Belediye binasında bıraktığı bir kazak görmüştüm ve şimdi o bende. Storm izleri takip ediyordu ama şimdi

yukarı bakıyor ve sonra sola dönüyor, burada belli belirsiz bir patika ana patikadan ayrılıyor.

"Aferin kızıma," diyorum. "Devam et."

Bizi ikincil patikaya doğru götürüyor ve ormanın derinliklerine doğru ilerlerken sessizliğe gömülüyoruz. Saat on buçuk ve kasabada hava aydınlıkken, burada ağaçlar alacakaranlığı erkenden getiriyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Nasılsın?"

"Mükemmel, gerçekten. Kız kardeşimin ailesini görmek..." Nefes alıyor. "Onları görmeyi ne kadar istesem de bundan korkuyordum. Sanırım bir parçam Rockton'da saklanıyordu ve şimdi farklı olmasını istiyorum. Bence olabilir." Şöyle bir baktı. "Sen nasılsın? Gelişini bu şekilde planlamadığını biliyorum."

"Değil ama kasaba... yani, mükemmel. Cesetlerin beklenmedik bir şekilde erken gelmesi dışında."

"Gelmiş geçmiş en kötü karşılama komitesi hediyesi." "Şaka yapmıyorum."

Sesimizin duyulacağını bildiğimiz için sessizleşiyoruz. Çalıların çıtırtısını yakaladığımda Anders'e geri çekilmesini fısıldıyorum. Ben patikadan kolayca ayrılabilceğim bir yer bulana kadar hepimiz elimizden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde geri çekiliyoruz. Orayı seçiyoruz ve kolumu Storm'un üzerine dolayarak gölgelerin arasında çömeliyorum. Bir an sonra, az önce çıktığımız patikada bir figür belirdi.

Bu

Yolanda, kasabaya doğru geri dönüyor.

Anders bana sorgulayan bir bakış attı ama başımı salladım. Onunla yüzleşmek istemiyorum. Nereye gittiğini görmek istiyorum.

Geçtiğimize dair hiçbir ses duymayacağı kadar uzaklaşana kadar bekliyoruz. Sonra patikaya dönüp yolumuza devam ediyoruz. En az yarım mil kadar devam ediyoruz.

"Maden kampı bu tarafta mı?" Anders soruyor.

Arkamızı işaret ediyorum.

İç geçiriyor. "Yön duygum pek gelişmemiş."

Gerçekten de Mark'ın kampından ve Penny'nin izinden, Denise'i bulduğumuz yerden ve Lilith'in Bruno'yu bulduğu yerden uzağa doğru gidiyoruz.

Sonunda, bir çeyrek mil daha gittiğimizde Anders yavaşladı ve nefes aldı. "Bu...?"

Derin bir nefes alıyorum. "Esrar dumanı mı?"

"Kokarca da olabilir," diyor. Sonra yüzünü buruşturdu. "Doğru. Burada kokarca yok. Beş yıl sonra bunu hatırlayacağımı sanırdım."

Sırtını sıvazlıyorum. "Pek çok şeyde harikasin ama Eric'in ormana yalnız gitmeden hoşlanmamasının bir nedeni var."

"Evet, evet. Ama bu esrar dumanı, değil mi?"

"Evet ve eğer bu Yolanda'nın büyük sırrıysa, onu boğazlayacağım."

"Eric senden önce davranabilir." Anders bir dalı kenara iterek bize izin verdi.

Pas. "Bu konuda konuştuk. Zorlamamakta haklı olduğunu biliyor ama bu işin peşini bırakmak onu öldürüyor. Yine de cevap bu olamaz, değil mi? Yasal bir uyuşturucu kullandığı gerçeğini gizlemek için bir soruşturmaya müdahale etmeyecektir."

"Hayır demek isterdim ama sorun bunu stres atmak için yapıyor olması ve kimsenin stresli olduğunu bilmesini istememesi olabilir. Tipik bir erkek ortamında büyük bir işten sorumlu bir kadın. Savunmasız görünmesi gerekiyor. Duygu yok. Stres yok."

"Sanırım öyle."

"Yine de daha olası açıklama, biriyle buluşuyor olması ve sigara içen kişinin de o kişi olması."

"Sigara içmek mi?" Kıs kıs gülüyor. "Bunu hâlâ söyleyen var mı?"

Orta parmağımı kaldırıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İşin sırrı sigara içmek değil. Buluştuğu kişiler esrar dumanı gibi kokuyor. Kasabada kokusunu aldım. Alkol gibi ölçülü içilmesine izin veriyorduk. Duman sorunundan kaçınmak için yenilebilir gıdalar tercih ediliyordu ama yasaklanmamıştı."

"Yine de düzenlendiğini varsayarsak, kimin talep ettiğini bulabilmeniz gerekir, ki bu da..."

Storm yine durdu ve kibarca sola dönmek isteyebileceğimizi söylüyor. Onu takip ediyoruz ve koku daha da güçleniyor.

Anders, "Evet, bu koku giysilerde kalıcı değil," diyor. "Birisi sigara içiyormuş, hem de çok uzun zaman önce değil."

Storm birkaç metre ileride durduğunda, bir tarafındaki çizme izlerine bakılırsa sandalye görevi gören bir kütüğün bulunduğu küçük bir açıklıkta buluyoruz kendimizi. Anders "Peki burada neyimiz var?" dediğinde onları inceliyordum.

Sık çalılıkların arasına gizlenmiş bir sırt çantası çıkarırken dönüyorum. Onu alıyorum ve dikkatlice açıyorum. İçinde, esrar dumanı kokan bir gömlek ve kot pantolon görüyorum.

"Burası özel mülk," diyor arkamızdan bir ses. Yolanda açıklığa doğru yürüyor ve ellerini uzatıyor.

Sırt çantasını kaldırıyorum ama tutmaya devam ediyorum. "Yani bunun senin olduğunu onaylıyorsun?"

Gözlerini kaçırmadan önce gözleri kısılıyor ve kısa bir "Evet" diyor.

"Ormana geliyor, kıyafetlerini değiştiriyor ve esrar mı içiyordun?"

"Evet."

"Ve bu senin büyük sırrın mı? Benimle gizlice bile paylaşmadığın, bunun yerine birkaç kelimeyle yanlış anlaşılmayı ortadan kaldıracabilecekken seni birincil şüpheli olarak görmeye zorladığın sır."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ciddi misin?" Çantayı sallıyorum. "Bunun Kanada'da yasal olduğunu biliyorsun, değil mi? Kimsenin bunu umursamayacağını ve eğer imajın konusunda gerçekten endişeliysen, yenilebilir şeyler getirebileceğini?"

"Edibles benim için çalışmıyor." Anders'e döndü. "Artık gidebilirsiniz, Şerif Yardımcısı. Köpeği kasabaya geri götür. Casey ve ben birlikte döneceğiz."

Adam ona bakar ve sonra güler. "Ah, hayır."

"Onunla özel olarak konuşmam gerek."

"O zaman kasabaya geri dönecek ve bunu orada yapacaksın. Bu 'sırrın' hiç mantıklı değil, bu yüzden seni burada Casey ile bırakmayacağımdan emin olabilirsin. Ona söylediğin her şeyi paylaşmamdan endişe ediyorsan, sicilim her şeyi anlatıyor. Nasıl sır tutacağımı bilirim."

"Ayık olduğun zaman belki ama içki sorunun olduğunun farkındayım."

Ona bakıyor. "Vay canına. Bu..."

"Künt mü? Evet, öyle. Ve hayır, arkadaşların bana söylemedi. Kiminle çalıştığımı bilmem gerekiyor ve bu benim elde ettiğim önemli bir veri." "Pekala o zaman. Benim bir sorunum var. Daha fazla bilgi sahibi olmadığımı söyleyebilirim.

Ama bu seni ilgilendirmez. Senin endişen sarhoşken çenemi tutamamam, ama eğer bu bir sorun olsaydı, sence kasaba yardımcısı olarak ne kadar dayanabilirdim?"

"Bu haddini aşmaktı Yolanda," diyorum. "Ama belli ki Will haklı. Bir şerif yardımcısı olarak ne kadar inanılmaz olursa olsun, gizliliği korumakta sorun yaşasaydı Eric onu uzun zaman önce gönderirdi. Mahremiyet hakkına saygı duyuyorum. Gerçekten saygı duyuyorum. Ama istediğinizi iddia ettiğiniz bir soruşturmada beni engelleyerek ağırlığınızı ortaya koyuyorsunuz. Eğer bu görüşmenin gizli kalmasında ısrar ediyorsan, o zaman bunu kasabada yapacağız, çünkü burada seninle yalnız kalmayacağım."

"Peki." Sırt çantasını benden aldı ve sakladığı yere geri koydu. "Hadi gidelim."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kasabaya vardığımızda Yolanda'nın belediye binasında ya da -daha fazla mahremiyet için- kasabanın dışındaki evimizde konuşmak isteyeceğini tahmin ediyorum. Onun yerine kliniğe gidiyor.

"April orada olacak," diyorum. "Şimdiye kadar yatmıştır. Saat on biri geçti."

"O zaman bu konuşma için onu uyandırmak istiyorum."

Tam bu konuda yorum yapacaktım ki klinikte bir ışık yandığını gördüm. "Görünüşe göre geç kalkmış."

Storm'u Anders'le bırakıyorum ve ikisi Dalton'ı bulmak için yola koyuluyorlar.

Kliniğin ön kapısı açıktı ama içeri girdiğimde bekleme odasıyla klinik arasındaki kapı kilitliydi. Bu yüzden Gunnar daha önce içeri girmemişti. April, insanlara klinik saatlerinin geçtiğini ve acil bir durumları varsa arka kapıdaki zili çalmaları gerektiğini söyleyen bir notla kapıyı kilitliyordu.

Kapının altından ışık geldiğini iki kez kontrol ediyorum. İçeride bir dolap kapağı tıkırdayarak kapanıyor.

"April?" "April?" diyorum.

Cevap yok. Kolay temizlenen muşamba olmasında ısrar ettiği yerde bir ayakkabı gıcirtısı. Omzumun üzerinden Yolanda'ya baktım. Sonra silahıma uzandım.

"April?" "April?" dedim.

Hâlâ cevap yok. Silah elimde, seçeneklerimi değerlendiriyorum. Eğer içeride biri varsa, arka kapı kilitli olmamalı. Ama April geçen geceden sonra o şekilde bırakır mıydı?

Yolanda'ya dönüp fısıldıyorum, "Anahtar sende mi-?"

Kapı açıldı, April orada duruyordu. Bakışları silahıma kaydı.

"Kapıyı açan ben olduğum için şanslısın Casey," diyor. "Kasabada bir katil var. Silahını taşıyarak gizlice dolaşmak istemezsin."

"Silahımı taşıyorum çünkü kapının arkasındakinin sen olmadığını düşündüm. Bana cevap vermedin."

"Bir görevin ortasıdaydım." Yolanda'ya bakar. "Geç oldu ama siz burada olduğunuz sürece yarın sabah bir yardımcıya ihtiyacım olacak."

"Ne için bir asistan?" Ben soruyorum.

"Bavulları açmak için tabii ki. Sıkışık bir programımız olduğunun farkındayım ve diğer işlere yardımcı olabilmek için eşyalarımı yerleştirmeyi tamamlamak istiyorum."

"İhtiyacınız yok-"

Çenesini kaldırarak, "Yapacağım," dedi. "Kenny iki gün içinde geliyor ve inşaat ekibine yabancı olduğu için rahat edebileceği bir yardımcıya ihtiyaç duyacak."

"Ah." Yolanda'ya bakıyorum. "April haklı. Eğer birkaç saatliğine birini ayırabilirseniz, bunu yapmalıyız."

"Üç saat," diyor April. "Bana beceriksiz birini gönderirseniz dört saate çıkar. Ama ben Nanette'i istiyorum ve o bunu üç saat içinde yapar."

Yolanda tartışmaya hazır görünüyor. Kenny'nin aslında April'a marangoz yardımcısı olarak ihtiyacı yok. Bu April'la ilgili ve kız kardeşim bir şey istiyorsa - bahane uyduracak kadar istiyorsa - o zaman almasını sağlayacağım.

Yolanda son anda söylemek üzere olduğu şeyi ısırarak geri aldı ve onun yerine "Peki. Her neyse."

Yolanda beni odaya doğru itiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Saat çok geç oldu," diyor April.

"Parkinson hastasıyım."

April kaşlarını çatıyor. "Sende olduğunu düşünüyorsun-" "Hayır, bende var."

Geçen yıl teşhis kondu."

April'ın kaşları çatılır. "Bu bana açıklanmadı." Bana doğru bakıyor. "Bu bana neden açıklanmadı? Parkinson hastalığı

Durumu ciddi ve yaşına bakılırsa henüz erken olduğunu tahmin ediyorum ama yine de bunu bilmem gerekiyordu."

Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Kimse bilmiyor," diyor Yolanda. "Bu benimle doktorum arasında özel bir tıbbi mesele."

"Şu anda tüm niyet ve amaçlar için doktorunuz benim ve bu nedenle bunu bilmem gerekiyordu." April duraklar. "Sanırım Casey hafif prosopagnoziden bahsetti. Bu nadir de olsa potansiyel bir semptom. Parkinson da Afrika diasporasından gelen insanlar arasında nadir görülür. Teşhisten emin misiniz?"

"Çok eminim. Büyükbabamda -Emilie'nin kocasında- vardı. Ailemin o tarafından gelen özel bir hediye."

"Özür dilerim," diyorum. "Gerçekten üzgünüm ama esrarı bu yüzden içtiğinizi varsayarsak, yine de bu kadar gizliliğe gerek olduğunu sanmıyorum." "Büyükbabamın hastalığı Gran'i neredeyse yok ediyordu.

Onu böyle görmek

Tüm paraları, tüm bağlantıları ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Petra'ya ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Pes etmeye hazırlarken büyükannem araya girdi ve onu kurtardı. Babam öldükten sonra bunu büyükannem için yaptım. Diğer herkes onun görmelerini istediği şeyi gördü.

-Hayatına son verme kararını kabullenmiş ve bununla barışmış sert bir yaşlı kuş. Ben gerçeği gördüm."

Pencereye doğru yürüyor ve sırtı bize dönük bir şekilde dışarı bakıyor. "Onunla kalmak için her şeyi bıraktım çünkü ben de onu kaybetmekten korkuyordum. Şimdi ona gidip benim de aynı şeyi yaşadığımı mı söylemem gerekiyor? Bu yaşta mı? Tabii ki hayır. Ona söylemeyeceğim ve bunun bir nedeni bunu ona yapmayacağım ama bir nedeni de hayatımın geri kalanını onun benim için bulduğu yeni radikal tedavilerle geçirmek istememem ve onun da son yıllarını bu tedavileri arayarak geçirmesini istememem. O tedavileri umduğuma ve doktorum ne önerirse kabul edeceğime inansanız iyi olur, ama kader yaşam çizgimi kısa kesiyorsa, o zaman elimde kalanı en iyi şekilde değerlendiriyorum."

Yolanda yüzünü bize dönüyor. "Ve bu biraz konuşma gibiydi, değil mi?"

April, "Şu anki tedavi rejiminizi bilmem gerekiyor," diyor. Yolanda ona bakıyor ve gülüyor. "Sizi sevdim, Dr. Butler."

April'in kaşları çatılır. "Bu... güzel. Ama yine de rejiminizi ayrıntılı olarak bilmem ve tıbbi dosyalarınıza erişebilmem gerekiyor. Aylardır kontrolden geçmediğinizi varsayarsak, ilk işimiz bu olacak. Şu anki programınız göz önüne alındığında bu zamanı vermek istemeyeceğinizin farkındayım ama ısrar ediyorum."

"Peki efendim."

"Nörobilim alanında uzmanlaştığının farkındasınız, bu da hastalığınızın doğasını çok iyi bildiğim anlamına geliyor. Bu konuyu benimle tartışabilir ve profesyonel düzeyde bir anlayış bekleyebilirsiniz."

"Her zaman iyidir."

"Casey esrardan bahsetti. Sanırım bu titremeleriniz olduğu anlamına geliyor."

"Hafif olanlar."

"Peki esrar yardımcı oluyor mu?" "Yardımcı oluyor."

"Güzel. Bunu tartışacağız." Aramıza bakıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Siz ikiniz bu konuyu daha fazla tartışmak istiyorsanız ben gidebilirim," diyorum. "Hayır," diyor April. "Geç oldu ve ben yatmaya gidiyorum."

İyi geceler diliyoruz. Sonra verandaya çıkıyoruz.

Kapı arkamızdan kapanırken Yolanda, "Araştırmalarınızı böldüğüm için özür dilemeyeceğim," diyor.

"Ben de sağlık durumunu ortaya çıkardığım için özür dilemeyeceğim. Bana sadece tıbbi bir durum için esrar içmek üzere ormana gittiğinizi söyleyebilirdiniz. Esrarın gerçek kanıtını görmekte ısrar edebilirdim ama bu kabul edebileceğim kadar tuhaf bir mazeret."

"Buna güvenemezdim."

"Yani sana güvenemeyeceğimden emin oldun." Başımı salladım. "Her neyse. Sırrını saklayacağım. Bu beni ilgilendirmez. Eric'e orada ne yaptığını ve bunun tıbbi bir durum olduğunu söyleyeceğim, o da bu konuyu kapatacak."

Aniden başını salladı ve çenesi yukarıda, bakışları ileride uzaklaştı. Gidişini izliyorum ve sonra kocamı ve köpeğimi bulup eve dönmek için yola koyuluyorum.

★ ★ ★

Dalton açıklamayı kabul etti, kabul edeceğini biliyordum. Benim de yapacağım gibi. Émilie'nin bilmesini neden istemediğini anlıyorum, bu sırrı ne kadar sürdürebileceğini sorgulasam bile.

Parkinson korkunç bir hastalık. Parkinson hastası olan birini hiç tanımadım ama annesi olan bir iş arkadaşımı ve birlikte çalıştığımız zamanlarda bana anlattığı hikayeleri hatırlıyorum. Neden *bana* anlatsın ki? Bazen oluyordu. Çok sayıda erkeğin çalıştığı bir işte bir kadındım ve eğer cinsiyetimi iyi bir dinleyici, empatik ve anlayışlı olacağıma dair bir işaret olarak algılamışlarsa... sanırım bu tamamen yanlış olmazdı, her ne kadar kendimi böyle görmesem de. Dinledim. Empati kurdum. Anladım. Bu Yolanda'yı rahat bırakacağım anlamına mı geliyor? Asla, çünkü bu onun isteyeceği son şey.

Tüm bu heyecan içinde, Bruno'da ne bulduğumu geçici olarak unuttum. Dalton ve ben bunu da konuştuk. DNA testi olmadan Denise'in kanı olduğunu kesin olarak söyleyemem. Ama olabilir ve eğer öyleyse, bu ve dizlerindeki kir, ölürken yanında diz çöktüğünü ve kanının yeri ıslattığını gösteriyor.

Eğer katil Bruno'ysa, o zaman adalet yerini bulmayacak ve bu da rahatlatıcı bir şey olacak. Denise ikincil hasardı. Bu korkunç, onun ve zavallı kocası için üzüldüyorum. Kocasına sürpriz yapmak için gelmişti ve onun hakkını çalmaya yönelik bir komployla karşılaştı. Bruno'yu küçük çakısıyla tehdit ederek bu iddiayı savunmaya bile çalışmış olabilir. Bruno çakıyı aldı ve ödülünün kaybolduğunu görmenin paniğiyle ne yaptığını anlamadan onu bıçakladı. Ya da kendini savunmak için onu bıçakladı. Ya da soğukkanlı ve acımasız bir seçim yaparak onu bıçakladı. Cevap ne olursa olsun, bedelini ödedi.

Geriye Bruno'nun ortağı kalıyor. Ve ormandaki mimarımız. Bunlar bağlantılı mı? Öyle olmalılar, ama bu soruya kesin bir yanıt vermeye bu sabah olduğumdan daha yakın değilim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Arka güvertede erkenden yaptığımız kahvaltıda günümüzü planlıyoruz. Dalton Penny'yi daha sistematik bir şekilde aramaya başlamak istiyor. Nereye gittiğini biliyoruz ve o bölgeye odaklanmış durumdayız - ve dürüst olmak gerekirse, Bruno ya da Denise'in davasını takip ederken ona rastlamayı umuyoruz. İkimiz de onu kaybetmeden önce daha fazlasına ihtiyacımız var. Onu canlı bulma şansımız düşük ama bu konuda ne kadar suçlu hissetsek de, onu ilk gün bulmuş olsaydık farklı bir sonuçla karşılaşmamız pek olası değil. Eğer bir şekilde ormanda dolaşıyorsa, o zaman sıcak hava ve bol miktarda tatlı su ile hala orada olacaktır. Ama ikimizin de beklediği senaryo bu değil.

Birinci seçenek Bruno ve ortağını duydu ve onu öldürdüler. Ama Denise'in kaderi de bu gibi görünüyor. Yukon vahşi doğasının ortasında iki kadının da bir komploya kulak misafiri olması ve bunun için öldürölüp cesetlerinin farklı yerlere bırakılması ne kadar olası?

Hayır, ikinci seçenek giderek daha olası görünüyor. Penny, Bruno'nun ortağı. Mark'ın maden sahasında onunla buluşmaya gitti. Denise Bruno'yu ya da ikisini birden buldu ve bu yüzden öldü. Penny Bruno'yu bir uçurumdan aşağı itti ve sonra onunla kasabanın dışında buluştu ve o zamandan beri saklanıyor. Bu senaryoda, Penny'nin soğukkanlı bir katil olmadığı bir ihtimal daha var: Bruno'nun Denise'i öldürdüğünü gördüyse ve bu yüzden onu uçurumdan ittiyse ve şimdi onun öldüğünü fark etmeden *ondan* saklanıyorsa.

Cevap ne olursa olsun, tüm zamanımızı onu bulmaya ayıramayız. Onu terk edemeyiz de. Bu yüzden bir plan yaptık, kuşluk vaktine kadar inşaat projesinde çalışmamızı sağlayacak bir plan,

Sonra üç saat boyunca aramaya çıkıyoruz, projeye geri dönüyoruz ve akşam yemeğinden sonra başka bir şebekeyi aramak için tekrar dışarı çıkıyoruz. Yılın bu zamanında, güneş ışığının giderek daha uzun günlere yayılması avantajına sahibiz, yani Yolanda için sekiz saatlik bir mesai yaparken Penny için avlanabiliyoruz.

Anders, Dalton ve benim aramda sadece Dalton çekiç ve testere kullanmakta gerçekten usta. Anders ve ben ahşap işleri yerine kodlama dersleri alarak büyümüş banliyö çocuklarıyız. Ebeveynlerimizin tamir işleri için uzman çağırma örneğini takip etmeyi bekliyorduk. Tıkanmış bir tuvalet gibi temel işleri halledebiliriz ama burada çoğunlukla ayak bağı oluruz. Dalton genel ekip işini üstlenirken, Anders ve ben aletleri getirmek, odun taşımak ve "şunu tut" demek için hazır bulunuyoruz.

Dalton ve benim için ayrılma vakti yaklaşmıştı ki kasabayı bir çığlık kapladı. Bir kalas bırakıp koşuyorum, Storm da uykusundan uyanıp peşimden geliyor.

Evlerin birinden bir ses yükseldi. Panik içinde gevezelik eden bir erkek sesi.

Burası erkeklerin konutu ve içeride çalışan birkaç kişi var - bina sadece kısmen bitmiş ve yeni gelenleri barındırabilmek için tamamlanmasına öncelik verilmiş. Kapıdan içeri girdiğimde arkamdan ayak sesleri geliyor ve Dalton'ı görmek için bakıyorum.

Storm'a dışarıda beklemesini söylüyoruz - neler olduğunu görmek için koşuşturan bir avuç insanla birlikte. Kapının içinde durup dinliyoruz.

"Neden b a h s e t t i ğ i n i z i bilmiyorum," diyor adamın sesi. Fransız aksanı bana Pierre olduğunu söylüyor.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. Nerede o?"

Nanette mi o? Başka bir kadın sesi geliyor, ikisine de sakın olmalarını söylüyor, ama Nanette ona kenara çekilmesini söylüyor.

Dalton ve ben koridorda ilerledik. Kapıların çoğu kapalıydı. Sondan üç tanesi açık duruyor. İlkine yaklaştığımda, seslerin daha aşağıda olduğunu söyleyebilirim ve tam geçmek üzereydim ki, içeride birini gördüm.

ilk açık oda. Bu Gunnar, elinde bir matkap tutuyor. Ellerini kaldırıyor ve ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylercesine başını sallıyor.

"Burada kal," diye fısıldadım.

Bana başıyla onay veriyor ve Dalton'la yolumuza devam ediyoruz. Pierre ve Nanette tartışmaya devam ediyor, daha önce duyduklarımı tekrarlıyorlar. Nanette onu bir şeyle suçluyor ve onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yok.

Bir sonraki açık oda boş, ama yerde bir matkap var, etrafında dağınık vidalar var, sanki biri onu hızla düşürüp kaçmış gibi.

Son kapıya yaklaştığımızda Dalton arkamda kalıyor. İkimizin de üzerinde silah yok - kasabaya vermek istediğimiz mesaj bu değil. Eğer bu tehlikeli bir şey olsaydı, Dalton'ı silahı almaya gönderirdim ama duyduğum kadarıyla bu sadece bir tartışma.

Fark edilmeden içeri bakabileceğim bir açı ayarlıyorum... ve hatamı görüyorum. Pierre köşede, elleri havada, elinde teraziye benzeyen bir şey tutuyor. Başka bir kadın daha var, daha önce pek görüşmediğim biri, başka bir duvara yaslanmış. Nanette de Pierre'in önünde, elinde klinikten aldığı bir neşterle duruyor.

Geri çekilip bir silah alacak zamanım yok, zaten almazdım da. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Kendi ellerimi kaldırıp odaya giriyorum.

"Nanette?" Sakince söylüyorum. "Lütfen bana burada neler olduğunu anlatır mısınız?"

Bana doğru bakmıyor. Dikkati Pierre'in üzerinde.

"Penny'ye ne olduğunu biliyor," diyor. "Ona bir şey yaptı."

"Ne olduğunu bilmiyorum-" Pierre başlıyor.

"Pierre mi?" "Pierre?" diyorum. "Seninle birazdan konuşacağım. Önce Nanette'e neler olduğunu soracağım."

"Bana bıçak tutuyor," diyor. "Olan biten bu.

Bu çılgın-"

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diyorum. "Nanette?"

O cevap vermeden Pierre araya giriyor. "Ona silahını bırakmasını söylemeyecek misin? Beni *bıçak ucunda* tutuyor."

Bu tam olarak doğru değil. Kız ondan bir metre uzakta ve ben bu duruşu tanıyorum. On dört yıl önce ben de onun yerindeydim, ciddi olduğumu göstermek için birine silah doğrultmuştum. Yaptığı şeyle yüzleştirmek, korkutmak ve itiraf etmesini sağlamak için.

Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Silah sadece bir dekordu. Bu bir hataydı, kendimi asla affetmeyeceğim korkunç bir hataydı ama burada olan bu değil. Neşter bir silah değildir. Kör bir öfke anında tetiğı çekmeyecek ve ben de saldırırsa onu yakalayabilecek kadar öne çıktım.

"Nanette?" Tekrar soruyorum. "Bana neler olduğunu anlat." Serbest elini kaldırdı. Elinden bir kolye sarkıyor.

"Bunu kız kardeşine yardım ederken kliniğın çekmecesinde buldum. Penny'nin."

Pierre itiraz etmeye çalıştığıında, kolyeyi diğer kadına doğru sallıyor. "Bu Penny'nin mi?"

"Evet," diyor diğer kadın. "Bunu hep takardı."

"Ve şimdi o gitti ve kolye bir çekmecenin arkasına tıklandı. Kilitli bir çekmece. Anahtarı sadece Pierre'de olan bir çekmece."

"O zaman nasıl açtın?" Pierre diyor ki. "Anahtarları yeni doktora verdim. O çekmeceye erişimi vardı. Belli ki senin de vardı."

"Onu oraya ben koymuş olsaydım, burada seninle yüzleşiyor olur muydum? Penny kaybolduktan iki gün sonra gelen Dr. Butler olmadığı da kesin."

"Pekâlâ," diyorum. "Bunu kolayca çözebiliriz. Kolyenin parmak izini alacağım. Eğer Pierre almadıysa, üzerinde parmak izi olmayacaktır."

Saçmalıyorum tabii ki. On sent büyüklüğünde bir kolyesi olan bir zincir. Kullanılabilir bir parmak izi bulma şanssı gülünç ama Pierre'in yüzünü panik kaplıyor.

"Peki," der. "Evet, onu oraya ben koydum." "Sonra da yalan mı söyledin?" Nanette söylüyor.

"Nanette mi?" "Nanette?" dedim. "Neşteri indirip bu işi benim halletmeme izin verir misin lütfen? İtiraf etti."

"Kolyeyi aldığını. Ona zarar vermeyi değil."

"Ona zarar vermedim," diyor Pierre. "Onun ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgim yok. Bu yüzden kolye konusunda yalan söyledim. Eğer bana gelip sorsaydın -hayatımı tehdit etmeden- gerçeği söyledim. Sen bana bıçak çekerken, atıp tutarken bunu itiraf edecek değildim."

"*Pierre*," diyorum sertçe. "Bu kadar yeter. Ben atıp tuttuğunu duymadım."

"Nanette ona sakince sordu," diyor diğer kadın. "İnkâr etti. İşte o zaman neşteri çıkardı."

"Beni hazırlıksız yakaladı," diyor Pierre. "İlk başta ne demek istediğini anlamadım. Penny'ye ait bir şeye sahip olduğumdan bahsediyordu ve ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kliniğin dışında bir kolye buldum ve onu Yolanda'ya vermeyi planlayarak kilitli çekmeceye koydum ama sonra Penny ve Bruno kayboldu ve ondan sonra gelen her şeyle birlikte onu unuttum."

"Penny'nin olduğunu bilmiyor muydun?" Nanette öyle diyor.

"Elbette bilmiyordum. Bilseydim, o kaybolduktan sonra teslim ederdim."

"Cidden tanımadın mı?"

Nanette kolyeyi bana doğru kaldırıyor. Elimi uzattığımda, bana uzattı. Altın çerçeve içinde çok eski bir Roma parası.

"Biraz farklı, değil mi?" Nanette öyle diyor. "Birden fazla kişi ona bunu sordu. Yüksek lisans okulundayken Roma'da bir proje üzerinde çalışmış, eski bir binanın devrilmesini önlemenin yollarını aramış. Herkes planının işe yaramayacağını söyledi, o da geri adım attı ve birkaç şey başarısız olduktan sonra onun fikrini denediler ve işe yaradı. Kolye onun işine olan inancını hatırlatan bir şeydi."

"Onu hiç görmedim," diyor Pierre. "Özür dilerim." "Yalan söylüyor," diyor Nanette.

"Ben mücevher ezberlemem-"

"-çok tatlı ama sert bir şekilde kovaladığınız kadınlarda
-Sizi geri mi çevireyim?"

"Onaylayabilirim," diyor arkamızdan bir ses. Bu Gunnar, hâlâ matkabını tutuyor. "Penny'nin Pierre'i defalarca kovduğunu gördüm. Adam ipucu almadı."

Dalton sıkıntıyla homurdanıyor. Sessizdi ama şimdi bana bakıyor, nasıl tepki vereceğimi biliyor.

"Ve kimse bana bunu söylemeyi uygun görmedi mi?" Söylüyorum. "Ben etrafta dolaşıp Penny ile mürettebatın diğer üyeleri arasında bir çatışma olup olmadığını sorarken."

"Ben buna çatışma demezdim," diyor Gunnar. Ben ters ters bakınca, ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırıyor. "Tamam, evet, Penny'yi rahatsız etti ama birkaç kişi daha etti ve hepsi haftalar önce geri adım attı, Pierre de dahil."

"Rahatsız etmiyordum," diyor Pierre. "İlgileniyordum ve bunu ona belli ediyordum. O da ilgilenmeyince vazgeçtim."

"Ancak Kendra bir müdahale düzenledikten sonra," diye mırıldanıyor diğer kadın. Bana bakıyor. "Kimse bundan bahsetmedi çünkü bir işte çalışan kadınlar için bu olağan bir durumdur. Kendra ona haddini aştığını söyledi ve o da geri adım attı."

"Ya da öyle *görünüyor*du," diyor Nanette. "Ama şimdi bir de bu kolye var."

Dalton'a dönüyorum. "Pierre'e karakola kadar eşlik eder misin? Gunnar, lütfen Kendra'ya onunla konuşmam gerektiğini söyler misin?"

Pierre, "Ben bir şey yapmadım," dedi.

"Yaptığından emin olsaydık, kelepçeli olarak giderdin," diyorum. "Sorgulanmak üzere götürülüyorsun. Nanette? Klinikte olacak mısın?"

"Olacağım."

"Daha fazlasına ihtiyacım olursa sana haber veririm."

"Tutuklanmadı mı?" Pierre diyor ki. "Beni bıçakla tehdit etti."

Dalton onun koluna girdi. "Kibarca sorulduğunda bir şey itiraf etmiyor musun? Bir dahaki sefere çok daha az kibarca sorulacak. Dedektif Butler sizi sorgularken bunu unutmayın."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Pierre'i sorguya çektim. Hikayesine sadık kaldı. Evet, Penny'i çekici buluyordu. Evet, onu takip etti. Ama gerçekten ilgilenmediğini anlayınca geri çekildi. Tamam, Kendra onunla bu konuda konuşmuş olabilir ama bunun nedeni Penny'nin sinyallerini yanlış anlaması ve ilerleme kaydettiğini sanmasıydı. Aksini anladığında, utanç içinde geri çekildi.

Sonra kolyeyi buldu ve hayır, kolyenin Penny'ye ait olduğunu gerçekten fark *etmemişti*.

Penny'nin. Kliniğin arkasında bulmuş. Tokası kırılmıştı. Değerli görüldüğü için içeri getirdi ve kilitledi. O gün Penny ve Bruno'nun kaybolduğu günün sabahıydı ama o sırada haberi duymamıştı ve klinikte çalışıyordu. Haber geldiğinde, bağlantıyı hiç kuramadı ve kolyeyi tamamen unuttu.

Ona inanıyor muyum? Penny'nin kolyesi olduğunu fark etmemiş olma ihtimalini kabul edebilirim. Diğerleri ilginç olduğu için fark etmiş olabilir, ama sanki 5 inçlik bir diskmiş gibi değil. Gerisini kabullenmek daha zor. Kırık bir kolye buluyor ve bir kadının kayıp olduğunu duyduğunda, bunun bağlantılı olabileceğini hiç düşünmüyor mu? Oysa duyduğumuz hikaye Penny'nin ormana tek başına giderken görüldüğüdür. Kırık bir kolye kaçırılmayı akla getiriyor ve kimse bunu öne sürmedi.

Peki kolye ne anlama geliyor?

Penny'nin kaybolmasının ormandaki yürüyüşüyle bir bağlantısı olabilir mi? Geri dönmüş ve kasabaya tekrar girerken saldırıya uğramış olabilir mi? Pierre ona saldırmış, kırık kolyeyi daha sonra bulmuş ve anahtarın sadece kendisinde olduğunu bilerek kilitli bir çekmeceye tıkmış olabilir mi? Ya da hatıra olarak almış olabilir mi?

Herkesin Pierre'in Penny'yi rahatsız ettiğini biliyor gibi görüldüğü kısımdan hoşlanmadım ama yine de kimsenin bunun önemli olduğunu düşünmemesine şaşırmış gibi davranmam. Kendra özür diliyor ve kendini çok kötü hissediyor ama mürettebattan birini "aşırı derecede takip ettiği" için konuşmak zorunda kaldığı ilk kişi o değildi. Bir erkeği takip eden bir kadını da uyarmak zorunda kalmıştı.

Pierre'in durumunda, bu sıradan bir tacizdi. İlgileniyordu ve biri ona bu saçmalığı kesmesini söyleyene kadar hayır cevabını kabul etmiyordu. Penny bundan etkilenmemişti. Sadece rahatsız olmuş ve bir adam bu kadar ilgiliyken ona "bir şans vermek" istemediği için kendini biraz suçlu hissetmişti.

Pierre'e kolyeyi sözde nerede bulunduğunu gösterdim. Kliniğin hemen arkasındaki bir çalıya takılmıştı. Orada herhangi bir rahatsızlık belirtisi aradım. Yerdeki izler? Kırık dallar? Hiçbir şey bulamayınca Dalton'ı çağırdım. O da bir şey olmadığını söyledi. Sırada Storm var. Penny için ona bir koku işareti veriyoruz ve o da bir şey bulamıyor.

Tüm bunlar Pierre'in hikayesini biraz şüpheli kılıyor ama o yemin ediyor. İki erken randevu için klinikteydi - randevuları olanlar tarafından doğrulandı - ve ikisi arasında kahve içmek için arka verandaya çıktı. Çalışanların arasında parıldayan kolyeyi gördü, aldı ve bir çiftin ormanda oynadığını ve kolyenin kırıldığını düşündü. Bir sonraki randevusu geldiğinde kolyeyi içeri götürüp kilitli çekmeceye tıktı ve sonra da unuttu.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ne yazık ki, azınlıkta gibi görünüyorum. Nanette kolyenin hikayesini çoktan yaydı, tıpkı orada bulunan diğer kadın gibi ve Gunnar da bunu doğrulamak için üzerine düşeni yaptı.

Pierre'in kellesini istemeyen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Tamam, Dalton ve Anders onu gözaltına almadan önce daha fazla kanıt ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikir ve Kendra da Yolanda gibi mafya zihniyeti konusunda daha endişeli - ikincisi "endişeli" olmaktan çok "kızgın".

Kenny yarın gelecek ve Pierre'den marangozluk işini devralacak, bu yüzden Yolanda onun da uçakta olmasını istiyor. Onun varlığı artık diğerlerinin dikkatini çok dağıtıyor.

Öğle yemeğini kantinde yemeye çalışıyoruz, ancak "o adam" hakkında ne yapmayı planladığımızı öğrenmek isteyen sürekli insan akışı, yemek için evimize çekilmemize neden oluyor. Anders, Pierre'in kişisel asistanı olarak gönüllü oluyor, ona işlerinde yardımcı olurken diğerlerinden de uzak tutuyor.

Dalton ve ben öğle yemeğimizden arta kalanlarla arka verandaya yerleştik. Dalton ayaklarını uzatmış, elinde birasıyla arkasına yaslanıyor.

"Düşüncelerin için nikel,"
diyorum. "O kadar da değerli
değiller."

"Yolanda haklı olabilir," diyorum. "Pierre'i yarın gönder. Herkesin onun güneyde ev hapsinde olduğunu ve adaletten kaçmadığını bildiğinden emin olun. Bu sorunu çözer ama Penny'ye gerçekten zarar verdiyse, cesedini nerede bulacağımızı bilen tek kişiyi de göndermiş oluruz."

"Evet."

"Ve eğer yapmadıysa, o zaman Penny hâlâ dışarıda bir yerde ve ben de onu aramak yerine Pierre'i soruşturmaya odaklanmış olacağım."

"Evet."

"Yardım etmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu konudaki fikrimin değerini zaten beş sentten daha az olarak değerlendirdiğime inanıyorum." Birasından bir yudum daha alır. "Pierre'i anlayamıyorum. Tavrından hoşlanmıyorum ama mızımız ve savunmacı olmak bir suç değil. Kolyeyle ilgili hikâyeyi de sevmedim, özellikle de orada bir tartışma olduğunu gösteren hiçbir şey yokken, ama bu da mantıklı. Adam dışarı çıkıyor. Görüyor. Getiriyor, bir yere koyuyor ve unutuyor. Hoşlandığı bir kadında fark etmemiş olabilir mi? Rockton'a ilk geldiğinde seni kesinlikle fark etmiştim. Önce beni kızdırdığın için. Sonra seni anlamak istediğim için. Sonra da her ne kadar istemesem de seni son derece çekici bulduğum için."

"Teşekkürler..."

"Ama tüm bunlara rağmen -ve yan yana çalışmamıza rağmen- kolye taktığını fark etmem biraz zaman aldı. Bilgisiz bir adam olduğumu sanmıyorum ama mücevherlerinizle ilgilenmedim."

"Sanırım şu anda yapabileceğim tek şey Émilie ile temasa geçmek ve Pierre'in geçmişini araştırması için bir müfettiş görevlendirmesini sağlamak. Temel bir geçmiş araştırması yapıldığını biliyorum ama bakalım herhangi bir yırtıcılık geçmişi var mı-"

Fırtına başını güverteden kaldırıp hırlıyor, bakışları ormana sabitlenmiş. Ormanın içine bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Köpek ayağa kalkıyor, hâlâ hırlıyor, başını eğmiş. Dışarıda bir şey var. Bir şey ya da biri.

Önce Dalton ayağa kalkıyor. Ormanın içine bakıyor ve sonra homurdanarak sandalyesine geri oturuyor. "Eğer bu sosyal bir çağrı ise, ormanda pusuya yatıp köpeğimizi tedirgin etme."

"Pusuda beklemiyorum," diyor bir ses. "Ölçülü bir hızla yaklaşıyorum. Ayrıca köpeğinizi tedirgin eden ben değilim."

Fırtına arka güvertenin kenarına doğru ilerliyor, hırlarken tüyleri diken diken oluyor. Tedirginliğin kaynağı gözden kayboluyor. Lilith'in gri kurdu Nero. Kadının kendisi de onu takip ediyor. Nero evimizin arkasındaki açıklığa ulaştığında kadın ona bir şey söylüyor ve Nero duruyor.

"Yaklaşabilir miyiz?" diye soruyor.

Sorun olmadığını mırıldanırken bir elimi Storm'un başına koyuyorum. Kurt bahçeye giriyor, Lilith de yanında. Verandanın kenarında tekrar durdular.

"Girebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı salladığımda Nero'dan kalmasını istiyor ve arka güverteye tırmanıyor. Bakışları bira şişelerine gidiyor.

"Bir tane ister misin?" diye sordum. "İsterim. Teşekkür ederim."

İçeri giriyorum ve döşeme tahtalarının altındaki derin bir saklama alanı olan buzluktan bir tane alıyorum. Permafrost bina yapmak için tam bir baş belası ama soğutma için bir mucize.

Şişeyi çıkardığımda, "Pahalı olmalı, kasalar dolusu birayla uçuyorsun." diyor.

Şişeyi ona uzattım. "Olmayacak. Bunları şişeler için getirdik, kendi tarifi olan yerel bira ustamız tarafından temizlenecek ve yeniden doldurulacak."

"Yerel bira ustası mı?" Başını sallıyor. "Y kuşağı."

Birayı açıyor ve bir sandalyeye yerleşiyor. Storm güvertenin kenarına oturmuş, yere yerleşmiş ve başını patilerinin üzerine koymuş olan Nero'yu izliyor. Storm pozisyonunu değiştirdiğinde kulakları seğiriyor, bu da her ne kadar sakın görünse de insanına yönelik bu potansiyel tehdidi izlediğinin tek işareti.

Lilith kulübemizin arka duvarını inceliyor. "Bu harika bir işçilik."

"Ben de sizin eviniz için aynı şeyi söyleyebilirim. Eric'ten bunun üzerine benim için orman yaratıkları çizmesini istedim bile."

Adam homurdanıyor ve birasını yudumluyor.

"Ben olsam yapmazdım," diyor. "Bu tarz bir evde, şu minibüs duvar resimlerinden biri gibi görünür. İyi niyetli ve hevesle yapılmış ama... kötü tavsiye edilmiş. Çimenlerin arasından görünen tuhaf dokuma yaratıklara sadık kalın."

"Sen bana tuhaf dokuma yaratıklar yap, ben de o şişeyi doldurmaya devam edeyim."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Şimdiden ticaret yapıyorum. Ben süpürgeyle aşağı inip hepinizi tavşana çevirmeden önce avantajlı komşular olduğunuzu kanıtlamaya hevesli olduğunuzu bilmesem gururum okşanırdı."

"Tavşan," diyorum. "Ya da fedailer."

Dalton kaşlarını çatarken bile bu onu güldürüyor.

"Bu bir çocuk şarkısı," diye açıklıyorum ona.

"Ama o versiyonda ben iyi bir peri olurdum, ki değilim," diyor Lilith.

"Eminim el yapımı bira ve orman sakinlerinin, hatta başarılı doğa fotoğrafçıların bile ulaşamayacağı diğer lüksleri cömertçe sunarak olabilirsin."

Kaşları kalkıyor. "Şu haline bak, her yerde Sherlock'luk yapıyorsun."

"Fotoğrafçılıkla ilgili bir ipucu yakaladım ama bu bana evinizin bir bölümünün penceresiz olduğunu hatırlattı. Bir karanlık oda. Doğa fotoğrafçılığı buradaki en bariz cevap. Bu çizmelere bakarak başarılı bir tahminde bulunabilirim."

"Öğle yemeğinde ne yediğimi de söyleyebilir misin?"

"Yeraltındaki bir buzluktan alınan soğuk bira, güneşli ahşap bir güvertede içilir. Sonunda yanında somon fümeli sandviç de olabilir ama geleceği görmekte o kadar iyi değilim."

"Eğer o sandviç ciddi bir teklifse, kabul edeceğim ve sonra ziyaretimin sosyalleşme kısmını bitirip işime bakacağım."

Dalton ayağa kalkar ve sandviçi hazırlamak için içeri girer. Storm da ayağa kalkar ve bahçeye inmeyi düşünüyor gibi görünür. Güvertenin diğer ucundan atlıyor, kurttan yeterince uzakta, böylece yavaşça yaklaşabiliyor.

"Bu iyi mi?" Ona elimle işaret ederek söylüyorum.

"Nero'nun diğer köpeklerle çok az deneyimi var ama sinirli bir hayvan değil. Burası onun bölgesi ve buna saygı duyacaktır."

Fırtına'nın birkaç adım ötede durmak için yaklaşmasını izliyorum.

Lilith onlara el sallıyor. "Onun için bu kadar endişelenmene gerek yok. O da halkı kadar dikkatlidir. Kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?" "Üç. Peki ya Nero?"

"Hemen hemen aynı."

Kurt havayı koklamak için başını kaldırıyor ve sonra tekrar indiriyor. Storm yaklaşıyor ve uzaktan koklayarak onun etrafında dönüyor. "Vahşi doğada kurtlarla karşılaştı mı?" Lilith soruyor.

"Birkaç tane. Çoğu mesafesini koruyor ama bir tanesi çok ilgilendi ve bunun harika olduğunu düşündü... ta ki onun dostluk aramadığını anlayana kadar. Kızıışmıştı."

"Ah, dişi olmanın kötü durumu. Bir erkek arkadaş canlısı görünür. Ormanda gezinme umudu beslersiniz ama bir de bakarsınız ki sadece üzerinize atlamak istiyor."

"Değil mi? O yüzden şu anda dikkatli davranıyor. Ayrıca kızgınlık döneminde değil, bu da yardımcı oluyor. Yine de bir köpek arkadaşı var ve o da

En azından yarı kurt. Nero'nunkine benzer bir durum - onu yavru bir köpekken bulduk, annesi ölmüştü."

"O burada mı? Nero genç bir erkeğe biraz daha güçlü tepki verebilir."

Başımı sallıyorum. "Gelecek ama muhtemelen bu yılın sonuna kadar değil."

Dalton içinde somonlu sandviç, iki çeşit turşu ve ev yapımı patates cipsi olan bir tabak getiriyor.

"İş e alındın," diyor kız tabağı alırken. "Akşam yemeğimi yedide yerim."

Başını sallar ve sandalyesine geri döner.

Lilith sandviçten iki ısırık alır. Sonra tabağı kucağına koyuyor ve ayaklarının dibindeki küçük sırt çantasına uzanıyor. Ev yapımı deri bir çanta çıkarıp uzatıyor.

Çantayı açıyorum ve içinden bir kadın eldiveni çıkarıyorum.

"Bunu bu sabah erkenden buldum," diyor. "Kayıp kadına ait olabileceğini düşündüm."

Örme bir kadın eldiveni. Pahalı değil ama sıcak tutuyor. Mürettebat için bir kutu dolusu almıştık.

"Sizin mi?" diye sordu.

"Bizim markamız, evet. Muhtemelen kadın işçilerimizden birinden."

"İnşaat alanında bunlardan çok fazla olamaz."

"Aslında üçte ikisi. Ama bunu kontrol etmenin kolay bir yolu var."

Eve girdim ve Penny'nin koku işaretleyicisinin bulunduğu poşet ve kendi kullanımım için depodan aldığım iki eldivenle birlikte geri çıktım. Üç eldiveni de güverteye koydum.

"Fırtına mı?" "Storm?" dedim.

Nero'nun etrafında geniş bir daire çiziyor ve güverteye geri atlıyor. Koku işaretleyiciyi uzattım. Sonra üç eldiveni işaret edip herhangi birinin aynı kişiye ait olup olmadığını soruyorum. Nero ayağa kalkıyor ve kızın önce bir eldiveni, sonra ikincisini, sonra da üçüncüsünü dikkatle koklamasını ilgiyle izliyor. Geri dönüp burnunu birine değdiriyor ve sonra bana bakıyor.

"Bu Penny'nin," diyorum Storm'a bir teşekkür okşaması yaparken.
"Nerede buldun onu?"

"Madenci kampı ile dağ arasında." "Bizi oraya
götürebilir misin lütfen?"

"Eğer bu turşulardan bir kavanoz alabilirsem."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Lilith'in eldiveni bulduğu yerdeyiz. Oraya yaklaştığımızda durup manzarayı inceliyor. Nero, Lilith'in düşünce akışını bölmekten nefret ediyormuş gibi hafifçe homurdanıyor. Sonra üç adım sola yürüyüp ormanın içine bakıyor.

"Evet, elbette," diyor. "Teşekkür ederim, Nero."

Onları takip ediyoruz. Storm bana yakın duruyor ve bu yüzde elli koruma, yüzde elli de tanımadığı başka çocuklar karşısında annesine yakın duran bir çocuk gibi hissettiriyor. Yaklaşık on adım gittiğimizde Storm duruyor ve kısık bir hırıltı çıkarıyor. Nero geriye bakıyor, sanki bu sakın görünen köpeğin rastgele onu tehdit etmeye karar vermesinden ürkmüş gibi. Sonra onun ormana doğru baktığını görüyor.

Nero o yöne doğru bir adım atıyor. Ben de öyle yapıyorum, böylece kalın bir ağaç gövdesinin arkasını görebiliyorum. Bir şey hareket edince duruyorum. Bu bir tilki, belki üç metre ötede, uzun ve uzun bacaklı ve Storm'a bakıyor. Nero bir ses çıkarıyor ve tilkinin dikkati o tarafa kayıyor. İki büyük köpek dişinin arasına bakıyor. Sonra dönüp kaçıyor.

Fırtına memnuniyet dolu bir homurtu çıkarıyor. Nero ondan kaçan tilkiye bakıyor ve o da aynısını yapıyor, bakışları birinden diğerine sallanıyor, sanki "Bunu kovalamayacak mısın?" der gibi. Cevap her iki taraftan da açıkça hayır olduğunda, yemin ederim memnuniyetle başlarını sallıyorlar, sanki her ikisi de diğerini makul ve medeni bir canavar olarak tanıyor, bir tilkiyi insanlarından uzak tutacak, ancak daha küçük köpeği bir tehdit ya da oyuncak olarak görmeyen biri.

"Çok kibar," diyor Lilith. "Newfoundland'ları çok severim. Çocukluğumuzda iki tane vardı. Bir köpekten daha iyi bir mizaç isteyemezsiniz. Daha az salya belki ama daha iyi bir mizaç değil."

"Daha az salya ve daha az tüy dökme," diyorum.

Gülümsüyor. "O da var. Şimdi, yer tam Şurası. Őşareti görebiliyorum."

İleriye baktığımda onu görüyorum; bir ağaca bağlanmış parlak sarı bir kurdele Őeridi. Bizi oraya götürüyor ve eğilip çalılıkları gösteriyor.

"Onu orada buldum," diyor. "Dağa doğru giden bir geçit izi de buldum ama Nero bir koku köpeği değil ve açık araziye çıkınca izi kaybettim."

Penny'nin koku işareti ni çantasından çıkarıp Storm'a gösteriyorum. Zar zor kokluyor - ilgilendiğim kokunun bu olduğunu eldivenden anlıyor. Ama etrafı kokladığında, beklediğimden daha uzun sürüyor. Sonra sızlanıp bana bakıyor.

"İz çok eski olabilir mi?" Lilith soruyor.

Düşünürken, Haven's Rock'tan ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç sesi çıkmayan Dalton koku torbasını benden alıp m h rl yor. Storm'un izlediğinden emin olurken çantama geri koyuyor. Sonra dağa doğru giden zayıf patikanın yanına eğiliyor ve ona aldığı *herhangi bir* kokuyu takip etmesi emrini veriyor.

Lilith'ten Nero'ya bakıyor ve Dalton başını sallıyor. "Hayır, onlarınki değil. Başka bir Şey var mı? Koku? Takip etmek?"

Kadın anlayışla ve biraz da rahatlamış bir Şekilde homurdanıyor. Ondan eldivenli kadının izini takip etmesini istemiyor, ki bu iyi bir Şey çünkü kokusunu almıyor. Ayrıca orada duran kurdun ve kadının izini takip etmesini de istemiyor, çünkü bu çok tuhaf olurdu. Onun görevi basitçe eski bir oyunu oynamak. Bir insan kokusu bul ve onu takip et.

Yola  ıktığımızda, Dalton ve Storm  nden gidiyor. Ben Lilith'le geride kaldım.

"Köpeğin bize kadının kokusunun o izde olmadığını söylüyor," diyor.

"Doğru," diyorum.

"Yani eldiveni başka birinde miydi?"

"Muhtemelen, ama bence cevap Penny'nin onu kaybetmediği. Düştü."

"Düştü mü?"

"Biri onu taşıırken." Duraksadım. "Cesedini taşıırken."

★ ★ ★

Storm kayıp kadına ait olmayan bir izi takip etmekte özgür olduğunu anladığında, bu yoldan gelenin izini sürmekte hiç zorlanmıyor. Birkaç yüz metre daha ilerliyor, dağın eteğindeki kayaya tırmanıyor. Sonra durur ve yukarı bakar. Kaya, Storm'un tırmanamayacağı kadar dik bir şekilde göğe doğru yükseliyor.

"Mağara," diyor Dalton.

Arkama bakıyorum. On beş metre geri çekilmiş ve yukarı bakarken gözlerini koruyor. Yanına gidip ben de aynısını yapıyorum. Hiçbir şey göremeyince, benim itirazım ve Lilith'in yumuşak kahkahası üzerine beni itiyor. Yine de işe yarıyor ve bir mağara açıklığının karanlık şeklini görüyorum.

Storm'dan Lilith'le kalmasını istiyoruz. Sonra ikimiz de kayadan mağara ağzına doğru tırmanıyoruz. Bir insanın sığabileceği kadar büyüktü. Dalton el fenerini çıkarıp içeri tutuyor. Tünelin zemini yaklaşık 10 metre aşağı doğru eğimli. Sonra karanlığa gömülür.

"Ben gireceğim," diyorum.

El fenerini bana uzattı. "Tepede kal."

"Biliyorum."

Çantamı yere bırakıyorum. Sonra sürünerek içeri giriyorum. Bunun için yeterince büyük, ancak kısa süre sonra daha çok sürünmem gereken noktaya kadar daralıyor. Tünelin zemini daha fazla eğildikçe, ellerimi kaldırıp duvara dayanıyorum, böylece ilerideki deliğe doğru tamamen kaymıyorum. Yapışkan bir şeye dokunuyorum ve elimi ışığın altına geri çekiyorum.

Işığı duvara tuttuğumda kurumuş bir kan lekesi görüyorum.

Sanki biri bir cesedi tünelden geçirmeye çalışmış, itmiş ya da sürüklemiş gibi.

Penny'yi itiyor ya da sürüklüyor. Onun cesedini.

O kan lekesinden kaçınmaya dikkat ediyorum. Eğer bir ceset bulamazsam, geri gelip bir örnek almam gerekecek.

Biraz daha ilerleyince inişe ulaşıyorum. Dümdüz inen bir oluk ve ben içine bakarken saat başka bir mağaraya geri sarıyor, bir katilin esir tuttuğu kadınların cesetlerini sakladığı bir mağaraya.

Aşağı bakmadan önce bir an durup kendimi toparlamam gerekiyor. Baktığımda kül sarısı saçlar görüyorum ve içimi öfke dolduruyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve duvarı yumruklamamak için direniyorum. Kendimi toparlamak için bir an daha ve sonra feneri aşağıya tutuyorum.

Bu Penny. Bu sefer, onu yanıltmak mümkün değil. İnişten sonra oluk açılıyor ve en altta, yirmi metre aşağıda, vücudu yan yatmış, cenin pozisyonunda, dizleri içeri çekilmiş halde duracak kadar geniş. Elinin yanında bir şey var. Ne olduğunu anlayamadığım karanlık bir nesne. Yakınında alüminyum folyoya benzeyen, ışığı yakalayan parçalar var.

Çöp, fark ettim. Birisi bu tüneli tırmanmak için kullanmış ve çöpleri buraya atmış olmalı. Ki bu hala garip.

Bu işte *çok* tuhaf bir şeyler var ve beynim sürekli o ambalajlara dönerken, bunu bir kenara itip Penny'nin cesedine bakıyorum ve-

Konumlandırma. Katili onu o kanaldan aşağı atmış. Dibe yayılmış olmalıydı, o pozisyonda düzgünce yatmıyordu, sanki ...

Sanki ölmemiş gibi.

Karanlık nesneyi şimdi seçebiliyorum. Bu bir su matarası. Penny cenin pozisyonunda, bir su matarası ve protein çikolatası ambalajlarına benzeyen bir şeyle birlikte bir çukurun dibinde yatıyor.

Boş ambalajlar.

Kalbim küt küt atıyor, cesaret edebildiğim kadar eğilip el fenerini indiriyorum. Penny'nin yüzüne tutuyorum. Tamamen hareketsizdi. Saç telleri sarkıyor. Nefes aldıkça hareket etmeyen saçlar. Işığı boynuna tutuyorum. Görebildiğim kadarıyla nabız yok. Aynı göğsünde olduğu gibi. Tamamen hareketsiz.

Çok geç kaldık.

Hayattaydı ama şimdi değil ve biz muhtemelen katil olan bir adamı kurtarıken ve bizimle hiçbir ilgisi olmayan ölü bir kadını teşhis ederken onu yarım yamalak aramakla uğraştık. Penny yaşıyordu ama onu zamanında bulamadık ve bu benim hatam.

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Onu bulmak için yeterince çaba göstermediğimi düşünmüş olabilirim ama sağduyu onun ya öldüğünü ya da Bruno'nun suç ortağı olduğu için saklandığını söylese bile aramaya *devam ettik*.

Yine de kendimi suçluyorum. Ve hala, onu orada hareketsiz yatarken görmeme rağmen, Dalton'a seslenerek eğimli tünelden yukarı tırmanıyorum.

Yolun yarısına gelmiştim ki tünel karanlığa gömüldü, Dalton'ın formu tüneli doldururken o da sürünerek hızla ilerliyordu.

"Casey!"

"Tam burada," diyorum, beni görebilmesi için ışığı tutarak. "Penny'yi buldum. Oraya düştüğünde ölmüş olduğunu sanmıyorum ama... O değil..."

Küfrediyor ve daha hızlı sürünerek bana dönmemi işaret ediyor. Bu biraz zaman alıyor ama yeni Yukon hobilerimden biri de mağaracılık; Anders uzman, Dalton ise hevesli bir amatör. Arkamı dönüp yamaçtan aşağı inmeye başlıyorum.

"Burası dar," dedim.

"Anladım."

Sona ulaştım. O yanıma gelemiyor -burası bunun için çok dar- ama önemli değil, çünkü tepede kalmayacağım.

İnmek için arkamı dönmeye başladığımda Dalton "Bekle," diyor. "Değerlendirir misiniz lütfen?"

Kaşlarımı çatma isteğime direniyorum. Adam haklı. Geri çıkabileceğimden tamamen emin olmadan bir çukura inmek üzereyim.

"Sırt çantamda yaklaşık yirmi metre ip var," diyor. "Sen indikten sonra getiririm ama daha fazlası için gidiş-dönüş yaparken seni akşama kadar orada bırakmayacağım."

İnişe geri dönüyorum. "15 metrelik bir düşüş. Sanırım tırmanabilirim ama..."

"Ama kolay bir tırmanış olsaydı, hâlâ orada olmazdı," diyor, az önce fark ettiğim şeyi dile getirerek. Sesini alçalttı. "Daha yavaş, Casey. Lütfen. Seni orada bırakmak istemiyorum ve bu Lilith denen kadını da seninle bırakacak kadar iyi tanımıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve ışığı yanlara tutuyorum. "Evet, ipe ihtiyacım olacak. Güvenlik için. Onunla aşağıya inebilirim."

"Bekle o zaman."

O geri çekilirken, onu buraya sürüklemeyi önce ipi olduğundan emin olmadığım için kendime lanet ediyorum. Şimdiye kadar çoktan aşağıya inmiş olabilirdim.

Peki bu küçük gecikmenin bir önemi var mı? Bir cesedi inceliyorum.

O döndüğünde hala endişeyle tıklıyorum. Çoktan arkamı döndüm ve bir ayağımın aşağıda durabileceği hafif bir girinti buldum. Bunun üzerine başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bana ipi veriyor ve o kendi ucunu bağlarken ben de elime doluyorum. Sonra feneri cebime sokup aşağı inmeye başlıyorum.

Yavaş bir tırmanış. Çok yavaş. Duvarlar pürüzsüz, ayaklarım için sadece hafif çıkıntılar var ve onlar bile kaymamı engellemeye yetmiyor. Gerçekten de iple inmek zorundayım, aşağı inerken botlarımı taşa bastırıyorum. İpin kısa olması yardımcı olmuyor. Belime sarmak için ya da Dalton'ın tutuşundan emin olması için yeterli fazlalık yok ve bu da aşağıya zum yapamayacağım anlamına geliyor.

Sonunda dibe birkaç metre kala ipi bırakıp düşüyorum. Dalton'un laneti tepede yankılanıyor, o da kenara tırmanıp bana bakıyor.

"Özür dilerim," diye sesleniyorum. "Ben iyiyim."

"Altmış saniye kazanmak için bileğini kırmadın mı?"

"Biliyorum, biliyorum."

Koşup Penny'nin yanına düşüyorum. Yanağına dokundum. Dokununca serinliyor. Topuklarımın üzerine yığıldım. Bunu biliyordum. Gerçekten biliyordum ama umut etmekten de kendimi alamıyordum.

"Özür dilerim," dedi Dalton'ın sesi.

"Biliyordum."

"Hâlâ üzgünüm."

El fenerini açıp ışını Penny'ye doğru tutarken ona doğru belli belirsiz bir gülümseme gönderiyorum. "Tamam, onu taşımamız gerekecek, dediğin gibi bu bir sorun. Geri dönüş iki saatlik bir yürüyüş ve zaten öğleden sonra oldu."

"Bunu yapabiliriz," diyor. "Yerel orman cadımıza ona göz kulak olması için rüşvet vermeyi deneyeceğim ve daha fazla ip ve malzeme almak için geri döneceğiz."

"Gidip Lilith'le konuşabilir misin?" Ben konuşurum. "Penny'yi incelemeye başlayacağım. Lilith kalmak istemezse -ki onu suçlayamam- Penny'yi bırakmadan önce bir ön inceleme yapmam gerekecek, onu deliğe koyan her kimse geri gelme ihtimaline karşı."

Yüz ifadesini yakalamak için ışığı tam zamanında açıyorum. "Evet, bunun pek olası olmadığını biliyorum. Onu buraya kim bıraktıysa yiyecek ve su da bırakmış, onlar da gitmiş. Bruno olduğu neredeyse kesin. Onu buraya o koydu ve sonra ortağı onu uçurumdan aşağı itti ve onu kurtardığımızda Penny'den bahsetmemeye karar verdi... ölüm döşeğindeyken bile."

"Ölü bir adamı öldürmek mümkün mü?" "Keşke," diye mırıldandım.

"Hemen döneceğim."

Ben ışığı yukarı doğru tutarken, Dalton deliği kullanarak kendi etrafında dönüyor ve biraz kayınca nefesim kesiliyor. Sonra tünele girdi. İpi yukarı çekiyor ve gidiyor.

Penny'ye dönüyorum. Yan yatıyordu. Çürüme belirtisi yok, bu da bana uzun süredir ölü olmadığını söylüyor.

Ya biraz daha hızlı olsaydık? Daha hızlı yürüseydik? Koşsaydık? Ya Lilith eldiveni çıkarmadan önce bira ve sandviç içmeseydi?

Hayır, bu adil değil. Penny'nin saatlerdir ölü olduğu neredeyse kesin. Serin mağara erken çürümeyi engellemiş.

Yaralarını kontrol ederken onu yan yatar vaziyette bıraktım, o kanı hatırladım. Kafasından geliyor. Arkasında çirkin bir çürük var. Yaralanmanın tek belirgin işareti bu.

Arkadan vurulmuş. Onu bayıltacak kadar sert. Onu öldürecek kadar sert değil. Bruno işi bitirmeye cesaret edemediği için onu Mark'ın kampından buraya kadar bir kilometre taşımış.

mağarayı gördü. Onu içeri indirir ve uyanırsa diye yiyecek ve su bırakır. Uyanır ama duvarlar tırmanmak için çok kaygandır ve sadece yiyip içip bekleyebilir.

Ve bekler... hiç gelmeyen yardım için.

Omuzlarımı yuvarlayıp dikkatimi yeniden topluyorum. Boynunu gördüğümde kolyeyi hatırlıyorum. Işığı boğazına tutuyorum ve zincirin kopmuş gibi kesildiğine dair izler arıyorum. Hiçbir şey yok. Daha önce kaybetmiş olmalı ve-

Boğazının dibinde bir kıpırtı.

Göz kırpıyorum. Sonra parmaklarımı boynunun kenarına bastırıp gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum ve işte orada: en zayıf nabız.

"Eric!" Yukarıdaki tünelden sesini duyunca bağıriyorum. "O yaşıyor!"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Penny hayattayken, hızla uzaklaşıyor. Onu buraya kim koyduysa bir matara su bırakmış olabilir, ama bir çukurda küçük bir su birikintisi var ve onu mağaranın neredeyse karanlığında, başındaki yaradan dolayı sersemlemiş bir halde, o değerli suyu dökerken ve sadece birkaç lokma alabiliyorken hayal edebiliyorum. Fena halde susuz kalmış ve Tanrı bilir benim bulamadığım hangi yaralarından dolayı acı çekiyor.

Dalton hemen suyu azalttı. Penny'nin bilinci yerinde değil ve yapabileceğim hiçbir şey onu uyandırmayacak, bu yüzden yeterli olmadığını bile bile dudaklarından sıvı damlatmak zorunda kalıyorum.

"Onu geri götürmeliyiz," diyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki sen çalıştırabilirsin ama o zaman da insanların gelip onu alması gerekir ve onu burada seruma bağlayabilir miyiz onu bile bilmiyorum-"

"Casey?" Dalton nazikçe araya girer. "Onu dışarı çıkarıyoruz." "Ama elimizde sadece-"

"Ben hallederim. Neredeyse gece yarısına kadar ışık var, hatırladın mı? Bunu yapabiliriz. Bana yirmi dakika ver. Bana ihtiyacın olursa bağır. Seni duyacağım."

Sürünerek tünelden çıkıyor ve ben Penny'yle yalnız kalıyorum, dudaklarının arasından su damlatıyorum, onu boğmamaya dikkat ediyorum ve boğulmadığında da çok ileri gittiğinden endişeleniyorum. Nabzını hissediyorum. Hissettiğimi biliyorum. Ama zayıf. Çok zayıf ve kasaba iki saat uzaklıkta, bilinçsiz bir kadını taşıyorsak daha da fazla ve ya yanlış seçeneği seçtiğimiz için başaramazsa?

Dalton ne yaptığını biliyor. Onu kasabaya geri götürmeye çalışmak - yarı yolda başarısız olsak ve yardım için koşmak zorunda kalsak bile - Dalton'ın zamanında yardımla geri dönmesi için dua ederek burada onunla beklememden daha iyidir.

Dalton'ın dönmesine yirmi dakikadan az var. İpi uzatmak için dokuma sarmaşıklar getirmişti. Titreyen ellerim ipi bağlamakta zorlanıyor, sonra da ipi Penny'nin etrafına bağlamam gerekiyor.

Koltuk altlarından geçirip yukarı kaldırıyorum ve Dalton çekerken elimden geldiğince yardım ediyorum. Kolay değil, zarif de değil. Bilinci yerinde olmayan bir kadını bir çukurdan çıkarmak ve ayağa kalktıktan sonra tünel boyunca sürüklemek gibi. Verdiğimiz ek zararı düşünmek bile istemiyorum. Çile sırasında uyanmamak için ne kadar derin bir bilinçsiz olması gerektiğini de düşünmek istemiyorum.

Dışarı çıktığında Lilith bir göz atıyor ama söylediği gibi, o orman şifacısı türünden bir cadı değil. Gözden kaçırdığım yaraları kontrol etmek için Penny'yi hızlıca soyuyorum, onu Haven's Rock'a beş kilometre geri taşımamamız gerektiği anlamına gelebilecek yaralar. Hiçbir şey yok. Sadece başındaki yara. Dalton ve Lilith bir sedye hazırlarken ona biraz daha su veriyorum. Sonra Dalton yardım getirmek için önden koşarken Storm onu çeker.

Yolun yarısına gelmiştik ki patika boyunca koşan ayak sesleri bize doğru çarptı. Lilith hızlı bir vedayla ormanın içinde kayboldu. Sonra Anders ve Dalton ortaya çıkıyor. Anders Penny'yi kontrol ediyor. Derme çatma bir serum getirmiş, ancak April'in uygun bir sıvı serumu hazırladığı yere kadar yolculuğun geri kalanını yapabilecek kadar stabil olduğunu söylüyor.

Onu kasabaya ve kliniğe götürüyoruz. Sonra onu April ve Anders'e teslim etme zamanı geldi, biz de arka güvertede nöbete başladık.

★ ★ ★

Penny'nin durumu stabil. Çok susuz kalmış ve April kafasına aldığı darbeden dolayı endişeli ama bununla başa çıkamayacağını düşünene kadar değil. Her şey kontrol altında ve şimdi tek mesele Penny'nin uyanmasını beklemek.

Penny'nin uyanmasını ve ona ne olduğunu bize anlatmasını beklemek.

Bunu Bruno'nun yaptığından şüpheleniyorum ama Pierre de listemde. Mark'ı bile düşünüyorum. Ya o gece avlanmak yerine oradaysa? Penny kampına doğru tökezledi ve o da ona arkadan vurdu, ne yaptığını fark etti ve onu o mağaraya mı attı? Ancak onu yiyecek ve suyla birlikte bırakıp ölmesine izin vermek, bunu yapan kişi artık onu almak için geri dönmeyecekse mantıklı, ki bu Bruno için geçerli. Pierre ya da Mark için geçerli değil.

O uyanmadan önce peşine düşmem gereken bir ipucu var. Daha doğrusu iki ipucu.

Yolanda'yla birlikte belediye binasındayım, az önce onu durumdan haberdar ettim. Dalton, Storm'la birlikte sıvışmadan önce bize kahve yaptı ve ben hikâyemi bitirdiğime göre Yolanda sessizce durumu değerlendiriyor. Ona her şeyi anlattım, maden kampı ve onu çalmak için yapılan teorik planlar da dahil. Bu ona tamamen güvendiğim anlamına mı geliyor? Hayır, ama her şeyi bildiği için daha fazla yardımcı olabileceği umuduyla bu riski alacak kadar ona güveniyorum.

O bunları düşünürken ben kahve fincanıma bakıyorum. Gunnar neden Dalton'ı seçtiğimi merak ediyordu ve cevaplardan biri bu fincanda yatıyor. Beni tanıdığı için yaptığı milyonlarca şeyde yatıyor; o mağarada beni yavaşlatmasından, atladığım için bana çok fazla bok vermemesine, paniklediğimde Penny'yi nasıl çıkaracağımı bulmasına, stresli ve bitkin olduğum için bana kahve ve kurabiye getirmesine kadar. Normalde bunların hepsine karşılık veririm ama bu davaya kendimi o kadar kaptırdım ki yapamıyorum ve sorun değil. Bu konuda kendimi suçlu hissetmeme gerek yok. Sadece ona borçlu olduğumu aklıma not ediyorum.

"Penny iyi olacak mı?" Yolanda en az beş dakikalık bir sessizlikten sonra soruyor. Bunu ilk kez sormuyor ve benim cevabım da değişmiyor.

"Durumu stabil. April çoğunlukla dehidrasyon olduğunu söylüyor. Muhtemelen biraz da hipotermi. Ayrıca başından yaralanmış, bu da endişe verici ama April yakında uyanacağına inanıyor."

Yolanda kollarını kavuşturur ve sandalyesinde geriye yaslanır. Belli ki istediği cevap bu değil. Bir süre sonra tekrar doğruluyor.

"Neden bu fotoğrafçı kadını sorgulamıyorsunuz? Bariz şüpheli o değil mi?"

Ben yorum yapamadan öne doğru eğildi ve devam etti: "Hikâyesini beğenmedim. Çok garip."

"Burada her şey garip."

"Pekâlâ. Başarılı ve profesyonel bir kadının Yukon'un vahşi doğasında inzivaya çekilip doğa fotoğrafçılığı kariyerine *devam etmesini* ve evcil hayvan olarak bir kurdu evcilleştirmesini kabul edebilirsiniz. Bu mümkünse, neden yanında evcil bir kurt melezi hayvan getiren ve maden sahalarını araştırırken vahşi doğa fotoğrafçısı gibi davranan bir kadın olmasın?"

"Bunu kabul edebilirim."

"Güzel." Kendi kahve fincanını eline aldı ve derin bir yudum aldıktan sonra tıkırdatarak yerine koydu. "Öyleyse Lilith'i suç ortağı rolü için düşünebiliriz. Bruno'yu bir uçurumdan aşağı itiyor, daha sonra geri dönüyor ve ölmediğini fark ediyor, bu yüzden onu kasabaya getirirse sessiz kalması için tehdit ediyor. Ayrıca Penny'ye de vurur ve yine öldürmeye kıyamaz, bu yüzden sonunda sizi ona götürür. Penny ona arkadan kimin vurduğunu görmedi, yani Lilith güvende."

Bu teorideki pek çok boşluğa işaret edebilirim ama en önemlisiyle yetiniyorum.

"Penny'yi o mağaraya her kim koyduysa, onu en az yarım mil taşımıştır," diyorum. "Eldivenini bu şekilde kaybetti ve Storm bu yüzden izini bulamadı."

"Bu kadının bir köpeği var, değil mi? Muhtemelen bir kurt ve kızak köpeği melezi."

"Evet ama Penny'nin sürüklendiğine dair hiçbir iz yoktu ve bu da Storm'un takip edebileceği bir iz bırakırdı. Taşınmış. Bruno kesinlikle bunun için yeterince büyüktü. Pierre de muhtemelen yeterince büyüktür. Madenci Mark küçük, o yüzden bu zor olurdu. Lilith'in ne kadar güçlü olduğu umurumda değil, ben Penny'yi taşıyamadıysam o da taşıyamaz."

"Şu Mark denen adam. Onun hakkında biraz daha konuşalım."

"Konuşabiliriz. Ama önce Penny'yle birlikte mağarada bulduğum şeye bakmanı istiyorum."

Getirdiğim çantayı açıp plastik matarayı ve ambalajları çıkardım. Onları masanın üzerine koyuyorum.

"Bunlar buradan mı?" diye sordum.

"Öyle görünüyor." Protein bar ambalajlarına dokunmadan kontrol ediyor. "Elimizdeki marka bu. Kantinimizde bunlardan kutularca var, bedava alabiliyoruz. Kantin kesinlikle bizim kullandığımız marka. Varışta herkese bir tane verildi. Birinin kendi markasını kaybetmesi ihtimaline karşı kantinde fazladan da var. Çoğu kişi kendininkini işaretlemiş. Her yere bırakılıyorlar ve kimse kazara başkasınınkini kullanmak istemiyor."

Matarayı almak için bir bez kullanıyorum ve ters çeviriyorum. Üzerinde herhangi bir işaret bulamadık.

"Bruno'nun odasını kontrol edin" diyor Yolanda. "Ama her halükarda, bu eşyalar kesinlikle buradan geliyor. Onları o deliğe her kim koyduysa, ikisinin de aynı markaya sahip olduğunu tahmin bile etmeyeceğim."

"Yani ne Lilith ne de Mark."

Tereddüt ediyor ve ekibinden birinin Penny'yi o çukurda ölüme terk ettiği anlamına gelmeyen başka bir açıklama bulmak istediğini biliyorum.

"Kasabadan biriydi," diyor sonunda.

"Bence Pierre'i ev hapsine almalıyız. En azından kendi güvenliği için."

★ ★ ★

Anders, Pierre'i "ev hapsine" alır. Kasaba tamamlandığında, bunun için gerçekten bir yerimiz olacak - hizmet binalarından birinin üzerinde, birini yarı hapsetmek için asla kullanılmasına gerek kalmaması umuduyla depo olarak kullanacağımız küçük bir daire olacak. Ve şimdi daha tam olarak inşa edilmeden buna ihtiyacımız var.

Pierre şimdilik Mathias'ın kasap dükkanının üstündeki dairesine yerleştirildi. Bununla ilgili sorun, kimseyi ayıramazken bir gardiyana ihtiyaç duyulması. Ben noktasındayım merak ediyorum ben miyim

Nanette ve diğerk iki kişi ortaya çıkıp Penny hakkında cevap istediklerinde ve Pierre'in tutuklanmasını istediklerinde aşırı tepki veriyorlar.

Bir çetenin başlangıcını görmüyorum. Daha önce de bununla uğraşmıştım. -Ama ciddi bir sorunun ilk işaretlerini görüyorum. Bu yüzden ben, Anders ve Dalton'dan oluşan dönüşümlü bir gardiyanla ev hapsi. Kenny, Isabel ve Phil'i taşıyan uçak yeterince hızlı gelemiyor.

Ben ilk vardiyadayım, bu da gelecekteki kasap dükkanında takılmak ve notlarımı yazmak anlamına geliyor. Anders ortaya çıktığında güneş batmak üzereydi.

"Penny uyandı," diyor ve Pierre'i korumak için benim yerimi alacağına söz verdiği anda gidiyorum.

Kliniğe vardığımda buradaki déjà vu'nun fazlasıyla farkındaydım. İki kayıp insan. İkisi de ağır yaralı ama hayatta bulundu. İkisi de baygın. Penny'nin durumu stabildi ama iki gün önce Bruno da öyleydi ve onu hâlâ kurtaramadık.

Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim, Penny'nin kapısına nöbetçi koymak anlamına gelse bile. Bu lanet kasabada biri onu öldürmeye çalıştı ve ikinci bir şansı olmayacak.

İçeri girdiğimde Penny'yi oturmuş, bir bardaktan meyve suyu yudumlarken buldum. "Yatağı kaldırmam için ısrar etti," diyor April.

"Yatakta yatmayı tercih edeceğimi söyledim.

Yatıyordu ama ya öyle olacaktı ya da kendisi kranklayacaktı. Bu pozisyonda yirmi dakikası var ve sonra yatak düzleşiyor."

Penny yarım bir gülümsemeyle, kağıt gibi bir sesle, "Teşekkür ederim, Dr. Butler," dedi.

"Ben senin için buz parçaları bulmaya çalışırken seni Casey ile yalnız bırakayım." April bana döndü. "Cevaplara ihtiyacın olduğunu biliyorum ama lütfen onu fazla yorma."

"Yapmayacağım."

April gittikten sonra kendimi düzgünce tanıttım ve bir sandalye çektim.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" dedim.

"Denerim," diyor Penny. "Ama kafama aldığım darbeden sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Bu geri gelebilir."

Başını sallıyor. Sonra sesi o kadar yumuşak ki onu duymak için eğilmem gerekiyor, "Dr. Butler Bruno'nun öldüğünü söyledi." diyor.

"Öldü."

Başını sallıyor ve sanki düşüncelerinin içinde kaybolmuş da bunu yaptığını unutmuş gibi başını sallamaya devam ediyor.

"Sakıncası yoksa en baştan başlamak istiyorum," diyorum. "Neden ormana gittiniz?"

Dudakları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle seğiriyor. "Görünüşe göre annemi haklı çıkarıyorum. Merak kediye öldürür. Dokuz canlı olabilirler ama eninde sonunda yakalarlar." Meyve suyunu yudumluyor. "Dürüst olacağım, bu beni oldukça aptal gösterse bile."

"Buraya yargılamak için gelmedim. Her ne yaptıysan -şimdi ister aptalca ister pervasızca gelsin- başına gelenler başka birinin seçimlerinin sonucuydu. Bunu kimin yaptığını bulmak ve uygun şekilde ele alındığından emin olmak için buradayım."

"Teşekkür ederim, ancak şu anda bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum." Derin bir nefes alıyor ve devam ettiğinde bocalıyor, içindekileri dökmekte zorlanırken uzun duraksamalar yaşıyor. Her ne kadar ona dinlenmesini ve daha sonra konuşmasını söylemek istesem de, daha kötüye gitme ihtimaline karşı buna cesaret edemiyorum. "Yolanda ve Bruno'yu dinliyordum. Bu işle ilgili tuhaf görünen şeyler vardı ve buranın bir araştırma kasabası olmadığından şüphelenmeye başladım."

"Yani kavgayı dinledin."

"Dinledim ve konu programla ilgiliydi. Yolanda işleri doğru yapmak istiyordu, Bruno ise sadece halletmek istiyordu."

Bu Bruno'nun bana söyledikleriyle uyuyor, ben de sadece başımı sallıyorum. "Bu da garipti," diyor.

Bu beni duraksattı. "Nasıl garip? Yolanda'nın doğru yapılmasını istemesi mi yoksa Bruno'nun hızlı yapılmasını istemesi mi?"

"Bruno'nun hızlı yapılmasını istemesi. Mühendislerin mimarlara sinirlenebildiğini biliyorum, tıpkı inşaatçıların ikimize de sinirlenebildiği gibi. Ama Bruno zaten hak ettiği ikramiye konusunda tartışıyordu."

Kaşlarımı çattım. "Çoktan kazanmış mı?"

"Hedefini tutturdu. Ben de öyle. Artık iş ekibe ve esnaflara kaldı."

Ne demek istediğini anlamadan önce sadece birkaç saniye kafam karışıyor. Mimar ve mühendisin ana işi bitti. Tasarımlarını uygularken karşılaştıkları sorunlara yardımcı olmak için sahada kalıyorlar ama bu noktadan sonra hız gerçekten Yolanda ve ekibin geri kalanının elinde.

"Peki Bruno'nun hız için baskı yapmasının amacı neydi?" Ben soruyorum.

"Bunun diğerleri için olduğunu, sadece onları düşündüğünü iddia etti ama birlikte çalıştığım adam o değildi. Diğerleri burada olmaktan şikayetçiydi. O mutlu görünüyordu, hatta mühendislik sorunları çıkarsa diye daha uzun süre kalabileceğinden bile bahsetti. Oyalandığı hissine kapıldım. Karısına en az üç ay süre vereceğine söz vermişti -karısı daha fazlasını istiyordu- ve sonra aniden çok farklı bir melodi söylediğini duydum. Belki de evi aramasına izin verildiğini ve karısının yeniden denemeye hazır olduğunu düşündüm."

Ya da bir altın madeni bulmuştu ama kıcını eve getirene kadar kullanamıyordu, Mark tekrar güneye gitmeden ve hak talebinde bulunmadan önce bunu yapması gerekiyordu.

"Yani tartışmaya kulak misafiri oldun ve garip olduğunu düşündün." dedim.

"Doğru. Sonra dışarı çıktılar ve Yolanda ormana doğru yürümeye başladı. Dalgın görünüyordu ama sonra durdu ve kimsenin onu takip etmediğinden emin oldu. Bu tekrar merakımı uyandırdı ve takip ettim."

"Nereye gittiğini gördün mü?"

Penny'nin yanakları pembeleşti. "Hayır, çünkü alacakaranlıkta el feneri olmadan aptalca ormana girmiştım. Onu ve izi kaybettiğimi fark edene kadar izi takip etmeye devam ettim. Doğru yöne gittiğimi sanıyordum ama belli ki gitmemişim. Devam ettim ve sonra bir geyik beni korkuttu ve kaçtım."

"Geyikler bunu yapabilir."

"Çok *büyükler*. Kaybolduğumu fark ettiğim için zaten korkuyordum, bu yüzden koştum. Su sesi duyduğumda aklıma kasabanın yakınındaki dereler geldi.

O tarafa gittim ve orada, derenin içinde garip bir düzeneikle kamufle edilmiş bir çadırda kamp yapan birini buldum. Tabii ki yine meraklandım. Sonra birinin geldiğini duydum ve-

Sertçe nefes alıyor. İfademi sakın tutuyorum ve bekliyorum.

"Bruno'ydu," diye ağzından kaçırdı. "Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığımdan daha çok şaşırmıştı. Ve sonra..."

Yutkunuyor. "Ve sonra ne olduğunu bilmiyorum." Kısa bir kahkaha. "Yani, ne olduğunu biliyorum tabii ki. Kafama vurdu. Konuşmuş olmalıyız. Neden orada olduğunu açıklamak için bir şeyler söylemiş olmalı ve ben arkamı döndüğümde kafamın arkasına vurdu."

"Ne dediğini hatırlamıyorsun."

"Onu gördükten sonrası boş. Sonra yere düştüğümde bir parlama oldu, ama o bana vurduktan sonra yere düşmedim. O şeyin içine düşüyordum..." Titriyor. "O çukur. Bir kayanın üzerine düştüm ve u y a n d ı m , Bruno oradaydı, karanlığın içinde. Onu seçebiliyordum, üzerime eğilmişti. Bana yiyecek ve su bıraktığını ve geri geleceğini söyledi. Dedi ki..." Zor bir yutkunma daha. "Üzgün olduğunu söyledi."

Kapının yanından gelen bir sesle ayağa kalkıyorum ve April kapıya vururken yanına gidiyorum.

Sözsüzce bana bir fincan buzlu cips uzatıyor.

"Sadece birkaç dakika daha," diyor April.

"Beş dakika yeterli olur."

Başını sallıyor ve ben de kapıyı kapatıp cipsleri Penny'ye götürüyorum. Fincanı dudaklarına götürüp bir cips alıyor ve gözlerini kapatırken cips dişlerinden fırlıyor.

"Tanrım, tadı çok güzel. Su harika, değil mi?" Gözlerini açtığı anda gözleri yaşıyor. "Matarayı mağarada döktüm. Elim ayağım birbirine dolaştı ve döküldü ama kendime panik yapmamamı çünkü Bruno'nun geri geleceğini söyledim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geri dönecekti. Sonra gelmedi ve..."

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken elini tutuyorum.

"Şimdi o öldü," diyor. "Bir parçam bunun üzerine bahane olarak atlamak istiyor. Aşağı orada, o çukurda, değil hatırlamak ne

her şey bulanıkken, bana saldırdığını fark ettiğimi sanmıyorum. Ne düşündüğümünden emin değilim. Her şey karmakarışık. Bir şekilde bu mağaraya gelmiş olmalıyız, sonra ben düştüm ve o da yardım çağırmaya gitti. Şimdi, öldüğünü bildiğim için, oh, iyi, beni terk etmedi diye düşünüyorum. Bir sebebi vardı. Sonra beni oraya koyanın o olduğunu hatırlıyorum ve..."

Titremeye başlıyor, parmakları benimkileri sıkarken gözleri öfkeyle parlıyor. Sesi alçalıyor ve fısıldıyor, "Öldüğüne sevindim." Sonra gözleri genişliyor. "Hayır, öyle demek istemedim."

"Geri dönmeye niyetli olsa bile sana korkunç bir şey yaptı."

"Öleceğini biliyor muydu?" demeden önce bir an sessiz kaldı.

Ne sorduğunun farkındayım. Yalan söyleyebilirdim. Ama söylemem. "Evet."

"Ve hala sana benden bahsetmedi." Bu bir ifade, soru değil.

"Hayır."

Arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve elimi bırakıyor. "Pekâlâ. Ciddiyim. Öldüğüne memnunum."

"Seni suçlamıyorum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dava burada bitecekmiş gibi görünüyor. Penny'ye kimin saldırdığını ve onu mağaraya koyup ölüme terk ettiğini biliyoruz. Bruno. Kim öldü. Ama bir kraliyet avukatıyla konuşuyor olsaydım, bana -doğru bir şekilde- bu çözümün sadece ikinci ve üçüncü kısmı için yeterli kanıtım var.

Penny'nin ifadesine dayanarak, Bruno'nun onu mağarada bıraktığını biliyoruz. Kraliyet kanıt isteyecektir ama gerekirse su matarasından, ambalajlardan ve hatta mağara duvarlarından parmak izi alabileceğime eminim. Bruno'nun şansı varken onu kurtarmadığını da biliyoruz; öleceğini biliyordu ve bana söylediği tek şey uçurumdan itildiği idi.

Bu da Penny'ye kimin vurduğu sorusunu çözümsüz bırakıyor. Bence Bruno'ydu. Penny de öyle düşünüyor. Mantıklı. Onu kampta bulur. Konuşurlar ve neden orada olduğuna dair bir bahane bulur. Kadın rahatlıyor ve arkasını dönüyor, adam da ona vuruyor.

Bu mantıklı. Ancak herhangi bir kanıt olmadan, hatta kadının ifadesi bile olmadan, bir savunma avukatı kolayca üçüncü bir kişinin ona vurduğunu iddia edebilir. Rastgele bir üçüncü şahıs mı? Bu zor bir iddia olurdu. Ama rastgele olmaz, değil mi? Çünkü Bruno'yu o uçurumdan birinin ittiğini zaten biliyoruz. Ölmeden önceki gece tekrar karşılaştığı biri: Mark'ın iddiasını çalmaktaki ortağı.

Bruno'nun ortağı burada, şehirde. O iddiayı çalmak için Bruno ile komplo kuruyorlardı. Sonra her şey cehenneme döndü. Önce Mark'ın karısı ortaya çıktı. Penny'den önce miydi? Penny *bu* yüzden mi saldırıya uğradı? Penny maden operasyonunu gördüğü için değil - hala ne olduğunu bile bilmiyor - Bruno ya da ortağı Denise'i öldürdüğü ve Penny onun cesedini görmek üzere olduğu için mi?

Biri kafasına vuruyor. Ona ne yapacaklarını tartışıyorlar. Bruno, onlar özene kadar onu sanal bir hapishaneye koyar. Sonra ortak Bruno'nun bir sorumluluk sahibi olduğunu fark eder; bir alacağı çalmak bir şeydir, bir kadını öldürmek ve bir başkasını hapsetmek bambaşka bir seviyedir. Ortak Bruno'yu uçurumdan aşağı iter, sadece Bruno kurtulur ve pazarlık yapmak için Haven's Rock'ın dışında buluşurlar. Biz ortaya çıkıyoruz ve ortak kasabaya geri kaçıyor, onları orada kaybediyoruz. Bruno ölür ve sır güvende olur... Penny kurtarıłana kadar.

Penny'nin tam zamanlı bir korumaya ihtiyaı var ve bunun için kendim, Dalton ve Anders dışında kimseye güvenmiyorum.

Anders koruma planlamasıyla ilgileniyor. Milislerden sorumlu olduğu Rockton'daki işinin bir parçasıydı, burada da devam edecek.

Pierre'i belediye binasındaki hapishane hücreesine götürüyoruz, orada ön kapıya bir gardiyan yerleştirip Pierre'i içeri kilitleyebiliriz.

Bu iş bittikten sonra halletmem gereken iki şey daha var. Gözden kaçırdığım bir ipucu ve Penny'nin söylediği bir şey.

Kliniğe geri dönüyorum.

"Hey," diyor Dalton, kitabından başını kaldırarak.

"Penny'ye bir şey sormam gerek," diyorum. "April'ın dinlenmesini istediğini biliyorum ama sadece bir dakikanı alacak."

"Ben April olmadığıma göre, seni durdurmayacağım."

Omzunu sıkarak yanından geçip gidiyorum. Kapıyı açtığımda Penny yatakta gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu. Kapı aralığında duraksadım.

Gözleri açıldı. "Uyumuyorum. Bunu yeterince yaptım. İçeri gelsene."

"Son bir sorum var." Kolyeyi tutuyorum. "Bu senin, değil mi?"

Elleri boynuna gidiyor, sanki onu orada bulmayı bekliyormuş gibi okşuyor. "Evet, bu benim."

"Ne zaman kaybettin?"

"Ben kaybetmedim. En azından kaybettiğimi bilmiyordum." "En son ne zaman fark ettin?"

Duraksıyor. "Pek düşünmüyorum. Sabah takarım, akşam çıkarırım. O gün kesinlikle takmıştım. Bekle! Bir noktada, geyikten kaçarken bir dala çarptım. Tırnaklarımla çekerken parmaklarım kolyeye takıldı."

"Kırıldı mı?"

Başını sallıyor. Ona teşekkür ediyorum ve dinlenmesi için yanından ayrılıyorum.

Demek ki biri Penny'nin kolyesini o çalıllığa *koymuş*. Bruno olamaz. Pierre onu bulduğunda, Bruno bir vadinin dibinde yatıyordu. Mark'ın kampı ile burası arasındaki mesafe, Bruno'nun geri koşup kolyeyi yerleştirdikten sonra ortağıyla konuşmak için geri dönmesi ve uçuşumdan aşağı itilmesi için çok uzak.

Yani Bruno'nun ortağı sahneledi. Penny'yi ararken bulunması için çalıllıklara attı. Kaçırılmış gibi görünmesini sağladı.

Bu teori çok şüpheli bir kanıta dayanıyor. Pierre'in kolyeyi ne zaman bulduğuna dair hikayesi. Pierre yalan söylüyorsa, o gece geri getirildikten ve gizlice dışarı çıktıktan sonra bunu sahneleyen Bruno *olabilir*. Ya bunu ortağını işaret eden başka bir ipucuyla birlikte sahnelediyse, ortağının ortadan kaldırdığı bir ipucuyla... çünkü Pierre onun ortağı. Pierre kolyeyi Bruno ortaya koyduktan sonra bulur. İpucunu sakladı, kolyeyi aldı ve çekmeceye kilitledi.

Sonra Yolanda'nın izini sürdürdüm. Anders'in Pierre'e göz kulak olmasını istediği belediye binasının ön verandasında oturuyor. Çay içiyor ve boşluğa bakıyor.

"O nasıl?" Yolanda başını çevirmeden soruyor.

Bir ayağımı güverteye koyuyorum. "İyi görünüyor ve Eric onu koruyor."

"İyi."

"Seninle özel olarak konuşmam gerek. İçeri girebilir miyiz?"

"Bu duvarlar ses geçirmez değil."

"Sorun değil."

Tereddüt ediyor ve sonra Pierre'in duyup duymamasının umurumda olmadığını anlıyor. Aslında, duymasını bile umabilirim.

İçeri giriyoruz ve o bir sandalyeye yerleşiyor, kupasını avuçlayıp yudumluyor. Bu gece sessiz. Sessiz. Bu konuda yorum yapmıyorum. Nedeni belli. Bruno öldü, Pierre hücrede ve Penny de Bruno tarafından ölüme terk edildikten ve muhtemelen Pierre tarafından saldırıya uğradıktan sonra koruma altında. Ya da Pierre değilse, ekibinden başka biri.

Yolanda'ya, Bruno'nun ilk kaybolduğu gece Yolanda'nın onunla yaptığı tartışma hakkında Penny'nin söylediklerini anlatıyorum.

"Sanki ikramiyesi için savaşıyormuş gibi gösterdi," diyorum. "Ama Penny bunun güvence altında olduğunu söylüyor."

"Öyleydi. Mürettebat için endişelendiğine, kontrol edemedikleri gecikmeler yüzünden ikramiyelerini riske atmalarının adil olmadığına dair bir sürü saçmalık uydurdu. Bariz cevap son teslim tarihini uzatmak olurdu ki ben de gecikmeler gerçekten mürettebatın kontrolü dışındaysa bunu yapacağımızı söyledim. Sonra insanların belli bir saatte evde olmayı beklediklerinden bahsetmeye başladı. Kendisini kastettiğini anladım. Karısıyla arasını düzeltmek istiyordu ve sabırsızlanıyordu. Şimdi gerçeği görüyorum - sadece o ... iddia şeyini yapmak istiyordu."

Madencilik iddiasını kastediyor. Pierre yan odadayken kullandığı dile dikkat ediyor. Eğer Bruno'nun ortağıysa, neden bahsettiğimizi biliyordur. Eğer değilse, o zaman ona orada sahipsiz bir altın olduğunu söylemeyeceğimizden emin olabiliriz.

"Bruno'nun eve dönmek için acelesi vardı," diyorum. "Çünkü buradayken başvuru yapmasının hiçbir yolu yoktu." Duraksıyorum. "Hiç uydu telefonuna erişmeye çalıştı mı? Kullanmak için bir bahane buldu mu?"

"Hayır."

"Ölümünden sonra kimse denedi mi? Aniden uydu telefonunu kullanma ihtiyacı duyan ya da aniden eve gitme ihtiyacı duyan?"

Tereddüt ediyor. Sonra Pierre'in tutulduğu yere açılan kapıya doğru dönerken dudaklarından sessiz bir lanet dökülüyor.

Sesini alçaltıyor. "Bugün Nanette'le yaşadığı o kargaşadan beri ayrılmak istiyor."

Hücreye doğru yürüyüp kapının kilidini açıyorum. Pierre gizlice dinlediği yerden uzaklaşırken içeriden bir itiş kakış sesi geliyor. Kapıyı açtığımda tek kişilik karyolada kollarını kavuşturmuş yatıyordu.

"Acıktım," diyor.

Küçük şifonyerin üzerindeki yiyecek kutusunu gösteriyorum. "Başka bir şey istiyorum," diyor.

Kapıyı açık tutuyorum. "Git ve al. Biz burada bekleyeceğiz."

Kaşları çatılıyor. Diğerlerinin onun hakkında ne hissettiğini düşünürsek, gitmek istemiyor. Ya da en azından güneye uçmayı içermediği sürece istemiyor.

"Gitmek istediğini duydum," diyorum.

Hücrenin etrafında el sallıyor. "Evet? Belli nedenlerden dolayı mı?" "Hangileri...?"

Bakışları beyin hücrelerimi endişe verici bir hızla kaybettiğimi gösteriyor. "Kendi güvenliğim için bir hücreye tıkıldım. İnsanlar Penny'ye olanlarla bir ilgim olduğunu düşünüyor."

"Peki ya yarın uçabileceğini ama ben soruşturmamı tamamlayana kadar geçici olarak gözaltına alınacağını söylesem?"

"Gerçek bir hapisane hücrelerine mi atılsam?"

"Hayır. Bir tatil köyünde, oda servisi ve televizyonu olan bir süitte ev hapsi."

Bana baktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ancak, bu aktif bir soruşturma olduğu için, oraya kadar size eşlik edilecek ve odanızda televizyon ve diğer eğlence seçenekleri olsa da, ben soruşturmamı tamamlayana ya da buradaki çalışma süreniz bitene kadar (hangisi önce gelirse) internete, telefona ya da dış dünyayla herhangi bir iletişime erişiminiz olmayacak."

"Peki."

"Bu kabul edilebilir mi? Dışarıyla temas yok mu?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Burada öyle bir şey yok, değil mi?"

"Pekâlâ. Ayarlamaları yapacağım."

Ana odaya dönüp kapısını kilitliyorum. Kabul etme konusundaki hevesi Bruno'nun ortağı olmadığı anlamına gelmiyor - Haven's Rock'tan ayrıldıktan sonra hâlâ başvuruyu yapmanın bir yolunu bulabileceğini düşünebilir.

Ancak, özellikle Yolanda'nın Pierre'in kendisini tehlikede bulana kadar ayrılmayı talep etmediğini söylemesi bu teoriye karşı kesin bir darbe. Haklı olarak söylediği gibi, neden gitmek istediği çok açık.

Ön kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra Yolanda'yı arka verandaya götürüyorum. Dışarı adımımı attığımda içimi bir nostalji dalgası kaplıyor. Yeni belediye binamız tam olarak eski karakolumuz gibi olmayabilir - iyileştirmeler yaptık - ama bu arka sundurma öyle ve Anders ve ben bunda ısrar eden kişileriz.

Eski karakolumuzun arka verandası Dalton'ın ofisiydi. Hava sıfırın altındayken bile sandalyesine oturur, ormana bakar ve düşünürdü. Bu zihinsel bir numaraydı - ormanda rahatlıyordu ve bu manzaraya sahip olmak düşüncelerine tamamen dalmasını sağlıyordu. Anders ve ben bu güverteyi onun için kopyaladık, hatta Yolanda'nın şirketinin geri aldığı ahşapları kullandık. Ama bunun bir kısmı da bizim için. Dalton'la ilgili ilk güzel anılarımız bu güvertede, savunması düştüğünde ve dış görünüşünün ardındaki adamı gördüğümüzde ve bunun güvenimizi hak eden üstün bir subay olduğuna karar verdiğimizde ... ve arkadaşlığımız.

Dalton'un sandalyesi orada, her zaman olduğu yerde, altında paslanmış bira kapakları var. Bunu daha görmedi mi? Tüm bu kargaşa içinde gördüğünü sanmıyorum ve Yolanda Dalton'ın sandalyesine oturmaya gittiğinde gerildim.

Hareketi fark etti ve sandalyeye doğru başını salladı. "Sanırım Eric'in?"

Ona doğru el sallıyorum. "Otur. Umurunda olmaz."

"Ama sen umursarsın." Ben itiraz ederken dudakları seğiriyor. "Peki ya bu? Bu senin mi yoksa Will Anders'in mi?"

"Oturmak için belirli bir yerimiz yok. Eric'in ruh haline bağlı."

Dudak seğirmesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Arkadaş havasında olup olmadığına mı?"

"Evet."

Kendini ortadaki sandalyeye bırakıyor. "Onu anlayamıyorum. Büyükanнем beni bu konuda uyarmıştı. Senin için de. Şimdi Will'le birlikte

daha kolay olacağını söyledi. Ne görürsen onu alırsın. Bunun da tam olarak doğru olduğundan emin değilim."

İtiraf etmeyen bir ses çıkardım. "Ne gördüğüne bağlı. Eğer kendisine söyleneni yapan uysal bir yardımcıysa, o zaman bu yüzde elli doğru olur."

"Ve yüzde ellisi de daha az soğukkanlı olmaya geçecek bir şey bulunduğunda enerjisini korumak için mi?"

"Hemen hemen." Bacaklarımı altına çekiyorum. "Pierre eve gitmek istedi mi?"

"İstedi."

"Ve bu sadece ev hapsine girdiğinde mi başladı?"

"Evet, şimdi düşündüm de, erken ayrılma konusunda kararsızlar listesindeydi. Yarın marangozunuz gelecek ve doktorunuz da zaten burada. Pierre'e sonuna kadar kalma ya da erken ayrılma seçeneği sunduk, o da ikisini de kabul etti."

"Bu dündü, Bruno öldükten sonra ama Nanette onu Penny'yi öldürmekle suçlamadan önceydi."

"Evet."

Bu, onu tamamen temize çıkarmasa da sarkacı masumiyeti lehine daha fazla sallıyor. Bruno'nun ortağının kimliğini öğrenene kadar şüpheli olarak kalmaya devam edecek.

"Bruno öldükten sonra uydu telefonunu kullanmak isteyen başka biri oldu mu? Ya da aniden ayrılmak için bir sebebi olan?"

Tereddüt

ediyor.

"Yolanda...?"

"Kendra dün telefonu kullanmak istedi. Ama o..." Omuz silkiyor. "Kendra'nın isteği gibi bir şeydi. *Hey, telefonunu kullanmamın bir yolu var mı sence, yoksa da sorun değil, sadece kontrol ediyordum.* Yeğenin doğum günüydü ve aramamaktan nefret ediyordu."

"Peki kullanmasına izin verdin

mi?" Bir duraklama daha.

"Bu evet demek olurdu. Herhangi bir konuşmaya kulak misafiri oldun mu?"

Yolanda iç geçirir. "Hayır ve kullanmasına izin vermek kurallara aykırıydı ama Kendra bu. İyi insanlar makul bir istekte bulunduklarında onlara hayır demek zordur."

"Telefonunuzu kontrol etmem ve aradığı numarayı araştırması için birini göndermem gerekiyor."

"Elbette."

"Başka kimse kullanmak istemedi mi? Ya da aniden gitmek isteyen?" "Hayır."

Bir düşünce oluşurken duraksıyorum. İlk tepkim bunun işe yaramayacağı, çünkü Bruno'nun ortağından beklediğimin tam tersi, ters olduğu yönünde.

Tabii öyle değilse.

Tabii ortağı bu başvuruyu yapmaya hevesli değilse. Henüz değil.

Bunu bir an için bir kenara itip ters soruyu soruyorum. "Pierre'in gitme ya da kalma seçeneği olduğundan bahsetmiştin?"

"Doğru."

"Kalması gerekenlerden ayrılmak isteyen oldu mu?"

"Birkaç kişi, evet. Daha erken çıkma şansı buldular." Benim uzak olasılıklar listemde bile olmayan iki isim veriyor. "Sonra, Pierre'le yaşanan sorundan sonra Nanette ayrılmak istedi. Katil bir takipçimizin olabileceği bir yerde bulunmaktan rahatsızdı. Orada bir geçmiş olduğunu öne sürdü, ben de mümkünse onu oradan çıkaracağımıza söz verdim."

Nanette'in bir sapığın ya da bir ortağın elinde acı çektiğini ve anlaşılır bir şekilde gitmek isteyeceğini kastediyor. Ya da Nanette erken ayrılmak istemesini böyle açıklıyordu ve bu çoğu kadının tam olarak Yolanda'nın yaptığını yapmasına neden olacak türden bir bahane - bağlamı anlamak ve yapabilirlerse yardım etme sözü vermek.

Nanette yalan söylemiş olabilir mi? Evet, olabilir. Ama önce peşine düşmek istediğim başka bir olasılık var. Bruno'nun ortağının da tıpkı Bruno gibi bir an önce ayrılmak istediğini tahmin ediyorum. Bruno, Nanette'in

ama kesinlikle gereğinden fazla kalmak istemiyordu.

Bunun ne kadarı talep başvurusunu yapmak istemesiydi? Ve ne kadarı karısına hak talebinden bahsetmek istemesiydi?

Ya ortaklar başvuruyu yapmaya hazır değilse? Yerinde ziyaretler ve arazinin fiziksel olarak işaretlenmesini gerektirdiğini biliyorum.

Ya Bruno başvuruya hazır olsaydı ama ortağı hazır olmasaydı? Ya Bruno madencilik faaliyetlerinde çalışmış biri olarak başvuru için gerekli tüm bilgilere sahipse ve saldırgan üzerinde sahip olduğu güç, onlarla buluşurken kendini rahat hissetmesinin nedeni buyusa?

Demek beni öldürmeye çalıştın. Bununla ilgili sorunun farkına vardın mı? Henüz mi? Bu iddiada bulunmak için ihtiyacınız olan şey bende var.

Eğer durum böyle olsaydı, Bruno'nun ortağı ayrılmak için tartışmazdı.

Kalmak için tartışıyor olurlardı.

Sandalyemden kalkıyorum. "Gunnar'la konuşmam gerek."

"Gunnar mı?" Yolanda başını sallıyor. "Eve daha erken gitmeye çalışmıyordu. Cehennem gibi savaşıyordu..." Küfür ediyor. "*Gerçekten* de erken gitmek istemedi, oysa ben onun medeniyete geri dönen ilk uçağa sinsice bineceğini düşünüyordum."

"Kesinlikle."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Gunnar'ın "tüneği" yarım inşa edilmiş bir depo binasının üzerinde. Çerçevesi ve çatısı var ama yanları sadece kısmen açık. Kendini çatı katına park ediyor, çatı gölgesine sıkışıyor ve oradan tüm kasabayı görebiliyor.

Bruno gibi, dışarı çıkmamaları gerekirken dışarı çıkan insanları izleyebiliyor.

Penny, Yolanda'yı meraktan takip ettiğini söyledi. Bu çok doğal. Ama Gunnar Bruno'nun gelip gittiğini gördü ve nedenini hiç merak etmedi mi? Ben buna inanmıyorum.

Gunnar'ın tüneğine doğru ilerlerken Yolanda beni rezidans binalarından birinin etrafında dolaştırıyor. Arka tarafa geldiğimizde ay ışığı Gunnar'ın tüneğine vuruyor.

"İşte orada," diye mırıldanıyor. "Lanet botlarını görüyor musun?"

Yukarı bakıyorum ve gölgelerin arasında, Gunnar'ın yükseklerden alanını incelediği, parmak uçları yukarıya dönük iki taban görüyorum. Yolanda dışarı çıkmaya çalıştığında onu durduruyorum. Alternatif bir rota çiziyorum ve ormana geri dönüp o yoldan dolaşıyoruz.

Deponun ilk katının kaba inşaatı tamamlandı. Duvarları ve bir kapısı var ve o kapı kapalı. Yine de kilitli değil. İçeride henüz korunacak bir şey yok.

Kapıyı yavaşça açıp kafamı içeri sokuyorum. Yukarıdan sessizlik geliyor. Sadece bir çift bot görmüş olmamız Gunnar'ın "eğlenceli" olmadığını gösteriyor ama yine de dinliyorum. Ses gelmeyince içeri süzülüyorum, el fenerim loş bir parıltıya dönüşüyor.

Tam önümde bir merdiven var. Bir ayağımı üzerine koyup ses var mı diye test ediyorum ama diğer her şey gibi o da sağlam ve tırmandığımda en ufak bir gıcırta bile olmuyor. Tepeye doğru devam ediyorum. Yolanda

takip eder ve ben onu durdurmaya çalışmam. Desteği ben alırım. Sadece arkamda, tehlikeden uzak durduğundan emin olacağım.

Tepede, silahımı rahatça çıkarıyorum. Çatı katının tahta zemininde ilerlerken alçakta ve gözden uzakta tutuyorum. Solumda bir şekil gördüğümde kısa bir süre duruyorum ama bu sadece bir battaniye yığını. Işığım yerdeki bir kutu prezervatifi seçiyor.

İleride, Gunnar bir direğe yaslanmış oturuyor. Bu açıdan sadece alt bacaklarını ve botlarını seçebiliyorum ve dikkatle yaklaşıyorum. Arkamda bir tahta gıcırdayınca hareketsiz kalıyorum ama Gunnar bunu duymuyor gibi görünüyor. Direğe birkaç adım kalana kadar devam ediyorum.

"Gunnar?" "Gunnar?" diyorum. "Seninle konuşmak istiyorum."

Cevap vermiyor. Hareket etmiyor. Bacakları tamamen hareketsiz kaldı. İleriye doğru koşuyorum, silahımı çıkarıyorum, bulacağım şeye hazırlanıyorum.

Botları ve bacakları gördüğümde içim burkuldu çünkü tek gördüğüm bunlardı. Gunnar direğe yaslanmıyor. Bu gönderiye karşı bir şey yok. Kot pantolonlu bacaklar, botlar ve-

"Orospu çocuğu," diye fısıldıyorum, çünkü cesedin sadece bir kısmının bulunduğu grotesk bir tablo görmediğimi fark ediyorum.

Bir düzenek görüyorum. Topukları üzerine oturtulmuş bir çift bot, aşağıdan, doğru açıyla bakan birinin botları ve alt bacakları görüp Gunnar'ın tüneğinde olduğunu sanmasına yetecek kadar doldurulmuş bir kot pantolona tutturulmuş.

Adımlarımı hızlandırıp el fenerimi botların ve kotun üzerine tutuyorum.

"Bunların ona ait olup olmadığını söyleyebilir misin?" Yolanda'ya soruyorum.

Bir botu alıp içeri kontrol ediyor. "Evet." Kotun üzerindeki çamaşır etiketini kontrol ediyor. "Bu da onun. Etiketlenmişler."

"Kaç çift botu var?"

"Bir tane, ama herkesin görev dışı için spor ayakkabısı da var - yanlarında ne getirdilerse artık. Ve dört çift kot pantolonları var."

Tünediğim yerden aşağı bakıyorum. "Bana Gunnar'ın burada eğlendirdiği söylendi."

"Öyle de denebilir."

"Kadınların onu burada gördüklerinde gelip ziyaret ettiklerini söyledi."

"Ben de öyle duydum."

Çatı katının açık ucundan botlarına bakıyorum. Bu riskli, değil mi? "Misafirleri" o botları görmenin misafirliğe açık olduğu anlamına geldiğini bilirken kendisinin sahte bir versiyonunu kurmak?

Evet, bunlar onun botları ve kot pantolonları ama bu onları buraya koyanın o olduğu anlamına gelmez.

Etrafı kontrol ediyorum. Bir çeşit atıştırmalıktan kalan kırıntılar ve iki boş bira şişesi var. Bir de battaniye var, muhtemelen serin geceler için.

Ana bölüme geçip diğer battaniyelere doğru yürüyorum. Bir yastık ve prezervatif kutusuyla birlikte birkaç tane var. Spermisit de var. Ayrıca bir uyku maskesi ve bornoz kemerine benzeyen bir şey var, amacını tahmin edemeyeceğim.

Merdivene doğru gidiyorum. Yolanda'nın ışık için kapıyı açık bıraktığı yere ulaşıyorum. Kapı açıldığında ona uzanıyorum ve neredeyse adını hatırlayamadığım siyah saçlı bir kadına çarpıyorum. Kısa bir süre durdu ve sonra kızardı.

"Ah, özür dilerim," diyor. "Kapıyı aralık gördüm, bu da Gunnar'ın ziyarete açık olduğu anlamına geliyor." Yanakları daha da kızarıyor ve "Yukarı çıkarken kapıyı kapatmalısın ki kimse içeri girmesin" diyor.

Arkamda Yolanda kahkahalara boğuluyor. Kadın omzumun üzerinden bakıp onu görüyor ve bir an neden burada olduğumu bildiğini sanıyor ve Yolanda'yla ikimizin de aynı nedenle burada olduğumuzu düşünerek gözleri açılıyor... birlikte. Sonra bir elini ağzına götürdü.

"Aman Tanrım," dedi. "Çok özür dilerim. Gunnar'la dava hakkında konuşuyorsun. Belli oluyor. Öyle demek istemedim..."

"Sorun değil," diyorum. "Zaten burada değil."

Kaşlarını çattı. "Ama birkaç dakika önce botlarını gördüm."

"O değil," diyorum basitçe. "Ve içeri girdiğimizde kapıyı açık bırakan bizdik. Yani sinyal bu mu? Eğer kapalıysa, başka bir işle mi meşgul?"

Kızarıp bozarıyor ve kekeliyor; arkamdan Yolanda şöyle diyor: "Dedektif Butler neden burada olduğunuzu umursamıyor, ben de umursamıyorum. Soruşturması için soruyor."

"Ah, doğru. Evet, öyle. Sayılır. Kapalı kapı sadece misafir kabul etmediği anlamına geliyor. Bazen başka biri ziyarete gelir. Diğer zamanlarda, sadece kendi başına takılmak ister. Kapalı kapı, geri dön anlamına gelir."

Ve işin bu noktasında, Gunnar'ın, hepsi de kapalı kapıyı anlayan ve ona saygı duyan yerleşik bir "misafir" kadrosu olacaktır. Eğer yalnız kalmak istiyorsa, kapıyı kapatır. Başkalarının onun burada yalnız olduğunu düşünmesini istiyorsa, bunu sahneliyor ve sonra kapıyı kapatıyor ve onun çok da gizli olmayan tünek noktasını bilen herkes botlarını görecektir ve onun yukarıda olduğunu düşünecek ... bu da istediği her şeyi yapmakta ve istediği yere gitmekte özgür olduğu ve kimsenin bundan haberdar olmayacağı anlamına geliyor.

★ ★ ★

Yolanda ve ben Gunnar'ın erkekler yurdundaki dairesine gittik. Kapıya en yakın olan onunkiydi, bu yüzden o gece Yolanda'yı aramaya gittiğimde cevap veren o olmuştu. Yoksa Bruno'yu uçurumdan aşağı ittikten sonra ne yapacağını düşünürken uyanık yattığı için mi cevap vermişti? Ve kolayca girip çıkabileceği kapının yanındaki odaya mı atanmıştı?

Hayır, bu tesadüf değildi.

"Gunnar ne isterse onu alır," diye mırıldanıyor Yolanda, biz onun odasını ararken. "O çıkarıcı bir piç kurusu ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden onu sevdim." Duraklıyor, eli şifonyerin çekmecesinde. "O şekilde değil."

"Hiç şüphelenmedim ve şüphelenseydin de yargılamazdım. Geçmişimde yüzde yüz bağlılıkla gelen bir dizi seksi erkek var."

"Aynen. Ama bu kadar geniş bir kadronun parçası olmayı tercih etmiyorum ve ekiple takılmıyorum. Bu çizgileri aşar. Bir de şu var.

Gunnar açıkça manipülatif biriydi. Bunu saklamaya çalışmadı ve bu yüzden insanlar onun daha fazla pislik yapmasına izin verdi."

"Manipüle edildiklerini bilseler bile b y leniyorlardı, çünkü niyetini gizlemiyordu."

"Evet, yakışıklı bir adam, göz boyamaktan ve daha fazlasını yapmaktan mutlu, aynı zamanda -görünüşünün aksine- düzgün bir sohbeti sürdürebilecek kadar beyni var. Bu yatak odasını istiyordu ve ağırlığını ortaya koyarak değil, isteyerek ve almak için sözler vererek aldı."

Gunnar'ın yatağının altını ararken, "Ve sonra verdiği sözleri rahatlıkla unutarak," diyorum.

"Hayır, işte *bu* yüzden yanına k r kalıyor. Verdiği sözleri tutuyor. Çok iyi bir iş iydi ve Will Anders istediğinde ona kalmasına izin vermesini söyleyecek kadar etkilendim. şimdi o pi in *beni* nasıl manipüle edeceğini çok iyi bildiğini anlıyorum."

"İyi bir işçi olarak."

"Evet."  ekmeceyi kapattı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey." Küçük odanın etrafına bakıyorum. "Ve hiçbir şey demek istiyorum. Daha iyi bilmesem, buranın içinde bir a  giysi olan boş bir oda olduğunu düşünürdüm. Tek bir kişisel eşya bile yok. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Durup düşünüyor ve sonra başını sallıyor. "Hiçbir şey, gerçekten. M kemmел bir iş geçmişi var ve tek önemsediğim de bu. Büyükannem basit bir geçmiş araştırması yapardı ama şimdi düşünüyorum da onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum."

"Bu alışılmadık bir durum, değil mi? Böyle bir işte herkesin birlikte  alışması?"

"Evet,  yle. Ben bile biraz konuşuyorum. Biri boşanmadan bahsediyor, ben de o yollardan geçtiğimi söylüyorum. Bunun gibi şeyler işte. Gunnar'la birçok kez konuştum ama yine de onun hakkında size ilk şeyi söyleyemem."

BÖLÜM OTUZ ALTI

Dalton'a ne bulduğumu söyledim ve sonra görevleri tekrar karıştırma zamanı geldi. Yakında alacakaranlık olacak ve Gunnar'ı bulmamız gerekiyor. Dalton ve ben Storm'la yola çıkarken, Anders Penny'yi izlemeye koyuldu.

Bu soruşturmanın başlarında, bir iz takip köpeğimiz olduğunu bilmeyen birini takip etmenin ne kadar kolay olduğunu düşünmüştüm. Terside doğru. Gunnar Storm'u biliyor ve çok dikkatli davranıyor. İzi kasabanın dışındaki derelerden birine doğru gidiyor. Ayakkabılarını çıkarıp suya girdi, çok soğuk olurdu ama kış ortasında değiliz. Su sadece rahatsız edici olabilirdi.

Biri suda yürüdüğünde, bir koku köpeğinin onu nerede bıraktığını bulması gerekir. Bu da bir taraftan yukarı, diğer taraftan aşağı yürümek anlamına gelir, dışarı çıktıkları ve sonra iç kısımlara yöneldikleri o dar bölgeyi bulmayı umarlar. Önce uzak tarafa gidiyoruz, o tarafa yöneldiğini varsayıyoruz ama yaklaşık yarım mil sonra, ayakları uyuşmadan o kadar soğuk suda yürümesinin mümkün olmadığını kabul etmek zorundayız. Kasabaya yakın olan tarafa döndük.

Yürürken beynim dönüyor. Storm ve Dalton'ın iz sürmeme ihtiyacı yok, bu da düşünmek için özgür olduğum anlamına geliyor ve Bruno'nun ortağı olarak Gunnar'la birlikte dava üzerinde çalışıyorum. Uymayan bir şey var mı? Hayır. Her şey uyuyor ama sadece Gunnar'ın yapamayacağını kanıtlayacak bir şey olmadığı için.

Gunnar, Bruno'yu periyodik olarak ayrılırken görüyor. Çoğunlukla - sanırım- bir manipölasyon yolu olabileceği için merak ediyor. Gunnar bana şantaj yapacak biri gibi gelmiyor. Yolanda'nın dediği gibi, bunun için fazla açık sözlü. Bruno'nun bildiklerini öğrenmesine izin verir ve bu da ona güç verir.

Bruno'nun Mark'ın iddiasına gittiğini ve Mark orada yokken kontrol ettiğini keşfeder. Bruno ve Gunnar kârı paylaşmak için bir pazarlık yaparlar.

Sonra Denise onlar arazide keşif yaparken ortaya çıkar ve onu öldürmek zorunda kalırlar. Aynı gece Penny de ortaya çıkar, Yolanda'yı takip etmiş ve geri dönüp ormanın çok derinlerine gitmiş, sonra da sudaki maden ekipmanının sesini takip etmiştir.

Başından beri benim teorim buydu. Hem Penny hem de Denise çok fazla şey gördü. Aynı gece mi? Bu mantıklı mı?

Penny ve Bruno'ya aşırı odaklandım, Denise'in cinayeti de -maalesef- sadece başka bir komplikasyon. Eğer benim teorime göre Penny ortaya çıktığında Denise ölmüşse ve bu yüzden Gunnar ona arkadan vurarak Denise'i görmeden onu yoldan çekmişse bu daha da iyi olur.

Ama şimdi bu teori "Bruno'nun ortağı" rolündeki farklı bir yüzle kristalleşiyor.

Peki ya...?

Bir sorum var ve cevaplama çok kolay. Daha önce cevaplamam gerekirdi ama Denise'in davası diğerlerine kıyasla yine ikinci planda kaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dalton. "Gunnar diğer tarafa gitmiş olmalı."

Düşüncelerimden uyandığımda Haven Kayası'nın yakınlarına döndüğümüzü fark ediyorum. Dalton aşağıya, gölün olduğu yöne bakıyordu. Akıntıya karşı gitmiştik çünkü Mark'ın maden sahasının yönü orasıydı. Tabii bu Gunnar'ın oraya gittiğini varsayıyor. Diğer yöne, göle doğru da gitmiş olabilir.

"Silahın yanında, değil mi?" Dedim.

Dalton bunun aptalca bir soru olduğunu söylercesine tek kaşını kaldırdı. "Silah, işaret fişegi, ilk yardım çantası, el feneri?" Diyorum.

"Evet." Bir omzunu kaldırarak sırt çantasının askısını gösteriyor.

"O zaman Will'le yer değiştirsem devam edebilir misin? Kasabada bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Ona sorumu soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Will'e derenin bu tarafındaki göle doğru gittiğimi söyle. Silahı ve ışığı olduğundan emin ol. Yetiştirilir."

★ ★ ★

Klinikte yalnızım. Anders'ı Dalton'a katılması için gönderdim. April yatmaya gitti ve ben de sadece dava için bir şeyler yaptığımı ve mışıl mışıl uyuyan Penny'yi rahatsız etmediğimi söylemek için koştum. April'ın tek umursadığı buydu ve beni yalnız bıraktı.

Denise'in cesedini kabin altı soğuk hava deposundan çıkardım. Ne yazık ki böyle bir kasabada bu bir gereklilik.

-umarım doğal nedenlerle- bedenlerini elimizden geldiğince çabuk sevdiklerine teslim etmeyi tercih ederiz... bu da birkaç gün sürebilir. Mark, daha fazla araştırma yapmamız gerekebileceği düşüncesiyle Denise'in cesedini bize bıraktı.

Cesedi açtık ve notlarımı gözden geçiriyorum.

Ölüm zamanı, televizyonda gördüğümüz, kurbanın gece yarısı ile bir arasında öldüğü ve o saatte başka yerde olduğuna dair bir mazereti olduğu için şüphelinin aklandığı kesin bilimden çok uzaktır. Bu kadar kesin bir sonuca ulaşmanın tek yolu, kurbanın 11:59'da hayatta olduğuna ve 1'de bulunduğu dair kanıt olmasıdır. Burada durum daha kötü. Denise donmuş toprağın içine kazılmış bir çukurda bulundu ve biz onu soğuk hava deposunda tutuyoruz. Tüm bunlar çürüme hızını yavaşlatıyor.

Rockton'dayken sık sık Sherlock Holmes dönemi dedektifliğine alıştığım konusunda şaka yapardım. Bu tamamen doğru değil - bazı daha modern yöntemlere erişimim var - ama artık birkaç genel gözlem yapan ve ardından olay yeri teknisyenlerini çağıran polis dedektifi değilim. Ben olay yeri teknisyeniyim. Bu yüzden kendimi adli bilime, özellikle de modern teknoloji gerektirmeyen eski yöntemlere verdim. Fotoğrafik bir hafızaya sahip olmadığım için kitaplara yatırım yaptım ve mümkün olduğunca çok kitabı yeni tabletime yükledim. Şimdi o tabletin başındayım ve okuduğum bir kitabı gözden geçiriyorum.

Onu bulduğumda Denise'in ne durumda olduğunu biliyorum, muhtemelen ölümünden yaklaşık on dört saat sonra. Zar zor uyumaya başlamıştı.

Çürüyordu ama ölüm katılığını geçmişti. Bu genellikle ölümden yaklaşık dört saat sonra başlar ve yaklaşık sekiz saat sürer. Normal şartlar altında, eğer on iki saat önce ölmüş olsaydı, onu ya ölüm katılığında ya da ölüm katılığının dışında, o gri bölgede bulmayı beklerdim.

Ancak, bunu etkileyebilecek faktörler var ve kitabı hatırladığım şeyi doğrulamak için kullanıyorum - soğuk sıcaklıklar bunu yavaşlatıyor. O çukurda sıcaklığın yaklaşık olarak ne kadar olduğunu biliyorum. Hesaplamalar yaparak, Denise hemen oraya atılmış olsaydı, onu bulduğumda ölüm katılığından geçmemiş olacağı sonucuna varabilirim.

Ya yer seviyesinde bırakılıp çok daha sonra atıldıysa? Bu da işe yaramaz. Birincisi, bu, taşındığında ölüm katılığı içinde olduğu anlamına gelir. Ön incelemem bunu desteklemiyor ama yine de kesin değil. Daha büyük sorun ise o geceki sıcaklığı biliyor olmam. Hava donma noktasına yakındı ve aynı hesaplamaları biraz daha yüksek bir sıcaklıkta yaptığımda, pencere sadece biraz kayıyor.

Bruno gece 10'dan sonra ormana girerken görülmüş. Mark'ın kampına 11'den önce varmış olamaz. Eğer ortaya çıkıp Denise'i bulduysa ve onu öldürdüyse, ertesi sabah geç saatlerde onu bulduğumda hala katılmış olurdu.

Ya Bruno'nun ortağı onu daha önce öldürdüyse?

Mark o akşam ava çıktığını söyledi. Bruno'nun ortağı onu sekizde öldürmüş olsa bile, zaman çizelgesi uymuyor.

Fark ettiğim hafif çürüme durumunu da ekleyince, Denise'in o gün daha erken öldüğüne dair sağlam bir bahse gireceğim. Çok daha erken. Ve bunu düşündükçe, daha da mantıklı geliyor. Kocasını bulmak için aynı bölgedeki üç koordinat setini kullanarak geldi. Bu zaman alacaktır. Bir pilot onu en geç öğleden sonra bırakacaktır. O ortaya çıktığında Mark'ın ava gitmiş olma ihtimali düşük. İmkansız değil ama yine de çok düşük bir ihtimal.

Bunun ışığında, Mark'ın ava çıkmak için o geceyi seçmesi biraz tesadüfi... ve sadece kaybolup ertesi sabaha kadar dönmemesi.

Mark'ın karısını Bruno ya da ortağı öldürmedi. Mark öldürdü.

Kayıp insanları aradığımızı biliyordu. Karısının ölümünden sonraki gece ormanda dolaşan insanları. Ona mükemmel bir tuzak kurduk.

İki kişi mi kayboldu? Hala kayıp bir kadın var mı? Ve ölü karımı mı buldunuz? Belli ki bu üç şey birbiriyle bağlantılı.

Öldürüldüğünü söylememiştim ama bu yine de ona gerçeği itiraf edersem kullanabileceği bir açıklama verdi.

Bu sonuca ben de varmıştım. Penny'nin kaybolduğu gece karısının sürpriz bir ziyaret için gelmiş olması mantıklı geliyordu. O gece gelmiş olması gerektiğini söyledi ve ben de inandım çünkü yine mantıklıydı.

Ama öyle olmadı.

Denise'in ölümünün Bruno ve Penny ile hiçbir ilgisi yoktu. Sadece tesadüfi bir zamanlamaydı.

Mark neden karısını öldürsün ki? Ona nerede olduğunu söylemediğini itiraf etmişti çünkü bunu sır olarak saklayacağına güvenmiyordu. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamadığını söylemişti. Ya gayet iyi anladiysa... ve yine de güvenilmezse?

Bu ikinci evliliği idi. İlk karısı ölene kadar aktif bir ortak olmuştu. Mark'ın hayatını paylaşacak başka birini bulması güzel. Ne yazık ki, hobisini paylaşmadı, ama olur böyle şeyler, değil mi? Tabii bu farklı sporları seven bir çift gibi değil. Mark her yıl aylarını ormanda tek başına altın avlayarak geçirirdi. Denise ilk başta bunu sorun etmiyor muydu... ta ki bunun birlikte yaşamlarını ne kadar etkileyeceğini fark edene kadar? Mark onu büyük ikramiyenin eli kulağında olduğuna inandırdığı için mi sorun etmiyordu?

Sebeup ne olursa olsun, Mark Denise'e nerede olduğunu söylemedi ve Denise de bilmek istedi. Buraya geldi ve öldü. Artık onu öldürdüğünden eminim. Eğer vurulsaydı ya da kafasına aldığı bir darbe sonucu ölseydi, bu trajik bir kaza olabilirdi, ama öyle olmadı. Adam onu öldürdüğünde yarı çıplaktı.

Tekrar bir araya gelmişler. Seks yapmış olabilirler, cebinde boş bir prezervatif paketi vardı. Sonra onu öldürdü ve cesedini bölgeyi araştırırken bulduğu bir çukura sakladı. Cesedini sakladı. Eşyalarını başka bir yere saklayın. Eğer bulunursa, kimliği tespit edilemeyecek... tabii ben ona ölü bir kadın bulduğumuzu söylemezsem ve o da onu saklamasına gerek kalmayabileceğini fark etmezse.

Vahşi doğada saklanan bir seri katil karımı öldürdü ve iki kişi daha. Şok oldum, perişan oldum, dehşete düştüm.

Denise'in vücudunu tekrar sarıyorum ve April'in yatak odasına gidiyorum. Kulak tıkaçlarını takmamıştı ve henüz yarı uykudaydı.

"Üzgünüm," diyorum, "ama Penny'nin başında nöbet tutmanı istiyorum."

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor, gözlerini kırptırıyor.

"Will'i Eric'le göndermek zorunda kaldım," diyorum. "Dışarıda Gunnar'ı arıyorlar."

Yine gözlerini kırptırdı.

"Sonra açıklarım," diyorum. "Ama Eric'le konuşmam gereken bir şey buldum ve eğer Gunnar'ın izini bulamadıysa, onu bu gece için bu işten çekeceğim. Penny'ye biraz göz kulak olabilir misin? Uzun sürmez."

Cevap vermiyor. Sadece ayağa kalkıyor ve ben aceleyle merdivenlerden inerken bornozunu alıp üzerine sarıyor. Kapıyı arkamdan kilitleyerek klinikten çıkıyorum. Sonra verandada durup sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyorum.

Her ne kadar Dalton'un peşinden tek başıma gitmek istesem de, daha iyisini biliyorum. Bu acil bir durum değil. Sadece öğrendiklerimi ona anlatmak istiyorum ve -dürüst olalım- belki de Dalton ve Anders'in ormanda Mark'la karşılaşabilecekleri konusunda endişeliyim. Karşılaşırsalar bile Mark soğukkanlı davranacaktır. Yine de bu riski göze alamam. için

Dalton ve Anders, Mark yas tutan bir dul. Mark için onlar her şeyi mahvedebilecek insanlardır; sadece gizli madenini ortaya çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda onu karısının cinayetinden tutuklarlar.

Tek bir yanlış hareket. Yanlış anlaşılan bir kelime. Tüm gereken bu ve Mark'ın kampında uyuyor olmasını umarken, bu riski göze alamam. Bu yüzden Dalton'ın peşinden gidip sabaha kadar aramayı bırakmasını isteyeceğim. Ama bu, Mark'ın etrafta dolaşmıyor olabileceği ama Gunnar'ın kesinlikle dolaştığı ormana tek başıma koşmamı gerektirecek kadar acil değil.

Destek almak için beş dakikaya ihtiyacım var. Ayrıca Gunnar'ın kendi başına dönmediğinden de emin olmalıyım.

Etrafıma bakıyorum, bakışlarım gördüğüm ama bana eşlik etmelerini isteyecek ya da güvenecek kadar iyi tanımadığım birkaç kişinin üzerinden geçiyor. Kendra'nın başka bir kadınla konuştuğunu görüyorum ve Yolanda'nın uydu telefonunu kullandığını hatırlamadan önce ona doğru bir adım atıyorum. Gunnar'ın Bruno'nun ortağı olduğundan eminim ama işi şansa bırakamam.

Erkekler konutuna doğru koşuyorum. Yolanda beni selamlamadan önce kapıya varmıştım. Döndüğümde onun bana doğru geldiğini görüyorum ve hızlıca konuşmak için kenara çekiliyorum.

"Gunnar'ın dönmediğinden emin olmak için kontrol ediyorum," diyorum.

"Dönmedi. Lanet olası tüneğinden gözümü ayırmıyordum. Daha önce döndüğünü gördüm ama sonra buraya gelmeden seni kaybettim."

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyordu. Will, Eric'le birlikte gitti. Mark'ın karısını Bruno'nun ya da ortağının öldürdüğünü sanmıyorum. Bence Mark yaptı."

"Madenci mi?"

"Doğru. Şimdi Eric ve Will'e haber vermek ve onları buraya getirmek için ormana kadar bana eşlik edecek birine ihtiyacım var. Dışarıda iki tehdit var ve sabaha kadar arama yapılmamasını tercih ederim."

"Anlaştık. Ben de seninle geleceğim."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Bu işe karışmadığıma güveniyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

"Şu anda kasabada bunu söyleyebileceğin başka biri var mı? Sanırım Penny'ye kız kardeşin bakıyor. Eğer April ve benim

o da seninle gelebilir."

"Hayır, bu uzun sürmez. Nereye gittiklerini biliyorum."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Yola çıkarken Yolanda'ya bulduğum şeyi açıkladım. Bunu onu bilgilendirmek, hatta belki de kasabadaki statüsünü tanıdığımı göstermek bahanesiyle yapıyorum ama bu biraz samimiyetsizce. Hâlâ bu yeni teori üzerinde çalışıyorum ve hareket halindeyken öldürecek zamanımız olursa, fikirlerimi ona aktarmak için kullanacağım. Yine de, savunmamda, bu açıkça onun fikrine değer verdiğimi ima ediyor, bu yüzden ona güvendiğim anlamına geldiğini düşünüyorsa, bu tamamen yanlış değil.

"Bununla çelişebilecek tek bir kanıt var," diyorum. "Bruno'nun dizinde Denise'in kan grubunu buldum. Toprak ve biraz kan vardı."

"Bu da onun DNA'sıyla değil kan grubuyla eşleşti, yani başka birine ait olabilir."

"Evet. Ayrıca kampta diz çökmüş olabileceğini de düşünüyorum."

"Nemli toprağa benzeyen bir şey gördü ve daha yakından incelemek için diz çöktü."

Başımı salladım. "Bruno'nun kampta olduğunu biliyoruz. Penny onu orada görmüş. Mark iddia ettiği gibi gerçekten avlanmaya gitmiş olabilir ya da Denise'in eşyalarından kurtuluyor olabilir. O gitti ve bu da Bruno ile Gunnar'ın kampı kurcalamasına izin verdi. Bruno kanı görür ve üzerine diz çöker. Penny ortaya çıkar ve işler kötüye gider."

"Bana uyar."

"Bir sürü spekülasyon var," diyorum. "Ayrıntılar hakkında yanılıyor olabilirim -Tam olarak ne oldu ve tam olarak neyi neden yaptılar, ama temeller sağlam görünüyor."

"Mark karısını öldürdü ve cesedini sakladı. Penny maden kampında Bruno ve Gunnar'a rastladı. İçlerinden biri onu bayılttı. Bruno onu mağaraya hapsetti ve sonra Gunnar onu uçurumdan aşağı itti."

Muhtemelen Penny yüzünden. Bruno onu öldürmeye cesaret edemedi ve Gunnar onun potansiyel bir sorumluluk olduğunu fark etti. Öldür onu. Penny ölsün. Sadece Bruno hayatta. Neyse ki Gunnar için bu uzun sürmedi ve Gunnar'ı satmış gibi görünmüyordu ama şimdi Penny geri döndü ve Tanrı bilir neler söyledi. Gunnar kaçıyor."

"Onun gibi bir şey."

"Kaçmaya devam etmesine izin verebilir miyiz? Uçurumdan düşmesini mi umalım?"

"Bu noktada, cazip geliyor," diye mırıldandım. "O ya da Mark konusunda ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok." Kiminle konuştuğumu hatırlıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Yorgun ve sinirli."

"Onları Rockton'ın konseyine teslim etmek daha kolaydı, değil mi?"

"Biz hallederiz."

"Büyükanne halledecek. Rockton'ı yeniden başlatmanın iyi bir fikir olmadığını söylerken ciddiydim. Bir sebepten ötürü başarısız oldu. Çünkü temelde tasarlandığı gibi işleyemiyor. Zaten iki kişi öldü."

"Kasabanın amacıyla hiçbir ilgisi olmayan iki kişi."

Bir ayı pisliği yığınının etrafından dolanıyorum ve el fenerimle işaret ediyorum.

"Gördün mü?" diyor.

"Söyleyeceklerim bu kadar."

Arkama bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Az önce kasabanızı sorumlu olmadığı iki ölüm için suçladım," diyor. "Ve sen bana bir bok yığınının basmama izin vererek misilleme bile yapmadın. Sen çok iyisin. Çok adilsin. Bu ölümler birbiriyle bağlantısız olabilir ama böyle bir yerin doğası böyle, bir adam karısını öldürüp cesedini saklayabilir ve bu yanına kâr kalabilir."

"Haklısın. Güneyde, onu öldürebilir ama cesedini saklayamazdı. ... ve muhtemelen bundan paçayı sıyrırız."

Ellerini havaya kaldırır. "Her neyse. Bu tartışmayı kazanamayacağım, o yüzden teslim oluyorum. Elinden geleni yapacaksın ve hatta zarar verdiğinden daha fazla insana yardım edebilirsin."

Cevap vermeyince, "*Peki*. Zarar verdiğinden daha fazla yardım edeceksin. Ben sadece bu kadar risk varken neden birinin bu sorumluluğu üstlendiğini anlamıyorum. Ama aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz ve daha önceki endişelerinize gelince, dediğim gibi, büyükannem tamir edilmesi gereken her şeyi tamir edecektir. Onun rolü bu. Tamirci."

"Ondan katiller ve cinayet kurbanlarıyla ilgilenmesini istemek konusunda pek rahat değilim."

Yolanda homurdanıyor. "İyi bir yaşlı kadın olduğun için mi?" "Üstesinden gelebileceğinden şüphem yok."

"Sadece ellerini kirletmesini istemiyor musun? Büyükannem neye imza attığını biliyor ve biz doğmadan önce babamla birlikte Rockton'ı devraldıklarında da bunu biliyordu. Onlar yönetimde geri planda kaldıktan sonra işler kötüye gitmiş olabilir ama bunlar Gran'ın uğraşmak zorunda kaldığı ilk suçlular ya da cesetler olmayacak. Rockton'ın kendine has özellikleri olmasa bile burada bir şeyler oluyor. Gran bununla başa çıkabilir. Asıl soru, sen yapabilir misin?"

Ona dönüp bakıyorum.

Bir dalı eğdi. "Hapse girmenin asla ihtiyaç duymamayı umduğun bir önlem olduğun anti-Rockton'ı istiyorsun. Böyle bir şey olmayacak Casey ve bence sen de bunun farkındasın. Anlamalısın."

Hiçbir şey söylemiyorum ve akıntıya doğru devam ediyorum, Dalton ve Anders'i izliyor ve dinliyorum.

"Kale direklerini değiştirmelisin," diyor. "Hapishane hücrelerine ihtiyacınız *olacak*. Bir polis gücüne ihtiyacın *olacak*. Ve Gran'ın yardımına ihtiyacın *olacak*. İnsanlar Haven's Rock'a gelmeye başladıktan sonra, ne kadar dikkatli olursanız olun, bir şeyler olmaya devam edecek ve sanırım amacınız, ceset torbalarıyla eve gönderdiğinizden daha fazla insanı uçak koltuklarında eve göndermek."

Başımı sallıyorum.

"Tamam," diyor. "Ceset torbasından *ya da* kelepçeden çok uçak koltuğu. Rockton en kötü zamanında bile bunu yaptı. Burada karşılaşacağınız en büyük tehlike kendi beklentilerinizin ağırlığı altında boğulmaktır. Bu hepiniz için geçerli. Bununla başa çıkabileceğinizden emin değilim."

"Teşekkürler."

"Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim ve ben senden çok daha az nazik biriyim. Ama mesele-"

Sessiz ormanda bir gümbürtü koptu. Hamle yaptım ve Yolanda'yı yere serdim.

"Silah," diye fısıldadım.

Yere yığıldığımızda bana bakıyor ve beyninin hâlâ şaşkın bir şekilde çalıştığını görebiliyorum. Gülmek istiyorum. Bu kadar sert, bu kadar yetkin ve bağımsız biri nasıl olur da silah sesinin neye benzediğini bilmez? Çünkü öyle biri olabilir ama bu sesi düzenli olarak duyabileceğiniz türden mahallelerden gelen biri de değil. Yüksek bir ses duyduğunda beyni şöyle düşünür: *Bu bir havai fişek mi, yoksa bir arabanın geri tepmesi mi?*

Duyduğu şeyin gerçekten de silah sesi olduğunu anlamadan önce kafa karışıklığı sadece bir saniye sürüyor.

Ben dinlerken yerde kalıyoruz. Silah sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum ama o kadar hızlı oldu ki sadece *patlama sesini* duyabildim.

Dalton'ın Smith & Wesson'ı mı? Anders'in koca kıçlı Ruger Alaskan 45'liği mi? Hiç sanmıyorum. Bu mesafeden farklı ateşli silahları ayırt etmek -en azından benim için- mümkün değil. Beynim ne Dalton'un ne de Anders'in kesinlikle gerekli olmadıkça ateş etmeyeceğini söylüyor ve bunun gerekli olma ihtimali çok düşük. İçgüdülerim ise aynı sesi daha bir gün önce duyduğumu söylüyor.

Mark bize uyarı ateşi açtığında.

Dinlemek için zorlanmaya devam ediyorum ve neyse ki Yolanda sessiz kalıp bana izin veriyor. Yine de orman ne kadar durgun olsa da beklenmedik bir ses duymuyorum. Sesler değil. Ne bir bağırış. Ormanda koşan biri de yok.

Bir el ateş ve ardından sessizlik.

Etrafıma bakıyorum. Neredeyse göle varmıştık ve Dalton'dan hiç iz yoktu. Dere o kadar dar ki, diğer taraftan giderken onu geçmemizin imkanı yok.

Dalton bir iz buldu ve onu takip ediyor ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim birinin tek el ateş ettiği ve şimdi ormanın sessiz olduğu.

Dalton ve Anders'e uyarı ateşi açan Mark mıydı?

Güneş batmaya başladı. Gölgeleler, ormanda hareket eden uzak figürleri göremeyeceği ve onların insan olduğunu anlayamayacağı anlamına geliyor.

Yolanda sertçe bakıyor ve fısıldıyor, "Bunu duydun mu?"

Dinlemek için gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey duymadığımı söylemek üzereydim. Sonra bir adamın sesi yükseliyor, öfkeyle bir şeyler hırlıyor. Sağımızdan, Mark'ın kampına gitmek için kullandığımız yönden geliyor.

Bir bağırış. Sonra bir el daha ateş edildi ve bu sefer tam yerini saptadım. Arkamızda ve sağımızda. Orada bir dağ var, Haven's Rock'a en yakın olanı.

"Bunu araştırmam gerek," diyorum.

"Tabii ki mi? Özellikle de kocanın, arkadaşının ve köpeğinin burada olduğunu düşünürsek."

"Yani tabii ki *benim* gitmem gerekiyor ve sen de kasabaya dönmelisin."

"Beni destek olarak getirmedi mi?"

"Eric'i bulmaya yardım etmek için. Silah seslerini araştırmak için değil."

"Sorumluluk feragatnamesini imzalamış say. Şimdi git. Arkanı kollarım." "Bir silaha ne dersin?"

Yolanda elini cebine attı, etrafı yokladı ve güdük bir kalem çıkardı.

Çakımı eline tutuşturuyorum ve yola koyuluyoruz.

★ ★ ★

Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç hoşlanmadım. Birisi birden fazla el ateş etti ve ben bunun karısını öldüren bir adam olduğundan şüpheleniyorum ve bir sivili o ateş edilen yere doğru götürüyorum. Yolanda'yı kasabaya geri göndermeyi tercih ederdim. Ama o bir çocuk değil. O kesinlikle kendi aklını bilen ve kendi seçimlerini yapan bir kadın ve ben tartışıkça bana eşlik etmeye daha da kararlı oluyor.

Tartışırken orada oturmuyorum. Ben hareket halindeyim, o da arkamda ve sonunda onu tek başına geri göndermenin daha tehlikeli olacağını kabul etmek zorunda kalıyorum. Ayrıca, ne kadar çok tartışırsak, hedefimizin birinin geldiğini fark etme olasılığı o kadar artıyor.

Birkaç kez bağırma sesi duyduk. Sanırım tek bir ses. Erkek sesi. Mark olabilir. Kesinlikle Anders ya da Dalton değil.

Bu bağırışları hedefimize odaklanmak için kullanıyorum. Dağın dibine yakın bir yerdeler. Yaklaştığımızda ses kesiliyor ama Yolanda birinin kayaya sürtünme sesini duyuyor. Onun kulakları benimkilerden daha iyi işitiyor ve ben de aynı şeyi duymadan önce yirmi adım daha gidiyoruz.

Dağlar farklı şekillerde olabilir, aynı coğrafi bölgelerde bile. Bazılarına iyi bir çift yürüyüş botu ve ciğerlerle tırmanılabilir. Sadece ağaçların ve çalılarının arasından ve kayalık ama gezilebilir alanların üzerinden yukarı çıkmaya devam edin. Diğerleri gerçek tırmanış malzemeleri gerektirir ve profesyoneller içindir. Bir de ortadakiler var, tırmanılabilir ama kolay bir öğleden sonra yürüyüşü için uygun değiller. Bunlar çok fazla yön bulmayı ve zorlu arazide çok fazla tırmanmayı gerektiriyor.

Bu sesler, dağın son kategoriye tam olarak uyan bir bölümünden geliyor. Seyrek ağaçlar, çoğunlukla bodur ve cılız. Çok fazla kaya var. Yukarıda biri var, hareket ediyor ve solan ışıktaki dağı görebildiğimde durup yere çömeliyorum, gözlerimi kısarak dinliyorum.

Yukarıda her kim varsa sessizliğe gömüldü. Geldiğimizi duyular mı? Tetikçi mi?

Mark'ın oraya tünediğini, aşağıda Dalton ve Anders'i gördüğünü ve uyarı ateşi açtığını hayal edebiliyorum. Ama birinin umutsuzca kaçmaya çalıştığını duyduk. Ve o kızgın bağırışları duyduk.

Tetikçi bu dağın yamacında birini kıstırmış. Orada, çalılık ağaç örtüsüyle çok açıktalar. Hareket ediyorlar, daha güvenli bir yere gitmeye çalışıyorlar. Bir noktadan diğerine kaçıyorlar.

Yolanda ve ben büyük bir çam ağacının gölgesinde çömelmiş, ikimiz de yukarıdaki alanı tarıyoruz. Sonra, onları ele verecek bir ses olmadan, bir figür beliriyor. Kambur duruyorlar ve yavaşça hareket ediyorlar. Yaklaşık yüz metre uzaktayız ve bu açıdan sadece açık renk saçlarını seçebiliyorum.

"Bu Eric mi?" Yolanda fısıldıyor.

Dalton'ın asla bir dağ boyunca tırmanarak daha önce duyduğumuz sesi çıkaracak kadar aptal olmayacağını söylemek istiyorum. Ama geçen gün Mark bize ateş ettiğinde yaptığı gibi dikkat çekmek isteseydi bunu yapardı. Duyduğumuz Dalton değil de başka bir yerde hareket eden Anders de olabilir. Oradaki her kimse ağırdan alıyor ve sessizce hareket ediyor.

Sessizce hareket ediyor, evet, ama onları kolayca görebiliyorum, açık renkli kayaya karşı koyu renkli figürleri. Dalton daha iyi bilirdi, değil mi? Tabii dikkatleri Anders'ten uzaklaştırmak için çaresiz değilse.

Lütfen bana ne yaptığını bildiğini söyle Eric. Lütfen bana gizlendiğini düşünmediğini söyle.

"Eric mi?" Yolanda yine fısıldıyor.

"Bilmiyorum." *Tanrım, umarım değildir.* "Ama dışarı çıkacağım ve her kimse onu görebildiğim konusunda uyaracağım. Lütfen burada kalın. Ateş edeni görürseniz ıslık falan çalın."

Başını sallıyor ve ben de saklandığımız yerden sürünerek çıkıyorum. Bölgeyi inceledim ve iyi bir nokta gördüm. Fidandan biraz daha küçük çamlardan oluşan bir sıra var. Eğer oraya ve diğer tarafına ulaşabilirsem, yukarıda her kim varsa, ben başkası tarafından görülmeden beni görebilecek.

Ya baktığım kişi Mark ise? O zaman ağaçların arasından kaçıp saklanabilirim. Ama gerçekten Mark olduğunu sanmıyorum. İkiye katlanmış olsa bile, kişi daha uzun ve iri görünüyor.

Küçük ağaçların olduğu sıraya doğru daldım. Sıra boyunca ilerliyorum, bakışlarım o figürde, beni görmelerini bekliyorum. Sonra dönüyor, bir hareket görmüş gibi aşağı bakıyor ve yüzü netleşiyor.

Gunnar.

Kahretsin. Bu Gunnar. Mark'ın ateş ettiği kişi bu.

Gunnar'ı iddiasında mı yakaladı? Onu oradan kovalayıp burada mı yakaladı?

Ama Gunnar'ın izi ters yöne gidiyordu. Tabii bu güncel bir iz değilse.

Lanet olsun.

Tereddüt ediyorum. Bence Mark, Gunnar'ı kovalıyor. Bence Mark karısını öldürdü. Ayrıca Gunnar'ın hem Bruno'yu hem de Penny'yi öldürmeye çalıştığını düşünüyorum. Peki bu konuda ne yapmalıyım?

Geri çekilmek istiyorum. Dalton ya da Anders'in izini görmüyorum ya da duymuyorum ve şimdi eski bir izi takip ettiklerinden şüpheleniyorum, yani buraya yakın bir yerde değiller.

Geri çekil ve iki katilin savaşımasına izin ver.

Polis Dedektifi Casey Duncan bunu yapmaz. Haven's Rock Dedektifi Casey Butler yapabilirdi... eğer bu iki adamın da katil olduğundan kesinlikle, her türlü şüphenin ötesinde emin olsaydı. İtiraf etselerdi ya da kurbanlarını öldürürken görülselerdi. Bu olmadan, işleri kitabına göre yapmak zorunda olan polis dedektifine dönerim. Aradaki fark, bir dedektif olarak işimi kaybetmemek için her şeyi bu şekilde yapmak zorundaydım ve burada bir dedektif olarak bunu yapıyorum çünkü doğru olan bu.

Yolanda'yı kontrol ettim. Onu göremiyorum, saklanıyor ve orada kalıyor. Bu da yeterince güvende olduğu anlamına geliyor.

Gunnar'ın dikkatini çekmeye çalışarak fidan sırası boyunca ilerliyorum. Aşağı bakıyor ama beni görmüyor. Elimi kaldırıyorum. Hareket dikkatini çekiyor. Şöyle bir bakıyor, beni görüyor ve gözle görülür bir şekilde rahatlayarak yere yığılıyor. Sonra çılgınca el kol hareketleri yapmaya başladı. Bana neler olduğunu anlatmaya çalıştığını tahmin ediyorum ama odanın öbür ucundan sessiz sinema yapmayı beceremiyorum, elli metre öteden yapamayacağım kesin.

Yapabildiğim tek şey basit bir karşılık mesajı. Arkasındaki ağaçları işaret edip elimi indiriyorum. Ona eğilmesini ve saklanmasını söylüyorum. Bana bir başparmak işareti yapıyor, dönüyor... ve bir el silah sesi sessizliği bozuyor.

Atış Gunnar'a isabet ediyor ve sanki ağır çekimdeymiş gibi neredeyse zarıfçe dönüyor. Sonra düşüyor ve düşmeye devam ediyor, tam çıkıntının üzerinden, aşağıdaki çalılıklara çarpıyor.

Acele etmedim. Gunnar'ın katil olduğundan şüphelenmesem bile acele *etmezdim*. Tetikçi dağın yamacında. Dışarı fırlamak beni sadece hedef haline getirirdi ve ateş altında kalırsam kimseye yardım edemezdim.

Bekliyorum, nefesimin altında saniyeleri sayıyorum. Gunnar'ın düştüğü yeri izliyorum, hâlâ yerden elli metre yüksekte. Ayağa kalkmasını, hatta dizlerinin üzerinde debelenmesini bekliyorum.

Hiçbir şey yok.

Öldü mü?

Sol tarafımdaki kenardan taşlar yuvarlanıyor. Tetikçi, tırmalayarak kurbanına doğru ilerliyor.

Gunnar şimdi ölmediyse bile yakında ölecek.

Kahretsin.

Yolanda'yı kontrol ediyorum. Onu göremiyorum, ki bu hala iyi bir şey. Ona Gunnar'ı bulacağımı söyleyerek işaret ediyorum. Ortaya çıkıp çılgınca bana aptalca bir şey yapmamamı söylemiyor. Ne yaptığımı bildiğime güveniyor.

Ya da umurunda değil. Eğer kendimi vurdurmak istiyorsam, bana izin verecek.

İçimden gülüyorum ve başımı sallıyorum. Hayır, benim kararına güveniyor ve bunu takdir ediyorum.

Biraz tırmanma zamanı.

BÖLÜM OTUZSEKİZ

Gunnar'a doğru ilerliyorum, bir yandan acele etmeye çalışırken bir yandan da sessiz kalmaya çalışıyorum. Ve endişelenmem gereken sadece tetikçi değil. Gunnar beni gördü. Yardım etmeye çalıştığımda sıçan oynamaya ve beni bıçaklamaya hazır olabilir. Bunu düşünmem çok fazla film izlediğim anlamına gelebilir ama aslında bu sadece Rockton'da çok fazla zaman geçirdiğim anlamına geliyor. Bu da Yolanda'nın çok fazla risk aldığını söylemekte haklı olduğu anlamına gelebilir, özellikle de denediğim için beni öldürebileceğinden endişe ettiğim birini kurtarmak söz konusu olduğunda.

Ay ışığı yeterince aydınlatma sağlıyor ve koyu renk giysiler giymişim. Kapüşonumu yukarı çekip sıkıştırıyorum ve açıkta kalan ten miktarını en aza indiriyorum. Gunnar kadar solgun olmayabilirim -ki kendisi oldukça parlıyor

-Ama yine de alacakaranlıkta görülebiliyorum.

Ağaçtan ağaca atlıyorum ve botlarımın her gıcirtısı ve toprağın çıtırtısı bana silah sesi kadar gürültülü gelse de, ateş eden kişi bunu duymuyor gibi görünüyor. Yakında tırmanmam gerekecek. Gunnar yerden yaklaşık otuz metre yükseklikteki çıkıntıda ve görebildiğim en iyi nokta serbest tırmanma, tırmalama ve tırmanma kombinasyonunu gerektirecek. Evet, bunların hepsi farklı şeyler ve dağların etrafında yeterince zaman geçirirseniz, farkı anlamaya başlarsınız.

Yolumu değerlendirmek için duraklıyorum. Sorun şu ki tırmanma alanına girdiğimde iki bölüm boyunca dağın yamacında açıkta kalacağım. Atıcının nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Ya da daha önemlisi, görüş açılarının ne olduğunu.

Gözlerimi kısıyorum. Kayalar uzakta çatırdıyor ve görüşümü ayarlamak için gözümü kırptığımda bir figür görüyorum. Sadece bir figür değil, elinde tüfek tutan bir figür. Neredeyse kesinlikle Mark, çünkü iki gün önce tepede gördüğüm figüre tıpatıp benziyor.

Kenardan bakıyor, sanki Gunnar'ı bulmaya çalışıyormuş gibi. Kenar boyunca adım attığında, onu *bulmaya* çalışmadığını anlıyorum. Ona nasıl ulaşacağını bulmaya çalışıyordu. Durduğu yerden neredeyse düz bir iniş. Tüfeği aşağıya doğrultuyor, sanki atış yapıp yapamayacağını görmek ister gibi. Sonra geri çekiyor. Aslında Gunnar'ı görmüyor. Sadece nerede olduğuna dair çok iyi bir fikri var ve kolay bir iniş yolu bulamıyor.

Bir süre daha volta attıktan sonra Mark tüfeği sırtına asıyor ve sağına, benden uzağa, daha kolay bir yola doğru ilerliyor. O yolda sabitlendiğinden emin olana kadar bekliyorum. Sonra gevşiyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

İlk kısımda, hızdan çok gürültüye dikkat ettiğim için dik durarak tırmanabiliyorum. Burası toprak ve kayalardan oluşan mini bir çık düşürme olasılığımın en yüksek olduğu yer. Bunu atlatıyorum ve eğer herhangi bir ses çıkarırsam, Mark bunun sadece Gunnar'ın hareket etmesi olduğunu varsayıyor. Adımları aynı yönde devam ediyor, çizmeli ayak sesleri sessizlikte gürültülü.

Ardından biraz tırmanma geliyor, burada kamburlaşıyorum ve yukarı çıkmama yardım edecek ne varsa tutuyorum. Sonunda ilk gerçek tırmanışa ulaşıyorum. Şansım yaver giderse tırmanışımı gizleyecek çıkıntılı bir kayanın arkasına geçebileceğim sol tarafa doğru ilerliyorum.

Bu kısım beni daha kolay fark ettirse de, bir ayağımı sağlam bir noktaya koyup diğerini tuttuğum ve kendimi yukarı çektiğim için sessiz. Aynı zamanda daha yavaş ve on metre tırmanmak sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Nihayet başımı kenardan kaldırıyordum ki bir homurtu duydum.

Kıpırdamadım. O çıkıntıda bir şey var. Onu duyabiliyorum, uykusunu böldüğüm için homurdanıyor. Sonra yoğun bir misk kokusu üzerime siniyor. Donup kalıyorum, nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Yerde ayılara karşı ne kadar dikkatli olsak da, onlarla burada, dağdaki evlerinde karşılaşma ihtimalimiz daha yüksek. Bir çıkıntının gölgesine bakıyorum, aşağı inmeye hazırım-

Karanlıktan bir şekil fırladı. Büyük ve solgun bir şey ve doğrudan bana saldırıyor. Beynim bir uyarı ve emir çığı atıyor: *Bırak beni.*

Parmaklarım kayayı bırakıyor, geriye düşüyorum ve ayaklarım kayıyor. Sanki her şey ağır çekimde oluyor ve o anda bana saldıran şeyi görüyorum.

Bir koyun. Bir Dall
koyunu. Allah kahretsin.

Çıkıntıyı tekrar yakalamak için çırpınıyorum ama çoktan gitmiş ve geriye doğru düşüyorum. Aşağıdaki kayaya çarptım. Acı bana çarpıyor, nefesimi çalıyor ve sonra nefes alamadığımda taze panik içinde beynimi. Yuvarlanıyorum... ve yamaçtan aşağı kaymaya başlıyorum.

Kollarımı açarak kaymamı durdurdum. Yüzüstü yatmış, aşağıya doğru inen son on metreye bakıyorum ve nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Sırt üstü düştüm ve bir yerimi kırdım.

Ve yuvarlandım, değil mi? Bu yamaçtan aşağı kaymamak için kendimi durdurdum ve ellerim ve ayaklarım beni burada tutmak için kazıldı.

Ben iyiyim.

En azından nispeten iyiyim. Her yerim ağrıyor ve ellerimin ve ayaklarımın üzerine kalkmaya çalıştığımda nefes nefese kalıyorum ve hava bulup tekrar karnıma düşüyorum.

Nefes nefese kaldım. Hepsi bu kadar.

Tamam, hepsi bu kadar mı bilmiyorum ama kendime anlattığım hikaye bu. Sadece soluk soluğayım.

Bir gölge yanımdan geçip gittiğinde sarsılıyorum ve başımı kaldırıp baktığımda gözbebekleri uzamış sarı gözlerin beni izlediğini görüyorum.

Koyuna yumruk sallama isteğime karşı koyuyorum. Rockton'da kimseyi öldürmeyen tek şeyin Kutup tavşanları olduğuna dair bir şaka vardı... ve o bile sadece bir zaman meselesiydi. Dağda yaşayan koyunlar pek tehlikeli olmayabilirdi ama burada doğru koşullar altında her şey ölümcül olabilirdi.

Bu koçu uykusundan uyandırmıştım. Panikledi ve saldırdı... ben de panikledim ve düştüm. Kimsenin suçu yok ve kıvrık boynuzlarını bana doğru sallarken ona doğru hızlıca homurdanmakla yetiniyorum. Sonra yukarı ittim.

Bir silah ateşleniyor, mermi uzattığım elimin bir adım ötesindeki toprağa çarpıyor. Elimi çekip yarı kıvranarak, yarı zıplayarak gölgelerin arasına geri dönüyorum ve bedenim protesto çığlıkları atsa da fark etmiyorum bile.

Başka bir atış sonuncusundan on santim öteye isabet etti. Bana doğru 5 santim.

Bu bir uyarı değil. Hem de hiç.

Mark düştüğümü gördü ve bana ateş ediyor.

Vücudum bırak, dinlensin diye yalvarırken dişlerimi gıcırdatarak dönüyorum ve yukarı tırmanıyorum. Tırmandığım bölüme çıktım, sırtımı kayaya dayadım ve sonra dikkatlice sağa doğru ilerledim. Bu Mark'la aynı yön, ama diğer yöne gitmek beni daha fazla açığa çıkaracak. Bir çıkıntı ile bir çalının arasına girdim.

Orada dinlenip nefesimi tutuyorum. Bir süre sonra omuzlarımı yuvarlıyorum ve hasarı değerlendirirken uzuvlarımı esnetiyorum. Çok acıyorlar ama hepsi çalışıyor. Derin bir nefes alıyorum. Bu da acıtıyor ama kırık bir kaburganın yakıcı acısı yok. Nefes alabiliyorum. Hareket edebiliyorum.

Kan tadı aldığımda dudaklarımı ıslatıyorum ve düşerken alttakini ısırdığımı fark ediyorum. Yüzümü hareket ettirdiğimde yanağımdaki sıyrık çekiliyor.

Ben iyiyim.

En azından yeterince iyiyim.

Ya da bu lanet çıkıntının altında sıkışıp kalmasaydım, nerede olduğumu bilen tüfekli bir adam tarafından kısıtılmasaydım iyi olurdu.

"Casey?" diye mırıldanıyor yukarıdan bir ses.

Gunnar. Kahretsin. Gunnar'ı unutmuştum. Bu lanet dağa bu yüzden tırmanıyordum, değil mi?

"Şşşt!" Dedim.

Bir el ateş edildi. Solumda bir yere isabet etti ve kayadan sekti. Gunnar sessizliğe gömüldü.

Elime yakın bir kaya parçasını alıp aşağıya fırlatıyorum.

"Gerçekten buna tekrar kanacağımı mı sanıyorsun?" diye bağılıyor bir ses. Mark'a ait olduğu su götürmez bir ses. Solumdan çok uzakta. Bu tarafa mı gidiyor? Dağın yamacından aşağı inip geri dönmek için diğer tarafa mı gidiyor? Ya da olduğu yerde durmuş, kafamı dışarı çıkarmamı bekliyor.

Lanet olsun.

Kemerimi yokladım. Sırt çantası Dalton'daydı ve ben ikinci bir tane almaya zahmet etmedim. Ne de olsa ormana gidip Dalton'ı geri getirecektim. Yolanda'ya bıçağımı verdim, yani silahım, el fenerim, kibritim var...

Ve başka bir şey.

Çıkardım ve gülümsedim. Bu bir fişek. Acil durumlar için işaret fişekleri taşırız ama pek cep boyutunda sayılmazlar. Bunları yedek olarak almıştım, gerçi Dalton sadece havai fişek patlatmak için bahane aradığımdan yakındı, ki bu tamamen yanlış değil.

Bende iki tane var. Birini çıkardım, yaktım ve atabildiğim kadar uzağa attım.

Fişek bir ağaca düşüyor, kıvılcımlar saçıyor ve patlıyor.

"Bunun beni korkutması mı gerekiyordu?" Mark sesleniyor. "Hayır, makineli tüfeği var!" Kahkahası ormanda dalga dalga yayılıyor.

Aşağıdaki ağaçlarda bir şey kıpırdayınca hareketsiz kalıyorum, kalbim küt küt atıyor. *Bana onun Dalton ya da Anders olduğunu söyle. Lütfen, söyle bana.*

Hemen altımdaki ormanda bir hareket parlıyor. Odaklandım ve Yolanda olduğunu gördüm.

Ben tepki veremedim bir taş fırlattı. Dağ yamacında tünediğim yerin altına düşüyor.

"Gerçekten mi?" Mark diyor ki. "Denemeye devam edeceksin, değil mi? Nerede olduğunu biliyorum-"

Yolanda koşuyor. Saklandığı yerden fırlayıp başka bir yere koşuyor. Mark ateş ediyor ama benim görebildiğimden fazlasını göremiyor, sadece karanlık bir hareket bulanıklığı var. Bunu tekrar yapıyor, daha uzaktaki başka bir ağaçlığa doğru koşuyor.

Anlamam bir an alıyor. Sonra ne olduğunu anladım. Fişegi Dalton'u uyarmak için atmıştım ama Mark dikkatini başka yöne çekmek için olduğunu düşündü... ki bir an için öyle de oldu. Yolanda'nın taşı bulunduğu yerin altına düştü ve aşağı inerken ikisini beni korumak için kullandığımı ve şimdi kaçırmaya çalıştığımı düşünüyor. Aşağıdaki "bana" sabitlendi.

Yolanda bunu bilerek mi yaptı? Eğer öyleyse, bu tehlikeli bir oyun ve umarım olduğu yerde kalır ve başka bir ipucuna ihtiyacı olduğuna karar vermez.

Bu arada.

Daha önce bulunduğum yere, o gizli tırmanma noktasına geri dönüyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve tırmanmaya başlıyorum. Bu sefer çıkıntıya ulaştığımda koç yine yerinde bekliyor ve beni izliyor.

Onu görmemiş gibi yapıyorum, çıkıntıya çıkıyorum ve devam ediyorum ve neyse ki geçmeme izin veriyor. Sonraki bölüm bir kapışmaydı. Bir ayağımı kaldırıyorum ve bunu ses çıkarmadan yapamayacağım açık. Kahretsin.

Geri dönebilirim. Gunnar'ı unut. Ne de olsa Bruno'nun ortağı için hâlâ baş şüphelimiz o. Sadece aşağı inip Yolanda'yı bulacağım ve o güvende olduğunda Mark'ın peşinden gideceğim.

"Gunnar?" Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle fısıldıyorum. "Nasılsın?" "Vuruldum."

"Onu durduracağım ve senin için geri geleceğim."

Bir duraklama oldu. O kadar uzun bir duraklama ki, hayır demek üzere olduğunu biliyorum, gitme, yardıma ihtiyacı var. Onun yerine, neredeyse duyulmayan bir "Tamam."

"İyi misin?"

Bir duraklama daha. Sonra, "Tabii. Git hadi. Yakala onu."

Kahretsin, istediğim bu değil. Gunnar iyi değil ve yalan söylüyor, bana Mark'ın peşinden gitmemi çünkü doğru olanın bu olduğunu söylüyor, bu da Bruno'nun ortağı olduğunu, Bruno'yu uçurumdan iten ve Penny'yi ölüme terk eden adam olduğunu söyleyerek Gunnar'ı reddetmemi çok daha zorlaştırıyor.

Masum olduğu için mi yardımcı oluyor? Yoksa suçlu olduğu ve mazeret uydurduğu için mi?

Burada gerçekten kurban bendim. Gerçek katili yakalayabilmeniz için kötü yaralanmamışım gibi bile yaptım.

Dikkatli bir şekilde ayağımı kaldırdım ve köklü bir sarmaşığa benzeyen şeyi tuttum. Ayağımı dayadım ve destek aldım. Toprak yuvarlanmadan önce iki adım atabildim ve donup kaldım.

Hiçbir şey.

Mark hangi cehennemde?

Burada değil. Bana dikkat etmiyor. Şu anda tek umursadığım şey bu.

Birkaç metre sonra ikinci tırmanma noktasındayım. Bu sefer saklanamam. Sadece hızlı hareket edebilirim. Neyse ki, sadece beş metre kadar ve sonra kendimi Gunnar'ın olduğu çıkıntıya atıyorum.

Son saniyede, temkinli olmam gerektiğini hatırlıyorum.

Sakatlanmış numarası yapıp bana saldırdığını hatırlıyorum.

Çıkıntıya çarptım ve sanki bu beni koruyacakmış gibi garip bir şekilde yuvarlandım. Ayrıca, kayanın üzerine on fit düştükten sonra çıkıntıya atladım ve her kasım aynı anda çığlık atıyor. Silahımı kapıp sırtımı kayaya yaslarken garip bir çırpınma ve dönme hareketi yapıyorum.

"Hey," diyor Gunnar.

Ben kayaya yaslanmışken onun bir dirseğinin üzerinde durduğunu ve silahını ona doğrulttuğunu görüyorum.

"Gelmişsin," diyor, kelimelerden çok vıraklayarak. Sadece başımı sallıyorum.

"Şimdi tekrar uzanabilir miyim? Bayılmadan önce?"

Altında kan birikiyor ve ona uzanmasını işaret ediyorum. Sonra silahımı yeniden kılıfına koyup yanına sürünüyorum.

"Yani," diye homurdandı. "Vurulduğum. Gecen nasıl geçiyor?"

Başımı sallıyorum ve yarasını kontrol ediyorum. Kalçasından vurulmuş. Serbestçe kanıyor, ama kurşun kanamasına neden olacak bir şeye isabet etmemiş gibi görünüyor. Yine de daha fazla hasar verme riski olmadan hareket edemez.

"En azından kıcımdan vurulmadım," diyor. "Yakındı ama."

Ceketimi çıkarıp kalçasının altına ve yaranın üzerine katlıyorum. "Şuraya bastır," diyorum.

"Çok fazla kan var."

"İyi olacaksın."

"Şu anda benden memnun olmadığınız izlenimini edindim, Dedektif ve sanırım nedenini biliyorum."

"Um-hmm."

Bununla nasıl başa çıkacağımı düşünürken yere bakıyorum. "Onun peşinden gitmemeliydim."

Göz ucuyla bakıyorum. "Kimin peşinden?"

"Madenci adamın. Kuralları biliyorum. Ormana girmek yok, ama tüneğimdeydim ve onu etrafta sinsice dolaşırken gördüm ve bu hoşuma gitmedi. Evet, ölü karısının cesedi kasabada ve belki de bize güvenmediğine karar verdi, ama ben sadece..." Tek omuz silkme. "Hoşuma gitmedi."

"Tamam. Yani havalandın ve orada sahnelenecek kıyafetlerin mi oldu?"

"Evet, bazen ormanda yürüyüş yaparken oradaymışım gibi görünmesini sağlıyorum. Eşyalar zaten çatı katındaydı."

"Yani potansiyel bir katilin peşinden gittin."

"Seni, kocanı ya da Will'i yakalamalıyım. Ama etrafta kimse yoktu, ben de kendim kontrol edeyim dedim. Görünüşe göre berbat bir dedektifmişim, çünkü beni yakaladı."

"Seni yakaladı...?"

"Ona gizlice yaklaşıırken. Beni kandırdı. Kahretsin-" Gunnar duraklıyor ve yüzünden ter damladığını fark ediyorum, sanki konuşmak söylediğinden daha fazla enerji harcıyormuş gibi. "Çok bariz bir numaraya kandım ve o da beni yakaladı. Kasabaya başka bir kadının getirildiğini bildiğini ve kayıp kadının o olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi."

"Penny'yi getirdiğimizi fark etti."

"Öyle görünüyor. Onun hayatta olup olmadığını öğrenmek istedi. Evet dedim ve çılgına döndü, ne dediğini bilmek istedi. Ben de Penny'nin yaralandığı gece onu gördüğünü söyledim."

"Ne?"

"Evet, ben boktan bir dedektifim. Ya da boktan seçimler yapan oldukça iyi bir dedektif. Zaten korkuyordu, ben de bunu ekledim."

"Yalan söyledin ve ne diyeceğini görmek için Penny'nin onu tanıdığını söyledin... seni silah zoruyla tutarken."

"B ö y l e söyleyince..." Yüzünü buruşturmaya çalışıyor ama sadece acıdan yüzünü buruşturuyor. "Yine de tam on ikiden vurdum. Ve o ateş etmedi

Çünkü daha fazla bilgi istiyordu - Penny ne demişti, kim biliyordu. Ben de zaman kazanmaya çalıştım ve sonra kaçtım."

"Ve seni vurdu."

"Sonunda."

Başımı salladım.

Gunnar devam ediyor: "Ama belli ki Penny'yi öldürmeye çalışan oydu, değil mi? Bunu bilmek güzel."

Gunnar'ın doğruyu söylediğinden ne kadar eminim? Ona sırtımı dönecek kadar değil ama söyledikleri birkaç parçayı daha yerine oturtuyor.

Penny Bruno'yu Mark'ın kampında gördüğünü söylüyor... ve sonra her şey karardı ve uyandığında Bruno onu mağarada bıraktı. Yani Bruno kesinlikle oradaydı. Gunnar, Penny'nin onu gördüğünü söylediğinde Mark paniklediyse...

Gunnar, Bruno'nun ortağı değil. Markos.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Gunnar'ı iyi olacağına ve olabildiğince çabuk döneceğime dair söz vererek bırakıyorum. Sonra Mark'ın peşinden giderim. Ona ulaşmak da Gunnar'a ulaşmak kadar tehlikeli. Daha tehlikeli, çünkü bu noktada bana doğru tırmanmaktan vazgeçti. Yolanda sustu ve elindeki kuşa odaklanmasının daha iyi olacağını fark etti. Gunnar'a giden asıl yoluna geri dönüyor. Bu da benim önce sola sonra yukarı gitmem gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca bunu görünmeden yapmanın neredeyse hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyor ve görünmek vurulmak demek.

Zorlukları severim.

Mark'ın aşağıda, çalıların arasında, onu tabancamla vuramayacağım kadar uzakta olduğumu düşünmesi gibi bir avantajım var. Benim oyun dışı kaldığımdan emin bir şekilde kararlı adımlarla ilerliyor ve Gunnar sırt üstü yatmış, muhtemelen kan kaybediyor ama kesinlikle yakın zamanda ona saldırmak için zıplamıyor.

Seçeneklerimi gözden geçiriyorum ve biraz süslenmeye karar veriyorum. Mark'ın belayı en az bekleyeceği yere gidiyorum: kafasının üstüne.

Sağımda bir scrabble noktası var. Gunnar vurulduğunda oraya doğru gidiyor olmalıydı. Daha yumuşak bir yamaç görmüştü ve dağın yamacından olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı kaymak niyetiyle oraya doğru acele ediyordu. Ben yukarı çıkmak istiyorum, aşağı değil. Ama teori geçerli. Tek sorun Mark'ın bu yöne doğru gidiyor olması, yani beni görebilir. Hızlı hareket ediyorum ve en kolay kısmı geçip daha çalılık ve ağaçlık bir yere ulaşıyorum. Oradan dağın yamacına doğru nispeten kolay bir koşu. Gürültü yaparsam, umurumda değil. Sadece hareket etmem gerekiyor.

Mark'ın gittiği yoldan 20 metre yukarı çıktım. Burada gerçek bir patika var, muhtemelen koyunlardan geliyor ve ben de onu takip ediyorum. Bu bir patika değil.

Düz, kıvrılıyor ve dönüyor ama nispeten düz kalıyor, takip etmesi kolay ve en iyisi Mark'ın görüş alanının dışında.

Şimdi ne kadar sessiz olduğumu önemsiyorum, çünkü yaklaşıyorum. Mark daha önce bir şey duyduysa bile bunu dağda yaşayan yaratıklar olarak geçiştirdi. Gunnar sakatlandı ve yakın zamanda etrafta koşuşturup durmayacak. Özellikle de dağa doğru gitmeyecek.

Mark'ın ayak seslerini açıkça duyabiliyorum... ta ki bir şey onu durdurana kadar. Yaklaşıyorum ve ayak parmaklarımın ucunda sallanıyorum, son birkaç metreyi kat etmeye hevesliyim. Botlarının altındaki kayalar sıyrılıyor. Birkaç metre aşağıya iniyorum ve bir çalının arasından ona bakmak için çömeliyorum.

Orada, düşündüğümünden daha yakındaydı ve tam da benim yaptığım şeyi yapıyordu -aşağıya bakıyordu. Ona daha hızlı ulaşmak için Gunnar'ın üzerindeki patikadan gelmişti ve şimdi aşağı inmesi gerekiyor. Bunu yapmak için iyi bir yer bulduğunu düşünüyor ama gerçek bir tırmanış gerektiriyor çünkü bir çıkıntının üzerinde. İyice düşünüyor.

Yanından sürünerek geçiyorum ve kayarak arkasına iniyorum. Tüfeği sallayarak dönüyor, eğer ben orada olmasaydım çok daha iyi çalışacaktı. Namluyu tutuyorum. Belki de şimdiye kadarki en iyi fikrim değildi.

-Dalton'a kalp krizi geçirtebilirdi ama Mark'a bir adımdan daha yakındım. Namluyu tuttuğumda tetiği çekiyor ve mermi uzun namludan aşağı uçup zararsız bir şekilde yanımdan geçerken ani bir sıcaklık anı yaşanıyor.

Çekiyorum ve bu onu hazırlıksız yakalıyor. Tüfeği bırakıyor, ben de bırakıyorum ve tüfek dağın yamacından aşağı yuvarlanıyor.

"Merhaba Mark," diyorum kendi silahımı kaldırırken. "Görünüşe göre gerçekten boktan bir gece geçiriyorsun."

Geri çekilmeye başladı.

"Dikkatli ol," diyorum. "Burada durmanın bir sebebi var. Çıkıntının bittiği yer burası. Tek çıkış yolu aşağı. Doğruca aşağıya. Ya da beni geç ama..." Silahımı salladım. "Ben olsam tavsiye etmezdim."

Hâlâ silahıma bakıyor. Parmağımın tetikte olmadığını fark ediyor ve ben ateş etmeden önce beni geçip geçemeyeceğini düşünüyor.

"Cevabım hayır," diyorum. "Bana doğru ani bir adım atarsan, tetiği ne kadar hızlı çekebileceğimi görürsün."

Hâlâ etrafına bakınıyor, başka bir seçenek arıyor.

"Neredeyse Bruno'yu ittiğin uçurum kadar yüksek, ha?" Diyorum.

Sadece bana doğru bakıyor ve sonra tekrar yukarıya, aşağıya ve hatta arkasına bakmaya devam ediyor. Buna alınmamaya çalışıyorum. Gerçekten de öyle.

"Öldüğünden emin olmak için kontrol etmeliydin," diyorum. "Penny'yi de kontrol etmeliydin. Yoksa Bruno onu nereye koyduğunu söylemedi mi?"

"Eğer her şeyi itiraf edip af dilemem gereken yer burasıysa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın Casey."

"Dedektif Butler."

Homurdanıyor. "Sen özel güvenliksin. Kiralık polissin."

"Bu benim kılıfımdı. Yukon bölgesinde maden dolandırıcılığı konusunda uzmanlaşmış bir RCMP müfettişiyim. Bruno sana kazık attı. Sana güvenmiyordu ve boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etti ve bir anlaşma yaptı. Madenden alacağı kadar değil ama bu seferki garantiydi."

Mark'ın yüzü kızarır. Sonra yüzü sertleşir. "Bruno sana ne dedi bilmiyorum ama ben burada madencilik yapmıyorum. Olası bir maden sahasını araştırıyorum. Siz hükümet pisliklerinin ısrar ettiği şey bu, değil mi? Buraya gelmeli, bir saha bulmalı, kazık çakmalı, *sonra da* bir hak talebinde bulunmalı ve birileri gizlice girip orayı temizlemeden önce oraya ulaşabilmeyi ummalıyız."

"Madencilik sahtekârlığı umurumda değil," diyorum. "Beni daha çok öldürmeye çalıştığın iki kişi ilgilendiriyor. Ortağın ve çok fazla şey duyan masum bir kadın."

"Ben o kadına hiçbir şey yapmadım. Bruno ona vurdu ve sonra onu götürüp iyi olacağını söyledi. Tartıştık, zavallı kadına vurduğuna inanmadım. Sonra bir baktım, beni de bayıltacakmış gibi bana saldırıyor. Onu ittim ve yere düştü."

"Oldukça sert olmalı," diyorum. "Göğsünde bir el izi var." Bu şimdiye kadar söylediğim en büyük palavraydı ama Mark

irkilir.

"Onu nasıl ittiğimi bilmiyorum," diyor. "Beni uçurumdan aşağı itmeye çalışıyordu, ben de panikledim ve ne gerekiyorsa yaptım. Nefsi müdafaa."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bruno'yu uçurumdan aşağı ittiğini biliyorum ve Penny'yi bayıltanın da o olduğuna eminim. Gerçek bir RCMP müfettişi olmadığım için ikisi hakkında da fazla bir şey yapamam. Her iki kurban da onun elinden kurtuldu ve ben daha çok kurtulamayan kurban için endişeleniyorum. Ama bunun zamanı değil. Henüz değil.

"Bruno'yla öldüğü gece kasabada tanıştınız." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sonra da bizi yönlendirmek için kasabadan geçtin, tanıştığın kişinin oradan olduğunu düşünmemizi sağladın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bruno ya da Penny'ye olanlarla hiçbir ilgin yok mu?" Ben de öyle dedim.

"Bunu hiç söylemedim. Onları öldürmediğimi söyledim. Bruno için nefsi müdafaa, ve evet, o kadına ne olduğuna şahit oldum, ama kesinlikle size söylemeyecektim. Kasabaya döndüğünü sanmıştım.

-Bruno'nun böyle yaptığını sanıyordum. Hâlâ kayıp olduğunu söylemiştin ve nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum."

Sanki bunu özümsemiş ve kabullenmiş gibi yavaşça başımı sallıyorum. "İtiraf ettiğin gibi sen ve Bruno ortaktınız."

"Ben onun lanet *kurbanıydım*. Beni maden ararken buldu ve altın bulduğumu gördü ve o lanet olası bir maden mühendisiydi. Neye sahip olduğumu biliyordu ve ya dahil olmak istedi ya da altımdan çalacaktı. İşte sizin lanet yasalarınız bunu yapıyor. Kurallara uymaya çalışan çalışkan madencilerin canına okuyun."

"Bruno altın olan bir yer bulduğunu görüyor.

Şu anda para topluyor ve pay istiyor." "Evet."

"Eminim bağlantıları ve deneyimi olduğu için yardım edeceğine de söz veriyordur."

"Onun lanet olası yardımına ihtiyacım yok."

Bruno öldüğüne göre Mark istediği hikâyeyi uydurabilir ama bu hikâyenin altında bir gerçeklik payı olduğundan şüpheleniyorum. Bruno madeni boş zamanlarında ormanda dolaşırken bulmuş. Bölgenin, dağlardan akan dere ve nehirlerdeki altın için potansiyel bir yer olduğunu fark etti. Birkaç pul, bir hatıra ve zaman geçirmek için bir yol bulmayı umuyordu. Onun yerine Mark'ın sahasını buldu.

Mark'a yardım edebileceğini söyleyebilirdi. Bağlantılar, kaynaklar, uzmanlık, neye ihtiyacı varsa. Kendisini bir ortak olarak sunacaktı ama bunun altında da bir tehdit yatıyordu çünkü Mark henüz hak talebinde bulunmamıştı.

Mark'ın iddia ettiği gibi bir rehine durumu değildi. Tamamen gönüllü bir ortaklık da değildi. Bu da durumu huzursuz ve istikrarsız hale getiriyordu, tam da Bruno'nun Mark'la konuşmak için uğradığı sırada Penny kendini masum bir şekilde Mark'ın kampında bulunca sorun çıkmaya hazırdı.

Bruno Penny'yle konuşur, onun kabul edeceği bir hikâye uydurur. Bir maden işletmesini gördüğünde anlayamazdı, özellikle de gece vakti. Ama Mark paniğe kapılıp ona vurdu ve Bruno da paniğe kapılıp onunla konuşup sessizliğini satın alana kadar onu mağaraya kapattı. Ancak geri dönemeden öldü.

"Pekâlâ," diyorum, yine bu yarı gerçeği kabul etmeye hazır olarak. "Bu gece inşaat ekibinden birini neden vurduğunu açıkla."

"Kimi vurduğum hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Mark. "Çılgın bir adam ormandan çıkıp geldi ve o gizli inşaat alanına çok yaklaştığım için bana bağırdı."

"Ne?" Gunnar'ın sesi altımızdan geliyor. "Hiç de öyle olmadı."

"Evet," diyorum. "O hâlâ hayatta. Ve görünüşe göre işitmesi de iyi. Onu seni takip ederken yakaladın ve kayıp kadının seni saldırgan olarak teşhis ettiğini söyledi."

"Bu bir yalan."

"Yani onu yalan söylediği için mi vurdun? Aşırı görünüyor." "Uyarı ateşi açtım. Biri ona isabet etti."

Başımı salladım. "Tamam, bu mümkün."

"Ne?" Gunnar tekrar söylüyor. "Onlar-"

"Bu kadar yeter," diye sesleniyorum Gunnar'a. "Daha sonra Penny'nin ifadesiyle birlikte Mark'ı saldırgan olarak tanımlayan tam bir ifade verebilirsin. Ama sen hayattasın, o da hayatta ve şubenin bunu diğer suçlama kadar takip edeceğini sanmıyorum."

Mark, "Ben yasadışı bir talepte bulunmadım. Size söyledim-" "İddia umurumda değil. Ben karını önemsiyorum."

Sanki Denise'i unutmuş gibi bir duraksama. Sonra dedi ki, "Karım öldü. O inşaat piçlerinden biri onu öldürdü. Muhtemelen Bruno'dur. Bunu neden daha önce görmedim bilmiyorum-"

"Denise o günün erken saatlerinde öldü. Bruno şehirde mazereti varken."

"Ben de ava çıkmıştım."

"O gece ava gittiğini iddia etmiştin. Bruno'yu uçurumdan ittiğin gece."

"Yalan söyledim, tamam mı? O gün erken saatlerde gitmiştim."

"Karınızın gömüldüğü çukurda parmak izlerinizi bulduk.

Dosyada var ve ben de eşleştirdim."

"Çünkü avdan döndüğümde onu ölü buldum," diyor, yalanıma yalan katarak.

"Onu sen öldürdün," diyorum. "Sonunda zengin oldun ve o ortaya çıktı ve bunu ondan saklamanın bir yolu yok. Eve gidip insanlara ne bulduğunu anlatmayacağından emin olmanın da bir yolu yok."

"*Anlatmak* mı? Hakkımı satmak demek istiyorsun." Durdu ve Geri. "Yani, belki de satardı. Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden ona nerede olduğumu söylemedim. Ona güvenmedim. Ama onu öldürmedim de."

"Seni satacağından şüpheleniyordun. Bu daha mantıklı. Madeni görüp eve gidecek ve satın alacak birini bulacaktı. Bu yüzden dışarı çıktı. Yeniden bir araya gelmek için değil, seni gözetlemek, neyin peşinde olduğunu görmek için. Yaptığın ya da söylediğin bir şey, sonunda büyük başarıya ulaştığından şüphelenmesine neden oldu.

üç koordinat seti. Dışarı çıktı ve sana sürpriz yapmak için buradaymış gibi davrandı ama sen daha iyi biliyordun. Yeniden bir araya gelmeye başladınız - seks yaptınız ya da seks için hazırlanıyordunuz - ve onu yarı giyinikken bıçakladınız. Panikle ceplerini ararken koordinatların yazılı olduğu peçeteyi gözden kaçırdın ve onu gömerken ortaya çıktı."

"Böyle bir şey hiç
olmadı." "Olmadı mı?"

Kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Karinizi öldürmekten tutuklusunuz. Avukat tutma ve talimat verme hakkınız var."

Mark bana doğru hamle yaptı. Buna hazırım ve ona bir tekme atarak geriye devrilmesine neden oluyorum. Kendini toparlayıp tekrar atağa kalkıyor ve ben de silahın namlusuyla ona vuruyorum.

"Seni vurmamı mı istiyorsun?" Diyorum. "Çünkü ben değilim. Mahkemeye çıkacaksın-"

Tekme atıyor ve ben tam zamanında yoldan çekilemiyorum. Botu kaval kemiğime değiyor. Acıtıyor ama sendeleyerek geri çekilmesem iyi olacaktım; hareketle ilgili bir şey yan tarafımda acıya yol açıyor ve bana yirmi dakika önce dağın yamacından düştüğümü hatırlatıyor.

Yan tarafım diken diken olduğunda Mark bundan faydalaniyor ve beni itmeye çalışıyor. Kıçımın üstüne düşeceğim şekilde geriye doğru değil, beni uçurumun kenarına itmek için sol tarafımdan itiyor. İşte burada çuvalladı. Beni öldürmeye çalışırken, beni yoldan çekecek bariz fırsatı kaçırıyor. Bu, kolayca karşı koyduğum ve ulaşamayacağı bir yere eğilmek için kullandığım garip bir itme.

Silahımı kaldırdım, namlusu yüzüne bir adımdan daha yakındı. "Geri çekil."

"Yoksa ne olur? Beni vurur musun?" Alay ediyor. "İkimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz, *Dedektif*. Bir saniyeliğine kandırıldığımı mı sanıyorsun? Seni gerçekten polis sandığımı mı?"

İfademi kilitliyorum. "Kimliğimi mi istiyorsun? Ellerini başının üstüne koy, ben de çıkarayım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen gerçek bir polis değilsin. Sen bir kota doldurucusun. Bir kadın ve bir azınlık. Bu iki kutuyu işaretledim. Lütfen bana bu işi gerçekten hak ettiğin için aldığını düşündüğünü söyleme."

Gülüyorum. Bu sahte değil, elimde değil ve yüzü kararıyor.

"Gerçekten bunun işe yaramasını bekliyor musun?" Diyorum. "Bunu beş düzine erkekten beş düzine kez duymadığımı mı sanıyorsun? Hepsi de bunun beni gözyaşlarına boğacağını düşündü. Aman Tanrım, haklısın. Ben bir sahtekârım!" Gözlerinin içine bakıyorum. "Yoksa bunun beni kızdırması mı gerekiyordu? Seni vuracak kadar kızdıracak. Eğer istediğin buysa Mark, çok daha iyisini yapman gerekecek."

"Seninle alay ettiğimi mi düşünüyorsun? Polis tarafından öldürülmek mi?" Homurdanıyor. "Perişan mı görünüyorum, Dedektif? Beni vurmayacaksınız. Beni içeri bile almayacaksınız." Gunnar'a doğru el sallıyor. "Eğer bu senin ortağınsa, görevde değil. Eğer ortağın kocanmış gibi davrandığın adamsa, onu göremiyorum." Gözlerini gölgeleyip ormanı tarıyormuş gibi yapıyor. "Hayır, destekten iz yok. Demek ki yalnızsın ve senin gibi küçük bir şeyin beni vurmadan içeri almasına imkân yok. O yüzden bu işi kolaylaştıralım. Sen beni bırakacaksın, ben de tüm bunları unutacağım."

Sadece başımı sallıyorum.

"Bu bir teklif değil," diyor. "Sana ne yapacağımı söylüyorum. Çekip gideceğim ve sana zarar vermeyeceğim. Bruno'ya yaptığım gibi seni bu uçurumdan aşağı atmayacağım. O pillice yaptığım gibi kafana vurmayacağım. Seni bıçaklamayacağım ve kan kaybından ölmene izin vermeyeceğim, tıpkı ihanet eden kaltak karıma yaptığım gibi. Bana nasıl baktığını, yüzündeki *şoku* görmeliydin. Neden, Mark. *Neden?* Şey, hayır, 'Mark' demedi çünkü bu benim gerçek adım değil, ama ağladı ve yalvardı-"

"Hâlâ seni vurmuyorum. Ayrıca, geç oluyor, bu yüzden bu işi bitirebilir miyiz lütfen?"

Bana doğru hamle yaptı. Erişiminden geri çekiliyorum.

"Hayır, bunun için de seni vurmayacağım." Islık çaldım. "Hey! Burada biraz yardıma ihtiyacım var! Silahsız. En büyük sorunu

konusmayı bırakmayacak."

Mark bana doğru savurdu. Eğildim ve tekrar geri çekildim. Sonra aşağıdan bir ses geldi. Yolanda'nın çığlığı değil, tanıdık bir kuş sesi.

Gülüşüm dağın yamacından aşağı süzülüyor. "Ortaya çıkma vaktin gelmişti."

"Havai fişekleri duydum," diyor Dalton'ın sesi aşağıdaki ağaçlardan. Sonra ortaya çıkıyor. "Bensiz eğlendiğinizi sanıyordum." "Öyle," diyor Anders dışarı çıkarken. "Anlayamıyor musun?"

"Bunu tekrar deneyelim," diyorum Mark'a, o iki adama bakarken. "Karnınızı öldürmekten tutuklusunuz. Buna hakkınız var-"

Mark bana doğru koşuyor. Geri çekiliyorum, ama son saniyede yön değiştiriyor. Atlıyor. Bu ölümüne bir atlayış değil. Bu bir sıçrama, kayanın üzerinden aşağı atlayıp aşağıdaki daha yumuşak yamaca inmeyi hedefliyor.

"Eric!" diye bağıyorum.

Mark havada, Dalton ve Anders ise çoktan koşmaya başlamıştı. Sol taraftalar, Mark'ın atladığı yerden yaklaşık elli metre uzaktalar. Eğer atlamayı başarır ve açılı koşarsa, gerçekten kaçabilir.

Atlamayı başarıyor. Yumuşak yamaca iner... ve bir ayağı kayar. Hızla düzeltmeye çalışır ama diğer ayağı da fırlar ve az önce aştığı kayalıklara çarparak yana savrulur. Yere yığıldı ve yamaçtan aşağı kaymaya başladı.

Dönüyorum, kendimi hızla alçaltıyorum, kenara tutunuyorum ve düşmeden önce bir saniye asılı kalıyorum. Daha yumuşak zemine çarpıyorum ama ayaklarım da kayıyor ve panik içinde parmaklarımla yamaca tutunarak çırpınıyorum... sonra fark ediyorum ki aslında karnımın üzerinde sörf yapıyorum.

Kaymama izin veriyorum ve sonra ayağa kalkıyorum ve tüm vücudum protesto çığlıkları atmasa koşuyor olacaktım. Neyse ki Anders çoktan Mark'a ulaşmıştı.

Dalton yanıma koşuyor, dirseğimi tutuyor ve beni sabitliyor.

"Biraz önce düştüm," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Acıyor."

"Ne kadar uzağa düştüğünü bilmek istiyor muyum?" "Hayır."

Başını sallıyor ve yerde yatan Mark'ın yanına gitmeme yardım ediyor. İyi olup olmadığını sormak üzereydim. Sonra boynunun açısını görüyorum ve yavaşlıyorum.

Anders bana bakıyor, bakışlarımla buluşuyor ve başını sallıyor.

Mark ölmüş. Kafasına aldığı darbeye boynunu kırmış. Öldürmek için yeterince sert görünmüyordu, ama tam doğru açıdan vurmuştu. Garip bir kaza... Bruno'yu öldüren den farklı değil, sanırım bunda biraz adalet var.

Mark istediğini elde etti... sonunda, aslında bunu hiç istemediğine karar vermiş olsa bile.

KIRKINCI BÖLÜM

Mark'ın cesedini Haven's Rock'a geri götüreceğiz. Ya da gizlice girip Denise'inkiyle birlikte kliniğin altına saklayabileceğimiz kadar yakınına. Yine adalet yerini bulacak, cesedi öldürdüğü karısıyla aynı yerde bulunacak.

Anders ve ben Gunnar'la ilgilenirken Dalton ve Yolanda'nın Mark'a bakmasına izin veriyorum. Birkaç gün yatacak olsa da iyi olacak. Onu klinik yatağına yatırdığımızda neredeyse şafak söküyordu, April devraldı.

April arka verandada Anders'le konuşurken ben alet tepsisini hazırlıyorum.

"Sanırım artık kalabilirim, ha?" Gunnar diyor ki. "En azından sen ayağa kalkana kadar," diyorum.

"Sanırım ondan sonra da yardım edebilirim. Ben yardımsever bir adamım, değil mi?"

"Ormanda bir katili takip ederken neredeyse ölüyordun."

"Bu da onu yakalamana yardımcı oldu. Ben olmasaydım kim bilir daha sonra ne yapardı. Sizin için kurşun yedim çocuklar."

"Peki. April çalışmana izin verirse sonuna kadar kalabilirsin." "Peki ya ondan sonra?"

Elimde bir yığın gazlı bezle duruyorum.

Ben daha konuşmadan, "Bunu daha sonra konuşabiliriz ve merak etme, gizli kalmasını istediğin bir sürü şey bildiğimi hatırlatarak sana şantaj yapmayacağım" dedi.

"Az önce hatırlattın."

"Ama bunu şantaj olarak kullanmayacağımı söyledim."

"Bu konuyu açarak, bir taleple birlikte, sen-" Elimi salladım. "Sonra konuşuruz."

Gülümsüyor. "Konuşacağımızı biliyorum."

★ ★ ★

O sabahın ilerleyen saatlerinde bir uçak indi. April ve ben onu karşılamak için dışarıdaydık. Uçak indi ve kapılar açıldı. Bir kadın belirdi. Kırklı yaşlarının ortalarında ve yürüyüş botları, kot pantolon ve kazağıyla bile göz alıcı. Açık kahverengi teni, gümüş rengi saçları ve pinup gibi bir vücudu vardır. Isabel, uçaktan ilk inen, doğal olarak.

"Oh, bak," diyor botunun burnunu yanımdaki kutuya vururken. "Bir tabut. Rockton'da olmalıyız."

"Haven's Rock," diyorum. "Bu da ölümcül bir kaza geçiren zavallı bir mürettebat üyesi demek."

"Bir uçurumdan düşüp kendini bir dala mı saplamış?" "Onun gibi bir şey."

Sarılmıyoruz. İkimiz de öyle bir tip değiliz. Sadece başını sallıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor: "Acele et. Bar saat dörtte açılıyor ve buradaki herkesin buna hazır olacağını hissediyorum."

Diğerleri uçağın içinde oyalanıyor. Phil pilota emirler yağdırmaktadır. Sonra o görünür. Isabel'den on beş yaş genç ve ütülü gömleği, gözlükleri ve mükemmel çene hattıyla şirket adamının katalog modeli versiyonu gibi görünüyor. Phil iniyor, tahta kutuyu görüyor ve iç geçiriyor.

"Kaza," diyorum.

"Barı üçte açayım mı?" Isabel diyor ki. "Belki." Phil etrafına bakınıyor. "Yolanda nerede?"

"Muhtemelen saklanıyordur," diye mırıldanır Isabel. "Ben olsam saklanırdım, biliyorum." Bana bakıyor. "Onunla konuşması gereken elli maddelik bir listesi var."

"Kırk altı puan." Kutuya bakıyor. "İnsanların ormana girip yerel madencilere şantaj yapmasını engelleyecek güvenlik eksikliğinden başlayarak."

Onu kasabaya doğru sallıyorum. Isabel onun gitmesine izin veriyor ve dikkatimi Kenny'nin yeni indiği uçağa çekiyor. Otuzlu yaşlarının sonlarında, beyaz tenli, kahverengi saçlı, boksör yapılı, bastonlu ve bacaklarında teller var. April tam orada onu bekliyordu ve

ona gülümsüyor, kalbim biraz eriyor. Başka birine yol açmak için onu kenara yönlendiriyor. Açık kapı aralığına bir kadın giriyor. Seksen yaşlarında, ufak tefek, fit, bembeyaz saçları var ve Isabel'inki kadar şık açık hava kıyafetleri giyiyor.

"Émilie," diyorum yanına yürürken.

Aşağı iniyor ve ellerimi sıkıyor. "Duyduğuma göre ilginç bir başlangıç yapmışsın."

"Öyle de denebilir. Bu kadar erken çıkmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Oh, bunu sadece bir bahane olarak kullanıyorum. Şu zavallı adamı uçağa yükleyelim, sonra da içeri girip konuşuruz."

* * *

Bruno'nun cesedi, ikramiyesi ve karısı için ekstra parayla birlikte evine gider. Sus payı mı? Öyle demekten nefret ediyorum. Gerçekten bir kaza sonucu öldü ama evet, Émilie taziye tazminatı konusunda cömert davranacak.

Mark ve Denise'e gelince, onlar sığ mezarlarda yok olacaklar. Mark bunu hak ediyor. Denise'e gelince... Onun hak edip etmediğini söyleyecek kadar **b i l g i m** yok ve bu yüzden yapılacak başka bir şey olmadığını hatırlatarak biraz suçluluk hissetmeme izin vereceğim. Ortadan kaybolacaklar ve Émilie onların ortadan kayboluşunu bilmesem daha iyi olacak bir şekilde ele alacak.

Diğerleri yeni rollerine geçerken ben günün geri kalanını soruşturma temizliğiyle uğraşarak geçirdim. Ertesi sabah Émilie gitmişti ve geriye tek bir görevim kalmıştı: Mark'ın maden işletmesini temizlemek.

Dalton ve ben bunu birlikte yapacağız ve tüm bu kaostan sonra biraz çift olarak vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. İki gece önce gözümüze uyku girmede ve dün gece o yatağa gelmeden ben uyudum. Bu sabah kahve ve kekle uyandım ve sekizde Mark'a gitmek için buluşacağımızı not ettim.

Saat 7:50'de Storm'la birlikte verandadayken ayak sesleri duyuyorum ve randevusunu bekleyen bir genç kız gibi aceleyle merdivenlerden iniyorum.

Onun yerine Yolanda evimizle kasaba arasındaki orman şeridinden yürüyor.

Ellerini kaldırdı. "Merak etme. Kocan geliyor. Geçici olarak gecikti ve ben de bununla birlikte bir mesaj iletmeyi teklif ettim." Bana bir termos uzattı.

"Biraz daha kahve?" Diyorum. "Beni kesinlikle kafeinli istiyor."

"Bu Isabel'den ve içinde kahveden daha fazlası olduğunu hissediyorum." Yolanda başını sallıyor. "O kadın doğanın bir gücü. Erkeği de tam bir baş belası. Bakması güzel ama..." Başını iki yana sallıyor. "Bu kasabada çok fazla alfa var. Kenny iyi birine benziyor. Bence daha fazla Kenny'ye ihtiyacımız var."

"Daha fazla Kenny'ye ihtiyacımız var."

"Oradaki 'biz' kelimesini nasıl kaydırđımı fark ettin mi?" Korkuluklara yaslanıyor. "Lafı dolandırmayacağım Casey. Büyükanne kalacağımı söyledim bile."

"Kalmak...?"

"Evet, şimdiden Gunnar'a takılıp kaldığını duydum, en azından sıkılıp gidene kadar, ki yakında gideceğini sanıyorum. Ben de kalıyorum. Halletmem gereken şeyler var ve bunları burada halletmek istediğime karar verdim ve yapılacak en kibar şey sana sormak olurdu ama kibar davranarak istediğim hiçbir şeyi elde edemedim. Eğer isterseniz, burada bulunmamın ne kadar değerli olduğuna dair bir PowerPoint sunumu yapabilirim."

"Mmm, ben almayayım, ama Phil için bir tane hazırlamak isteyebilirsin."

"Şaka yapmıyorum." Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Büyükanne de sormadım. Ona söyledim. Onun için sorun değil. Petra onun Rockton'daki gözü kulağıydı ve sen Petra'yı tercih etsen de ben burada o rolü üstleniyorum. Elimden geleni yapacağım ve hiçbir şey talep etmeyeceğim."

"Biliyorum ve anlıyorum."

"Ve beni aranızda görmekten büyük heyecan duyuyorsunuz?"

Gülümsüyorum. "Gemide olduğun için tamamen yıkılmış değilim."

"Yeterince adil." Kendini güverte merdivenlerine indiriyor. "Birkaç fincan kap ve o özel kahveyi benimle paylaş, biz de senin adamın gelmesini bekleyelim."

Mark'ın kampına vardık ve ...

Çadırının olduğu yerde durup boş alana bakıyorum. "Burası değil mi?"

Dalton tek dizinin üzerine çökmüş, elini toprağın üzerinde gezdiriyor. "Çadırı buradaydı," diyorum. "Burada hiç çadır olmadığını mı hayal ediyorum?"

izi var mı? Bir delik bile mi yok?"

Doğruldu. "Sen değilsin." Alanın etrafında dönüyor, zemini inceliyor, hatta ara sıra durup zemine dokunuyor.

"Biri onun eşyalarını çalmadı ya da onun için kamp kurmadı," diyorum. "Tüm işaretleri silmişler-"

Solumuzda bir çalı çatırdıyor. İkimiz de direksiyonu kırdık, ellerimiz silahlarımıza gitti.

"Merhaba!" diye sesleniyor bir erkek sesi. "Silahlarımız kılıfında sizi karşılamaya geliyoruz ve sizden de aynı ilgiyi görmeyi umuyoruz."

Olduğumuz yerde kalıyoruz, ellerimiz hâlâ kılıflı silahlarımızda. Hırlarken diğer elimi Storm'un başına koyuyorum.

Bir adam belirdi. Elli yaşlarında, beyaz tenli, gümüş rengi saçları ve mükemmel dişlerini gösteren bir gülümsemesi var. Tepeden tırnağa pahalı outdoor kıyafetleri giymiş. Arkasında daha genç iki adam var, biri gölgeli ormanın derinliklerinde olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyor. Onlara bir bakış attığımda güvenlik görevlisi olduklarını anlıyorum. Eski bir askerin duruşuna sahipler. İkisinin de elleri silahlarının üzerinde, ama adamın el sallamasıyla ellerini çekiyorlar, biz de aynısını yapıyoruz.

Yetkili adam gülümsemeye devam ediyor. "Komşularımızı er ya da geç görebileceğimizi düşündüm."

"Komşular mı?" deme isteğimi bastırıyorum. İsteddiği bu ve ona bu zevki tattırmamanın daha iyi olacağını söyleyebilirim.

"Burada kamp yapan birini arıyoruz," diyorum.

"Biz de öyle. İşlemimizi tamamlamak için dün onunla buluşmamız gerekiyordu, ancak ondan hiçbir iz yoktu, bu yüzden nezaketen kampını kaldırdık. Yerel vahşi yaşamdan herhangi biri işin içine girmeden önce."

Dalton'ın ifadesi kararır. "Onu kontrol etmeye geliyorduk, ondan çalmaya değil."

"Öyle bir şey mi ima ettim? Özür dilerim. Yine de size ait bir şeyimiz olabileceğini düşünüyorum." Korumalarından birine el sallıyor, o da omzundan bir sırt çantası alıyor.

Benim sırt çantam. Adam bizim olup olmadığını sormuyor, sadece benim ve Dalton'un ayaklarının arasına koyuyor.

"Cep telefonunu kurcalamadım," diyor. "Korkarım bu çok zor, sadece gerçek sahibini bulup iade etme umudu için. Ancak korkarım ki ortak arkadaşımız sizin uydu telefonunuzu kullanmış."

Hiçbir şey söylemiyoruz.

Devam ediyor: "Kendine ait bir telefonu olduğu düşünülebilir, ama bu madenciler o kadar paranoyak ki, dış dünyayla iletişim kurmaya en çok ihtiyaç duydukları anda burada mahsur kalarak kendi ayaklarına kurşun sıkıyorlar. Görünüşe göre başı biraz derde girmiş ve bir başkasının madenini devralmasını çok istemiş. Bir fiyatta anlaştık ve işlemi tamamlamak için onunla burada buluşmam gerekiyordu. Ama şimdi gitti. Bu çok rahatsız edici."

"Yani buraya onun hakkını satın almak için geldiniz," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Ve şimdi kayıp mı? Haklısınız, bu rahatsız edici."

Adam sadece gülüyor. "İnanın bana, ona zarar vermek bize bir şey kazandırmaz. Düzgün bir şekilde tamamlanmış bir işlemi tercih ederim, ancak geçici olarak kayıp olduğundan ve zaman çok önemli olduğundan, dönüşünü beklerken ilerleyeceğiz."

"İddiasını ilerletmek mi?" Dalton diyor ki.

"Talebinin yönetimi ve biraz daha büyük bir kampın inşası ile." Başını diğer yöne doğru sallıyor. "Yaklaşık bir mil ötede temel atacağız, bu yüzden komşu olmak üzere olduğumuzu söyledim. Sanırım ortak dostumuzun bahsettiği yerleşimden siz sorumlusunuz."

Ben sertleşmemeye çalışıyorum ama Dalton sertleşiyor ve adam gülüyor. "Endişelenmenize gerek yok. *Sizin* bir maden işletmesi olmadığınızı biliyoruz ve bu yüzden uzak komşulara sahip olmakta bir sakınca görmüyoruz. Ne olduğunuza gelince

ne yapıyorsun?" Zarif bir omuz silkme. "Burası insanların başkalarının işleri hakkında endişeleneceği bir yer değil. Bizim sizinkiyle, sizin de bizimkiyle bir ilginiz yok. Doğru mu?"

Dalton cevap verir, "Dediğin gibi biz madenci değiliz."

"Güzel. O zaman iyi anlaşıcağımıza inanıyorum. Aslında, başkalarının bu kadar yakın olmasının neredeyse kesinlikle bir avantajı olacaktır. Ortak kaynaklar falan." Yüzünde yine o gülümseme beliriyor. "Bir ara bir şeyler içmek için buluşmamız gerekecek. Her ikimizin de operasyonlarının gizliliğini koruyarak, karşılıklı olarak kararlaştırılan bir yerde."

Bir daha buraya gelme. Söylediği şey bu ve ben kıllanabiliyorum, Ama Haven's Rock'a yaklaşmasını kesinlikle istemiyorum. Beynim hâlâ bu gelişmenin sonuçlarıyla çalkalanıyor ve panik yapmamaya çalışıyorum.

Dalton sadece başını sallıyor, ifadesi sakın. "Sizi yalnız bırakalım. İçkileri atlayacağız. Komşuluk dışı davranmak istemem ama yapacak çok işimiz var ve eminim sizin de vardır."

"Var. Düşünceni beğendim, genç adam. Komşuluk kısmını abartmaya gerek yok. İyi çitler falan."

Dalton sırt çantamı aldı. "Sanırım burası çitin olmasını istediğin yer?"

Adam dudaklarını büzdü ve gözlerini kısarak ormana baktı. "Belki yarım mil şu tarafta?"

"Bana uyar. Her iki yöne de gittiğini bildiğin sürece."

"Bu da bana uyar." Adam başını sallar. "Görüşürüz." Bir başka parıltılı gülümseme. "Ya da duruma göre seni görmeyeceğim."

Dalton başıyla onaylıyor ve biz de dönüp ayrım çizgisinin kendi tarafımıza doğru ilerliyoruz. O yarım mili geçene kadar hiçbir şey konuşmuyoruz. Sonra Dalton "Siktir" diye mırıldandı.

"Evet,"

dedim. Siktir

gerçekten.

Kelley Armstrong tarafından da

Zaman İçinde Yırtılma
Zaman İçinde Bir Yırtık

Rockton
Sırların En Derini
Kasabada Bir Yabancı
Vahşi Doğada Tek
Başına
Ormandaki Gözcü Bu
Düşmüş Av
Karanlık Mutlak Kayıp
Şehir

Nadia Stafford
Kırılmak İçin
Yaratılmış Vahşi
Adalet
Çıkış Stratejisi

Cainsville
Ritüelleri
İhanetler
Aldatmacalar
Vizyonlar
Kehanetler

Efsaneler Çağı
Harabe Ormanı
Gece
İmparatorluğu
Gölgeler Denizi

The Blackwell Pages (Melissa Marr ile birlikte
yazılmıştır)

Thor'un Yılanları
Odin'in Kuzgunları
Loki'nin Kurtları

Öteki Dünya
On Üç Büyü
Bağlantısı
Donmuş Cadıyı
Uyandırmak
Ölülerle Yaşamak

Kişisel Şeytan İşin
İçinde İnsan Yok
Kırık Perili
Endüstriyel Büyü
Dime Store
Büyüsü Çalındı
Bitten

En Karanlık Güçler & Karanlık Yükseliyor

Yükseliş Çağrı
Toplanma
Hesaplaşma
Uyanış Çağırma

Bağımsız romanlar

Wherever She Goes

Aftermath

Maskeli Gerçek Kayıp

Attığı Her Adımda

Yaşadığı Hayat

YAZAR HAKKINDA

Kathryn Hollinrake

KELLEY ARMSTRONG psikoloji bölümünden mezun olduktan sonra bilgisayar programcılığı eğitimi aldı. Şimdi ise tam zamanlı bir yazar ve ebeveyn olarak kocası ve üç çocuğuyla birlikte Kanada'nın Ontario kırsalında yaşıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group tarafından yayımlanmıştır.

HAVEN'S ROCK'TA CİNAYET. Telif Hakkı© 2023 by KLA Fricke Inc. Tüm hakları saklıdır. İçin bilgi için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.minotaurbooks.com

Kapak tasarımı: Rowen Davis

Kapak resmi: uçurum© Silas Manhood/Arcangel Images; kadın© Phil Lynam/Arcangel Images; gün batımı © FirsE/Shutterstock.com; orman © Studio GM/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Armstrong, Kelley, yazar.

Başlık: Haven's Rock'ta Cinayet / Kelley Armstrong.

Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Minotaur Books, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022046167 | ISBN 9781250865410 (ciltli) | ISBN

9781250891655 (Kanada) | ISBN 9781250865427 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.A8777 M87 2023| DDC 813/.6-dc23/eng/20220923 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2022046167> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250865427

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen 1-800-221-7945 numaralı telefonda Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin,

5442 dahili numarasından veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla ulaşabilirsiniz.

Birinci Baskı: 2023

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi İthaf

Önsöz Birinci
Bölüm
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Bölüm On İkinci
Bölüm Dokuzun
cu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci
On Üçüncü Bölüm On
On Dördüncü Bölüm On
Beşinci On Bölüm
Altıncı Bölüm Yedinci
Bölüm Yirminci
Bölüm Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Bölüm Bölüm Altı
Bölüm Yirmi Üç Yirmi
Dört Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Yirmi Yedi

Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki Bölüm
Otuz Üç Bölüm Otuz
Dört Bölüm YediOtuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bölüm Otuz
Dokuz BeşAltı Bölüm
Otuz SekizBölüm
Kırk

Ayrıca Kelley Armstrong
Yazar Hakkında Telif Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

